

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

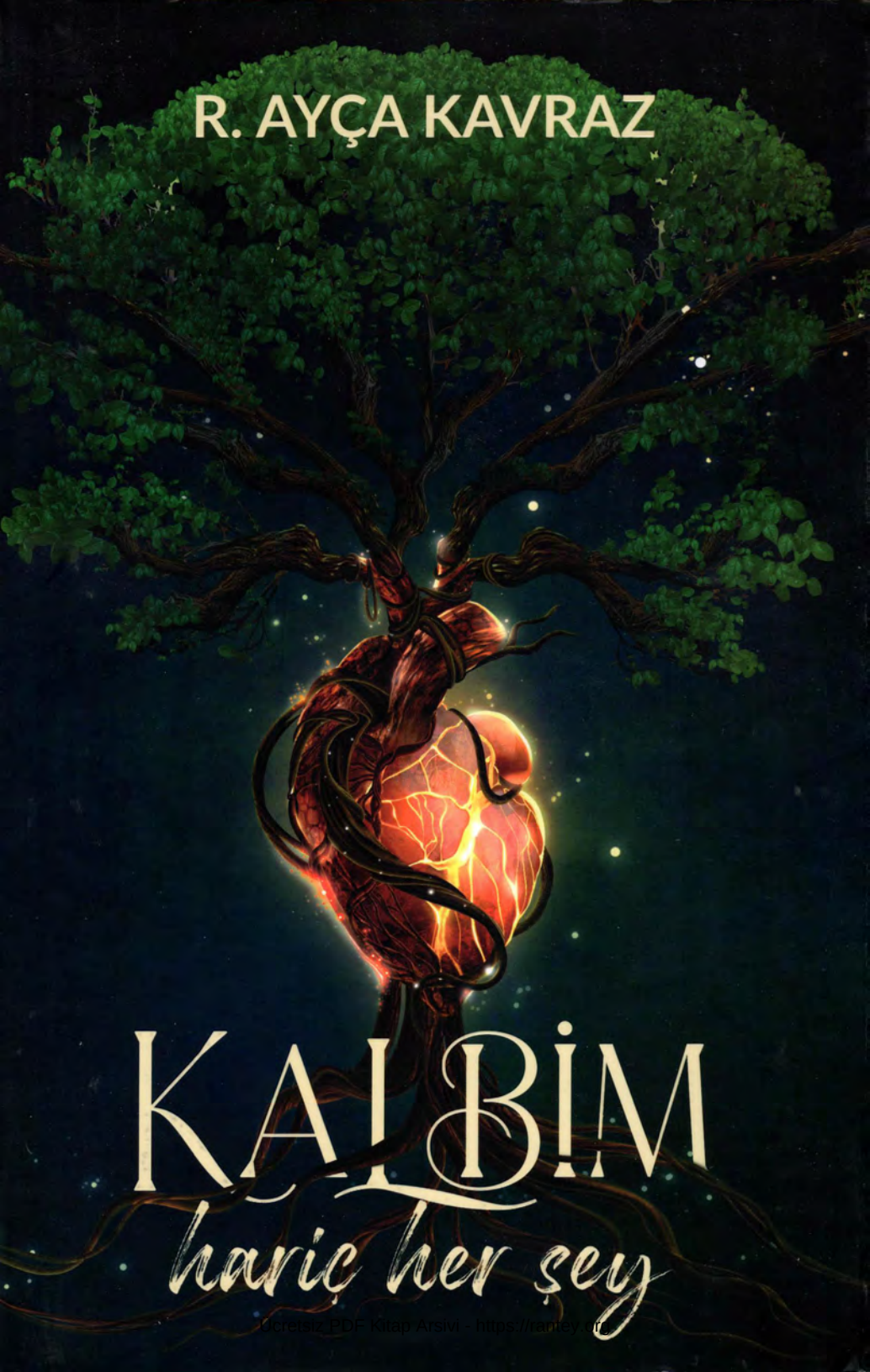
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



R. AYÇA KAVRAZ

KALBİM

haric her şey



R. AYÇA KAVRAZ

KALBİM

haric her şey

İ N D İ G O K İ T A P

**Bu kitapta geçen kişiler ve kurumlar tamamen hayal ürünü olup
her ayrıntısıyla kurgudan ibarettir.**

**Uyarı: şiddet, ölüm ve taciz gibi tetikleyici
unsurlar içermektedir.**

*Bir evlat istemiş fakat kucağına alamamış tüm kadınlara,
Ve bir annenin yasını tutmak zorunda kalmış tüm evlatlara.*

GİRİŞ

Güneş ışıkları bugün hayatımın ilk günümüŝ gibi parlıyor.

Kalbim atmıyor.

Ölüyorum.

Henüz birkaç saattir hayattayım ama kalbim atmıyor.

Ŗu ışıklar kör ediyor sanki. Zaten gözlerimi açamıyorum bile. Değil etrafın, kendimin bile tam olarak farkında değilim. Beni sıcakık bir yuvanın içinden çekip aldılar ama ben hâlâ oradaymışım gibi hissediyorum. Bedenimle buluşamıyorum. Bana neler oluyor? Ben neyim?

Ben kimim?

Kendimi görebiliyorum. Garip bir odadayız. Büyük bir yer. Bir sürü küçük odacık var. Oda değil, hayır... Camdan küçük kutucuklar. İçlerinde bir sürü... İçlerinde benden bir sürü var.

Hayır.

Onlar başkaları.

Ben buradayım. Hemen yanımda. Bedenimin içine girmeye çalışıyorum ama olmuyor. Etraftaki kocaman insanlara göre küçücük görünüyorum. Başımda bir sürü kocaman insan, kendi aralarında konuşuyor. Onlara doktor dendiğini duyabiliyorum, diğerlerine hemşire...

Hiçbir şey bilmiyorum ama her şeyi bilen bir yanımda var. Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Sanki söylediklerini hem anlamıyorum hem de söylenenlerin ne anlama geldiğini ezelden beri biliyorum.

Başımda konuşan insanların en yaşlı olanı, kısa boylu, kır saçlı bir kadın. Kırışık yüzü benim camdan kutunun içindeki yüzümün tam zıddı. Bilge ve yüce görünüyor. Kollarını göğsünde bağlıyor ve diğer insanlara bakıyor. “Bu bebeğin yaşama şansı nedir?”

Doğru ya. Ben bir bebeğim.

Topluluktan cevap gelmiyor.

Yaşadığımı duyunca içimde garip bir duygu peyda oluyor. Mutluluk, sanırım.

Kaşları çatılıyor. “Bebek Dağ, yirmi dört haftalık doğdu. Bu, bizim ünitemizin yaşam sınırının altında. Düşük. Şansımız oldukça düşük. Onu iyi solutmalı, akciğerlerinin gelişmesine izin vermeliyiz. Beslerken dikkatli olmalıyız, *NEK* olmamasını sağlamalıyız. *Sepsis*”ten mutlak suretle korumalıyız. En ufak bir enfeksiyonla bebeği kaybedebiliriz. Her şey iyi gitse bile birçok sorunla karşılaşacağız.”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum ama durum çok iç açıcı görünmüyor, öyle değil mi?”

* Nekrotizan Enterokolit (NEK), genellikle prematüre bebeklerde görülen, bağırsak dokusunun iltihaplanıp zarar gördüğü ve ciddi durumlarda bağırsak duvarının delindiği hayatı tehdit edici bir gastrointestinal hastalıktır. -ed.n.

** Sepsis (kan zehirlenmesi), vücudun bir enfeksiyona karşı verdiği aşırı ve kontrolsüz yanıt sonucu organ hasarına yol açan, hayatı tehdit eden acil bir klinik tablodur. -ed.n.

Bir sesin benimle konuştuğunu duyunca irkiliyorum. Hemen yanımda, bana benzer bir *şey* duruyor. *Bir ruh*. Ama bu ruh, tıpkı diğer insanlar gibi büyük hissettiriyor; uzun, heybetli. Onu tam olarak göremiyor, yalnızca varlığını hissediyorum ama yine de anlıyorum bunu.

“Sen de kimsin?” diye fısıldıyorum. Sesim komik. İncecik ve neredeyse çıkmıyor gibi.

Bana gülümsüyor. Bu duyguyu ilk kez hissetmeme rağmen ne olduğunu anlıyorum. Bu, *şefkat*.

“Ben senin annenim.”

Kaşlarım çatılıyor. *Anne*. Bunun ne demek olduğunu biliyorum. Bu, ona her şeyi sorabilirim demek.

“Her şeyi nasıl biliyorum?” diye soruyorum.

“Burası yaşamla ölüm arasındaki çizgi. Burada insan her şeyi bilir. Nefes almaya başlayınca unuttur, yeniden öğrenir.”

İçim korkuyla doluyor. “Peki sen? Sen neden buradasın?”

Titrek elini bana doğru uzatıyor. Soyut bir şey gibi titreşen eli, başımın üzerine konuyor sanki ama onu göremiyorum. Şefkatle gülümsüyormuş gibi geliyor bana ama onu da göremiyorum. Bir bedeni yok.

Annem yine de çok güzel.

“Ölüyorum,” diyor.

İçim karanlık, dumanlı bir şeyle doluyor. Beni kötü bir güç gibi ele geçiriyor sanki, hareket etmeme engel olacak gibi hissediyorum, oysa öyle bir şey yok. *Korku*. Bunun adı korku.

“Beni de yanında götür,” diyorum.

Gözlerindeki şefkat hiç kaybolmuyor. “Seni görmeye geldim, gitmeden önce son bir kez. Ve sormaya geldim, *yaşamak ister misin* diye.”

“Seninle gelmek istiyorum, anne,” diyorum çaresiz bir sesle. “Beni dünyadaki bu kocaman insanlarla baş başa bırakırsan ben ne yaparım? Sensiz?”

“Haklısın. Her bebek, her çocuk, hatta kaç yaşında olursa olsun her insan annesinin onu korumak için yanında olmasını hak eder. Ama ben senin için bunu yapamayacağım, bebeğim. Gitmek zorundayım. Vadem doldu.”

“Öyleyse beni de götür,” diye sızlanıyorum.

“Eğer gerçekten istiyorsan, götüreceğim. Küçücüksün. Duydun, yaşama şansın zaten çok düşük.”

“Öyleyse gidelim,” diyorum aceleci bir sesle. “Seninle geleceğim.”

Aynı anda etrafım kargaşayla doluyor. Başımdaki siyah ekranda garip şekiller belirliyor ve az önce diğer bebeklerin yanına giden doktorlarla hemşireler yeniden bedenimin başına koşuyor.

“Satürasyonu düşüyor!” diyor biri.

“Nabızı da düşüyor, makineden ayırın, PBV”ye başlayın.”

Kocaman insanlar, etrafımda toplanıyor, anlayamadığım şeyler söylüyor. Herkes bir telaş içinde, başta bu telaşın sebebini anlayamıyorum ama sonradan fark ediyorum; garip halim dalgalanıyor sanki, varlıkla yokluk arasında incecik bir çizgide gidip geliyorum. *Beni yaşatmaya çalışıyorlar.* Ama ben annemle gitmek istiyorum.

“Bekle,” diyor annem, huzur dolu sakın bir sesle. “Sakin ol. Henüz vaktimiz var.”

“Neye vaktimiz var?”

*Pulmoner Balon Valvüloplasti: Çocuklarda kalp kateterizasyonunda kullanılan bir girişimsel tedavi yöntemidir. -e.n.

“Karar vermeye. Önce sana bir şey göstermek ve bir öykü anlatmak istiyorum.”

“Ne öyküsü?”

Silikleşen ruhum, ben annemle konuşurken farkında olmadan geri dönüyor. Aynı zamanda etrafımda toplanan insanlar da sakinleşerek konuşmaya geri dönüyor.

Çok dikkatli olmalıyız. Küçücük, dayanamayacak.

Sus, seni duyuyor, ne söylediğini hissedebilir.

Saçmalama istersen, nasıl anlasın ne söylediğimizi?

Ama anlıyorum. Esmer kız haklı.

Annem uzaklara dalıyor. “Yaşarsan zor, engebeli yollarla dolu bir yaşamın olacak... Ve aynı zamanda bir gökkuşağı misali harikulade günlerin. Hayat öykünü dinle ve sen karar ver yaşamak isteyip istemediğine... Yine de benimle gelmek istersen, seni götüreceğim.”

İçim rahatlayarak ona gülümsüyorum.

“Ben ne olursa olsun seninle gelmek isteyeceğim.”

Bana bilge bir şekilde gülümsüyor. Hiçbir yaşamın, annemin tebessümü kadar güzel olamayacağını düşünerek onu dinlemeye başlıyorum.



1

Yalnızlık dört duvar arasında bir başına olmak mıdır?

Yoksa yalnızlık aynı çatı altında yaşadıklarının bile sana kör olması mıdır?

Bugün doğum günümdü, 21 Eylül. Ama bana öldüğüm günmüş gibi hissettirdiği de olurdu. Ne de olsa bu hayatın yaşamakla bir ilgisi yoktu. Olsa olsa uzun bir ölüm olabilirdi bu tür bir hayat.

Ölüm hakkında sık sık düşünürdüm. Bu evde yaşarken düşünmemek imkânsızdı. Bazen mutfaktaki bir bıçağı elime alsam nihai sona ermemin ne kadar kolay olacağını düşünürdüm; bazen okula giderken hızla gelen bir arabayı yol kenarında beklememenin ne kadar basit, anlık bir karar olabileceğini. Ama hiçbir zaman böyle bir şeye kalkışmazdım. Neden kalkışmadığımı ben de bilmiyordum. Beni ne tutuyordu, ben de bilmiyordum çünkü bu evde zaten ölüyor gibi hissediyordum.

Küçük odamda, yatağında uyandım. Bana uyumam için verilen bu oda, bir genç kızın yatak odasına benzemiyordu. Daha çok kiler olarak kullanılan, iki metrelik duvarlarında raflar ve o raflarda bakliyatlar, unlar, kuruyemişler ve depolanmış nice yiyecekler bulunan bir odaydı. Ben bir köşedeydim;

yatağım dediğim Şey, yere atılmış ince bir şilteden ve üzerinde ki çarşaftan ibaretti. Neyse ki bana bu soğuk havalarda donarak lmemem için yorgan vermişlerdi. Çünkü bu odada kalorifer yoktu.

Evin hiçbir yerinde kalorifer yoktu aslında. Tek ısı kaynağımız salondaki sobaydı. Ama salonda oturmama genellikle izin verilmezdi. İzin verildiğindeyse sonunun dayakla biteceğini bildirdim. İzin verilmemesi soğuğa rağmen işime gelirdi.

Gündüzleri en iyi geçen zamanlardı çünkü babam evde olmazdı. Yalnızca babaannem, halam ve ben. Beni babaannem büyütmüştü. O, beni koruyup kollayan tek yetişkindi bir zamanlar. Babam bana el kaldırmasın diye beni arkasına alır, hatta bazen benim yerime dayak verdi. Babamın gönlünü hoş etmek için evin içinde oradan oraya koşturur, yaşına rağmen bir arı gibi çalışırdı. Hastalanana dek benim koruyucu meleğim gibiydi. Anne değildi belki ama anneye en yakın Őeyimdi. Ancak onun yavaş yavaş eridiğini, günün birinde yataktan kalkamayacak, hiçbirimizi tanıyamayacak, bazen tuvalete bile tek başına gidemeyecek hale gelene dek kimse fark etmemişti. Ta ki bir gün... Bir gün artık tamamen tükenene dek. Babam onu hastaneye götürmüştü ama kullanması gereken ilaçları almaya tenezzül bile etmemişti. Evlatlığı da babalığından daha iyi değildi.

Yalnızlığıma üzülüyordum ama babaannemin haline daha çok üzülüyordum. Bazı günler daha iyi uyanıyordu; bana gülümsüyor, simamı tanıyor, adımı hatırlamasa bile elini şefkatle koluma koyuyor ve bana nasıl olduğumu soruyordu. Diğer gnlerse gözleri bomboş, bakışları anlamsızdı. Yalnızca beni değil, kendi kızını ve oğlunu da tanıyamıyordu.

Halamsa birkaç sene önce eski kocasından boşandığında yanımıza taşınmıştı. Babaanneme ait bu ev belki de elli yıllık; babamın, halamın ve amcamın çocukluğunun geçtiği evdi. Dedem ben doğmadan çok önce vefat etmişti.

Annem hiç olmamıştı. Olmaması daha iyiydi. Onun bu cehenneme dahil olmasını hiç istemezdim. Belki de bu yüzden melek olup gitmişti. Daha fazla dayanamamıştı.

Ona kızmıyordum. Ama keşke beni de yanına alsaydı.

Güneşin ilk ışıkları küçük ve dar penceremden içeri sızıyordu. Biliyordum ki biraz daha kalkıp içeri gitmezsem sonuçları kötü olabilirdi.

Ev işleri ve yemekler genellikle benden sorulurdu. Babaannem bunları yapamayacak hale geldiğinden beri sorumluluk bana aitti. Bazen babaannem öyle kötü günlere uyanırdı ki işleri düzgün yapmam için beni azarlar ve bu yaşlı haliyle bana, dördüncü bir çocuk büyütmek zorunda kaldığını söylerdi. Daha fazlasını yapmaya niyeti olmadığını gösterircesine salonun girişindeki üçlü koltuğun en köşesine mım gibi oturur, suratını asar, gün boyu yalnızca bir şeyler buyur ederdi.

Hangi yüzünün gerçek olduğunu bilmiyordum. Belki de beni istemeyerek büyüttü; ah ederek, nefret ederek, illallah ederek. Şimdi de bunu daha fazla içinde saklayamıyordu. Ya da belki de bu konuşan hastalıktı ve babaannemden geriye çok az şey kalmıştı.

Fakat halam bambaşka bir konuydu. Kocasını öldüresiye dövüp kapımızın önüne bir çuval gibi bırakmadan önce onu hiç görmemiştim. Komşuların söylediğine göre halam, kocasını aldatmıştı. Doğru muydu bilmiyordum, belki de kocası tamamen bir dedikoduya inanmıştı. Ama halam bu eve, terk

edilmenin acısı ve öfkesiyle girmişti. Ve gücünün yettiği tek kişi bendim.

Bir gün bile rahat bırakmazdı. Ondan mutlaka her gün bir posta sopa yerdim. Bazen bulaşıkları beğenmezdi, bazen yemeği, bazen de yalnızca duruşumu... Ama mutlaka bir şeyden hoşnutsuz olur, beni itip kakardı.

Sabahlardan nefret ederdim. Başlangıçlardan, güne başlamakta nefret ederdim. Her gün beni nelerin beklediğini bile bile devam ediyor olmaktan ve bunu neden yaptığımı bile bilmiyor olmaktan...

Düşünmeyi bırakıp üzerimi değiştirdim, yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa geçip ocağa çay suyu koydum. Su kaynayana dek yumurtaları kırıp çırttım, kahvaltılıkaları çıkardım. Domates ve salatalıkları da doğradıktan sonra kaynayan suyun altını kısıp çayı demledim.

Mutfağın penceresi sokağa bakardı. Zemin katta oturduğumuz için sokaktan gelip geçeni görmek kolaydı. Çay demlense, babam uyanana dek bu pencerenin önünde birkaç dakikam olurdu. Gökyüzüne bakmak, nefes almak, tenimde rüzgârı hissetmek için... Birkaç küçük dakika...

Camın önünden sırtlarında okul çantası, üzerlerinde üniforma ile okula giden yaşıtlarımı izlerdim. Babam lisenin çok para ettiğine ve benim dışarıda işimin olmadığına karar vermişti. Bu yüzden beni açık liseye bile yalnızca para cezası korkusundan yazdırmıştı ama ben okumayı çok seviyordum. Herhangi bir şey okumayı. Bir matematik kitabı, bir atlas, bir ansiklopedi, bir gazete sayfası... Kimse benim gizli zulamdan haberdar değildi. Uyumadan önce saatlerce kendimi kitaplara verdiğimi bilseler belki de beni dayaktan gebertirlerdi. Ama

bu tutunduğum tek şeydi. Onu da elimden alırlarsa tutunacak dalım kalmazdı.

Eylül ayının ortalarıydı, sokaktan geçenler okulun ilk gününe gidiyor olmalıydı. Bir süredir pencerenin önünde üniformalı kimseyi görmüyordum. Demek ki bugün okul başlıyordu.

Biraz daha bakındıktan sonra aradığım kişiyi görememenin verdiği hüznle içeri girdim ve pencereyi kapattım. Babam beni camdan sarkmış etrafı gözetlerken yakalarsa güne dayakla başlamayı garantilemiş olurdum. Beklenmedik dayaklardan kaçınmam elbette mümkün değildi; yalnızca o mutsuz olduğu için, kumarda kaybettiği için, dışarıda başka birine sinirlenip eve bir öküzün öfkesiyle geldiği için attığı dayaklardan... Ama bazı sınırlar olduğunu zaman içinde öğrenmiştim. En azından onlardan kaçınmam mümkündü.

Tam tahmin ettiğim gibi bir iki dakika içinde mutfığa girdi ve benimle hiç konuşmadan masaya oturdu. Kısa boylu, cılız bir adamdı. Kirli sakalı, taranmadığı belli olan siyah karman çorman saçları vardı. Haftada bir ancak duş alırdı, bütünüyle pis bir adamdı. İnşaatta çalıştığı için zaten çok yorulur, çok terler, sık yıkanmadığı için de pis kokardı. Yanına yaklaşmaktan nefret ederdim.

Çayını doldurup önüne bıraktım ve pencereye yaslanıp gözlerimi yere diktim. Her an bir şey isteyebilir ve o isteği birkaç saniye içinde gerçekleşsin diye bekleyebilirdi. Ben içeride, hemen yan odada bile olsam bana seslenmek ona zulüm gibi gelebilir, sırf burada dikilip onun emrine amade beklemedim diye beni dövebilirdi.

Etrafta babam olduğunda neredeyse her yol dayağa çıkıyor gibi hissediyordum.

“Ekmek koymamışsın,” dedi. Sesi keyifsiz, mutsuz ama umursamazdı. Umursamazlığı beni rahatlattı, aklı başka bir yerdeydi demek ki. Bu, tehlikenin daha az olduğu anlamına gelirdi.

Telaş yapmadan ama hızlı hareketlerle ekmek poşetini bulup önceden dilimlenmiş birkaç dilim ekmeği çıkararak önüne bıraktım. Bala kaşığına daldırıp ekmeğine sürdü, koca ekmeği iki lokmada yuttu ve sonra hiçbir şey söylemeden ceketini alıp çıktı.

Mutfaktan çıktığında hareket etmedim. Ancak evin dış kapısının kapanma sesini duyduğumda içimde bir rahatlama hissettim ve masayı hızla toparlayıp yeni bir sofraya kurdum. Babannem ve halamın uyanması biraz zaman alırdı ama uyanır uyanmaz sofraya oturmak gibi bir huyları vardı.

Onlar uyanana dek gözlerine bataabilecek her şeyi topladım. Gecedен dağınık kalan salonu, mutfaktaki ufak tefek bulaşığı, kendi odamı... Kapının önünü bile süpürdüm. Belki bir gün olsun rahat bırakılıyım ümidiyle onlar uyanana dek boş durmadım.

Her daim diken üstünde olmanın getirdiği o ince tedirginlikle yürürdüm bu evin zemininde.

Uyanmaları birkaç saati buldu. Kalktıklarını kapıların açılıp kapanma sesinden anladım ama kimse kimseyle konuşma zahmetinde bulunmadı. Birkaç saniye sonra halam mutfaka girdi, sofraya memnuniyetsiz gözlerle baktı ve “Bir menemen yapiver de karnımızı doyuralım,” deyip cevap beklemeden tuvalete gitti. Belki bunun bir çeşit *günaydın* demek olduğunu zannediyordu.

Ona hiçbir şey demeden işe koyuldum. Menemeni hızlıca yapmazsam acıkıp gerilirdi. Seri ve iş bilen hareketlerle

rendelenmiş domatesi ve biraz da soğanı kavurdum, yumurtaları üstüne kırarken içeri doğru seslendim. “Birazdan hazır!”

Peş peşe içeri girip masadaki yerlerini aldılar. Babaannem sabah babamın oturduğu yere, halam da diğer tarafa oturdu. İkisinin de boyları oldukça kısaydı, ailede uzun boylu hiç kimse yoktu. Babaannem oldukça kiloluydu, belki de yüz kilo vardı. Bu yüzden güçlükle hareket ederdi ve sallanarak yürürdü. Babamla birbirlerine çok benziyorlardı; küçücük gözler, dolgun yanaklar ve ince bir ağız yapısı. Yüzüne, bugün onun için nasıl bir gün olduğunu merak ederek dikkatle baktım. Gözleri tamamen boş bakıyordu, garip bir şekilde masaya kitlenmişti.

“Hazır değilse ne çağırıyorsun bizi?”

Huysuzlanan elbette halamdı. Çatık kaşları ve asık suratı, her zaman söyleyecek kötü bir şeyler bulmasıyla uyumluydu. Kısa boyuyla birleşince onu oldukça küçük gösteren incecik bir fiziği vardı. Bademe benzeyen kahverengi gözleri, uzun ve kıvrıkcık, karman çorman siyah saçları, biçimsiz büyük bir burnu ve kenarları aşağı bakan dudakları vardı. Somurtmaktan o şekli aldığını düşünüyordum.

Elim ayağıma dolaştı, hızla menemenin altını kapattım ve tavayı masanın ortasına koydum. Ama bu, halamın sinirlerini yatıştırmak yerine gözlerine daha belirgin bir öfkenin yerleşmesine neden oldu. “Tavanın altına bir bez koyar insan, masanın ağzına ettin!”

Gelmeden önce gelişini gördüm. Dayakla ilgili böyle bir şey vardı. Vücudunuz, onu bir tehdit olarak algıliyordu ve siz ona maruz kaldıkça gelişini öngörebilmeye başlıyordu. Bakıştığımız o bir saniyede ayağa kalkıp bana vuracağını öngördüm.

Hiçbir şey yapamadım.

Elimi kaldırıp onu engellesem gücümü yetirebilir miydim?

Bilmiyordum.

Bir fırtına gibi ayağa kalktı ve elini saçlarıma daldırıp bir tutamı kavradı. Sonra başımı, hemen yanında durduğum dolabın kapağına hızla vurdu.

Acı, önce bedenimi sonra zihnimi ele geçirdi. Çarpmanın hiddetiyle başım sızladı ve sızı oradan devam edip boğazıma, omuzlarıma, ellerime, karnıma, ayaklarıma kadar yayıldı. Elim refleks olarak başıma gitti. Kafamı daha kötü çarptığım olmuştu. Bir şey olmazdı.

Acıyla kırıştırdığım gözkapaklarımdan arasından bir daha vurup vurmayacağını öngörmeye çalışarak ona baktım. “Bana öyle bakma!” diye bağırdı tekrar. “Defol odana, sabah sabah!”

Azat edildiğimi duyduğumda içimi kaplayan rahatlamayla o fikrini değiştirmeden uzaklaşmak için hızla mutfaktan çıktım ve odama gidip kapıyı kapattım. Yerde duran kırık aynanın önüne çömelip başımın vurduğu yan tarafını görmeye çalıştım. Kan yoktu. Elime de bir şey gelmiyordu. Biraz buz tutsam iyi olurdu ama mutfığa girmem sözkonusu bile olamazdı. Şişmesini tercih ederdim.

Kötü bir gündü. Üstelik bu sabah *onu* görememiştim bile. Okul olmadığı zamanlar bile aynı saatte pencerenin önünden geçen *o çocuğu*. İçimde bir yerlerde, bunu benim için yaptığına dair bir peri masalı yaşıyordu. Gerçekte durumun böyle olmadığını elbette biliyordum, olamazdı. Bir kere bile konuşmamıştık. Ortaokulda ne kadar konuştuyusak o kadar... Ve her sabah köpeğini yürüyüşe çıkarıyordu, yani benimle bir ilgisi olamayacağını elbette biliyordum.

Derin bir iç çektim ve onlara sesini duyurmamaya çalışarak odadaki küçük pencerenin tülünü araladım. Gökyüzünü görmeye ihtiyacım vardı.

Pencerenin önündeki denizliğin üstündeki kitabı böylece gördüm.

Yaşıtlarımın lise bire başladığı gün ben yine bu pencerede, çayın demlenmesini bekliyordum. Sokaktan geçen kızların eteklerine, gömleklerine iç geçirerek bakıyordum. Saçları özenle yapılmış olan o genç kızların saçlarını anneleri mi yapmıştı? Yoksa anneleri, onlara bunu çoktan öğretmişti de bugün saçlarına kendileri mi şekil vermişti? Annem olmadığı için mi benim saçlarım hep karman çormandı?

Hüzünlü düşüncelere kendimi bırakmışken fark etmiştim onu. Ortaokulda aynı sınıfta olduğumuzdan tanıdığım bir çocuktü, adı Aras'tı. Siyah çantasını sırtına gevşekçe asmış, aheste adımlarla yürüyordu. Pek bir şey umurunda değilmış gibi. Dünya yansa durmayacakmış gibi.

Elinde tuttuğu kitap ince bir şeydi. Adını göremiyordum ama buna rağmen parmaklarımın karıncalandığını hissediyordum. O kitaba dokunmak istiyordum. Yaşıtlım olan herkes bugün daha fazla okuyabileceği, öğrenebileceği bir yolculuğa başlarken benim bu pencerenin arkasına hapsolmuş olmamdan nefret ediyordum.

Ben hapissem bir zindana, kitaplar o zindanın minik penceresiydi. Bu sayede anlayabilirdim, ne zaman gündüz ne zaman geceydi. Karanlıktıysa şayet benim yaşamım, kitaplar o yaşamın minik deniz feneriydi. Yönümü, yolumu gösterirlerdi belki.

Fısıldasam duyar mıydı beni?

Bir anlık deli cesaretiyle, "Pişt," diye fısıldadım.

Sesim bir kediye sesleniyormuş gibi çıkmasına rağmen o, beni duydu. Umursamaz tavrının arkasında tüm dünyaya kulak kesilmiş, pusuya yatmış bir oğlanın olduğunu tahmin edebilmiş olmanın verdiği gururla gülümsedim.

“O elindeki kitabı bana ödünç versene.”

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. Bir kitaba, bir bana baktı. Şaşkın gözlerini uzun kirpiklerinin arasından kırıştıtırırken, “Sen Nefes’in,” dedi bana.

“Şşt,” derken işaretparmağımı dudağıma götürdüm. Sonra sessizce evi işaret ettim ve anlamasını umdum. Ve beklenti içinde gözlerine baktım.

Beni anladığını, gözlerindeki o minik değişimden fark ettim. Gözleri kararlılıkla kısıldı. Etrafı kolaçan etti.

Bana genişçe gülümsedi. Hayatımda ilk kez pencereden dışarı bakmışım gibi, ondan bana güneş ışıklarının yansıdığını hissettim. Neredeyse gözlerimi kısıp onunla arama ellerimi koymak isteyeceğim kadar güçlü bir güneşti o.

Kitabı bana uzattı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

O sokağın ucunda kaybolurken ben kitabı kimsenin göremeyeceği bir yere, buzdolabının üstündeki örtünün altına itmiştim bile. Babam kahvaltısını homurdanarak ettikten sonra kitabı alıp tişörtümün altına sokacak, hızlı hareketlerle odama taşıyacaktım.

Ve böylece Aras, benim en yakın arkadaşım olacaktı.

İlk ve tek arkadaşım. En yakın arkadaşım.

*Denizliğin üstünde incecik bir kitap duruyordu. **Kürk Mantolu Madonna**, Sabahattin Ali.*

İçim yumuşacık bir hisle doldu. Adını koyamadığım çünkü başka hiçbir zaman tatmadığım bir histi bu. Düşünülmenin,

unutulmamanın verdiği o his incecik, tatlı bir nehir gibi boğazımdan aşağı, kalbime aktı. Titreyen ellerimle hiç ses çıkarmamaya çalışarak pencereyi açtım, kitabı aldım ve pencereyi hızla kapadım.

Aynı seri hareketlerle yatağımın üstüne oturdum, kitabı yorganın altına soktum.

Tam tahmin ettiğim gibi, halamın kapımda bitmesi birkaç saniye sürdü. Kaşlarını çatmış, bana bakıyordu. “Bir ses duydum.”

Hiçbir fikrim yokmuş gibi omuz silktim. “Dışarıdan gelmiştir, ben iyiyim.”

“İyiymiş!” diye başlayan, devamını duymadığım homurdanmalarla kapıyı çarpıp gitti. Bana vurduktan sonra kaçacağımdan korktuğunu biliyordum. Artık gücünü yetirebildiği, o küçük kız çocuğu olmadığının o da farkındaydı.

Korkmasına gerek yoktu çünkü kaçsam bile dış dünyada bir gece bile hayatta kalamayacağımın bilincindeydim. Markete dahi gitmesine izin verilmeyen, dış dünyayı yalnızca okulda, en son seneler önce görmüş genç bir kızın dışarıda, bir başına hayatta kalmasının mümkün olmadığını biliyordum. Param, pulum, hiçbir şeyim olmadan ancak kötü niyetli insanlara yem olurdum.

Onun uzaklaştığından emin olduktan sonra kitabı yorganın altından çıkarıp bacaklarımın üstüne koydum ve elimi kapağında gezdirdim. Hafifçe pürüzlü dokusu parmaklarımın altında kayarken uyandığımdan beri ilk kez tebessüm ettiğimi fark ettim.

Bu odada olacağımı nereden bilmişti? Hayatımı riske attığının farkında mıydı?

Kitabın kapağını açtığımda içinden küçük, sarı renkli bir not kâğıdı düştü. Üstündeki yazı, düzensiz ama okunaklıydı.

Geçen gün mutfağın önünden geçerken sizin evden biri, diğer pencerede idi. Hızla yürüyüp geçmek zorunda kaldım. Neyse ki o esnada pencerede değildin. Bu camın sana ait olduğunu düşünüyorum, umarım yanlış olurumdur. Lütfen, bana yanlışmadığımı söyle. Bundan sonra kitapları buraya bırakmamı istersen, bir önceki kitabı mermerin üstüne bırakabilirsin. Sokağa değil arka tarafa baktığı için bence daha güvenli. Umarım yanlış bir şey yapmamıştır.



Not bu kadardı ama hemen altında bir yazı daha vardı.

Kitabın ilk sayfasında. Kürk Mantolu Madonna yazısından çok daha büyük, sayfayı kaplayan bir el yazısı.

*İyi ki doğdun,
Sorgili Nefes.*



2

Aras'ın pencereye kitapla beraber bıraktığı notu günlerdir aklımdan çıkaramıyordum. Bir daha mutfağın önünden geçmemiş, pencereme yeni kitap bırakmamıştı. Eminim, yaptığı-
nın doğru olup olmadığından korkuyordu ama içim, elimdeki kitabı ona geri vermeye razı gelmiyordu. Okumuştum. Okumuştum elbette, hatta iki kez okuyup bitirmiştım ama içimde bir şey bağlanmıştı bu kitaba. Bu yüzden pencerenin önüne ne bırakabilirdim, bilmiyordum. Ona, *bana kitabını ödünç verdiğin için teşekkürler ama geri vermiyorum*, dersem tamamen yanlış anlayacağından adım gibi emindim.

İyi ki doğdun, Nefes.

Birisi bana bu cümleyi ilk kez söylemişti. Daha önce bana hiç *iyi ki doğdun* dendiğini hatırlamıyordum. Doğum günlerim hatırlanmazdı bile, kimse kutlamazdı.

Küçük bir kızken televizyonda doğum günü kutlayan küçük bir çocuğu gördüğümde ne kadar şaşırdığımı hayal meyal hatırlıyordum. Hangi gün doğduğumu bile bilmediğimi o esnada fark etmiş, merakla sormuştum. Babam yüzünü diğer tarafa çevirmiş, yanıtlamamıştı. Babaannemse beni kolumdan canımı yakacak kadar sıkı sıkıya tutup odama getirmiş, “Senin

doğduğun gün yok,” demişti. “Annenin öldüğü gün var. Bir daha sakın bu soruyu sorma.”

Gözlerim dolmuş, içimde bir sızı göğüs kafesimin tam ortasına yerleşmişti. “Peki, annem hangi gün öldü?” diye sormuştum babaannem odadan çıkmak üzereyken.

Geri dönüp bana neredeyse acıyan gözlerle bakmış, “21 Eylül,” dedikten sonra çıkıp gitmişti.

Acaba Aras o gün annemin öldüğünü, benim yüzümden bu hayata veda etmek zorunda kaldığını bilseydi doğum günümü kutlamaktan vazgeçer miydi? Yoksa yine de kutlar mıydı?

Sabah uyandıktan sonra kitabı biraz kucağımda tuttum, inceledim, kokladım, birkaç sayfasını tekrar okudum ve her zamanki yerine sakladım; şilteye serili iki pikenin arasına. Buraya hiç kimse, hiçbir zaman bakmazdı.

Günlük işlere koyuldum. Babamın karnını doyurdum, gidişini izledim, babaannem ve halam uyandığında onların kahvaltısı da hazırды. Öğlene kadar sakın bir gündü. Kahvaltıdan sonra bana hiçbir şey demeden salona geçtiklerinde, beni benimle bırakmış oldukları için minnet duyarak bulaşıkları yıkadım. Ama bir gün bu kadar sessiz geçiyorsa o gün hakkında endişelenmem gerektiğini bilmeliydim. Bu evde sessizlik hiçbir zaman hayra alamet olmazdı.

Bulaşıklar bittikten sonra halam mutfağın girişine kadar gelip boynunu içeri uzattı. “Amcanlar geliyormuş.”

Tepkimi görmeden içeri gitti. Bu bilgiyi bana öylesine ya da nezaketen değil, hazırlık yapmam için söylemişti. Ama amcam olmasına rağmen bana garip garip bakan bir adama nasıl hazır olabilirdim ki? O benim korkulu rüyamdı.

Benden beklediği üzere hızlı bir hamur mayaladım ve yanına pratik bir tava böreği yaptım. Börek pişerken hamura geri dönüp poğaçaları şekillendirdim ve fırına verdim. Muhtemelen yaptıklarımı az bulacak, fırça çekecekti ama öyle huzursuzdum ki elim ayağım daha fazlası için tutmuyordu.

Belki yengemi, çocukları bize bırakır giderdi?

Umarım öyle olurdu.

Kapı birkaç saat sonra çaldığında yüreğim korkuyla sıkıştı. Yengem, iki erkek çocuğu ve amcam kapıdaydı. Ben kapıya en uzak yerde, mutfağın hemen önünde, evin kızı gibi değil de hizmetçisi gibi duruyordum. Ne yengem ne de çocuklar bana baktı, yalnızca halamla selamlaşıp içeri, babaannemin yanına geçtiler. Ama amcam, herkes holü boşalttıktan sonra, yalnızca benim fark edebileceğim birkaç saniye boyunca oyalandı ve gözlerimin tam içine baktı, ardından vücudumu sapkınca süzdü.

Hemen ardından salona girerek gözden kayboldu.

İğrençti, tek kelimeyle iğrenç bir herifti. Sapıktı. Onun gözleri üzerime değdiğinde kendimi, avuçlarımdan çamurlu sular yerlere damlıyormuş gibi pis hissediyordum.

Hızla mutfığa kaçtım. Servislerini yaparsam ve bir sorun çıkmazsa zaten orada oturmamı beklemezlerdi. Hemen odama dönebilirdim. Arada bir gidip çaylarına bakmam gerekirdi ama belki o zamana dek amcam giderdi. Ya da çaydanlığı yanlarına bırakabilirdim. Bu, halamın da hoşuna giderdi. Zaten yengemle aralarında hep garip bir yarış olduğu için yanlarında pespaye halimle oturmamı istemez, işine gelirdi.

Öyle umuyordum ama işine gelmiyorsa bile amcamın bakışlarındansa dayağı yeğlerdim.

Aklımda bu düşünceyle tabaklarını hazırladım. Dünden kalan makarna salatasını da tabağa eklediğimde gözüme oldukça yeterli göründü. Çaylarını da doldurduktan sonra salona girdim ve amcama hiç bakmadan herkesin tabaklarını önündeki sehpalara yerleştirdim. Onun bana baktığından emindim ama ben ona yeniden bakmadan mutfığa geçtim ve çaylarını, hemen ardından da çiçekli beyaz çaydanlığı salona götürdüm.

“Başka bir isteğiniz var mı?” diye sordum.

Kimseden ses çıkmayınca halam eliyle gitmemi işaret etti. Hissettiğim bu rahatlamayla büyük, acele adımlar atarak odama kaçtım.

Sessizlik. Bir başınalık. Duvarlar. Onlarla arama giren duvarlar sayesinde yalnız değil, korunaklı hissediyordum. Bu anın tadını çıkarmaya çalışarak gözlerimi huzurla kapadım. En fazla birkaç saat oturup giderlerdi. Hep öyle olurdu.

Kitabımı elime alıp onunla biraz daha vakit geçirmeye karar verdim. Ne de olsa er ya da geç iade etmem gerekecekti. Hâlâ bendeyken tadını çıkarmak istiyordum. Sessizliğin bana bahşedildiği o kısacık an boyunca kitabı elimde tuttum, parmaklarımı *iyi ki doğdun* yazısının üstünde gezdirdim, sevdiğim sayfalara tekrar tekrar baktım.

Kapıdan gelen sesleri duyduğumda misafirlerimizin hareketlendiğini fark ettim ve çevik hareketlerle kitabı tekrar sakladım.

İşte, gidiyorlardı. Herhangi bir sorun olmamıştı. Olamazdı zaten. Ne olabilirdi ki öyle değil mi? Babaannem ve halam buradaydı.

İçimi saran rahatlamayla derin bir nefes verdim. Dış kapı kapandı, hemen ardından adım sesleri odama yöneldi. Bir

sorun olduğunu tam o an fark ettim. Bu adımlar, halamınkile-re hiç benzemiyordu.

Kapının açılmasıyla aynı anda ayağa fırladım. Amcam, ağır cüssesiyle kapı girişini tamamen kapatmış, pis pis gülüyordu. “Çarşıya çıktılar,” dedi bana, sanki sormuşum gibi. “En az bir saat gelmezler.”

Onu neden burada bırakmışlardı? Benim bile fark ettiğim bakışlarını, onlar fark etmemiş olamazlardı. Ama bırakmışlardı işte. İkimizi bu evde baş başa bırakmışlardı.

Zihnim korkudan karıncalanmaya başladı. Ne yapacaktım? Ona engel olamazdım. Kollarım, vücudum çok çelimsizdi. Onunsa belki yüz kiloluk bir cüssesi vardı. Arkamdaki pencere kapalıydı. Onu açmakla uğraşırsam bu odadan asla çıkamazdım.

Tek şansım, şu an onun kapattığı kapıydı.

Bana doğru yaklaşıp yeterli alan bırakacağı bir anı kollayarak, “Sen neden gitmedin?” diye sordum. İçimde garip bir cesaret, garip bir gözü karalık seziyordum. Ben adımlarımı temkinli at-maya alışmıştım. Ama temkinli adımlar attığımda bile sonuç ka-çınılmaz olacaksa pusup sessizleşmeyi reddediyordum.

“*Yorgunum, yatacağım*, dedim onlara. Ama hiç yorgun değilim.”

Bana doğru bir adım attı. Bir adım daha.

Bir adım daha atarsa...

Bana yaklaşmak için son bir hamle yaptığı sırada çevik ol-maya çalışıp uzattığı kolunun altından geçtim. Kapıyla aramda yalnızca iki adım vardı ama oraya doğru ilerleyemeden saçımın çekildiğini hissettim, içimdeki korku büyüyerek kocaman bir çığlık gibi göğüs kafesimi kapladı. Başım, saçlarımla beraber geriye doğru gitti, ciğerlerimi zorlayan derin bir nefes aldım.

Kolunu boynumun altından geçirdi. “Kaçabileceğini mi sanıyorsun, lan it!”

Başımı hafifçe eğebilirsem...

Debelenmeye devam ederek dişlerimi koluna geçirdim. Isırabildiğim kadar kuvvetle ısırdım ve şaşkınlığından mı yoksa gerçekten canını yakmayı başarabildiğimden mi bilmiyorum ama beni bir saniyeliğine bıraktı.

İhtiyacım olan buydu. Sadece bir saniye.

Var gücümle koştum. Nereye gideceğimi düşünmeden, korkumu bir sandığa kapatıp cesaretimi kuşanarak koştum. Önce odadan, ardından dış kapıdan sokağa çıkıp beni takip ediyor mu diye bile bakmadan, bunun için dahi vakit kaybetmeden kalabalığa, insanlara doğru koştum.

Küçük bir cüssem vardı, evden çıkmadığım için hamdım ama bu küçük cüsseyi hareket ettirmek kolaydı. Bunun avantajını düşünüp durdum. Hiçbir şeyin imkânsız olmadığını, o pislik heriften kaçabileceğimi. Amcam kiloluydu, kocaman bir göbeği vardı. Hareketsiz biriydi, o da benim gibi ham olmalıydı.

Belki de beni yakalayamazdı.

Belki de beni yakalayamazdı.

Ciğerlerim beni zorladığında yavaşladım ancak. Hırıltılı, zoraki nefesler çekerken yavaşladım, nerede olduğumu anlamaya çalıştım ama o zaman bile durmadım. Bacaklarım titreyene, zerre gücüm kalmayana kadar hareket ettim.

Beni takip etmeye çalışmış mıydı? Çalıştıysa bile öyle ağır, öyle hantal bir adamdı ki dualarım kabul olmuş, yetişememiş olmalıydı. Belki de dışarıda, insanların görebileceği bir yerde peşimden koşmaktan çekinmişti.

Nedeni ne olursa olsun ben bir şekilde kurtulmuştum. *Kurtulmuştum. Kurtulmuştum.*

Soluklanarak etrafıma bakmaya çalıştım. Çarşının zıt yönüne doğru koşmuştum, zihnim bunu refleks olarak yapmış olmalıydı, diğer tarafta babaannemlerle karşılaşma ihtimalim vardı.

Buraya daha önce gelmemiştim. Bildiğim kadarıyla mahalenin bu tarafı, şehirler arası yola çıkıyordu ama bu yalnızca kulaktan dolma bir bilgiydi. Çarşıya bile çıkmama izin vermemiş bir ailem varken semtin bu tarafını aklımın ucundan bile geçirmemişim.

Sokaklar çok kalabalık değildi. Yürümeye devam ettiğim sokak boyunca sağlı sollu işyerleri vardı; işyerlerinin önünde hiç tanımadığım adamlar sandalyelerde oturuyor, konuşuyor, kimiye çirkin gözlerle bana bakıyordu.

Bir anlığına kapıldığım güvende olma hissi hızla içimden kaçıp giderken hemen eve dönmeyi düşündüm. Ama ya babaannemler gelmediyse ve amcam beni evde bekliyorsa? O zaman ne yapacaktım? Belki de geldiğim yöne doğru gitmeli, bu garip sokaktan kaçmalı ama eve daha sonra dönmeliydim.

Kendi kendime onay verircesine başımı salladım ama arkama dönüp diğer yöne yürümeye devam edeceğim esnada birinin yaklaşıp kolumu sertçe tuttuğunu hissettim. O tarafa dönerken çığlık atmama engel olan şey... *Onun yüzüydü.*

Aras.

Zaman durdu, dünya durdu, onunla ben bambaşka bir evrene ışınlandık ve etrafımızda bizden başka hiç kimse kalmadı. Yüzünü ilk kez bu kadar yakından görüyordum ve bana ılık bir bahar gününü, bir zeytin dalını, güçlü bir ağacın gövdesini,

pespembe bulutları, bir günbatımını, bir mutluluk gözyaşını aynı anda düşündürüyor, kalbimin ortasında yalnızca varoluşuyla huzurlu bir ev inşa ediyordu.

Gözleri yemyeşildi. Fark ettiğim ilk şey bu oldu, gözleri bir orman kadar yemyeşildi. Kalın kaşları, küçük gözlerini keskin bir hatta sahip olmadan çevreliyordu. Elmacıkkemikleri çökük, yanakları dolgundu. Burnu küçük ama hafifçe kancalı, dudakları incecikti. Benden belki yirmi santim daha uzundu, üstelik çelimsiz vücuduyla birleşince bu uzunluk sanki daha da büyüyordu.

“Ben...” Ne diyeceğimi bilemeden dudaklarımdan dökülen tek kelimenin devamının gelmesine izin vermedi. Beni, tuttuğu kolumdan oldukça agresif bir şekilde çekiştirerek onunla beraber yürümeme neden oldu. Az önce kendi öz amcamdan deli gibi kaçmış olmama rağmen bu garip, kısmen yabancı çocuk beni iki binanın arasındaki küçük boşluğa doğru çekerken kendimi oldukça güvende hissettiğimi şaşkınlıkla fark ettim.

İki binanın arasına girdiğimizde durdu ve kolumu bıraktı. Sırtımı duvara vererek diğer elimi tuttuğu koluma götürdüm ve acıdığı için ovuşturdum. “Çekiştirmene gerek yoktu ki,” dedim sitemle. “Gel desen de gelirdim.”

Kaşları çatılmış, öfkeli gözlerle bana bakıyordu. Neden öfkeli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Burada ne işin var?” diye sordu sitemimi kulak ardı ederek. “Hiç tekin bir yerde değilsin.”

Neden sinirlendiğini az çok anlayarak güldüm. Gülüşüme anlam verememiş olacak ki kaşlarını daha da çatarak bir elini beline attı. Gülüyordum çünkü kendi kanımdan olan insanlar bana zarar vermeye çalışırken o, benim için endişelendiğinden

öfkeliydi. Sanırım sinirlerim öyle bir bozulmuştu ki mantıklı düşünemiyordum. Gülüşümü de durduramıyordum. Gülüyor olmamalıyım.

Engel olamadığım gülüşüm daha da genişledi. “Üzgünüm,” dedim. “Buraya nasıl geldiğimi ben de anlamadım.”

Göl gibi yeşil gözlerine bir şefkat yerleşti. Sanki fazla tepki verdiğini anlamış gibi bir adım geri çekildi, kaşlarını düzeltmeye çalıştı. Bir an için başını eğdiğinde duraksadığını fark ettim. “Ayakların...” dediğinde ne demek istediğini anlayamayarak ayaklarıma baktım.

Can havliyle kaçtığımdan ayakkabı giymediğimi şimdi fark ediyordum. Eteğimin altında kaybolan beyaz çoraplarım asfaltta koşmaktan kapkara olmuştu. Sağ ayağımdaki çorabın köşesindeki deliği diğer ayağımla gizlemeye çalışırken utançtan yanaklarımdan ısındığını hissettim.

“Şey...” dedim utana sıkıla. “Evden aceleyle çıktım da...”

“Senin dışarı çıktığını hiç görmemiştim,” dedi. “Tabii okul dışında.”

Başımı salladım. “Bir şeyden... korktum.” Daha fazlasını nasıl açıklayabilirdim, bilmiyordum. “Sonra da kendimi kaçarken buldum.”

Başını, durumu anladığını göstermek istercesine ağır ağır salladı. Ardından beni olduğum yerde bıraktı. Hiçbir şey söylemeden bir hışımla gidişini kaşlarım çatık bir şekilde izledim ama hareket etmedim. Ona neden güvendiğimi bilmiyordum ama içimden bir ses geri döneceğini söylüyordu ve ben o sese inanıyordum.

Birkaç dakika sonra geri geldiğinde elinde bir çift ayakkabı vardı. Eğileceğini hissettiğimde onu durdurmak için atıldım ve

elindeki ayakkabıları utanarak aldım. “Teşekkür ederim...” diye fısıldarken ayakkabıları hissettiğim utancın getirdiği bir acelelikle ayağıma geçirdim. Bana büyüktü ama işimi görürdü.

Onun beni böyle görmesi, bu hayatta isteyeceğim son şey bile değildi.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gitti. Ona ne diyeceğimi ya da olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Onun yüzü de sorularla doluydu ama hiçbirini sormuyordu.

Midemden gelen güçlü bir gurultu aramızdaki sessizliği doldurdu. Onu susturmak ister gibi karnıma bastırdım. Elbette açtım, kendi pişirdiğim hiçbir şeyden yememiştim. Vaktim olmamıştı ki. Ses, gürültü yaparım da misafir varken dayak yerim diye korka korka odama gitmiştim.

“Aç mısın?” diye sordu. Sesinden akan şefkat, hiç tatmadığım bir hisle beni kuşatıyor, etrafımı bir battaniye gibi sarıp sarmalıyordu.

Cevap veremedim. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. O da cevabımı beklemedi zaten. Az önce bıraktığı kolumu bu sefer bileğimden, çok daha yumuşak bir şekilde tuttu ve dar aralıktan girdiğimiz yönün aksine yürümeye başladı. Attığı hızlı adımlara ayak uydurmak için koşar adım ilerlediğimi fark edip etmediğini merak ediyordum. Ama umurumda değildi. Yeniden koşmam gerekse bile umurumda değildi çünkü gözlerimi, bileğimi tutan elinden ayıramıyordum.

Öyle uzun zamandır kimse bana, şiddet dışında bir sebeple dokunmamıştı ki elleri sanki bileğimi değil de zihnimi sarıyor gibiydi.

Birkaç dakika içinde yavaşladı ve durdu. Ona çarpmamak için ben de durdum ve bizi nereye getirdiğine baktım. İki bina-

nın arasından geçerek tamamen farklı, daha işlek bir caddeye çıkmıştık ve önünde bulunduğumuz dükkânın üstündeki kocaman tabelada DÖNERCİ yazıyordu.

Ne yaptığını anlayınca tedirgin olarak elimi elinden çektim. “Ben... Yanımda hiç para yok,” dedim.

“Önemli değil,” derken bileğime tekrar sarıldı. “Ben burada çalışıyorum.”

Başka bir şey söylememe izin vermeden beni dükkânın içine çekti. Halamlar çarşıdaydı, onlarla karşılaşamazdık. Babam işteydi ve işyeri çok uzaktı, onunla da karşılaşamazdık. Yani... burada bizi kimsenin görmeyeceğini ancak ümit edebilirdim. Şansıma güvenmek zorundaydım.

Çünkü birinin bizi göreceğini ve akşam dayaktan gebereceğimi bilsem bile onu bırakabileceğimi zannetmiyordum.

Sınıftaki uzak çocuk. Kapımdan geçen delikanlı. Kitaplarının asıl sahibi.

Ömrüm boyunca bir daha konuşmayacağımıza emin olduğum o çocuk.

Şimdi yanı başımdaydı. Elimden tutuyordu. Nasıl bırakabilirdim ki?

Bizi, sanki neden korktuğumu zaten biliyormuş gibi en köşedeki masaya götürdü. Neyse ki dükkânda bizden başka kimse yoktu. Sokağa ve dükkâna arkamı dönerek oturdum ama oturmadi. “Tavuk mu istersin, et mi?” diye sordu. Kaşlarımı çatarak baktım. Dönerin ne olduğunu elbette biliyordum ama nadiren izlediğim televizyondan ve ortaokulda arkadaşlarımdan duyduklarımdan... Daha önce yememiştim.

Sever miydim, emin değildim. Tavuk mu, et mi sorusunun cevabından da emin değildim, sık yediğim şeyler değildi.

Basitçe omzumu silktim ve boş gözlerle ona baktım. Bana kızmasını bekledim. O benim için bir şeyler yapmaya çalışırken ona hiç yardımcı olmadığım için bağırp çağırmasını... Ama o, beni anlamış gibi doğruldu ve kasaya gidip, “Abim kolay gelsin,” dedi. “Bize iki et döner, iki de ayran ayarlar mısınız?”

Ardından dönüp yanıma oturdu. Bir süre hiç konuşmadı, ben de ne söyleyeceğimi bilemedim. Tırnaklarıma, parmaklarıma, masaya, tuzluğa, pul bibere... O konuşana dek ondan başka her yere baktım.

“Burada olman...” dedi sonunda. Ona dönüp baktığımda yüzünde sıkıntılı bir ifade gördüm. “Burada olman sorun olacak mı?”

Evdeki durumların ne derece olduğunu bilmese de kötü olduğunu tahmin ediyordu belli ki. Ona yalan söyleyemezdim. Ona yalan söylemeye içim müsaade etmezdi zaten. Bu yüzden, “Çok fazla vaktim yok,” diye cevap verdim.

Filmlerde, dizilerde, okuduğum kitaplarda insanlar yeni tanıştıklarında birbirlerini tanımak için hoş sorular sorardı. En sevdiğin yer, müzik, film, kişi... gibi. Ya da hayatları hakkında tatlı tatlı sohbet ederdi. Ama o bana, “Neden?” dedi. Hiç çekinmedi üstelik bunu sorarken. “Neden böyleler? Endişelenmeli miyim?” diye sordu tekrar. Benim araya girmeme müsaade etmeden, hızlı hızlı devam etti. “Kitabı pencerenin önüne bırakırken çok endişelendim. Sorun olur diye çok korktum ama aklıma başka bir çare gelmedi. Senden... Senden tamamen habersiz olmaktan nefret ettim ama o pencereyi kullanamazdık artık. Mecburdum. Sorun olmadı, değil mi? Sen kitabı oraya geri bırakmayınca...”

Başımı döndüren bir hızda konuştuğunu fark ettiğinde aniden sustu, omuzları çöker gibi oldu. “Pardon,” dedi mahcup

bir gülümsemeyle. “Seni bunaltmak gibi bir niyetim yok. Yalnızca... Endişelendim.”

Ona ne diyeceğimi, hangi sorusundan başlayarak cevap vereceğimi ve daha da kötüsü sorularına ne cevap vereceğimi bilemediğim için bir süre öylece oturduk. Ona gerçekleri söyleyemezdim ki. Döneceğim evin gerçeklerinden bahsedemezdim. *Gittiğimde yiyeceğim dayaktan eminim, diyemezdim. Her gün olur bu zaten. Bazen ölmeyi beklerim hatta. Ölmek isterim vuruşlarının arasında. Benim yerime başkası yaşasın isterim. Bu eve hiçbir çocuk doğmasın isterim.*

Başımı iki yana salladım. Söyleyebileceğim doğruları seçmeye çalıştım. “O pencere tehlikeli değil,” dedim. “Ama ben bıraktığın kitaptan kopamadım. Bu yüzden geri bırakamadım.”

Yüzü rahatlamayla gevşedi. “Ah,” dedi hoş bir ses tonuyla. “Anladım. Peki... Güvende misin? Bazen... Bazen sesler duyuyorum.”

Kaşlarımı çattım ve öne doğru yaklaştım. Kafa karışıklığımı anlayarak, “Sizin hemen yanınızdaki binada oturuyorum. Hatta sanırım, odam senin odanın hemen yanında.”

İçim koyu bir dumanla dalgalandı. Biri boğazımı sıkıyormuş gibi daraldığımı hissettim. Çoğunlukla dayanırdım ama bazen dayak yerken bağıırdım. Öyle çok canım yanardı ki bağıırdığım için daha çok dayak yiyeceğimi bilmeme rağmen kendime engel olamazdım.

Onları duyuyor olmalıydı.

“Ne demek istediğini anlamadım,” derken gözlerine bakmadım. Ama sessizliği, bana gerçekleri bildiğini fısıldadı.

“Tamam,” dedi. “Boş ver bunları. Ben pencerene kitap bırakmaya devam edeceğim.”

Gülümsedim. Gülüşüme bir lütuf, bir mükafatmış gibi bakan gözlerinden gözlerimi ayıramadan gülümsedim genişçe.

“Ne tür okumayı seviyorsun? Sonunda seninle konuşabildiğime inanamıyorum. En çok ne seviyorsan onu getirmeye çalışacağım. Hiç sormadığım için hep çeşit çeşit getirmeye çalışıyordum.”

Az önceki abi dönerlerimizi ve ayanlarımızı masaya bırakırken, “Hepsi,” dedim. “İnan hiç fark etmiyor. Bana yeni dünyalara açılan küçük kapılar getiriyorsun.”

Gülümsedi, ayanımı alıp çalkaladı ve benim için açtıktan sonra sanki bu çok normal bir şeymiş gibi, “Biliyor musun?” dedi. “Çok tatlısın. Düşündüğümden çok daha tatlısın.”

Ateşin, daha önce hiç tatmadığım bir duyguyla yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. Isınan yanaklarımı gizlemek için saçlarımı kulaklarımın arkasından kurtardım ve başımı eğdim. Ona ne diyeceğimi *yine* bilmiyordum.

Gülüşünü duydum, hemen ardından döneri önüme itti. “Tamam, tamam,” dedi. “Hadi, yemek ye lütfen. Sen aç durdukça benim midem kazınıyor sanki.”

Onunla ilk kez oturup bir şeyler yiyorduk ama bunun son olduğunu biliyordum. Bu hüznle kalbim sıkışıyordu ama kendimi zorladım ve dönerden bir ısırık aldım.

İlk kez böyle bir şey yiyordum. Yediğim yemekler genellikle sade şeyler olurdu; pilav, makarna, ekmek, en fazla hamur işleri, yanında çok nadiren bir parça tavuk. Ama ekmeğin arasında etle içerisindeki sos, domates ve turşu bir anda dilime çarpınca zihnimin içinde bir havai fişek gösterisi varmış gibi gözlerimi kırıştırdım. Aras bu tepkimi görmedi ya da görmezden geldi ve ben iştahla bir ısırık daha aldım.

Yemek boyunca sessiz kaldık. Ben, kıtlıktan çıkmış gibi yememek için kendime engel olamıyordum. Aras ise buna müsaade etmek ister gibi sessizce ama benim tam aksime, ağır ağır dönerini yiyor, ayranını içiyor, ara ara caddeyi izliyor ama çoğunlukla bana bakıyordu.

“Of,” dedim yemek bittikten sonra arkama yaslanıp karnımı tutarken. “Asla şikâyet etmiyorum ama sanırım çok yedim.”

Tıkabasa yemenin garip bir hazzı vardı. Bir daha tadamayacak olmam ne acıydı.

Bugünden sonra belki de günlerce aç kalacaktım ama olacak olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu. Bir an önce yaşanacaklar yaşansın, bugün bitsin gitsin istiyordum. Dayak daha önce yemediğim bir şey değildi, başa çıkabilirdim. Sonra da yatağıma girer, yorganı tepeme kadar çeker, Aras’ın bugün bana ıslıl ıslıl bakan gözlerini düşünürdüm. Hayatımın sonuna dek o gözleri düşünürdüm belki de. Her şeyle bu sayede başa çıkabilirdim.

“Afiyet olsun,” dedi düşüncelerimi bölerek. “Senin için yapabileceğim başka bir şey varsa lütfen söyle.”

Başımı iki yana salladım. Dışarıda hava kararıyordu. “Eve dönmeliyim.”

Başka bir şey söylemedim ama bu iki kelimelik tek cümle onun gözlerine bir pusun, bir hüznün çöreklenmesine neden oldu. Sanki gitmememin bir yolunu arar gibiydi.

“Eve dönmeseydin,” dedi yumuşacık bir sesle. “Kaçıp gidebilseydin, nereye giderdin?”

Kaçıp gidemezdim. Hayat hakkında, dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Senelerdir eve kapatılan bir paçavradan başka bir şey değildim. Ev berbattı ama ev tanıdıktı, ev güvenliydi.

Yine de sorusunu düşündüm ve boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Okulda bir kız vardı. Ayşenur. Her yaz dönüşü

Aydın'daki yazlıklarını anlatırdı. Onun anlattığı yerler zihnimde cennet gibi canlanırdı. Sanırım orada olmak isterdim.” Derin, bana neredeyse fiziksel olarak acı çektiren bir nefes aldım. “Ama olamam. Artık gitmeliyim. Bir daha dışarıda görüşmeyiz. Ama kitapların... onlar beni hayata bağlıyor, *Aras*.” Adını söylemek dilimde tatlı bir tat bıraktı. “Sana her şeyimle teşekkür ederim.”

Konuşmasına izin vermeden kalktım ve koşar adım dükkândan çıktım. Biraz daha otursaydım onun yanında hissettiğim huzuru, sakinliği, dinginliği hiç bırakamayacağımı biliyordum. Bu yüzden ayrılabilirdiğim kadar hızla ayrıldım yanından.

Kendimi az önce geçtiğimiz boşluğa attım ve sırtımı duvara yaslayarak birkaç derin nefes aldım. Dolu gözlerimden akan iki küçük damlayı sildim. Korkudan değildi bunlar. Onunla daha çok oturabildiğim, daha uzun konuşabildiğim, gözlerine daha cesurca bakabildiğim bir dünyanın yasına aitti bu gözyaşları.

Kendimi toparladım ve hızlı adımlarla eve yürümeye başladım.

Ne kadar geç gidersem o kadar çok dayak yiyeceğimi biliyordum.

Ev dört duvar ve bir çatıya deniyorsa eve yürüyordum. Ev güvende hissetmekse, ev rahat bir kanepeyse, ev bir aileyse; evim hariç her şeyim olan o lanet kapıya yürüyordum.

3

Yediğim en kötü dayaklardan biriydi.

Odamda tek başımaydım. Hava tamamen kararmıştı ama zaman mevhumumu kaybetmiştim, bu yüzden kaç saattir burada olduğumu bilmiyordum. Işıkları açmaya cüret edemediğim için karanlıkta oturuyordum. Tek ışık kaynağı, sokaktaki lambadan gelen loş, sarı bir ışıktı. O da odadaki eşyaları azıcık seçebilmemi sağlıyor, başka bir işe yaramıyordu.

Burnuma tuttuğum peçeteyi çekip şöyle bir baktım. Hâlâ kanıyordu. Normalde burun kanamalarım hızla dururdu ama bu sefer birkaç sert darbe almıştım. Kırılmış bile olabilirdi. Bilmiyordum.

Evdeki tek ayna tuvaletteydi ve ben yediğim dayaktan beri bu odadan çıkmamıştım. Bu yüzden nasıl göründüğümü bilmiyordum, bilmek istediğimi de zannetmiyordum. Her yerim çürük içinde, mosmor olmalıydı. Belki kanayan ve benim görmediğim başka yerlerim de vardı. Omzum saatlerdir ağrıyordu çünkü ilk darbede savrulup omzumun üstüne sertçe düşmüştüm. Sonrasını hatırlamıyordum. Ya da hatırlamak istemiyordum.

Burnumu gayriihtiyari çektiğimde canım yandığı için yüzümü buruşturdum. Bu, yüzümün ve burnumun daha da

acımasına neden oldu. Gözyaşları gözlerimden saatlerdir dökülüyordu. Bunlar hüznün yahut öfkenin gözyaşları değildi, acıya aitti ve onları durdurmak mümkün değildi. Bana sormayan, benden bağımsız bir vücuda aitti bunlar.

Onları önemsemiyordum.

Göl gibi sakın gözleri gözümün önüne geldi. Biraz olsun kalbimin sancısı hafifledi.

Ellerim *Kürk Mantolu Madonna*'ya uzandı. Parmaklarımı sarı-kahverengi kapağının üzerinde ağır ağır gezdirdim. Kapakta bir trenin içinde kadın silueti görünüyordu. O kadın olmak istedim. Giden, kaçan, bambaşka biri olabilen o kadın olmak...

Kaçmayı defalarca kez düşünmüştüm. Ama dışarıda ne kadar dayanabilirdim ki? Ne param vardı ne telefonum ne de yol bilgim. En fazla nereye kadar gidebilirdim? Gidebileceğim bir yer yoktu, mahalleli beni zaten ele verirdi. Daha uzağa ise ben gidemezdim... Beceremezdim...

Ölürdüm sanırım. Belki açlıktan, belki de bir ipsiz sapsızın eline düşerek...

Gidemezdim. Bugüne dek.

Zaten öleceksem nerede öldüğümün ne önemi vardı ki? En azından erteleyebilirdim bu ölümü.

Belki dakikalar, belki saatler önce babam beni bu odanın zemininde bir çöp gibi bırakmıştı. Her yerim sızlıyordu, burnum kanadığı için yüzüm kana bulanıyordu. Hareket etmekten öyle âcizdim ki kıpırdayıp doğrulamıyordum bile.

Halam o esnada yanıma geldi. Babamın nöbetini o devralacak, biraz da o vuracak zannettim ama sessizce diz çöktü yanıma. Beni hiç ellemeydi. Kupkuru bir sesle, "Toparlan da uyu artık," diye fısıldadı yalnızca. "Yarın amcanlar misafirlige gelecek."

Halam biliyor muydu amcamın ahlaksızlıklarını? O da bastırılıyor, abisinin korkusuyla mı hareket ediyordu? Yoksa saftı da neler olduğunu anlamıyor muydu?

Bu an zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Halama güvenmek, bu kez bu evde birilerinin beni koruyacağına inanmak istiyordum ama yarına dair bir ümit beslemek aptallık gibi hissettiriyordu.

Halamın odamın kapısını çarpıp çıktığı o an zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Kaçmayı bir kez bile düşünmemiştim. Bu geceye dek.

Her şartta öleceksem anlamlı bir ölümü tercih edecektim. Savaşırken ölecektim, beklerken değil.

Bedenim yaşasın diye ruhumu öldürmeyi ise bütünüyle reddedecektim.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekledim. Burnumun kanaması dursun, vücudumun sızısı az da olsa hafiflesin, güç gelsin diye... Fakat çok da beklememeliydim. Babaannem kendini bildiği günlerde namaza kalkardı, ondan önce davranmalıyım.

Kendimi az da olsa iyi hissettiğimde zeminden doğrulmaya çalıştım. Burnumdan saatlerdir akan kanlar zeminde bir göl olmuş, kıyafetlerimi bile ıslatmıştı. Kendimden tiksinererek kalktım ve o tarafa bakmamaya çalıştım, bir fare kadar sessiz adımlar atmaya özen göstererek odamdan çıktım. Hepsi domuz gibi uyurdu, uykuları ağırdı, bunu biliyordum. Yine de en sessiz halime büründüm. Bir hayalet olmaya, göze batmamaya öyle alışmıştım ki bu benim için çocuk oyuncağıydı. Gecenin sonsuz dinginliğinde bile varlığımla yokluğum birdi.

Tuvalete gidip kapıyı usulca kapattım. Aynaya bakmamaya özen göstererek yüzümü temizledim. Üstümdeki kan olmuş

kıyafetleri çıkarıp kirliye attım. Tamamen soyundum ve vücudumdaki lekeleri akan suyla temizledim. Duş almaya vaktim ya da cesaretim yoktu. Kaldı ki banyo yapmak gündüz bile bir lükstü. Gecenin bir vakti bir de bunun için dayak yersem ayağa kalkacak gücüm kalmazdı.

Havluma sarınıp odama geri döndüm ve aynı minik hareketlerle en sade ama en rahat kıyafetlerimi giydim. Basma eteksiz dolaşmak âdetim değildi ama etek ayağıma dolanabilirdi. Bu yüzden siyah eşofman altımı ve üstüne siyah, kısa kollu tişörtümü geçirdim. Köşede kullanılmayan, eski bir sırt çantası vardı. Dibine hırkalarımın birini ve gereksiz yer kaplayacağını umursamadan *Kürk Mantolu Madonna'yı* yerleştirdim.

O esnada fark ettim. *Ona* bir şekilde haber bırakmalıydım. Pencereme kitap bırakırsa, ben o kitabı almadığımda endişelenebilirdi. Daha da kötüsü, o kitabı babamlar görürse Aras'ın başı belaya girebilirdi. Buna izin veremezdim.

Odamdan çıktım ve dün amcamlar için yaptığım poğaçalardan kalanları peçeteye sararak çantama attım. Salona ilerledim, babaannemin orta sehpanın üstünde bıraktığı eski model tuşlu telefonundan saate baktım. 02.48.

Güzel. İyi bir saatti. Herkes derin uykundaydı. Uyanmalarına daha saatler vardı. Onlar gittiğini fark ettiğinde umuyordum ki ben çok uzaklarda olacaktım.

Paraya ihtiyacım vardı. Yatak odalarına girip cüzdanlarına bakmaya cüret edemezdim ama dış kapının hemen yanındaki portmantoda az da olsa bir şeyler bulacağımı ümit ediyordum. Babamın asılı olan gri ceketinden başladım. Cebinden çıkan bir iki yüzlüğü çantama attım. Kredi kartı da oradaydı, ne kadar dikkatsiz bir adamdı... Ama beni kredi kartıyla ko-

layca takip edebilir, nerelerde harcama yaptığımı öğrenebilirdi. Aras'ın bana getirdiği tüm polisiye kitaplara en çok da şimdi minnettardım.

Babaannem kirli çıkıydı ama genellikle servetini üstünde taşırdı. Uyuduğu için koynunda saklıyor bile olabilirdi. Yine de onun pardösüsüne de göz attım. Cebinde bir yüzlükten başka bir şey yoktu. Hemen yanında halamın ceketi asılıydı, cep-leri bomboştı. Ondan hayır beklemek en başta hataydı zaten.

Sessizce ve son bir ümitle portmantonun tek çekmecesini açtım ve o anda yüzümde hain bir tebessüm canlandı. Bir alyans. Bir kutunun üstüne bırakılmış tek bir alyans vardı ve boyutuna bakılırsa babamın eski alyansıydı. Altın olduğunu ümit ederek onu da çantama attım ama içimden bir ses, onun altındaki kutuya da bakmamı fısıldadı kulağıma.

Küçük, ince, kare bir kutuydu. Altın renkli kapağını açtım, gördüğüm ilk şey ince bir bilezik oldu. Hemen yanında babamınkine benzer bir alyans vardı. İçimde bir heyecan dalgası yükseldi, bunlarla bir süre idare edebilirdim. Bozdurmayı başarırsam...

Hemen sonra bileziğin altındaki fotoğrafı gördüm.

Kapı tanıdıktı. Bu evin kapısının önündeki birkaç basamakta çekilmiş bir fotoğraftı. Bir kadın, kameraya utangaç bir gülüşle bakıyordu. Gözlerinin rengi anlaşılmıyordu ama kahverengi dalgalı saçları omzunun biraz aşağısında bitiyordu. Yüzü... *Annemdi. Annemdi.*

Elimdeki bileziğe baktım. Ona ait olmalıydı.

Bunlar sanki ben bulayım diye bu çekmeceye bırakılmıştı. Kapının hemen yanındaki çekmecede bu kadar değerli şeylerin bulunmasının başka bir anlamı yoktu. Annem miydi bana yardım eden?

Gözlerimi yumdum. *Teşekkür ederim anne.*

Elimle çekmecenin ilerisini yokladım, birkaç kalem ve biraz daha para bulduğumda şaşırmadım. Beş tane iki yüzlük Türk lirası ellerimdeydi. Büyü gibiydi. Babam ortalıkta para bırakmazdı, babaannem de öyle.

Ama işte, buradaydı.

Bulduğum paraları, altınları ve bir de kalemi çantamın sağlam bir gözüne tıktırdıktan sonra çantayı sırtıma aldım. Derin bir nefes eşliğinde son kez bu lanetli evin holüne dönüp baktım. Dövülmediğim, hor görülmediğim hiçbir köşesi olmamıştı bu dört duvarın. Annesi olmayan her evlâdın kaderi bu muydu? Beni koruyacak bir annem olsa, daha iyi bir hayatım olur muydu? Yoksa annem hayatta olsa bile o da benimle aynı kaderi paylaşarak bu şiddete maruz kalır, beni korumaktan dahi âciz mi olurdu.

Gözlerimi yumdum kısa bir süre.

Tatlı, neşeli bir çocukluğun hayalini kurdum. Aynı koridorlarda koşup oynadığım, hırpalanmak yerine sevildiğim o çocukluğun yasını tuttum.

Ardından sessiz, sakın adımlarla döndüm, dış kapıyı elimden geldiğince sessiz bir şekilde açtım ve kendimi gecenin ıssızlığına bıraktım.

İhtimaller sonsuzdu. Ama tüm ihtimallerden önce yapmam gereken son bir şey vardı.

Kürk Mantolu Madonna'nın son sayfasını nazikçe kopardım. Binalarımızın arkasına geçtim ve onun tarifine göre odası olduğuna inandığım pencerenin denizliğine yerleştirdim. Yanımdaki kalemi çıkardım ve boş olan arka sayfaya şöyle yazdım.

*İçimde yarım kalmış bir konuşmanın üzüntüsü vardı.**

Fakat gitmek zorundayım.

Umarım beni affedersin.

Kıtaplar eminim evinde daha mutludur.

Ben de kendi evimi bulmaya gidiyorum.

Her şey için teşekkür ederim.



Sonuna isim yazmamamın daha iyi olacağına karar verdim. Ondan başkasının eline geçebilirdi. Eğer bu kâğıdı o bulursa anlayacağına emindim. Notu ikiye katlayıp üstüne birkaç taş koyarak gizledim ve aceleci adımlarla evden uzağa, çok uzağa yürümeye başladım.

Otogara ulaşırsam bir otobüse binebilirdim. Elimde nakit olması iyi olmuştu. Bir şehir merkezine ulaşırsam da altınları bozdurabilirdim. Sonra da belki... Bir işe girerdim. Ben ne iş yapacaktım ki? Hayatım boyunca hiç çalışmamıştım. İnsanlar işe nasıl giriyordu, ondan bile emin değildim. Ama kapı kapı dolaşıp *çalışana ihtiyacımız var mı* diye sormam gerekse bile bunu yapacaktım. Bu küçük ilçeden çıkmayı başardığım anda iş bitmişti.

Otogarın nerede olduğunu biliyordum. Yıllar önce babaan-nemi, kardeşini ziyarete gideceği zaman yolcu etmek için gitmiştik. Uzak değildi, arabayla beş dakika sürmüştü. Yürüyerek de çok fazla sürmeyeceğini ümit ediyordum.

Yarım saat, belki kırk beş dakika boyunca doğru gittiğimi, otogara ulaşacağımı ümit ederek yürüdüm durdum. Seneler

* Sabahattin Ali, *Kürk Mantolu Madonna* (Yapı Kredi Yayınları: İstanbul 1998), 14.

önce gittiğimiz için yoldan da emin değildim ama birkaç tabela bana yardımcı oluyordu. Hava aydınlanmadan önce bunu başarmam gerektiğini kendime söyleyip duruyordum. Ev halkı uyanır ve yokluğumu fark ederse hemen beni aramaya başlardı. Ne kadar süre saklanabilirdim, bilmiyordum. Bu gerginlikle sanki yürümem bile zorlaşıyordu ama durmadım. Otogarı bulacaktım.

Defolup gidecektim.

Derme çatma, eski yapıyı gördüğümde gökyüzü hâlâ karanlıktı. İçim öyle tarifsiz bir umutla doldu ki yere çöküp ağlamak istedim. Ama bu isteği görmezden gelerek yürümeye devam ettim, hatta dayanamayıp koşmaya başladım. Otogarın içine girdiğimde nefes nefeseydim.

Etrafa, kocaman firma isimlerine, yer isimlerine göz attım. İhtimaller sonsuzdu. Her yere gidebilirdim. Buraya en uzak şehri seçip oraya bile gidebilirdim. Sahiden, sonsuza dek bulunamazdım.

Okulda bir kız vardı. Her yaz dönüşü Aydın'daki yazlıklarını anlatırdı.

Araş'a söylediklerim aklıma geldiğinde umutla gülümse dim. Ne kadar uzaklıktaydı, ondan bile emin değildim ama Aydın'a gitmek istiyordum. Deniz kenarıydı. Hakkında bildiğim tek şey buydu ama içimde umudu uyandıran, o kızı dinlerken hayallerimde bir peri masalı gibi canlanan o yeri görmek istiyordum.

Üzerinde Aydın tabelası olan firmalardan birine hızla yürüdüm. Yaşlıca bir adam bankın arkasında oturuyor, önündeki evraklarla ilgileniyordu.

“Pardon,” dedim titrediğini fark ettiğim sesimle. “Aydın’a arabanız var mı?”

Adam beni yeni fark etmiş gibi başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. “On dakika içinde kalkıyor,” dedi. “Yer kaldı mı bakayım.”

O, önündeki ekrandan bir şeylere bakarken gergin gergin etrafı inceledim. Otogar pek kalabalık değildi, belki de gece olduğu içindi. Kasvetli, sönük bir havası vardı. İnsanlar oradan oraya birbirinden oldukça farklı adımlarla yürüyordu. San-ki bazısı gideceği yere varmak için sabırsızlanırken bazısının adımları geri geri gidiyordu. Bu da etrafta insana kendini huzursuz hissettiren bir uyumsuzluk yaratıyordu.

“Şanslı günündesin bacım,” diyen adamın sesini duyduğumda tekrar ona döndüm. “Normalde gece seferi bile olsa öyle son dakika boşluk bulamazsın. Ama tek kişilik yer kalmış.”

“Ne kadar?”

“Sekiz yüz lira.”

Elimdeki nakit paranın çoğu olan meblağı sorgulamadan çantamdan alelacele çıkardım ve adama uzattım. Kestiği bileti de aynı aceleyle aldım.

“On sekizinci peron,” derken sağ tarafımı gösterdi.

Buradan hemen uzaklaşmak istediğim için koşar adım söylediği tarafa doğru gittim. Tekrar dışarı çıktığımda karşımda birkaç tane otobüs vardı. Az önce bilet aldığım firmanın adı bir otobüsün üstünde kocaman harflerle yazıyordu. Yanında duran adama, “Aydın otobüsü mü?” diye sordum.

Genç adam geç dercesine elini salladı. İçimde büyük bir rahatlama hissiyle kendimi otobüse attım ve elimdeki numaraya bakarak en arkanın bir önündeki koltuğa kadar ilerledim.

Otobüs hareket edene dek içim rahat etmedi. Yanıma, cam kenarındaki koltuğa bir hanımefendi oturduğunda ona

gölümsedim ve yeniden önüme döndüm. Ama o kadından bile tedirgin oldum. Yokluğum ben gidene dek fark edilecek, biri gelip beni bulacak, yaka paça buradan indirecek diye ödüm kopuyordu.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Otobüs en sonunda geri geri hareket etmeye başladığında içimden aynı anda hem gülmek hem ağlamak geliyordu.

Tek başıma nasıl hayatta kalacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama burada, o evde hayatta kalma ihtimalim zaten yoktu.

Ruhumu öldüren şehirden gitgide uzaklaşırken günün ilk ışıkları göğü aydınlatmaya başladı ve ben, annem yolumu aydınlatıyormuş gibi hissettim.

4

Vücudumdaki her bir zerreye öylesine gergindim ki tüm yolculuk boyunca sırt çantama var gücümle sarıldım ve olabildiğince tetikte oturdum. Uyursam birinin çantamı benden çalmasından, küçücük malvarlığımı kaybetmekten ve elimde hiçbir şey olmadan kalakalmaktan ödüm kopuyordu. Bu yüzden yol akıp giderken otobüsün rahatsız edici koltuğunda saatlerce gözümlü bile kırpmadan oturdum. Yanımdaki kadın başını cama yaslamış rahatça uyuklarken onu kıskandım ama azıcık rahatlayıp koltukta aşağı kaymaya dahi cesaret edemedim.

Otobüsün dijital saatini takip ediyordum. Aydın'a vardığımızda saat on biri biraz geçiyordu. Sabahın etkisiyle artık sokaklar ve uğradığımız otogarlar çok daha kalabalıktı. Bu kalabalık beni korkutsa da içimdeki ses başka bir şey söylüyordu: *Ne kadar kalabalık, o kadar iyi. Seni bu kalabalıkta kimse bulamaz.*

Otobüs sola döndü ve ben tünelin ucundaki ışık gibi parlayan kocaman binayı ve üzerindeki *Aydın Şehirlerarası Otobüs Terminali* yazısını gördüm.

Burası, hareket ettiğimiz terminale hiç benzemiyordu. Çok daha büyük, çok daha kalabalık ve karmaşıktı. Genç muavin,

“Aydın otogar,” diye bağıırken herkesten önce ayaklandım. Muavinin arkasından kendimi otobüsten dışarı attım.

Saatlerdir otobüsten hiç inmemiş olmamın etkisiyle bacaklarım tutulmuştu. Çantamı sırtıma taktıktan sonra otobüslerin arasından kenara geçtim ve etrafa bakındım.

Sonsuz ihtimaller.

Ama aynı zamanda koca bir hiçlik.

Şimdi ne yapacaktım? Bilmiyordum.

Otogarın içi ne kadar kalabalıksa çevresi o kadar ıssız görünüyordu. Alabildiğine yeşillik ve orman görüyordum.

Karnım öyle gurulduyordu ki binanın içine girip kalan paramın bir kısmıyla kendime bir simit aldım. Poğaçalar gece bitmişti. Paranın üstünü alırken aklıma gelen bir fikirle adama, “Şehir merkezine nasıl giderim?” diye sordum.

“Abla şu kapıdan çık, durağı göreceksin, dört yüz bir ya da dört yüz üç bin gidersin.”

Başımı salladım, teşekkür ettim ve acele adımlarla yönergelerini takip ettim.

Acaba babamlar ne yapıyordu? Çoktan beni aramaya başlamış olmalılardı. İçlerinde biraz olsun endişe, merak var mıydı? Babam doğduğum günden bu yana bir kez olsun gözlerine sevgiyle bakmadığı kızı için biraz olsun endişelenmiş miydi? Yoksa hissettiği büsbütün öfke miydi? Ona ait bir malı kaybetmiş gibi mi saldırıyordu etrafa yoksa değer verdiği çiçeğini kaybetmiş gibi mi?

Sanırım asla öğrenemeyecektim.

Öğrenmemeyi tercih ederdim.

Durak tam olarak adamın tarif ettiği yerdeydi ve tıpkı otogar gibi oldukça kalabalıktı. Otobüslerden inen herkes buraya

doluşuyor olmalıydı. Kalabalık iyiydi, kalabalık güvenliydi. Aralarına karışıp elimden geldiğince görünmez olmaya çalıştım.

Otobüs yalnızca birkaç dakika sonra geldi. Kalabalığın büyük çoğunluğu otobüse doluşurken orta kapıdan binenlerin arasına karıştım ve kart okutmamın imkânsız olduğunu o esnada fark ettim. Fark edilmemeyi ummaktan başka çarem yoktu. Herkesin kullandığı o karttan nasıl çıkaracağımı merkeze gittiğimde öğrenirdim.

Tüm yolu kart basmadığım anlaşılmazın diye göze batmaya çalışarak geçirdim. Mümkün olduğunca köşelere geçtim, başımı yere eğdim ve pencereden kısa kısa nerede olduğuma bakmak dışında kaldırmadım.

Çok değil, en fazla beş-on dakika sonra şehrin içine girdiğimizi fark ettim. Otobüs bir iki durakta durdu ama inmeye cesaret edemedim. Ancak *Adnan Menderes Bulvarı* isimli bir durağa yanaştığında inmeye karar verdim çünkü ismi, bana buranın üniversiteye yakın olduğunu düşündürmüştü. Yani sokaklarda daha çok gençler olurdu. En azından öyle umuyordum.

İndiğim cadde işlek bir caddeydi. Gözüme ilk çarpanlar dönerci, bir kafe, bir çiçekçi ve yolun ilerisine doğru gördüğüm birkaç oteldi. Bu gece nerede kalacaktım? Otelde kalamazdım, azıcık paramı birkaç günde hiç ederdi.

Akşama daha vardı. Buna bir çözüm düşünmek zorundaydım.

Derin bir nefes alıp caddeye doğru gözlerimi kısarak baktım. Ne sırt çantam ağırlık yapıyordu üstümde ne de sahipsizlik. Özgürdüm. Özgür hissediyordum ilk kez. Caddenin ilerisine doğru yürüyebilir, burayı keşfe çıkabilirdim ya da tam tersi istikamete gidebilirdim. İlk kez, birinin bana vereceği talimatları beklemiyordum ve ilk kez etrafımdan ürkererek, her an bana kalkacak olan bir elden çekinerek hareket etmiyordum.

On sekiz yaşımdaydım ve on sekiz yıldır hiç, böyle kocaman bir caddede ağır adımlarla yürümemiştim. Çok küçükken market alışverişlerine götürülürdüm nadiren ama onlarda bile hep bir yerlere çeğiştirilirdim. Bir şeylere dokunmama izin verilmezdi. Çoğu zaman yetişkinlerin peşinden koşar adım ilerlemek zorunda kalırdım.

İşte bu yüzden tadını çıkardım. İçinde takı toka olduğunu gördüğüm bir dükkâna çekimser adımlarla girdim ve hoşuma giden birkaç kolyeye, bilekliğe onları alamayacağımı bilerek dokundum. Dükkânın sahiplerinin bana gözlerini dikerek, tiksintiyle baktıklarını görünce dükkândan hemen çıkmak zorunda kaldım ama umursamadım. Bir markete girdim ve marketteki reyonların arasında ağır ağır dolaştım. Caddenin birkaç adım ilerisindeki kafenin dışında, kaldırımda durup içeride sohbet eden, kahkahalar atan yaşlılarıma imrenen gözlerle baktım. Onların arasında olduğum başka bir hayat var mıydı?

Nasıl oluyordu da bu dünyada herkes birbirinden bu denli farklı hayatlar sürdürüyordu? Belki de benimle benzer zamanlarda doğan bu gençler yaşlılarıyla gülüp eğlenirken ben neden beni koruyup kollaması gereken insanlardan kaçmak zorunda kalıyordum?

Acımasız bir dünyaydı. Adaletsiz bir dünyaydı.

Fakat bunları düşünerek kendimi kaybedersem hayatta kalmam çok daha zor olurdu. Yapabileceklerime odaklanacak, elimde olmayan şeyleri yitip gitmiş bir mazi gibi arkamda bırakacaktım.

Her şeyden önce altınları bozdurmaya karar verdim. Annemin yüzüğünden vazgeçmek istemiyordum ama para olmadan

hayatta kalamayacağım acımasız bir gerçektir. Birkaç gün bile olsa beni idare edecek bir dayanağım olmalıydı. Annemin alyansını parmağıma taktım, ardından gördüğüm ilk kuyumcuya girdim ve babamın alyansı ile annemin bileziğini genç satıcının önüne bıraktım.

“Merhaba,” dedim çekinerek. “Bunlar ne kadar eder?”

Adam alyansı ve bileziği eline alıp şöyle bir inceledi. Yavaş hareketlerle işlemez, klasik görünümlü takıları tartısına koydu ve hesap makinesinde bir şeyler çarpıp böldü.

“Abla ikisine kırk beş bin lira veririm.”

“Olur.”

Bileziğe son kez baktım, içimden annemin takısına el salladım. Belki onun bana bıraktığı bir hatıraydı ama bunları çekmecede bulmamın tesadüf olmadığını biliyordum. Bu anemden gelen bir yardımdı ve ben onun uzattığı eli her zaman kabul ederdim.

Adamın saydıktan sonra elime verdiği parayı çantamın fermuarlı gözüne güçlkle sığdırıp kapatmamın ardından nazikçe teşekkür ettim ve dükkândan ayrıldım. Başıma bir şey gelirse ya da en azından bir süre otelde kalmam gerekirse param vardı en azından. Hazıra dağ dayanmazdı ama hiç yoktan iyiydi.

Kira ödeyebilecek kadar param olması için en azından bir süre çalışmış olmam gerekirdi. Ve bu sürede evsiz kalmam hiç mantıklı değildi. Önceliğim kalacak bir yer bulmak olmalıydı. Başıma gelmesin diye evden kaçtığım şeyin burada, sokaklarda başıma gelmesine izin veremezdim. Yoksa sokakta kalmak bile çok dert değildi. Bana kalsa تنها bir yerdeki bir banka kıvrılıp rahatça uyuyabilirdim.

Fakat dünyanın beni rahat bırakacağını ummak aptallıktan başka bir şey olmazdı.

Hayat erkeklere de bu kadar zor muydu? Her an bedenine ya da canına saldırmasından korkarak mı yaşıyordu onlar da?

Sanmıyordum.

İlgilenmiyordum da. Ben kendimi kurtarmalıyım.

Acaba orada kalmamı gerektirecek bir iş bulabilir miydim? Evsiz olduğumu hiç çaktırmadan, sanki orada kalmak benim yaptığım bir fedakârlıkmiş gibi davranabileceğim bir iş? İçimde bu soruyla anacaddede yürüyüp durdum. Aklıma gelen ilk şey bir kafede ya da restoranda işe girmekti. Çünkü hiç iş deneyimim olmasa bile servis yapmakta da mutfakta çalışmakta da hiç zorlanmayacağıma emindim. Ama elbette bu kalacak yer sorunumu çözmezdi.

Acaba oteller beni işe alır mıydı? Otellerin yatılı personeli bulunuyor muydu? Emin değildim ama sormama engel değildi.

Akşama dek cadde boyu yürüdüm ve iş ihtimali olabilecek her yere girerek çalışana ihtiyaçları olup olmadığını sordum. Birkaç otel, birkaç kafe, dönerci, restoran... Kimse yüzüme bile bakmadı. Kimsenin çalışana ihtiyacı yok muydu gerçekten?

Caddeyi üçüncü kere yürürken otobüsten ilk indiğimde gördüğüm kafenin önünde durdum. Burası bahçesinde birkaç palmiye ağacı bulunan, ön duvarları tamamen camekân olduğu için içeriyi rahatça görebildiğim tatlı bir yerdi. Palmiye ağaçlarının arasında ben yaşlarda insanların oturduğu dörtbeş tane piknik banklarından vardı. İçerisiyse biraz daha sakin ama aynı zamanda serin görünüyordu. Güneşin altında yürümekten yüzümde terler birikmişti. Üstelik karnımın gurlutusu iyice duyulur hale gelmişti. Açlığa alışkıttım ama bu uzun bir maraton olacaktı. Güçten düşmek istemiyordum.

İçeriye dikkatle baktığım esnada gördüm onları. Aradan saatler geçmesine rağmen hâlâ aynı yerde, aynı masada oturan bir arkadaş grubu... Kaşlarımı çattım. Demek ki burası göze batmadan saatlerce oturabileceğim bir yerdi.

Elimi yüzümü yıkamaya, biraz soluklanmaya ve en azından bir bardak su içmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden daha fazla düşünmeden kafenin içine girdim.

Fark ettiğim ilk şey buranın klimalı olduğuydu. Serin hava yüzüme çarptığında tüm hücrelerimin dayanılmaz bir rahatlamaya kavuştuğunu hissettim. Sıcaklığın altında çok fazla yürümüşüm. En köşedeki, cam kenarındaki masaya ilerleyip çantamı yanıma bıraktım.

Çok büyük bir yer değildi. Var olan on-on beş masanın dördü doluydu. Birinde gözlüklü, otuzlarında bir adam önündeki tablete bakıyor, kalemiyle bir şeyler not alıyordu. Diğerinde çift gibi görünen bir genç kız ve adam karşılıklı oturmuş, makarnalarını yerken öne eğilmiş, gülererek konuşuyordu. Tatlı görünüyorlardı. Üçüncü masada bir anne oğul vardı, küçük oğlan en fazla yedi-sekiz yaşlarında olmalıydı.

Dördüncü masadaysa en başta gördüğüm arkadaş grubu oturuyordu. Dört kız, iki erkekten oluşan masanın etrafına fazladan sandalye çekmiş, sıkış tepiş oturuyorlardı. Oğlanlardan biri, kolunu siyah saçlı kızın arkasına atmıştı. Belki de sevgililerdi.

Masa şen şakrak, gürültülü bir masaydı. Bazen bağırarak şakalaşıyor, bazen yüksek tonda kahkahalar atıyorlardı.

Keşke hayatım baştan yazılsaydı ve ben bir anda onların arasında barınan, hepsiyle arkadaş olan, hayatta kalmak gibi dertleri olmayan bir kız olsaydım. Kendimi aralarında gülerken hayal edemiyordum bile.

Hayallerimi, yanıma yaklaşan garson böldü. Hafifçe kalıplı, keçisakallı esmer adam yanıma geldiğinde durdu ve gülümsedi. “Ne istediğinize karar verdiniz mi?”

Ona gülümsedim. “Menüye henüz bakamadım ama önce-
sinde su alabilir miyim?”

Birkaç dakika sonra suyum masamdaydı. Tehlikeli, psiko-
pat bir tip gibi görünmek istemediğim için diğer masaya dik
dik bakmayı kesmiştim. Menüde her şey vardı; kahvaltı, tost,
menemen, atıştırmalıklar, makarna, pizza, hamburger...

Daha önce pizza ve hamburger yememiştim ama bugün ye-
mek için iyi bir gün değildi, fiyatları makarnanın neredeyse
iki katıydı. Bu yüzden yaklaşan adama, menüde yazdığı gibi
salçalı anne makarnası istediğimi söyledim ve kendi kendime
gülümsedim.

Bakalım anne makarnası nasıl oluyormuş...

Makarnam gelene dek tuvalete gitmeye karar verdim ve hır-
kamı masada bırakıp çantamı yanıma alarak tuvalet tabelasının
olduğu yöne yürüdüm. İçeri girdiğimde aynada gördüğüm yüz,
bir yabancından farksızdı. Yorgun, soluk ve dağınıktım. Saçla-
rım tokamdan tel tel fırlamış, başımın üstünde garip bir şekilde
elektriklenmişti. Vücudumda kan lekesi kalmamıştı ama bur-
num şişmiş ve morarmıştı. Sol gözümün altında kocaman bir
şişlik vardı, dokunduğumda sızısı canımı yaktı. Dudaklarım
kuruyup çatlamıştı. Sokaktaki, mağazadaki insanlar bana boşu
boşuna öyle çekinerek bakmıyordu demek.

Aynadaki bu korkunç görüntüden gözlerimi ayırdım, eli-
mi yüzümü yıkadım, enseme ıslattım. Kendime acımak fayda
sağlamazdı. Masaya döndüğümde çantamı camekânla kendi
arama koyup hırkamı üstüne yerleştirdim. Bu kadar parayı

yanımda taşıdığım için ödüm kopuyordu ama buna mecburdum. Derin bir nefes aldım ve değiştiremeyeceğim şeyleri çok fazla düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine kafedeki serinliğe, otururken dinlenen bacaklarıma ve etraftaki neşeli seslere odaklandım.

Ne istediğimi soran garson, bu kez elinde makarnamla bana doğru yaklaşırken gün yavaş yavaş batmaya dönüyordu. Dibine oturduğum camekândan, güneşin kızılığına boyanan sokakları, binaları izliyordum. Garson kocaman, seramik bir tabağın içinde bol salça soslu spagettiye önüme bıraktığında genişçe gülümsemekten alamadım kendimi. Makarnayla birleşen salçalı sos, muhteşem kokuyordu. Belki de ben çok açtım, bilmiyordum ama daha fazla düşünmeden adama teşekkür ettim ve o gider gitmez yemeye başladım.

Hızlı yemek istemiyordum ama kendimi durduramıyordum. Aç olduğumun farkındaydım ama ne kadar aç olduğumu, makarnadan bir lokma alana dek fark etmemiştim sanki. Birkaç dakika boyunca makarnayı öyle hızlı yedim ki karnıma oturduğunu hissettim ama buna rağmen kendimi durduramadım. Midem kazınıyordu.

“Ne biçim yiyor kanka, kıtlıktan mı çıkmış?”

Beni durduran, bir erkeğin o belli belirsiz sesiydi. Onu duyduğum anda içimde bir şeyler sıkıştı. Korkuyla başımı kaldırıp sesin geldiği yöne baktım, imrenerek izlediğim o arkadaş grubundaki oğlanlardan biriydi. Benden yana bakmıyordu ama her nasılsa konuşanın, kolunu kızlardan birinin omzuna atmış olan o esmer çocuk olduğunu anladım.

Hemen yanındaki kızlardan biri bana bir saniyeliğine göz attı ve bakışlarını hemen kaçırdı. “Garip görünüyor ama sessiz olsana, salak!”

Beni savunan kıza uzun uzun baktım. Kollarını göğsünde bağlamış, dik bakışlarını birer silah gibi o oğlana yöneltmişti. Tam bir asi gibi görünüyordu bu haliyle. Beni neden savunuyordu ki? Her ikisi de kendi işine bakmalıydı.

Başımı iki yana sallayarak onları duymazdan geldim ve yeniden makarna gömüldüm. Bu kez daha sessiz ve yavaş olmaya çalışarak yemeye devam ettim. Onların da bu kadar açlığa dayandığını fakat adabımuaşeret kurallarını bir kenara bırakmadıklarını görmeyi çok isterdim doğrusu. Şehrin yahut ülkenin başka köşelerinde insanlar açken, kendi ailesinden kaçıp bir başına bir kafeye sığınmak zorunda kalırken, böyle rahatça kahkahalar atabiliyor olmak güzel olmalıydı. Madem bu kadar harika bir gerçeklikleri vardı, öyleyse herkes kendi işine bakmalıydı, öyle değil mi? Üstelik tek yaptığım makarnayı biraz hızlı çiğnemekti. Elimle yemiyordum ya!

Makarnam bitti, tabağın dibinde bir yemek kırıntısı dahi kalmadı, garson tabağımı alıp götürdü ama ben o kafeden kalkıp gidemedim. Ben otururken insanlar değişti, gün karardı, ben olduğum yerde kalırken bir tek o arkadaş grubu değişmedi. Nereye gidecektim ki? Camdan dışarı bakıp, sokaktan geçen arabaları izlerken tek düşündüğüm buydu.

Garson ikinci kez gelip başka bir şey isteyip istemediğimi sorduğunda ucuz olacağını düşünerek çay söyledim. Başka bir şey sipariş vermeden burada daha fazla oturursam bana kızmalarından ya da kovmalarından korkuyordum ve ne yapacağıma karar vermeden bu masadan kalkarsam mahvolabilirdim. Gecenin korkunç karanlığı çökmüştü. Benim için ürkütücü, suçlar için örtücüydü.

Kafenin kaçta kapandığını bilmiyordum ama er ya da geç kapanacaktı. En kötü ihtimalle bir otele gidip kalabilirdim ama çok pahalı olacağını tahmin ediyordum. Bundan da öte babamlar polise gittiyse belki kaldığım otelden beni bulabilirlerdi. Öte yandan sonuçta reşittim. Belki de babamlar polise gitse bile polis, onlara kendi hür irademle her şeyi yapabileceğimi söyleyecekti. Ama babamlar polisi de pekâlâ kandırabilirdi. Zorla kaçırıldığımdan şüphelendiklerini söyleyebilirdi.

Kaydı olan hiçbir şeye güvenmemeliydim.

Yani oteller, sözkonusu bile olmamalıydı. Ancak sokakta kalacağım kesinleşirse, belki o zaman.

İnsanlar birbirinden ne farklıydı ve ne farklı dünyaları vardı. Ben ne yaparsam hayatta kalma şansımı artıracağıma kafa yorarken o kalabalık arkadaş grubu birkaç el okey oynadı, duyduğum kadarıyla biraz daha dedikodu yaptı, sınavlardan konuştu ve şakalaşıp durdu. Onlara dik dik bakmak istemiyordum fakat hayal ettiğim ve asla sahip olamayacağımı bildiğim bir gençliği yaşıyorlardı. Nasıl bakmayacaktım?

Camilere gidebilir miydim? Camiler yirmi dört saat açık oluyor muydu? Uyumaya cesaret edemezdim belki ama bir köşede sessizce oturabilirdim. Kimsenin beni bir ibadet kapısından kovacağını sanmıyordum. Peki ama gecenin ıssızlığında, başıma gelmesinden korktuğum şeyler yine de başıma gelirse? Ne de olsa herkese açık bir yerdi. İçeri giren herkesin dini bütün, imanlı kişiler olacağını ümit etmek aptallıktan başka bir şey olmazdı. Hele de gecenin bu saatinde.

Bir hastane bulmalıydım belki de. Ne de olsa hastaneler yedi-yirmi dört açık olurdu. Kimseye çaktırmadan, birinin

yakınıymışım gibi davranarak bir köşede gizlenebilir miydim?
En azından bu gece için?

Zihnimde sorularla boğuşurken zamanın nasıl bir hızla ilerlediğini ancak bana servis yapan garson iç çekip ellerini bir kez çırparak dikkatimi çektiğinde fark ettim. Hemen arkasındaki duvar saati, gece yarısının yaklaştığını gösteriyordu. Adam bir bana, bir de diğer gençlerin oturduğu masaya baktı ve “Kasa kapanıyor,” dedi. “Hesapları alabilir miyim?”

Önce diğer masanın hesabını kapattı. Benim yanıma geldiğinde bana garip gözlerle baktığını fark ettim. Sanki her an yediklerimin parasını ödemededen kaçıp gitmemden korkar gibi tetikte bir hali vardı. Bunun farkında değilmişim gibi yaparak çantama döndüm ve makarnanın, suyun ve içtiğim bir bardak çayın ücretini çıkarıp adama verdim. Rahatladığını gözlerimle gördüm ama alınmamaya çalıştım. Hapishane kaçkını gibi görünüyormuş olmalıydım. Belki de haklıydı. İnsanlar birbirini görünüşüne göre yargılardı ne de olsa.

Oturduğum sandalyeden kalkarken vücudumdaki her bir kas lifi buna itiraz ediyordu sanki. Bu kafeden çıktığım anda sokakta bir başıma kalacaktım. Ben ağır hareketlerle toparlanırken o arkadaş grubu bile gitmişti. İçten içe en azından onların etrafta olmasını istediğimi fark ettim. Belki o oğlandan nefret etmiştim ama kalabalık iyiydi, kalabalık güvenliydi.

Bense bir başımaydım.

İnce hırkamı üstüme geçirdim, neyse ki hava çok soğuk değildi. Kafeden dışarı adım attım, kaldırımın kenarına geçtim ve garson kafeyi kapatıp kilitlerken etrafı izliyormuş, oyalanıyormuş gibi davrandım. Nereye gideceğini bilmeyen biri değildim. İstedikim an yürümeye başlayabilirdim de öylesine, akşam havası almak için duruyordum burada.

Keşke inanabilseydim buna.

Ne düşünsem aklıma yatmıyordu, öyleyse aklıma yatan bir seçenek bulana dek saklanmalıydım. Bu kadar göz önünde olmak tehlikeden başka bir şey değildi. Stres içinde, kalbim gümbür gümbür atarken sağıma soluma baktım. Korkudan mı dönüyordu başım? Umursamadım bunu, daha fazla duraksayacak zamanım yoktu. Kendime güvenli bir yer bulmalıydım.

Kafenin yan taraflarında cadde boyu uzun binalardan başka bir şey yoktu. Bazısı apartman, bazısı otel, bazısı da işyeriydi. Uzaklarda bir cami minaresi görüyordum. Başka bir çarem yoktu, bu saatte hastane arayarak vakit kaybedemezdim. Şansımı camiden yana deneyecektim.

O tarafa doğru yürümeye başlamışken fark ettim kafenin hemen yanındaki boşluğu. Binalar arası incecik bir boşluktu, tıpkı Aras'ın beni yürütüp bambaşka bir sokağa çıkardığı o boşluk gibi. Bilinmezliğe uzanan, incecik patıkaya benzer yola bakarken içimden ufacık bir ümidin yükseldiğini, kalbimin teklediğini hissettim. Bu yolun ucunda saklanabileceğim bir kuytu olabilir miydi? Kimsenin göremeyeceği bir yerde gizlenirsem başıma bir şey gelme ihtimali çok daha az olurdu.

Şansımı deneyecektim. Bir cesaretle, bir gören var mı diye hızla etrafa baktıktan sonra kendimi binaların arasına attım. Kafenin olduğu bina boyunca arkaya doğru ilerleyen dar bir geçitti, hemen sol yanımda yürüdüğüm incecik yol bitiyor, diğer bina başlıyordu.

Birkaç metre sonra binanın arkasındaki boşluğa çıktım. İki adımlık, küçük, çimenlik bir alandı burası. Hemen ileride, yüksek betondan bir çitle arka caddeden ayrılıyordu. Arka caddeyi görebilmek için parmak ucuma kalkmam gerekirdi. Bu demek oluyordu ki caddeden geçen alelade insanlar, beni

burada göremezdi. Burada bulunabilmem için birinin kasıtlı olarak bakması gerekirdi.

Çitleri arkama aldım ve nerede uyuyabileceğime bakındım. Böyle açıkta durursam pencereden bakan insanlar görebilirdi. Kafenin binasının arkasında, iki kolonun arasında küçük bir girinti vardı. Oraya girersem insanların beni görmesi zor olurdu. Süklüm püklüm oturmam gerekirdi ama daha güvende hissederdim.

Omzumu silktim, elimden gelenin en iyisi buydu. Bir otele gidip elimdeki paranın yarısını çarçur edemez, bulunma riskini göze alamazdım. İnsanlara açık herhangi bir yerde güvende olmayacağım da aşikârdı. Burası en azından öngörülemezdi.

Küçük girintiye girdim, dizlerimi kendime çekerek oturdum. Oldukça sıkışmıştım ama sorun değildi. Çantamı sol yanıma, binayla arama koydum ve başımı duvara yasladım. Evden çıktığım andan beri ilk kez rahat, derin bir nefes aldım. Kaçmadığım, etrafımda insanların olmadığı, görülmekten ve fark edilmekten ya da başıma bir bela gelmesinden korkmadığım o birkaç saniye... Cennet gibiydi.

Yalnızca birkaç saniye sürdü.

Sağ yanımdan gelen hışırtıyla irkilerek başımı kaldırdım.

Az önce kafede beni savunan kız şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

5

Burada beni bulmayı beklemiyormuş gibi gözlerini kocaman açmış, garip garip kırpıştırıyordu. Masmavi gözleri cam gibi aydınlıktı, gecenin karanlığına bahşedilmiş bir ışık kaynağı gibiydi. Bana saniyelerce, hatta belki dakikalarca hiç kıpırdamadan, dünyanın en garip varlığını görmüş gibi bakakaldı.

İşin kötüsü, ben de hareket edemiyordum. Hem bu iki kolunun arasına sıkışmıştım hem de onun hareketsizliği beni de transa geçirmişti sanki. Hareket edecek bir alanım olmadığı gibi kaçacak bir yerim de yoktu. *En azından kadın*, diye düşündüm. Bir erkek beni bir başıma burada bulsaydı evden kaçmak, başıma gelecekleri yalnızca yirmi dört saat geciktirmeme yararmış olurdu.

Gözlerimi kısarak yüzünü seçmeye ve bana zarar vermeye niyetli olup olmadığını anlamaya çalıştım ama bu karanlıkta yalnızca mavi, badem gözlerini iyi seçebiliyordum. Bakışlarında kötülük yoktu, sanki yalnızca şaşkıındı. Yüz hatlarını seçemiyordum ama boyu benden epeyce uzundu, incecik bir fiziği vardı. Bir kavgaya girsek kazanmam imkânsızdı ama duruşu sanki... Tedirgindi.

İlk hareket eden o oldu. Beni sürükleyecek, oturduğum yerden kaldıracak sanıyordum ama o sakinleşmek ister gibi derin

bir nefes aldı ve bana biraz daha yaklaşıp hemen yanıma dizlerinin üstüne çöktü.

“Selam,” dedi, sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Kaşlarımı çattım. Boğazım kurumuştı, yutkunmaya çalıştım. Onun bu sakinliği beni daha da tedirgin etti. Başka nasıl bir cevap vereceğimi bilemeden, oldukça garip de gelse, “Selam,” dedim.

“Sen de kimsin?” Fısıltısı meraklı, aceleci ama içtendi.

Kim olduğumu nasıl anlatabilirdim, bilmiyordum. *Selam. Ben evden kaçtım. Babamlar peşimde olabilir. Ödüm kopuyor ama gidecek başka bir yer de bulamadım. İşte bu yüzden bu kuytuya sığındım.*

Elbette böyle söyleyemezdim.

Ben cevap vermeyince, “Reşit misin peki?” diye sordu.

Sanırım benim için sahiden endişeleniyordu. Benimle yaşıt gibi görünüyordu, belki aramızda bir-iki yaş vardı ama sanki bana kendisinden küçükmüşüm gibi davranıyordu. Belki de gecenin karanlığında ona olduğumdan daha küçük görünmüştüm.

“Evet,” dedim sonunda, sesimi bularak. “Başımın çaresine bakıyorum. Merak etme.”

Kaşlarını çattı. “Olmaz. Buradan gitmek zorundasın.” Sesi telaşlıydı.

Ne demek istediğini anlamadığım için ona boş boş baktım. Benim alık bakışlarımdan sıkılmış gibi kolumdan tutup beni kaldırmaya çalıştı. Ona direnmek yerine ayağa kalktım ve üstümü silkeledim ama sorgulayan bakışlarımı yüzünden çekmedim.

Boğazını temizledi. “Kimsin bilmiyorum ama bir şeylerden kaçtığın belli. Cem abi her gece dükkânı kapattıktan sonra

buraları kolaçan eder. Geçen sene kasası soyulduğundan beri çok tedirgin. Seni burada bulur. Hemen gitmelisin.”

Hareket etmedim. Alışık olmadığım bu tavır karşısında ne yapacağımı şaşırmıştım. “Beni neden koruyorsun ki?” diye sordum açıkça.

O, sanki bu soruyu sormuş olmam daha da merak uyandırıcıymış gibi gözlerini kırıştırdı, ardından omzunu silkti. “Zararsız biri olduğun belli. Zarar verecek olsaydın anlardım.”

“Bu, bana yardım etmen için bir sebep değil.”

“Bir başınasın, korktuğun ve saklanmaya çalıştığın ortada, zararsız olduğun aşikâr ama Cem abi seni burada bulursa yanlış anlayacak. Bunlar yardım etmem için yeterli sebepler.”

Kollarımı bağlayarak çenemi yukarı kaldırdım. “İyi ama beni tanımıyorsun. Belki de sahiden zarar verecektim.”

Ağzımdan çıkanı duyduğumda dudaklarımı kapatıp kendimi susturdum. Kız bana yardım etmeye çalışıyordu, bense onu resmen vazgeçirmeye çalışıyordum. Neden inatlaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dudaklarını bana cevap vermek için araladı ama aynı anda binanın yan tarafından gelen adım seslerini duyduk. Hiçbir şey söylemeden, sanki öncesinde anlaşmışız gibi kolumdan tuttu. Beraber koşmaya başlamadan önce çantama uzanıp sırtıma attım ve kızın adımlarını takip ettim. Apartmanın diğer yanındaki boşluğa girdik. Burası, diğer taraf gibi değildi, çok daha dardı ama ikimiz de incecik olduğumuz için duvarlara sürtünerek de olsa ilerlemeye devam edebiliyorduk.

Yalnızca birkaç saniye sonra binanın ön tarafındaydık. Cem dediği adam adım seslerimizi duymuş muydu, bizi arıyor muydu bilmiyordum ama genç kız durmadı. Beni çekiştirmeye

devam ederek koşmaya zorladı. Ona ayak uydurdum, yakalanmaktan daha iyiydi.

Beraber karşıdan karşıya geçip sokaklardan birine daldık. Onun liderliğini kabul ederek gösterdiği yerlere sapmaya ve koşmaya devam ettim. Anacaddeye paralel arka bir caddeye geçtiğimizde biraz daha koştuk ama bir dakika içinde nefes nefese kalmaya başlamıştım bile. Ben ciğerlerimi zorlayarak koşmaya devam ederken yanımdaki kız sanki nefes almak kadar doğal bir şey yapıyormuş gibi iyiydi.

Ancak birkaç metre daha dayanabildim. Sonunda durdum ve ellerimi bacaklarıma dayadım. Kalbim boğazımda atıyordu sanki. “Bittim,” diye fısıldadım nefes nefese. “Bittim, bittim.”

Durduğumu görünce durdu ama hiç yorgun görünmüyordu. Nefes alıp verişleri biraz hızlanmıştı yalnızca, o kadar. Ona atık kaşlarla baktığımı görünce genişçe gülümsedi. “Ne? Her sabah koşuyorum. Ama sen belli ki evden pek ıkmıyorsun.”

Dalga geçercesine söylediği, doğru olduğunu pek düşünmediği bu cümle benim gereğimdi. Bunu ona elbette söylemedim.

Biraz soluklanmak için sırtımı, yanımdaki apartmanın duvarına yasladım. Karşıma geçip beni kısaca süzdü. Bakışlarında, yargılamadan ziyade beni anlamaya çalışır gibi bir hal vardı. Biraz düşündükten sonra, “Kalacak yerin yok, değil mi?” diye sordu.

Bakışlarımı kaçırdım. Bu, onun için yeterli bir cevap oldu.

“Gel,” dedi kolumdan tekrar çekiştirerek. “Bizde kal.”

Bu kez onu durdurdum, elimi elinden çektim. “Sana gvenemem.”

Dudaklarında alaycı bir gülüş dolaştı. “Asıl ben sana gvenemem. Yüzün yara bere içinde, hiç tekin görünmüyorsun.

Hırsızlık yapıp gitmeyeceğin ne malum? Ama içimden bir ses kötü biri olmadığını söylüyor. Belli, kalacak yerin yok. Gece gece sokakta ya başına bir iş gelirse?”

Kararsız adımlarla sokağın ortasında bir süre onu süzdüm. O kuytunun aksine burada bir sokak lambasının altındaydık, ışık vuruyordu yüzüne. Uzun, hafifçe dalgalı siyah saçlarının çevrelediği küçük, yuvarlak yüzünde kötücül bir şey göremiyordum. Mavi gözleri beni ikna etme çabasıyla kısılmıştı. Kararımı beklerken benim için sahiden büyük bir endişe duyuyormuşçasına altdudağını dişliyordu. Yine de ona nasıl güvenebilirdim ki? İnsan sarrafı olduğum söylenemezdi.

“Bu kadar abartma,” dedi umursamaz bir ses tonuyla. “Zaten dört kız yaşıyoruz. Fikrimi değiştirmeden gel hadi.” İçimden bir ses, bu umursamazlığını bile beni ikna etmek için takındığını söylüyordu.

Hiç kıpırdamamış olmamı önemsemeden birkaç adım attı ve biraz ötedeki mavi apartmanın demir kapısına ulaştı. Cebinden anahtar çıkardı, kapıyı açtı ve önünde durarak kapanmasına engel oldu. “Hadi,” dedi tekrar. “Yemeyiz, korkma.”

Korkmak için öyle çok sebebim vardı ki. Her şeyden önce sebepsiz iyiliklere inanmıyordum. Sokakta gördüğü bir kızdım yalnızca, bana kalacak bir yer vermek için hiçbir sebebi yoktu ne de olsa. Bu işten bir çıkarı olmalıydı, kötülük olmasa bile başka bir şey olmalıydı.

Öte yandan, sokakta kalmamın kime ne faydası olacaktı? Tüm gece sokaklarda böyle dolaşırsam, başıma bu gece bir şey gelmese bile yarın gelmeyeceğinin garantisi yoktu. Bu, en azından bir geçiş olabilirdi. Kendime iş bulmam için bana gereken süreyi sağlayabilirdi.

Tabii yukarıda organ mafyası yoksa.

Zihnimdeki korku dolu fısıltıları duymazdan geldim. Yukarıda söylediği gibi dört kız yaşamıyorlarsa o zaman hemen kaçırdım. Elimden geleni yapardım. Şu anda en iyi seçenek buydu.

Bir bakıp çıkacaktım.

Ona doğru kararsız bir adım attığım anda yüzü aydınlandı. Adını bile bilmediğim bu kıza doğru yürürken kalbimin bir köşesi tedirgindi, midem korkudan bulanıyordu. Fakat bir yanımla her nasılsa ona doğru yürümenin doğru olduğunu hissediyordum. Nasıl ki o benden bir zarar gelmeyeceğine inanıyorsa ben de ondan bir zarar gelmeyeceğine inanıyordum.

O önden ben arkasından merdivenleri tırmanmaya başladığımızda, “Ben Tanem,” dedi. “Üniversitede okuyorum, ev arkadaşlarım da öyle... Birazdan tanışırsın, tatlı kızlar. Başta biraz ürkütücü olabilirler... Korkma sakın... İşte geldik.”

İkinci kata geldiğimizde durdu ve karşılıklı iki kapıdan sağdakine yöneldi. Kapıyı gördüğümde son basamakta duraksadım ve bakakaldım. Kapının sağ alt köşesinden sol üst köşesine doğru rengârenk küçücük kelebekler, bir dalgayı anımsatacak şekilde yapıştırılmıştı. Sanırım keçedendi. Deliğin hemen üstünde yine rengârenk harflerle *Hoş Geldiniz* yazıyordu. Buranın bir organ mafyasına ait olmadığı aşikârdı veyahut dünyanın en iyi kamuflajıydı.

Şaşkın bakışlarla kalakaldığımı gören Tanem güldü ve “Gel,” dedi. “Ece biraz... Kendini elişleriyle ifade etmeyi seven bir arkadaşımız.”

Küçük, çekingen adımlarla açtığı kapıya ilerledim. Karanlık hole adım attığımda bizi kimse karşılamadığı için rahatladığımı

hissettim ancak bu sadece birkaç saniye sürdü. Çünkü Tanem kapıyı kapadığı anda içeriden bir haykırış duyuldu.

“Tanem!”

Tanem’in arkamdan, “Eyvah,” diye fısıldadığını işittim. “Yine ne...”

“Tanem, senin şımarıklıklarından bıktım!” Ses yükselerek bize doğru yaklaşırken Tanem beni kolumdan tutup hemen soldaki salona çekti ve koltuğun birine oturttu. Sonra da sanki ben işlediği bir suçmuşum gibi önüme geçerek kollarını kavuşturdu. Aynı anda salonun kapısından içeri sarışın bir fırtına girdi.

Şok içinde bir kapıya, bir Tanem’e bakıyordum. Bu kız, Tanem’den çok daha kısaydı ama yine de benden uzundu. Sarı, dağınık saçları karman çorman görünüyordu. Mavi gözleri alevler saçıyordu. Onun öfkesinin hedefi olmak, isteyeceğim son şey bile değildi. Salona girip Tanem’e doğru uzattığı işaret-parmağını birkaç kez salladı, diğer elini beline attı.

“Sana kaç kere mutfağı o halde bırakma dedim? Kaç kere kızım? BU EVDE BERABER YAŞIYORUZ!”

“Özür dilerim!” Tanem, kendini savunmak ister gibi ellerini kaldırıp kızı durdurmaya çalıştı. “Evden aceleyle çıktım, tamam mı?”

“Bak, zaten derslerim çok yoğun! Bir de senin dağınıklıklarla uğraşamam!”

“Evet! Biliyorum. Hemen toplan. Neden canını sıkıyorsun ki?”

“Çünkü gördüğüm zaman dayanamayıp topluyorum! Biliyorsun! Hem...”

Tartışmaya devam edecek gibi görünüyordular ama kız sonunda beni fark etti. Başını hafifçe sağa doğru eğerek Tanem’in

arkasına baktığında göz göze geldik. Kötü bir izlenim edinmemesi için gülümsemeye çalıştım ama o yüzünü buruşturdu.

“Bu da kim?” diye sordu sanki ben hiç orada değilmişim gibi.

Tanem, sakince saçını kulağının arkasına attı. Hemen ardından sanki az önce ağır ağır hareket eden ve özür dileyen kendisi değilmiş gibi beni yerimden hoplatan bir sesle bağır-maya başladı. “Bir dur, tamam mı? Bir dur!” Kızı karşıdaki kol-tuğa oturttu, ardından elini beline koyup sakın bir sesle devam etti. “Yine kasırğa gibi esmeye başladın. Bir sakın ol.”

“Ne oluyor burada?”

Kapıdan giren iki kızı, içlerinden biri konuştuğunda ancak fark ettim. Yan yana komik görünüyorlardı çünkü birbirlerine taban tabana zıtlardı. Soldaki kız kendinden emin bir duruş sergiliyordu. Açık kahverengi saçlarının aralarında parlak lacivert tutamlar vardı. Çenesi dik, omzu geride, duruşu sağlamdı. Giydiği kısa tişörtün altından karnındaki kasları belli oluyordu. Belki de sporcuydu.

Hemen yanındaki kız ise ondan belki de yirmi santim kısaydı. Oldukça esmerdi, saçları simsiyahtı. Üzerine bol bir eşofmanla hırka geçirmişti. Yuvarlak Harry Potter gözlükleri burnundan aşağı kaymak üzereymiş gibi bir görüntü çiziyordu. “Bu karmaşa da ne?” diye sorduğunda az önce konuşanın o olmadığını anladım.

Tanem, bunalmış gibi derin bir nefes aldı. “Herkes bir durabilir mi? Kızlar, geçin oturun. Sizi tanıştırayım...”

Sesi, cümlelerin sonuna doğru azalarak yok oldu. Adımı bilmediğini kendisi de yeni fark etmiş olmalıydı. Rezil olmasına engel olmak için araya girerek, “Ben Nefes,” dedim tek solukta.

Bana döndü, bir teşekkür tebessümü gönderdi. Tekrar kızlara dönerken, “Evet,” dedi, “Bu Nefes. Yardıma ihtiyacı olduğu için bu gece bizde kalacak.”

Söylediği cümle bir süre havada asılı kaldı. Ancak birkaç saniye sonra ilk konuşan, Sarı Fırtına oldu. “Ne tür bir yardıma?”

Tanem, bunu başka nasıl ifade edeceğini bilmiyormuş gibi ellerini iki yana açtı. “Kalacak yeri yoktu, tamam mı? Yarın bir çözüm bulana dek bu gece burada kalsın.”

“Tanem...” Bu, Harry Potter gözlüklü kızdı. Sesi bıkmış gibi çıkıyordu. Sanki Tanem her gece bir yabancıyı eve alıyor-muş gibiydi.

Mavi saçlı kız kollarını göğsünde bağladı. Gözlerinde kim-senin cesaret edip söyleyemediğini söyleyecek olmanın alevi vardı. “Tanem, sokaktan geçen bir kızı köpek sahiplenir gibi kolayca eve alamazsın. Nereden bilelim, hırlı mı hırsız mı?” Bir es verip bana döndü, samimi bir şekilde genişçe gülümsedi. “Üzerine alınma, tatlım.” Cümlesi biter bitmez tekrar Tanem’e döndüğünde yüzünde yine o agresif tavır vardı.

Karşımda olanları şaşkınlıkla izliyordum. Kızların haklılık payı olduğunu biliyordum. Tanem’in beni eve davet etmesi en başından beri saçmaydı, bana bile garip gelmişti. Fakat kalacak yerim olmadığı da sugötürmez bir gerçektir. Bu yüzden burada kalmak istiyorsam Tanem’e yardım etmeliydim.

“Evden kaçtım,” dedim bir çırpıda. Ne dediğimi fark etmemle halıya diktiğim gözlerim hafifçe açıldı. Kendime ben bile şaşıryordum ama kızlara, Tanem’e bile bakmadan ve gözlerimi halıdan ayırmadan devam ettim. “Beni... Bana zarar vereceklerdi. Ben de kaçtım. Gidecek bir yerim yok. Bulduğum ilk şehirlerarası otobüse atladım yalnızca. Uzaktan geliyorum ve... Burayı da hiç bilmiyorum.”

Bana acımalarını istemiyordum ama yüzümün bu halde olmasından ilk kez mutluydum. Acımalarını sağlayacağı için değil, anlattığım hikâyeyle örtüştüğü için. Bana bir saniye bile bakan biri, zor şeyler yaşadığımı anlayabilirdi.

Aramıza düşen sessizlik uzarken gözlerim halının garip desenlerindeydi. Midem bulanıyordu gerginlikten. Daha az önce bu eve girmemek için inat ettiğimi biliyordum ama şimdi, en azından bu gece için umutlanmışken buradan kovulursam nereye gideceğimi bilmiyordum.

Kimseden ses çıkmayınca çekinerek de olsa başımı hafifçe kaldırdım. Hepsinin de bakışları benim üzerimdeydi. Sarı Fırtına'nın bakışları hâlâ şüpheli olsa da yumuşamıştı. Harry Potter Kız ve Mavi Saçlı'ysa bana tamamen acıyarak bakıyordu. Hayatımda ilk kez biri bana böyle bakıyordu ve ben bu bakıştan daha şimdiden nefret etmiştim.

“Bana acımanıza gerek yok,” dedim. “Yalnızca... aniden ve plansız kaçtım. Bu gece izin verirseniz kalır, yarın giderim.”

Tanem boğazını temizledi, ona döndüm. Bir tek onun gözlerinde diğerlerinde olan acıma ifadesi yoktu. Daha çok, doğru olanı yaptığı için kendisiyle gurur duyar gibi bir hali vardı. Eli ni beline atıp kızlara döndü. “Gördünüz mü? Yardıma ihtiyacı olan bir kız kardeşimize yardım etmeyeceksek de kendimizden utanalım! Yok olalım! Ölelim hatta!”

Mavi Saçlı Kız ayaklandı. “Abartma Tanem,” dedi gözlerini devirirken. “Benim için sorun yok. Ama artık yatıyorum. Sabah antrenmanım var. İyi geceler.”

Peşinden Harry Potter da kalktı. “Bana zaten bulaşmayın, bugün de sabahlıyorum. Bay!”

İkisi birbirine bağıymış gibi aralarına belli bir mesafeden daha fazlasını koymuyordu sanki. İçimden gülmek geldi ama yalnızca Tanem, Sarı Fırtına ve benim kaldığımız salon öyle sessizleşmişti ki kendimi tuttum.

En sonunda Sarışın, derin bir nefes aldı. “Ben Duru,” dedi. “Memnun oldum. Kişisel algılama, adına gerçekten çok üzgünüm. Ama bu devirde insan kime güveneceğini de bilemiyor... Bu yüzden hâlâ tedirginim ama seni sokağa atalım diyecek halim de yok. O yüzden lütfen, yarın bu durumun bir çaresine bak ve gözümüz arkada kalmasın. Siz de çok geç olmadan yatın. İyi geceler...”

Anlaşılan Duru’nun öfkesi, saman alevine benziyordu, tıpkı saçları gibi... O odadan çıkar çıkmaz Tanem bana dönüp gülmeye başladı ve ben de kendimi tutamayıp sessizce güldüm.

Böyle bir günün ardından gülebileceğim kimin aklına gelirdi ki?

Ama Tanem, bunu başarmıştı işte.

Ona, bir mucizeye bakar gibi baktım. “Beni evine davet ettiğin için teşekkür ederim,” dedim. “Bunu hayatım boyunca unutmayacağım.”

Tanem içtenlikle gülümsedi. “Sana çarşaf getireyim.”

Ayaklandı ve birkaç dakika sonra bu yaptığı sanki hayatımı kurtarmak değil de her gün yaptığı sıradan bir eylemiş gibi kucağında yastık ve pikeyle geri döndü.

6

Uyumakta zorlanacağımı ve bu yabancıların evinde uyumamın asla mümkün olmadığını düşünüyordum. Fakat Tanem çarşafı elimi sürmeme bile izin vermeden yatağımı yaptıktan sonra ben yatağın içine girene dek bekledi ve sonra şefkatli bir tavırla pikeyi üzerime örttü.

“Senin için uzun bir gün olmuştur,” dedi. “Hiçbir şeyi düşünme ve uyu. Yarın bir hal çaresine bakarız.”

Bu sözler, üzerimde bir büyü etkisi yapmış olmalıydı çünkü sanki o odadan çıkar çıkmaz uyuyakalmıştım. Otobüste gece hiç uyumamış olmamın da etkisiyle yorgun düşmüştüm.

Uyandığımda hava çoktan aydınlanmıştı. Duvardaki saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Çok erken uyanmaya alıştım, bu kadar geç uyanmak bana bir şeyler kaçırmışım gibi hissettirmişti ama kendimi tamamen dinlenmiş hissediyordum. Hatta sanki iki gün öncesine kadar var olmayan yepyeni biri yapmıştı bu uyku beni. Kaçmadan önceki Nefes’i uzakta, kendimden çok uzakta hissediyordum. Onu o küçük şehirde ölmeye bırakmıştım ve ben, burada yepyeni biriydim.

Doğruldu, salonun camını açıp derin bir nefes aldım. Masmavi gökyüzünü, parlak ışıklarıyla yavaş yavaş güçlenen

güneşi izledim, aşağıdaki caddenin sessizliğini dinledim biraz. Bugün günlerden pazardı, şehir yeni yeni uyanıyor olmalıydı.

Yatağımı toplayıp elimi yüzümü yıkadıktan sonra ne yapacağımı bilemeyerek etrafa bakındım. Ev tamamen sessizdi, kızlar hâlâ uyuyor olmalıydı.

Onlara bir şekilde teşekkür etmeliydim. Bugüne kadar benim için kimsenin yapmadığı kadar büyük bir iyilik yapmışlardı bana. Sessiz adımlarla mutfağa geçtim, etrafı karıştırdığım için kızmayacaklarını ümit ederek dolapları ve buzdolabını yavaşça karıştırdım.

Yufkaları yoktu, börek yapamazdım ama poğaçaya yapmak için tüm malzemeler yeterliydi. Üzerine çok fazla düşünmeden mutfağın kapısını yavaşça kapattım ve malzemeleri karıştırıp hamuru mayaladım. O mayalanırken patatesli yumurta için patatesleri soydum, kahvaltılıkaları çıkardım ve mutfaktaki masayı temizleyip güzel bir sofraya kurmaya başladım.

Poğaçayı yoğurduktan sonra fırının içinde bulduğum tepsiye dizdim ve tekrar fırına yerleştirdim.

Evi inleyen çılgılığı, fırını çalıştırmak üzereyken duydum. Kalbim göğsümü dövercesine hızlandı, gözlerim şokla açıldı ve ilk yaptığım şey birinin tehlikede olduğunu hissedip mutfaktan derhal çıkmak oldu.

Ses salondan gelmişti. Attığım birkaç adım sonrasında gördüğüm manzara şuydu: Dünkü Harry Potter gözlüklü kız kucağında sarman bir kedi tutuyor, bir yandan da pencereyi kapamaya çalışıyordu. Beni gördüğünde ağlamaklı bir sesle, “Sen delirdin mi?” diye sordu. “Az kalsın düşecekti.”

Kediden bahsettiğini, bir eliyle kediyi okşadığını fark ettiğimde anladım. Titreyen elimi sanki beni koruyabilirmiş gibi aramıza koydum. “Ben... Bilmiyordum ki...”

“Ne oluyor burada ya sabah sabah?”

Tanem’in sesini duyduğumda arkama döndüm. Tanem üzerinde kendine üç beden bol gibi görünen bir şort ve kısa kolluyla kapının koluna yaslanmış, gözlerini ovuşturuyordu.

Adını hâlâ bilmediğim kız burnunu çekti. “Bu kız camı sonuna kadar açık bırakmış.”

“Sen de dün hiçbir şey söylemeden gitmek yerine kedin olduğunu ve camlara dikkat etmesi gerektiğini belirtseydin o zaman, geri zekâlı. Kıza adını bile söylemeden geçip gitmeyi biliyorsun tabii.”

Gözlüklü kız, bakışlarını kaçırıp koltuklardan birine oturur oturmaz kedi kucağından kaçıp etrafta dolanmaya başladı. Dev gibi bir kedi idi. Boyu çok uzundu ve öyle büyük bir göbeği vardı ki Garfield’a benziyordu ama onun aksine bu kedinin balrengi gözleri vardı.

Adı Garfield olabilir miydi?

Gözlüklü kız koltuklardan birine oturdu. “Evet, tamam... Bloom’u öyle görünce çok korktum, pardon... Ben Zeynep.”

Başımı salladım. “Sorun değil, özür dilerim. Sadece ev havalanırsa iyi olur diye düşünmüştüm. Bilsem açmazdım.”

Zeynep başını hafifçe sallarken Bloom -ki bence kedi için garip bir isimdi- ayaklarıma sürünmeye başladı. İrkilerek birkaç adım geri kaçtım, Zeynep gelip kediyi kucakladı. “Korkar mısın?” diye sordu.

Omuz silktim, kediye tedirgin bir şekilde baktım. “Emin değilim. Sanırım sadece alışık değilim...”

“Bloom sakın bir kedidir,” dedi Zeynep, kedinin turuncu kafasını okşarken. “Ama şimdilik odaya götüreyim.”

O gidince Tanem’le birbirimize gergin bir şekilde gülümsedik. Uykusunu almış ve dinlenmiş görünüyordu. Yüzündeki gerginliğin sebebini merak ettim. Beni eve aldığı için pişman olmuş olabilir miydi?

“Merak etme,” dedim birden. “Birazdan gideceğim.”

Bu söylediğimle irkildi, kaşları havalandı. “Öyle bir şey demedim ben.” Derin bir nefes aldı. “Önce kahvaltı edelim. Sonra konuşuruz.”

Kahvaltı dediği anda, mutfakta yarım bıraktığım her şeyi hatırladım. “Ah!” dedim. “Size kahvaltı hazırlıyordum.”

Alalecele mutfğa geçerken Tanem’in arkamdan geldiğini hissettim. Ona hiçbir şey söylemeden poğaçaları fırına verdim ve zaman ayarını kurdum. Ardından doğradığım patatesleri tavaya aldım ve altını hafifçe kıstım. “Ne yapabilirim diye baktım ve bunları buldum... Umarım kızmazsın.”

Aynı anda Tanem’in karnından gelen gürültü, aramızdaki sessizliği doldurdu. Bu, bir anlığına ikimizin de gülmesine neden olsa da Tanem hızla ciddileşti. “Nefes, ben sana... yani bunu yapmana gerek yoktu. Bir şey yapmana gerek yoktu.”

Başımı aceleyle iki yana salladım. “Bir şekilde teşekkür etmem gerekiyordu.”

“Bir karşılık beklediğim için evimi açmadım sana. Lütfen.”

Onunla göz göze gelmekten kaçınarak patatesleri karıştırdım, omuz silkdim. Böyle bir iyiliğe karşılık vermek istemem bana göre mümkün değildi. Hatta bir an önce kahvaltı etmek ve kendimi bu evden dışarı atmak istiyordum. Kalacak yerim yoktu belki ama onu daha fazla zor durumda bırakmam da doğru değildi.

Beni ikna edemeyeceğini anlamış olacak ki daha fazla ısrar etmedi ve sofrayı hazırlamaya koyuldu. Benim çıkardığım kahvaltılıkların bazılarına eklemeler yaptı, ekmeği çıkardı ve bardakları yerleştirdi.

Adını hâlâ öğrenemediğim diğer kız kapıdan girdiğinde, poğaçaları fırından çıkarıyordum.

“Bu mükemmel koku gerçekten bizim mutfağımızdan mı geliyor arkadaşlar?”

Şaşkınlığı beni gülümsetti. Ben tepsiyi tezgâha koyar koymaz elini uzattığında, bir refleksle eline uzandım. “Dur,” diye uyardım. “Çok sıcak!”

Güldü ama beni dinlemedi. Eli yanarak bile olsa poğaçalardan birini aldı ve masadaki tabaklardan birine hızla bıraktı. “Sıcak, sıcak, sıcak!”

Boş bir tabağa poğaçaları dikkatle almaya başladım. “Söylemiştim.”

Kıkırdadı. Alaycı bir ses tonuyla, “Tamam anne,” diye mırıldandı son heceyi uzatarak.

Yaptığı şaka elimin bir an için havada asılı kalmasına neden oldu ama bunu fark ettiğim anda kimseye çaktırmadan işimi yapmaya devam ettim. *Anne* diye seslenebileceğim kimsem olmamıştı, annelik nasıl bir şeydi bilmiyordum. Annelik mi yapmıştım az önce?

Bu saçma düşünceyi zihnimden atmak için başımı iki yana salladım ve poğaça tabağını masaya bıraktım. Kız, tabağa sanki bir sanat eserine bakar gibi bakıyordu. “Lütfen sonsuza dek bizimle kal, anne!”

İçimden, *bana anne demeyi bırak*, demek geldi ama bu evdeki son dakikalarımda, bana altında uyuyacak bir çatı vermiş bu insanlara kabalık etmek istemediğim için öfkemi yuttum.

Neyse ki Tanem imdadıma yetişti. Bardaklara çay doldururken ses tonu tersti. “Kıza anne demeyi bırak da önce kendini tanı, sersem. Allah’ım, neden hiçbir arkadaşım benim gibi sevecen değil?”

Kız gözlerini devirdi. “Seninle yarışamayacağımız için. Ece ben. Bunu pekâlâ sen de söyleyebilirdin, bu arada. *Şu uyuz ama aşırı seksi hatun var ya, işte o da Ece* diyebilirdin.”

Tanem, Ece’nin kötü bir taklidini yapmak için yüzünü buruşturunca kendime engel olamadan güldüm. Ama ona güldüğüm için bana kızmasından korkarak kendimi toplamam birkaç saniye sürdü.

Tanem gülmeme takılmamış görünüyordu. Aksine, neşesi yerindeydi. “Duru, Zeynep! Kahvaltı!” İçeri doğru seslendikten sonra yanıma oturdu.

Şirin bir mutfakları vardı. Evin dış kapısından girer girmez solda kalan kapı, küçük bir mutfığa açılıyordu. Hemen solda ocak, birkaç sıra eski görünümlü, bej tezgâh ve krem rengi dolaplar vardı. En sondaysa küçük bir buzdolabı. Oturduğumuz yemek masası, tezgâhın karşı duvarındaydı ve bu duvara çeşit çeşit, küçük tablolar asılmıştı. *How to Make a Coffee?* Üzerinde çeşit çeşit kahvelerin yapıışları gösterilmişti. Üzerinde *F.R.I.E.N.D.S* yazan bir tabloda küçük küçük İngilizce cümleler vardı, bu sanırım bir diziydi. İngilizcem çok iyi değildi, emin değildim. *Hayat kısa, gel kahve içelim. More Wine Please! Sweet Dreams are Made of Cheese!*

“Çok... tatlı.”

“Birkaç tablo işte.”

Tanem’in yorumunu duyana kadar fikrimi dışımdan belirttiğimi fark etmemiştim. Aynı anda mutfığın kapısından Duru ve Zeynep de gelip masaya yerleşti.

“Oo, Tanem, yeni bir kursa falan mı yazıldın kızım, bunlar ne?”

Tanem güldü. “Hepsini Nefes yapmış.”

Onun bu yorumu, masada bir sessizliğe neden oldu. Rahatsız olarak yerimde kıpırdandım. “Bu gece beni misafir ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedim. “Kahvaltıdan sonra giderim. Teşekkür etmek istedim.”

Aralarında bakıştıklarını hissettim. Yanımda oturan Tanem, omzuyla bana hafifçe vurdu. “Şu gitme olayını konuşuruz. Şimdilik kahvaltımızı edelim, olur mu? Tüm bunlara gerçekten gerek yoktu ama bu, her şeyi silip süpüreceğimiz gerçeğini değiştirmiyor!”

Tanem’in poğaçalardan birini tabağına alması, biri bir düğmeye basmış gibi net bir etki yarattı. Duru, patatesli yumurtayı iştahla tabağına alırken Tanem poğaçasını eliyle ortadan ikiye böldü ve ağzına koca bir lokma attı. Ece’ye dönüp baktım, bir poğaçayı çoktan bitirmiş, ikincisinin üzerine çilek reçeli sürmekle meşguldü. Aralarında nispeten iştahsız olan tek kişi Zeynep’ti ama o bile diğerlerine göre daha yavaş olsa dahi her şeyden tatmaya çalışıyordu.

Tanem, ağzı tıkabasa doluyken konuşmaya çalıştığı için sesi boğuk çıkarak, “Elüne sağlık,” dedi nefes nefese.

Kıtlıktan çıkmış gibi yemeleri beni güldürdü, “Ne demek,” dedikten sonra poğaçalardan birini önüme alıp içine biraz peynir koydum.

Herhangi birinin yaptığım bu basit şey için minnettar hissetmesi garip bir duyguydu. Öyle yabancıydı ki bana içimde bir karşılığı yoktu sanki. Üstelik asıl ben onlara minnettardım.

Kahvaltı sofrasında kimse pek konuşmadı. Sanırım herkes çok açtı. Hatta öyle açtı ki masadaki her şey en fazla yirmi dakika içinde silip süpürülmüş bir halde bizle bakışıyordu.

Bulaşıkları, sözleşmiş gibi hiç konuşmadan kaldırdık, masayı temizledik ve salona geçtik. Tekli koltuklardan birine oturduktan sonra kendimi hazırlamak istercesine derin bir nefes aldım. “Ben...” dedim kararsız bir sesle. “Her şey için teşekkür ederim ama artık gideyim.”

Dördü de kendi arasında garip garip bakiştı ama Tanem konuşana kadar kimse bir şey söylemedi.

“Arkadaşlar!” Tanem, yüksek bir tonda başladığı cümleyle beraber aniden ayaklandı. Bu kız hiperaktif olabilir miydi? İki dakikadan daha uzun süre oturduğunu henüz görememiştim. “Bu duruma seyirci mi kalacağız!” Bir siyasetçi gibi bağırarak konuşuyordu. “Nefes’i bu evden gerçekten gönderecek miyiz!”

Bir yandan onun bu garip tepkilerine gülmek geliyordu içimden, diğer yandan ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Kızlar da anlamaya çalışır gibi birbirlerine bakıyordu.

Onun, benim için daha fazla bir şey yapmasını istemediğimden, “Tanem,” diye itiraz ettim. “Ben gitsem daha iyi olur. Sizi zor durumda bırakmak istemiyorum. Hem kalacak bir yer bulurum, eminim.”

“Şş,” dedi Tanem bana dönüp bakmadan. “Sen bir dur.”

Ece, sırtını dikleştirdi ve kollarını göğsünde bağladı. “Evi her gün bok götürüyor. Bir anneye ihtiyacımız olduğu kesin. Bence bizimle kalsın ve bize ev işlerinde, yemekte yardımcı olsun. Böylece ondan bir nevi kira almış gibi oluruz. O da çalışmış gibi olur. Yatılı yardımcı gibi düşünün.”

Hemen yanında oturan Duru, aniden kızın koluna bir şaplak attı. “Sen yatılı yardımcıların aylık maaşları ne kadardır, biliyor musun? İnsan gücünü sömürmeye çalışma iyilik adı altında!”

Ece gözlerini devirdi. “Orta yol bulmaya çalışıyordum. *Biz sana iyilik yapmak istiyoruz Nefes, sen gel bizim kızımız ol* dediginizde kabul edecek mi zannediyorsunuz?”

Doğru. Kabul etmezdim. Ama burada bana bir iş verirlerse...

Sıkıntıyla iç çektim. Bana nasıl güvenebiliyorlardı ki? Daha dün gece tanışmıştık, dün gece bile burada kalmam büyük bir sorundu. Bugün nasıl fikir değiştirebilirlerdi?

Evden kaçtığımı söylediğim için mi değişmişti fikirleri? Öyle bile olsa, yalan söylemediğimden nasıl emin olabilirlerdi?

“Bana nasıl güvenebilirsiniz ki? Ayrıca gerçekten beş kuruşum yok. Size bir faydam dokunmaz. Bırakın, gideyim.”

Uzunca bir süre kimseden çıt çıkmadı. Hepsinin de üstünde ne söyleyeceğini bilemez gibi bir hal vardı. Ancak Tanem bu uzunca sürenin sonunda, derin bir nefes aldıktan sonra bana döndü. “Seni bu evden gönderdikten birkaç gün sonra, her kimden kaçırıyorsan onların seni yakalamasından ve bir X haberinde senin adını görmekten, kendimi ölene dek suçlu hissetmektense ben bu riski almaya gönüllüyüm Nefes. Birkaç dakika sonra hepimizi bağlayıp evde ne var ne yok çalacak bir hırsız olmadığın inan bana her halinden belli ama *şayet öyleysen* de ben birkaç gün sonra, bir kız kardeşimin daha aramızdan ayrıldığı haberindense bu riski almaya razıyım.”

Söyledikleri, kafama ardı ardına darbe almışım gibi etki etti bana. Evden kaçmıştım, bunca yolu gelmişim ama sanki gerçekliğini hiç algılamamıştım. Babam beni bulursa gerçekten öldürürdü, bu doğruydü. Amcam beni bulursa öldürmeden önce çok daha kötü şeyler yapabilirdi, bu da doğruydü. Alabileceğim her tür yardıma ne yazık ki ihtiyacım vardı.

Tanem haklıydı.

Dolan gözlerimi kırıştırdım. “Ben... Tanem, teşekkür ederim ama... yalnızca herkes razıysa. Kimseyi buna zorlama. Kimse bir sığıntıyla yaşamak zorunda hissetmemeli.”

Tanem rahatlamayla karışık gülümsedi. Bu, sanki arkadaşlarını zaten çok iyi tanıdığını ve kimin ne cevap vereceğini bildiğini gösteren bir gülümsemeydi de aynı zamanda.

Kızlara döndü. İlk konuşan Ece oldu, bacak bacak üstüne attı ve gülümsedi. “Tekrar ediyorum, ben bir anneye asla hayır demem.” Tanem’in ona kötü kötü baktığını görünce gözlerini devirip somurttu. “Aman be, tamam! Şakaydı yani!”

Ona gülümsedim. Sol yanında oturan Zeynep, ona kocaman gelen hırkasının önünü çekti. “Bana fark etmez. *Okey* yani. Sorun yok.”

Çekingen bakışlarımı Duru’ya çevirdim. Gergin bakışlarımız birleşti, beni baştan aşağı süzerken kaşlarını çatı. “Bu yaptığımız çok mantıksız. Ama Tanem’e katılıyorum. Gitmene izin verirse ömür boyu bu yükü sırtımızda hissederiz. Kal.”

Tuttuğumu fark etmediğim nefesim dudaklarımın arasından süzüldü. Bir gülüş dudaklarımda dolandı.

Hayatım boyunca belki de ilk kez benim umudum vardı.

7

“O zaman sana evi gezdireyim.”

Ömrüm boyunca Tanem kadar sıcakkanlı bir insanla daha tanışmamıştım. Gerçi tanıdığım çok fazla insan yoktu ama ben yine de onun sıcakkanlılık skalasında epey yukarılarda olduğuna emindim. Güleçti, sevecendi, şefkatliydi. Oldukça hareketliydi. Konuşurken bile elini kolunu sallıyor, durmadan hareket ediyordu.

Sanki biz çocukluktan beri arkadaşlık da onunla yatıya kalacağım için çok mutluymuş gibi bir heyecan vardı üzerinde. Bense yalnızca... gergindim. İnsanların üzerine yüklememem gereken bir sorumluluk yüklemiştim. Buradan çıkarsam ve ailem beni bulursa suçluluk duyacaklarını söylemiş, beni evlerine kabul etmişlerdi, tamam ama ya beni, burada yaşarken bulurlarsa? O zaman kızlara zarar verirler miydi?

Veremezlerdi. Zaten beni bulamazlardı da. Koskoca ülkede herhangi bir yere gitmiş olabilirdim, öyle değil mi? Nasıl bulacaklardı ki?

“Ben yürüyüşe çıkıyorum,” dedi Duru bizimle beraber ayaklanarak. “Sonra da ders çalışmam gerek.”

Ece kalktı, elini beline koydu ve “Sabahki antrenmanım iptal oldu,” dedi keyifsiz bir sesle. “O yüzden ben film izleyeceğim.”

Sorarcasına Zeynep'e baktı. Zeynep ilerleyip koltuklardan birinde bağdaş kurunca bu ev turunda Tanem'le baş başa olduğumuzu anladım.

Dış kapıdan girer girmez sol kapı mutfığa açılıyordu, hemen yanındaki odaysa salondur. Evde bu iki oda ve banyo dışında bir yeri görmemiştım. Tanem önden liderlik ederek beni salon kapısının devamındaki ince, uzun hole soktu. Sağdaki ilk kapıyı açıp, "Banyoyu biliyorsun zaten," dedi.

Gülümsedim, o da gülümsedi. "Fazla havlun var. Turdan sonra bir duş al, iyi gelir. Gel hadi."

Beni holün sonuna, tam karşıdaki kapıya götürürken Bloom koridorda aheste adımlarla yanımdan geçti. Evin içinde kedi olması garip hissettiriyordu ama sanırım ondan korkmuyordum. Beyaz kapı, ortalama büyüklükte bir odaya açılıyordu. Karşılıklı iki duvarına tek kişilik birer yatak, ortalarına pembe, pelüş bir halı konulmuştu. Yatakların arasında iki çalışma masası yan yana duruyor, sanki aralarındaki çizgi, odayı da ikiye ayırıyordu. Sol taraf oldukça sadeydi, yalnızca gerekli eşyalar görünüyordu; çalışma masasının üstünde bir kalemlik, krem rengi yatak örtüsünün üstünde bir tane yastık ve sandalyede asılı siyah bir çanta...

Odanın diğer yanıysa sanki o tarafa tezat olsun diye var olmuştu. Mor renkli yatak örtüsünün üstünde birkaç tane farklı boylarda yastık ve pelüş oyuncak vardı. Çalışma masasının üstünde kalemlik ve birkaç not defteriyle beraber onlarca makyaj malzemesi, kirli bir bardak ve birkaç roman duruyordu. Sandalyenin üstünden birkaç farklı etek ve tişört sarkıyordu.

"Şey," dedi Tanem gülerek. "Anlayacağın üzere bu taraf benim," derken dağınık tarafı gösteriyordu. "Diğer tarafsız Duru'nun."

Gülüşüme engel olamadım. “Sanırım seninle biraz zorlanıyor.”

“Duru düzen âşığıdır. Ama madem düzenli olmak onun için o kadar önemliydi, o zaman *Tanem’le oda arkadaşı olacağım* diye tutturmamalıydı.”

Uzun ve ince hol, Tanem’in odasından sonra sola doğru kıvrılıyordu. Sola döndükten sonra hemen sağda ve tam karşıda, holün sonunda olmak üzere iki oda daha vardı. Ben, “Nereden arkadaşsınız?” diye sorarken Tanem hemen yan odanın kapısını açtı. İçeride ütü masası, iki gardırop ve dağınık kıyafetler vardı.

“Burayı giyinme odası gibi kullanıyoruz. Belki buraya senin için bir yatak alırız.”

“Uzun kalmayacağım,” dedim ona inandırıcı olduğum bir bakış atarken. “Üstelik salon gayet rahattı.”

Tanem gülümsedi. Diğer kapıya geçerken, “Hepimiz lisede tanıştık,” dedi. “Ben Duru’yla sıra arkadaşıydım, Ece de Zeynep’le. Arkalı önlü oturuyorduk. Liseyi de burada okuduk, Aydın’da. Evlerimiz merkeze uzak bir ilçedeydi, o yüzden lisede yurttta kaldık ama üniversiteye geçince eve çıktık.”

Son oda elbette Ece ve Zeynep’e aitti. Onların odası çok daha tek tip ve bütün görünüyordu. Eşyaların yerleşimi, az önce gördüğüm odayla aynıydı. İki yatak da buz mavisi bir pikeyle örtülmüştü, çalışma masaları derli topluydu. Yalnız soldaki yatağın üstünde birkaç çiçekli elbise dağınık bir şekilde duruyordu. Onları görmek Tanem’i güldürdü.

“Ece bugün bir çocukla *date*’e çıkacak. Bizim dolaplarımıza musallat olmasın diye dua edelim.”

Beraber salona geçtiğimizde, Ece ve Zeynep’i omuz omuza televizyon izlerken bulduk. Kedileri Bloom da yanlarına kıvrılmış uyukluyordu. Ekranda İngilizce bir film vardı.

Bizi görünce Ece gülümsedi. “Eski filmleri sever misin, anne?”

Tanem kaşlarını çatı. “Ona anne demeyi kes, geri zekâlı.”

Tanem’e, “Sorun değil,” dedikten sonra kızların oturduğu üçlü koltuğun biraz çaprazında kalan tekli koltuğa kıvrıldım. “Daha önce hiçbir filmi baştan sona izlemedim,” derken gözlerimi televizyondan ayırmamaya çalışıyordum. Altyazıları takip etmek zordu.

Üçünün aynı anda, bir koro gibi, “Ne!” diye bağırmasıyla irkildim ve onlara döndüm. Ece çoktan filmi durdurmuştu.

“Ne demek daha önce hiç baştan sona film izlemedim?” Bu soruyu soran Tanem’di.

“Yani...” Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. “Ben... Bizim evde pek...”

Bizim evde genellikle Türk dizileri izlenirdi, halamın hem akşam hem de gündüz izlediği şeyler gün gün belliydi. Televizyonda yabancı bir film izlediklerini daha önce hiç görmemiştim. Ama bundan da öte, benim o Türk dizilerini izlememe bile izin olmamıştı hiç. Televizyonu nadiren, herkesin keyifli olduğu akşamlarda bir-iki saat izleyebilirdim. Ya da kimsenin keyfi yerinde değilse dayak yememek için odama kaçardım, ancak çaylarını doldurduğum küçük aralıklarda kulak misafiri olduğum kadarını bilirdim.

Bunu onlara nasıl açıklayacağımı bilemedim. Evden kaçtığımı zaten biliyorlardı ama detaylar... Detaylar utanç vericiydi. Sanki ben dayak yiyen değil de dövenmişim gibi utanıyordum.

Tanem, bunu fark etmiş gibi duruma el koydu ve hızla ayaklandı. “Neyse ne,” dedi. “Buna müsaade edemeyiz. Ben

mısır patlatmaya gidiyorum. Kızlar, siz de filmi baştan açın. Güzel bir film günü yapalım!"

Tanem uçarcasına mutfağa geçerken dönüp kızlara baktım. Ece gülerken filmi başa aldı. "Bana bakma hiç," derken sesi keyifliydi. "Tanem haklı. Hem yeni başlamıştık zaten."

Zeynep de başını onu onaylarcasına salladı. "Siz odadan çıkarken başlamıştık işte. İki dakika oldu yani."

Onlara gülümsedim. Belki de tüm insanlar kötü değildi.

Ben kötülerin arasına doğmuştum yalnızca.



Filmin adı, *You've Got Mail*'di. Filmin en başında, altyazıdan öğrendiğim kadarıyla *Mesajınız Var*, anlamına geliyordu ve film, başlangıçta internet üzerinden arkadaş olan ve sonrasında gerçek hayatta da karşılaşan iki insanı anlatıyordu. Elbette birbirlerine âşık oluyorlardı.

Aşk, yalnızca okuduğum kitaplardan bildiğim bir şeydi. Bana öyle geliyordu ki aşk, tek boynuzlu atlar, gökkuşağının dibindeki hazineler ya da büyülü prensesler gibi yalnızca kitaplarda vardı, gerçek hayatta karşılaşması imkânsızdı. Bir zamanlar annem babama âşık olmuş muydu mesela? Her nedense onları öyle birbirine âşık, mutlu bir çift gibi hayal edemiyordum.

Filmin bitiş yazıları geçerken iç çektim. "Sizce bu gerçekten mümkün mü?"

Zeynep kaşlarını çatı. "Ne, gerçekten mümkün mü?"

"Yani biriyle internetten tanışmak, bu kadar yakınlaşmak..."

Üçü de söylediklerime inanamıyormuş gibi baktı, ardından gülmeye başladı. "Kızım sen mağarada mı yaşıyordun?" diye

soran Ece'ydi. "İnsanlar internette tanışıp evleniyor artık. Bu film otuz sene öncesinin tabii ama."

"Nasıl?" diye sordum basitçe.

"Eskiden *Facebook* vardı," derken Tanem'in sesinde Ece'ninkinin aksine hor görme yoktu. "Sonra onun yerini *Instagram* ve *X* aldı. İnsanlar birbirlerine istek atıyor, mesajlaşıyor, bazen aylarca, yıllarca görüşmüyor... Tabii bu olayların felaketle sonuçlanma ihtimali de var. Kimileri bu şekilde insanları dolandırıyor."

Şok içinde aldığım nefesle beraber elimle ağzımı kapattım. "Ne!"

"Tabii kızım," dedi Ece ayaklanırken. "Dünyanın çivisi çıktı artık. Benim çıkmam lazım kızlar, Çağan beni bekler."

Zeynep, Ece'ye yan bir bakış attı. "Bu çocuğun adını ikinci kere duyacak mıyız bari?"

Ece, birkaç saniye düşünür gibi gözlerini tavana dikti, ardından kıza dil çıkardı. "Sanmam."

"Peki, bu da bir tür dolandırıcılık değil mi sence de?"

Ece ona da dil çıkardı ve cevap verme gereği görmeden salonu terk etti. Odasına gittiğini ve az önce yatağın üstünde gördüğümüz çiçekli elbiselerden birini giyeceğini tahmin ettim. Nasıl bir histi acaba? Normal bir aileye doğmuş olmak, lisede böyle bir arkadaş grubunun olması ve sonra üniversiteye geçtiğinde ayrı eve çıkmak, çiçekli elbiseler almak, onları giyerken gece dışarı çıkmak...

"Dünyadan Nefes'e!"

Dalıp gittiğimi Tanem'in sesiyle irkildiğimde fark ettim. Onu endişelendirmemek için gülümsemeye çalıştım ama bu gülüşte bir hüznü gizliydi. O da bana gülümsedi fakat sanki

gölüşü benimkinin bir aksi gibiydi, bir hüznün gizliydi dudaklarının köşesinde. Onun beni farklı bir şekilde, ince bir yerden anladığını böylece fark ettim.

“Sana bir iş bulmalıyız,” dedi durduk yere, sanki az önceki an hiç yaşanmamış gibi. “Yaşamak için paraya ihtiyacın var.”

Dudaklarını büzdü, kısa bir süre düşündü. “Şu tanıştığımız kafe var ya. Ben orada yarı zamanlı çalışıyorum, garsonluk yapıyorum. Cem ev yapımı yiyecekler almak için bir yer arıyordu. Belki onu ikna edebiliriz.”

Ona deli görmüşüm gibi baktım. “Mutfağında profesyonel birini ister eminim.”

Tanem sıırttı. “Şu yaptığın poğaçalardan birkaç tane götürelim bakalım,” dedi hevesle ayağa kalkarken. “Her şey bakış açısı ve hikâye satmakla ilgilidir Nefesçığım. Gidip ona *Nefes’i işe alır mısın* dersem, muhtemelen *hayır* der. Ama önce poğaçaları yerse... O zaman şans bizden yana olabilir. Hadi, kalk. Zaten işe gitmem gerekiyor.”

Zeynep’in şaşkın bakışları arasında beni oturduğum yerden kaldırdı ve kapıya sürükledi. “Tanem, bırak! Bir kere ben kokuyorum! Bu halde kimse beni işe almaz!”

Tanem hiç çekinmeden yaklaştı ve koltuk altımı kokladı, ardından suratını buruşturdu. “Haklısın. Gel, sana havlu ve temiz kıyafetler bulalım.”

İtirazlarımı dinlemeden beni giyinme odasına sürükledi ve gardırobu açtı. Önce iki tane mavi havlu çıkarıp kucağıma koydu. “Çekinmeden duş al. Benim çok havlum var, bunlar senin olsun. Nasıl bir şey giymek istersin?”

Bilemediğim için omuz silktim. Kaşlarını çatıp dolaba geri döndü ve eline geçen kıyafetleri bana göstermeye başladı ama

Tanem'in kıyafetleri oldukça garipti. Bir anda kendimi çıkardığı kıyafetlere yorum yaparken buldum. "Çok kısa... Çok açık... Askılı giymesem olur mu... Kısa kollun yok mu..."

Tanem'in dolabı, benim daha önce hiç giymediğim birçok şeyden oluşuyordu; kısacık, rengârenk etekler, askılı bluzlar, sırtı açık elbiseler... Bunları giymek isterdim ama üzerimde onlarla sokakta çıplak gibi hissedeceğimden neredeyse emindim. Her ne kadar hepsi çok tatlı görünse de uzun uğraşlarımız sonucunda, "Siyah bir pantolon olmaz mı?" diye sordum. "Ve düz bir tişört?"

Evde eşofmanlarım vardı ama onlarla hiç dışarı çıkmamıştım. Üstümdeki siyah eşofman, evin dışında giydiğim pantolona benzeyen ilk giysimdi ama basma etekten çok daha rahat olduğunu hızlıca keşfetmiştim.

Tanem'in gözleri parladı ve elini gardırobun derinliklerine sokup geri çektiğinde, elinde siyah bir kot tutuyordu. "Bunu neredeyse hiç giymedim," dedi. "Bunu aldıktan sonra bir anda on kilo aldım da. O zaman çok zayıftım, şimdi sana tam olur. Bir de tişört bulalım..."

Tişörtlerin arasından beyaz, bol bir tişört çıkardı. "Bence bunlarla rahat edersin," dedi yaptığı işten tatmin olduğunu gösteren, sevecen bir sesle. "Rahat ol, güzel bir duş al."

Bunları her zamanki gibi heyecanlı, hararetle haliyle söyleyip odadan çıktı ve beni tek başıma bıraktı. Kıyafetleri yanıma alıp havlularla beraber banyoya geçtim.

Duşkabinin içerisinde bir sürü şampuan ve duş jelini görünce bir an duraksadım. Bizim evde tek şampuan ve bir kalıp sabun olurdu.

Kararsız kalınca içeri doğru seslendim. "Tanem! Bunlardan hangisini kullanayım?"

“İstedigini!”

Kaşlarımı çatıp duşkabine girdim ve karar vermeye çalışırken suyun ısınmasını bekledim. Üç ayrı şampuan, iki ayrı duş jeli, iki tane yüz yıkama jeli, bir tane *peeling*’le bakıştıktan sonra üzerindeki resmi beğendiğim ürünleri kullanmaya karar verdim.

Duş benim için hızlı olması gereken bir şeydi. Şofben genellikle bozulur, su çoğunlukla ısınmaz ya da hemen soğurdu. Bu yüzden sırtıma düzenli bir şekilde vuran ve ısısı neredeyse hiç değişmeyen sıcak su beni bir tür şoka soktu. Suyun altında hiç utanmadan dakikalarca hareketsiz kaldım, kaşlarım bir bulaşık sünger gibi gevşedi. Saçımı yıkamaya başlayabilmek için kendimi zorlamam gerekti.

Kokusunu en beğendiğim duş jeliyle yıkandıktan sonra kendimi iyice kuruladım ve temiz kıyafetleri giydim. Sanki bir anda yüz ton hafiflemiştim.

Saçlarımdan omzumdaki havluya damlayan sularla salona girdiğimde Tanem’i üzerini değiştirmiş, telefonuyla oynarken buldum. “Hazır mısın?” diye sorarken başını çevirip bana baktı ve kaşları hemen çatıldı. “Saçlarını kurutalım da öyle çıkalım.”

Benim itirazlarıma aldırmadan, kendi odasından kurutma makinesini getirdi ve beni koltuğa oturttu.

“Ben yapabilirim,” diyerek uzattığım elime vurdu. Hiçbir şey söylemeden makineyi fişe taktı ve bir eliyle saçımı düzeltirken diğer eliyle tuttuğu kurutma makinesini bana doğrulttu.

Makinenin sıcak havası saçlarıma ve tenime değdiği anda içim de derim gibi ısındı. Tanem’in yumuşak elleri arada bir omzuma, boynuma değip geçiyordu. İçimde bir yerde acının dumanı tütüyordu. Daha önce kimse saçlarımı kurutmamıştı. “Annem beni doğururken ölmüş,” derken buldum kendimi.

Tanem bir süre cevap vermedi. Sessizliği öyle uzun sürdü ki kurutma makinesinin sesinden dolayı beni duymadı zannettim. Saçlarımı okşadı, iyice kuruyana dek düzelterek kuruttu. Omuzlarımdan aşağı dümdüz dökülen saçlarımı ıslak hiçbir yer kalmadığında bıraktı ve makineyi kapattı. Aletin gürültüsü kesilince aramızdaki sessizlik kendini gösterdi. Yerimden kıpırdamadım.

Tanem kurutma makinesini koltuğun kenarına bırakıp önüme geçti ve tam karşıma, dizlerinin üstüne oturdu. Uzanıp kucağımda duran ellerimi tuttu.

“Seni kafede gördüğümde... seni anladım. *Öksüz öksüzü tanır mış*. Annemi bir an olsun görebilmek, ona bir kez olsun sarılabilmek için feda edemeyeceğim hiçbir şey yok. Senin bakışlarında da aynısı var.”

Söyledikleriyle gözlerim doldu. Annem yoksa bile en azından onun gibi bir kız kardeşim olsaydı, o zaman belki bu kadar yenik başlamazdım hayata. O zaman belki bu kadar çok zarar görmezdim.

“Başın sağ olsun,” diye fısıldadım. Dolan gözlerimi görmemesi için başımı eğip ellerime baktım. Birleşen ellerimize.

“Ama bizi izliyorlar, Nefes. Bizi koruyorlar. Senin de hissettiğine eminim.”

Gülümsedim, burnumu çekerken başımı hafifçe kaldırıp gözlerine odaklandım. “Hissediyorum. Bence benim annem seni gönderdi bana. Başka kimse beni evine almazdı.”

Buruk bir tebessüm yokladı dudaklarını. “Başka *kimseyi* evime almazdım.”

Orada durmuş birbirimize gülümserken aramızda bir gökkuşağının, bir meleğin, bir güvercinin, bir zeytin dalının, *iyi olan her şeyin* filizlendiğini hayal ettim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Gülümsedi, dizime pat pat vurdu ve ayaklandı. Onun anesine ne olduğuyla, babasının ve ailesinin nasıl insanlar olduğuyla ilgili sorularımı yuttum. “Hadi,” derken salondan çıktı. “Artık Cem’in Yeri’ne gidelim.”



Cem’in Yeri, dünkiyle tamamen aynı görünüyordu ancak bir şekilde daha farklıydı. Dün burada ne yapacağımı bilemeyen bir kızdım, hayatta kalıp kalamayacağımı bile bilemiyordum. Oysa bugün, *belki burada çalışırım* umuduyla buradaydım. Aradan yirmi dört saat bile geçmemişti.

Tanem, planladığı gibi kalan üç poğaçayı bir kutuya doldurup yanına almıştı. Havada bir eylül sıcaklığı vardı, kafenin içi herhalde hem bu sıcaklığın hem de pazar gününün etkisiyle epey kalabalıktı. Cem, tıpkı dünki gibi ara ara garsonluk yapıyor ama genellikle kasanın arkasında duruyordu.

Genç bir adamdı. Kirli sakalı onu yaşlı gösterse de otuzlarında olduğunu Tanem’den öğrenmiştim. Siyah, düz saçlarını şekillendirmişti. Esmer teni ve kahverengi gözleri uyum içindeydi. Tavırlarında ve bakışlarında garip bir acelecilik vardı.

Tanem selam verip kutuyu çantasından çıkardı ve kasanın hemen yanına bıraktı. “Şunun tadına baksana Cem, harika değil mi?”

Cem, onun bu ani çıkışlarına belli ki alışıkta ama buna rağmen, kaşlarını çatarak poğaçalarımından birini aldı, evirip çevirdi. “Hangi dağda kurt öldü? Sen mi yaptın?”

Tanem güldü. “Saçmalama istersen. Benim elimden böyle işler gelmez.”

Onların biraz uzağında, kasaya en yakın masada oturuyordum. Tanem burada oturup beklememi söylemişti, bu uzaklıktan her ikisini de rahatlıkla duyabiliyordum.

Cem omzunu silkti, umursamazca poğaçadan bir ısırık aldı. Tanem'in söylediği gibi büyülenmesini, gözlerini hayretle açıp ona bakmasını ve bu poğaçayı kim yaptıysa burada derhal işe başlaması gerektiğini söylemesini bekledim ama bunların hiçbiri olmadı.

Tanem'in gözlerinde de aynı beklentili bakışlar vardı. "Ee," diye huysuzlandı Cem'in sesi çıkmayınca. "Sevdin mi?"

Cem başını sallarken önündeki fişlere bakıyordu. "Çok güzelmiş. Kim yaptı?"

Bu, tam da Tanem'in beklediği soruydu. Ama Cem'in ses tonundaki umursamazlık bana bu planın boşa olduğunu söylüyordu. Tanem'in işaretiyle onlara doğru yaklaşısam da adımlarım ağır ve hevessizdi.

"Cem, bu Nefes. Poğaçaları o yaptı."

Cem, dikkatini çekebilmişiz gibi başını fişlerden kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Beni görmeyi beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve birkaç saniye düşünür gibi yüzümü inceledi. "Sen... dün de burada değil miydin?"

Utangaç bir gülüş Tanem'in dudaklarından döküldü. "Evet, mahallemize yeni taşınmış, bizim komşumuz... Ben de yeni tanıştım, seninle de tanıştırayım dedim."

Cem, poğaçaya olmayan elini uzatıp elimi sıktı ve kibarca gülmüsedti. "Çok memnun oldum. Elinize sağlık."

İçimden bir ses, Tanem'e daha sonra neden bu kadar garip bir tanışmanın içinde bulunduğuna dair hesap soracağını söylüyordu.

“Afiyet olsun,” diye mırıldandım neredeyse duyulmayan bir sesle.

Tanem boğazını temizledi. “Nefes de iş arıyormuş. Poğaçasından yiyince, mutfak tecrübesi olduğunu da öğrenince belki değerlendirmek istersin dedim.”

Cem gözlerini devirerek Tanem’e döndü. “Şimdi anlaşıldı.”

Tanem, suçüstü yakalanmış gibi omzunu silkti ve ellerini arkadan bağlayarak alttan alttan Cem’e baktı. Şu an Cem’in kalbini kazanmak için rol yaptığına neredeyse emindim ama beni bile kandırabilirdi.

Cem, onun bu tatlı bakışları ve manipülasyonu sanki her gün başına gelen talihsiz ama alışıldık bir olaymış gibi ofladı. Ve bana döndü. “Senin dilin yok mu? Neden senin yerine o konuşuyor?”

Altdudağımı ısırdım, derin bir nefes aldım. “Elimden her yemek gelir. Bana iş vererseniz çok çalışırım.”

Bir süre yüzümü inceledi. Sanki ne kadar dürüst olduğum ya da ne kadar iyi yemek yaptığım yüzümde bir yerde yazıyormuş gibi dikkatliydi bakışları. Sonunda sırtını dikleştirdi. “Mutfakta çalışan bir aşçım var. Menüdeki yemekleri yapacak birine ihtiyacım yok. Ama her gün taze poğaçalar, kurabiyeler, kekler yapacak birini arıyorum. Vitrine koymak, *anne kurabiyesi*, *ev çöreği*, *anne poğaçası* gibi şeyler yazmak istiyorum. Poğaçan güzeldi. Yarın biraz kurabiye, börek, kek de yapıp getirebilir misin? Tatları poğaçaların kadar güzelse ücreti konuşuruz.”

Tanem çoktan ellerini çırpmaya ve yerinde hoplayıp zıplamaya başlamıştı bile. Onun benden daha heyecanlı oluşu beni gülümsetti. “Tabii,” dedim Cem’e. “Yarın kaçta getireyim?”

“Öğleden önce burada olsan yeterli olur...”

“Teşekkür...”

“Bekle.” Kasadan biraz para çıkarıp uzattı. “Çok fazla şey yapacaksın, malzemeler epey tutar. Buradan harca.”

Gülümsemem mahcup olsa da parayı aldım. Kızların mutfağından harcamak daha kötü olurdu ve benim bu parayı reddedecek lüksüm yoktu.

Tanem, iyi haberin coşkusuyla beni masalardan birine oturttu ve *latte* getirdi. İlk kez denediğimi duyunca daha da heyecanlandı ve ilk yudumumu alana dek başımdan gitmek bilmedi. Onun heyecanlı bekleyişine dayanamayıp sıcacık kahveyi üfledim ve ardından minicik bir yudum aldım.

“Tatlı,” diye mırıldandım. “Güzelmiş.”

Tanem ellerini bir kez daha çırpı, “Afiyet olsun,” dedi son heceyi uzatarak ve işine döndü.

Tatlıydı fakat bu tatlılığın kahveyle bir ilgisi olduğundan şüpheliydim.

Bu, *mutluluğun* tadı olmalıydı; mutluluk sesimden akan bir pamuk şeker gibiydi, sanki etrafımı kuşatıyor, herkese dokunarak beni sarıp sarmalıyor, en son yine bende son buluyordu.

Kafenin içinde dönüp duran, enerjisi hiç bitmeyen Tanem’e baktım. *Onu bana annem göndermişti.* Artık buna emindim.

8

Kollarım kopmuştu ama şikâyetçi değildim. Her iki elimdeki market poşetlerini mutfağa bıraktıktan sonra doğruldum ve elimi belime koyup nefeslenmeye çalıştım.

Tanem benim kadar kötü bir halde değildi, belli ki antrenmanlıydı. Aklımdaki tarifler için gereken tüm malzemeleri almıştık. Poğaçı, ıslak kek, ıspanaklı börek ve damla çikolatalı kurabiye yapacaktım.

“Hadi,” dedi Tanem bir anda. “Başlayalım.”

“Neye?” diye sordum gayriihtiyari.

Bana cin görmüş gibi baktı. “Neye olacak, sen neye dersin işte. Poğaçı olur, börek olur...”

Ona inanamıyormuşum gibi baktım. “Hepsini sabah yapacağım. Şimdiden yapma riskini göze alamam. Taze ve sıcak olursa hayır diyemez, buna emin olabilirsin.”

Tanem’in şokla açılmış gözleri birkaç kez kırpıştı. “Sabah yetiştirebilecek misin ki?”

Omuz silktim. “Erkenden kalkarsam istediklerinin on katını bile yetiştiririm, merak etme.”

“O zaman ben bize kahve yapayım.”

Tanem köşedeki filtre kahve makinesine kahveyi koyarken duvara yaslanıp onu seyrettim. Bir kahve bağımlılığı olduğu aşikârdı. Her zamanki enerjik haliyle oradan oraya geçiyor, hepi topu bir kahve yapmak için bir şeyleri tezgâha koyuyor ama yerine koymayı unutuyordu. O hareket ederken upuzun, dalgalı siyah saçları savruluyordu.

Kahveler hazır olunca salona geçip üçlü koltuğun iki köşesine oturduk. O, bana dönüp bağdaş kurunca ben de aynısını yaptım. Kocaman kahve fincanını bacaklarının tam ortasında, iki eliyle tutuyordu.

“Evde kimse yok,” dedi aniden. Gözlerini kırıştırdı, duraksadı, gözlerini kaçırdı, hemen sonra bana tekrar çevirdi. “Hadi anlat bana, neler olduğunu.”

Niyetinin iyi olduğunu anlayabiliyordum ama yaşadıklarım bir öykü gibi, bir kitabın özeti gibi anlatılacak şeyler değildi. Evimde yaşadığım son günlerimi hatırlamak dahi istemezken ona hangi kısmından başlayıp anlatabilirdim ki? Sormasını takdir ediyordum, çoğu insan sormaya dahi cesaret edemezdi belki. Bazen, sormak da cesaret isterdi, sormak ve cevapsız kalma ihtimaline göğüs germek. Onu en çok da bu yüzden takdir ediyordum.

Başkası sorsa belki anlatamazdım böyle. Fakat sözkonusu Tanem olduğunda dilim çözülüyordu. “Annem beni doğururken ölmüş,” dedim bir çırpıda. Bu kısım kolaydı çünkü daha önce defalarca kez dillendirdiğim bir şeydi. Okulda soran öğretmenlere. Merak eden öğrencilere. Eve misafirliğe gelen yabancı insanlara... Öyle ki artık bu cümle, annemin ölümünden ayrılmıştı sanki. Bu, insanların merakını gidermek için

kurulmuş alelade bir cümleydi. Zira bir annenin ölümü asla bu denli basit anlatılamazdı.

Tepki vermedi, birçok insanın aksine ahlanıp vahlanmadı, bana acıyan gözlerle bakmadı. Yalnızca sabırla bekledi, devam edecek cesareti sabırla bekleyen gözlerinde buldum. “Beni babaannem, babam ve halam büyüttü. Halam ben çok küçükken evliydi ama sonra boşandı ve bizimle yaşamaya başladı.”

Tanem kahvesinden bir yudum aldı. “Nasıl bir yer? Eviniz?”

Kaşlarımı çattım, yutkundum. Boğazıma oturan yumruyu görmezden gelmeye çalıştım. “Kasvetlidir. Babam zaten gün boyu çalışır, ben de babaannemin ve halamın gözüne batmamaya çalışırım.” Bana oldukça acı gelen kahveden küçük bir yudum aldım. “Senin annen nasıl vefat etmiş?” diye sordum.

Dudaklarını buruk bir tebessüm yokladı, yüzünde bunun dışında hiçbir acı emaresi göremedim. “Ben çok küçükken bir trafik kazasında...”

Kalbimdeki sızı boğazımı yaktı.

“Bazen o ölmemiş gibi davranıyorum. Çünkü bu düşünce çok dayanılmaz... Onun yerine yurtdışına taşınmış ve bizi arama imkânı yokmuş gibi düşünüyorum. Ya da uzun bir uykudaymış gibi. Hafızasını kaybetmiş, beni hatırlamıyormuş da bu yüzden aramıyormuş gibi... Gitmiş olmasını, sonsuza dek... Hayatım boyunca bir daha hiç ulaşamayacağım bir yerde olmasını kabul edemiyorum.”

Ne demek istediğini anlamıyor olmayı dilerdim. Ben de annemin benden uzakta da olsa bir yerlerde yaşıyor olmasını dilerdim. Bu dünyaya bir şekilde ayak basıyor olmasını...

“Hayatımı kurtardın,” dedim konuyu değiştirerek. “Beni bu eve alarak. Annen bunu görseydi seninle gurur duyardı.”

Bu, onu birazcık da olsa gülümsetti. “Sana neden yardım ettim, hiç sormadın. Sokakta gördüğüm herkesi evime sürüklediğimi zannediyorsan, yanılıyorsun.”

“Bana acıdığını düşünmüştüm,” diye itiraf ettim.

Gözlerini kaçırdı, titreyen sesiyle, “Anneme çok benziyorsun,” dedi. Yeniden bana baktığında gözleri dolu doluydu. “Onun da saçları böyle dümdüz, açık kahverengiydi.. Ben çok hatırlamıyorum ama fotoğraflar... Gözlerin tıpkı onunki gibi, kocaman... Dudakların gülümsemyorken bile sanki hafifçe tebessüm eder gibi... Kaşların, yanakların, çenen... Bilmiyorum, siman Nefes... Ona öyle çok benziyorsun ki.” Bir an duraksadı, sanki yeni aklına gelmiş gibi gözlerini açtı. Böyle yapınca, sol gözünden bir damla yanaklarına süzüldü. “Hatta bak!”

Hızla kalktı, odasına koşturdu, aynı hızla geri döndü. Elinde bir fotoğraf tutuyordu. Fotoğrafi aramıza, bana dönük olacak şekilde bıraktı ve beklentiyle tepkime baktı.

Kışın çekilmiş bir fotoğraftı bu. Yerde karlar vardı. Bir kadın, kucağında bir-iki yaşlarında bir bebekle salıncakta oturuyordu. Üstünde kıpkırmızı bir kaban ve siyah bir atkı vardı. Beresini bebeği saran ellerinden birinde tutuyordu. Yüzü...

Tanem’in haklı olduğunu fark ettiğimde fotoğrafı elime alıp yakından baktım. Dümdüz, açık kahverengi saçları küçük yüzünün iki yanından omuzlarına dökölüyordu. Kocaman gözleri kameraya içtenlikle gülümsüyordu. İncecik yanakları, çıkık elmacıkkemiklerini ön plana çıkarmıştı. Elbette farklılıklarımız vardı, benden çok daha güzel bir kadındı. Benim gibi açlıkla büyümediği belliydi; kilolu değildi ama boyu uzundu, fiziği güzeldi. Kucağındaki bebeğe sımsıkı sarılmıştı, kalbimin

yerinde ince bir sızı hissettim, neredeyse fotoğrafı bırakıp elimi kalbimin üstüne koyacaktım.

“Bu sen misin?” diye sordum.

“Evet... Bir buçuk yaşımdaydım...”

“Bu... bu nasıl olabilir,” diye sorarken hâlâ fotoğrafa bakıyordum. Ben anneme bile bu kadar benzemiyordum.

Tanem burnunu çekerken burukça gülümsedi. “Sanırım bizim birbirimizi bulmamız gerekiyordu. Normalde hayatı bu kadar romantize ederek yaşayan biri değilim, beni yanlış anlama ama akraba olduğumuzu zannetmiyorum. Oldukça küçük bir ailemiz var, herkesi tanıyorum... Seni bana annem göndermiş olmalı.”

Başımı aniden kaldırdım, hâlâ dolu dolu olan hüznü gözlerine bakakaldım. Günlerdir içimden geçirdiğim cümleyi ondan duymak, yüzüme bir tokat yemişim gibi bir etki yapmıştı.

“Bizi birbirimize annelerimiz göndermiş olmalı,” diye tekrar ettim, sesimin bir fısıltı gibi çıkmasına engel olamamıştım. Hemen ardından yutkundum, gözpınarlarıma dolan yaşları geri göndermeye çalışırken uzanıp Tanem’in ellerini tuttum. “Ama en kısa zamanda bir iş bulacağım, Tanem. Olursa kafe, olmazsa başka bir yer... Sonra da ya taşınacağım ya da kirayı beşe böleriz...”

“Sakın böyle şeyler söyleme,” dedi Tanem elimi sıkı sıkı tutarken. “Burada kalacaksın tabii.”

“Kızlarla da konuşmamız gerekir...”

“Bir şekilde kabul ederler. Seni bırakamam. Neden bilmiyorum. Çok saçma biliyorum. Ama seni bırakamam.”

Titreyen dudaklarımla gülümsedim.

Zihnim, daha dün tanıdığım birine güvenmemin saçma olduğunu biliyordu.

Ama kalbim Tanem'i anlıyordu.



Ertesi gün, erkenden uyandım. Poğaç, kek, börek, çörek... Yapmaya alışık olduğum şeylerdi, bu yüzden de mutfakta soğukkanlıydım. Kızlar, burada kalmamı ya da mutfaklarını bu şekilde kullanmamı umursamıyor gibi görünüyordu. Tanem'in onlarla konuşup konuşmadığını merak ediyordum.

Tanem mutfak kapısına uykulu gözlerle geldiğinde poğaçları fırına yeni atmıştım ve kalan her şeyi de pişirmiştim. Sıcacık börek ve kurabiye, plastik kaplara yerleşmişti bile. Keki biraz daha soğuması için tepsisinde bekletiyordum.

Tanem uykulu gözlerini kırpıştırarak mutfığa göz attı, biraz esnedi, kollarını kavuşturup kapının pervazına yaslandı. "Kaçta kalktın," diye sordu dudaklarını bükerek. "Alarm kurmuş-tum ama duymadım."

Gülümsedim. "Ben erken kalkmaya çok alışığım. Ayrıca bu tek kişilik bir iş, bana yardım etmene gerek yok. Hem bugün pazartesi değil mi? Dersin yok mu senin?"

Tanem'in neşeli gülüşü odayı aydınlattı. "Tamam *anne*, sakin ol. Dersim var ama sabahki iptal olmuş. Şimdi hazırlanıp çıkacağım. Ama yardıma ihtiyacın varsa seninle kafeye gelirim. Ders notlarını alsam da olur."

"Saçmalama," dedim net bir şekilde. "Çocuk muyum ben? Kendi başımın çaresine bakabilmeliyim. Sen dersine git, akşam görüşürüz. Ben kafenin yerini öğrendim artık zaten."

“O zaman ben hazırlanmaya gidiyorum,” dedi. “Sen de temiz giyin. Dolabıma bakabilirsin.”

Ondan daha fazla bir şey istemek istemiyordum, elinden gelenin çok daha fazlasını yapmıştı zaten. Evden getirdiğim kıyafetlerimi yıkamıştım, onları giyebilirdim. Ama para kazanmaya başlar başlamaz ilk işim kendime bir-iki parça tişört almak olmalıydı.

Tanem beş dakika sonra hazır bir şekilde kapıdaydı. Çantasının içinde bir şeyleri kontrol ederken kendi kendine konuşuyordu. Sonunda çantasını kapattıktan sonra hızlı adımlarla yanıma geldi. Poğaçaların pişmesini fırının önünde beklerken arkamdan bana hızlıca ve hafifçe sarılıp geri çekildi. “Bol şans, öptüm!”

Ve tepkimi beklemeden çıkıp gitti.

Hafif, incecik dokunuşu sanki hâlâ benimlemiş gibi hiç kıpırdayamadım. Elleri tenime değmemişti bile ama bu ufak dokunuşlar bana garip geliyordu. Kimsenin bana vurmak dışında dokunduğunu hatırlamıyordum bile. Onun ona göre sıradan ve muhtemelen önemsiz olan sarılışı, bana mucize gibi hissettiriyordu.

Poğaçalar piştiğinde saat on biri gösteriyordu. Her şeyi hızla paketledim, mutfakta bulduğum poşetlerden birine koydum ve Tanem’in önerdiği gibi kendime çekidüzen verdim. Saçlarımı iki yandan ördüm, siyah tişörtümü ve pantolonumu üzerime geçirdim.

Kalbim heyecanla çarpıyordu, öyle ki sanki ritmini kayırıyordu. Bir an için elimi göğsüme bastırıp bunu dindirmeye çalıştım, sonra bunu görmezden gelmeye çalışarak kendimi dışarı attım ve kafenin yolunu tuttum. Hava güneşli ama

hafifçe serindi. Bu bana, bir cekete ihtiyacım olduğunu hatırlattı, eylül biterken havalar soğumaya başlayacaktı. Kafeye doğru attığım her adımda sanki bu işe ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyordum.

Kafe hafta sonuna göre çok daha sakindi. İçeride yalnızca bir masa doluydu, onda da iki oğlan karşılıklı ders çalışıyordu. Cem her zamanki yerinde, kasanın arkasındaydı. Kapıyı ileri doğru iterek açtığımda tepedeki süs şıngırdadı ve Cem başını kaldırıp meraklı gözlerle kapıya baktı.

Göz göze geldiğimizde, “Selam,” dedim çekingen bir sesle. Heyecandan elim ayağım titriyordu neredeyse. Elimdekileri düşürmekten korkarak bir an önce onlardan kurtulmak istedim ve Cem’le arama, kasanın hemen yanındaki yüksek tezgâha bıraktım. “Bir şeyler yaptım.”

Poşetlere bakıp başıyla onayladı. “Nasılsın?” diye sordu ama sorusunun cevabını beklemeden devam etti. “Gel, arkaya geçelim.”

Arka dediği yer, kasanın arkasında minik bir odaydı. Dinlenmek için olduğunu düşündüğüm üçlü, bordo bir koltuk, hemen önünde beyaz bir sehpa ve köşede de küçük bir dolap vardı.

“Burayı çalışanlar dinlensin diye dizayn etmiştim. Otursana.”

Bordo koltuğun köşesine oturup beklenti içinde ona baktım. Getirdiğim şeyleri sehpanın üstüne koydu, koltuğa oturduktan sonra sırayla tüm kapları çıkarmaya başladı. “Sabah mı yaptın? Hâlâ sıcaklar.”

“Sıcakken tadın istedim.”

Poğaçanın kapağını açıp bir ısırık aldı, bir iki saniyeliğine kaşlarını çatı, hemen sonra düzeltti ama yüzünde başka

mimik oynamadı. Beğenip beğenmediğini anlamak imkânsızdı. Yerken doğrudan zemine bakıyor, arada bir başını hafifçe yana yatırıyor ama bunun dışında pek tepki vermiyordu.

Yaptığım her şeyi küçük porsiyonlarda denedikten sonra ellerini peçeteye sildi, hepsinin kapağını nazikçe kapattı.

“Elin gerçekten lezzetli,” dedi gülümseyerek, sanki bana cesaret vermek ister gibi. “Bunlardan her gün yapacak vaktin var mı? Ve erkenden hazır olmalılar, kafeyi yedide açıyorum. Bazen çocuklar okula gitmeden önce uğruyor. Tost dışında alabilecekleri bir şey olsun istiyorum.”

Hevesle başımı aşağı yukarı salladım. “Merak etmeyin,” dedim. “Buna ayıracak vaktim var. Ayrıca erkenden uyanıp yemek hazırlamaya alışığım.”

Hiç kimseyi tanımadığım, hiç kimse tarafından tanınmadığım bir şehirde işsiz güçsüz gezdiğimi bilmiyordu tabii. Belki öğrenmese daha iyiydi.

Başıyla onayladı. “Ücret konusunda anlaşarsak benim için uygun,” dedi. Bunu duyduğum anda zihnimin içinde havai fişekler patladı sanki.

Hayatımda ilk kez kendi param olacaktı. Tüm bunlar için bana beş lira verse bile olurdu. Ama Cem beni büyüleyen bir şekilde yaptığım her şeyi önüne aldı ve saymaya başladı. “Her sabah yirmi poğaçaya yapsan ona üç yüz desek, ıslak keki bir tepsi yapsan, ona da beş yüz desek...”

Kafamı oldukça karıştıran bir şekilde yaptığım her şeyin adedini ve ne kadar edeceğini saya saya ilerledi ve uzunca bir duraksamadan sonra, “Bunların hepsine toplamda bin lira verebilirim. Eğer mümkünse her gün yapmanı isteyeceğim.

Duruma göre belki miktarları zamanla artırabilir ya da azaltabiliriz. Giderler ücretine dahil olacak, ona göre hesapladım.”

Ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Matematiğim hiçbir zaman kötü olmamıştı ama zihnim söylediği rakamı otuzla çarpmakta zorluk çekiyordu. O kadar parayla dünyaları satın alabilirmişim gibi hissediyordum.

Ben cevap veremeyince kaşları çatıldı. “Tamam yani, az gelmiş olabilir ama... Bin beş yüz diyelim istersen ama daha üstüne çıkamam.”

Sanki mümkünmüş gibi dudaklarım daha da aralandı. Ağzımın içinden tren bile geçebilirdi ama şaşkınlıktan kendime gelemiyor, ona cevap veremiyor ve bu teklifin üstüne atlayamıyordum. Birinin beni çimdiklemesine ihtiyacım vardı.

“Tamam, tamam,” dedi Cem daha ben kendime gelemenden. “Haklısın, hem elin çok lezzetli hem de hepsini sabahdan yapıp getireceksin, alacağın malzemeler de var sonuçta... Yani iki bin lira olsun ama en son bu bak, bütçem fazlasına yetmez. Ne dersin?”

Havalara uçmak istiyordum ama kaslarımı kıpırdatamıyordum. Yutkundum, dudaklarımı kapadım, açtım, kapadım, tekrar açtım ve sonunda... “Yani...” dedim. “Olur...”

“Eğer işler çok iyi giderse ücreti tekrar konuşuruz,” dedi telaşla, benim hâlâ ücret konusunda memnuniyetsiz olduğumu zannederek. “Ya da örneğin satışlar düşük olursa daha az yapmanı isteyebilirim senden. İstedğim adetleri yazmak ister misin? Belki aklında tutamazsın. Bir de bana telefonunu verir misin?”

“Şey... Benim telefonum yok,” dedim utanarak. “Mutlaka gerekli mi?”

Bir an için bana neden telefonumun olmadığını soracakmış gibi hissettim ama araladığı dudaklarını geri kapattı ve kaşlarını çatıp şakağını kaşdı. Sonra yeniden gözlerime odaklandı ve “Hayır, sorun değil tabii,” dedi. “Sana bir kâğıt kalem getireyim.”

Bir dakika içinde gözden kaybolup geri geldi ve ben yazarken az önce saydığı şeyleri tekrar sıraladı. *Yirmi adet poğaça, iki tepsi el açması börek, on adet damla çikolatalı kurabiye, bir tepsi ağlayan kek.*

Bitirdiğinde devam etmesi, birkaç şey daha söylemesi için beklentiyle gözlerinin içine baktım. Ama hayır, bu kaddı. Yalnızca bu kadarcık şeyi yapacak ve her gün iki bin lira kazanacaktım.

“Ücreti sana her gün elden veririm,” dedi. “Yapamayacağın gün olursa bana birkaç gün önceden bildir, olur mu?”

İçim içime sığmayarak ayaklandım, Cem’in uzattığı eli sıktım ve kendimi kafeden dışarı attım. Dünya etrafımda dönüyordu sanki. Sonunda hayat bana da bir şans vermişti. İnanamıyordum. Sokakta birkaç adım ilerledim, kafenin görüş açısından çıkıp o gün Tanem’le koşturduğumuz iki binanın arasındaki dar geçide girdim, çarpan kalbimi yatıştırmak için elimi göğsüme bastırdım.

Başımı göğse kaldırdım, içimde bir umutla ve hayatımda ilk kez içtenlikle sırıttım.

9

Cem'le düzen oturtmamız bir hafta sürdü. Poğaçalarım, açık ara farkla en sevilen yiyecek olmuştu. Cem'in söylediğine göre bu mahallede oturan öğrenciler, okula gitmeden önce kafeye uğruyor, bu poğaçadan alıyor ve lezzetine bayılıyordu. Kek, daha çok kafede oturan insanların arasında popüler olmuştu. Kurabiyelerse öğrencilerin okuldan çıkış atıştırmasıydı... Hem poğaçayı hem de kurabiyeleri iki katına çıkarmak için böreği feda etmek zorunda kalmıştık.

Bu bir hafta, kızları gözlemlemem için de iyi bir hafta olmuştu. Kızlarla aramda bir yaş olduğunu ve hepsinin ikinci sınıfta olduğunu öğrenmiştim. Tanem, içlerinde en seveceni ve benimle en çok vakit geçireniydi. İşletme okuyordu, bu hayatta ne yapmak istediğinden tam emin değildi ve ders çalışmak gibi bir gayesi yoktu. Bazı dersleri ekiyor, sorduğumdaysa vizeler yaklaştığında çalışacağını söylüyordu.

Oda arkadaşı Duru, Tanem'in zıddı olan her şeydi. Tıp fakültesinde okuyor, her yerinden idealizm akıyor ve sürekli ders çalışıyordu. Onu yalnızca yemeklerde görüyordum, bir de uyu-madan önce iyi geceler dilediğinde. Kalan vakitlerde ya kütüphanede oluyordu ya odasında.

Ece, tıpkı tahmin ettiğim gibi sporcuydu. BESYO okuyordu ve alanını seviyordu. Onu da nadiren görüyordum çünkü hep bir planı oluyordu. Gündüz kafelerde, akşam barlarda ya da konserlerdeydi. Sanırım en renkli hayat onunkiydi.

Son olarak Zeynep, içlerinde beni en üzen isimdi. İkinci kez mezuna kalmıştı ve diğer üç arkadaşı ikinci sınıfa devam ederken o bir kere daha üniversite sınavına hazırlanıyordu. Bu da sanırım, çıkarmadığı depresyon hırcasını ve üzerindeki kasveti açıklıyordu.

Kızların dördü, hafta sonu dışında nadiren bir araya geliyordu. Ev pek boş kalmıyordu ama hepsinin programı birbirinden öyle değişikti ki farklı zamanlarda girip çıkıyor, hatta farklı zamanlarda yemek yiyorlardı.

Cumartesi sabah, yaptığım yemekleri kafeye bıraktıktan sonra caddede biraz yürümeye ve kahvaltı için taze ekmek almaya karar verdim. Cem, haftada bir ya da iki gün tatil isteyip istemediğimi sormuştu ama şimdilik istemediğimi söylemiştim. Bu yüzden hafta sonları da aynı düzende devam ediyorduk. Üretmek ve bir şeyler başarma hissi, bana iyi geliyordu.

Sabah güneşinin ve esintisinin tadını çıkarmak için anacaddede aheste aheste yürüdüm ve derin nefesler alırken göğüm gülmüsedim. O evden kaçtığımda öleceğime emindim ama öyle kısa sürede, öyle farklı bir hayatın içine düşmüştüm ki bunun için şükrettim. Fırından taze ekmek ve simit aldıktan sonra eve döndüm, anahtarım yoktu ama Tanem evdeyken onun anahtarını alıp çıkıyordum.

Ben çıkarken herkes uyuyordu. Bu yüzden sessiz olmaya çalışarak anahtarı çevirdim ama eve girdiğimde herkesi bir anda karşımda buldum. Zeynep, Bloom kucığında koridorda bana

doğru geliyordu. Ece salondan çıkıp mutfığa geçmek üzereydi ve Tanem’le Duru da mutfaktaydı.

“Günaydın,” dedim çekingen bir sesle.

“Hah,” dedi Tanem beni görünce. “Nefes de geldi. Hadi herkes sofraya!”

Tanem kahvaltı hazırladığını zannediyor olmalıydı ama ben masaya konmuş kahvaltılıklardan başka bir şey göremiyordum. Mutfığa girerken bir sofraya, bir Tanem’e bakmaktan alamadım kendimi.

“Ne!” diye bağırdı Tanem benim bakışlarımı görünce. “Ben senin gibi becerikli değilim, tamam mı!”

Onun bu çıkışına gülerken elimdeki poşetten simitleri ve ekmeği çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. “Bari bir yumurta kıralım,” dedim. “Böyle nasıl doyacaksınız?”

Tanem başını iki yana sallarken ellerini beline attı. “O nasıl laf, Nefes? Sen nasıl doyacaksın? Hakikaten Ece’nin dediği gibi, bize çocuklarınmışız gibi davranmasan mı acaba?”

Dolabı açıp içinden yumurtaları alırken ne dediğimi fark ettim, yanaklarım ısınırken dudağımı dişledim. Bilerek söylememiştim. Başkalarını gözetmek ve başkalarının iyi olmasını sağlamaya çalışmak üstüme yapışmıştı.

Ona gülümsedim ve “Lafın gelişi canım,” diyerek geçiştirdim.

Tanem ben yumurtaları çırparken tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde bağladı. Duru masaya oturmuş, telefonuna bakıyordu. Göz ucuyla ona baktığımı görünce dalgın bir sesle, “Kusura bakmayın,” dedi. “Sınav yaklaşıyor da ezber yapıyorum bir yandan...”

Konuşuyordu ama konuştuğunun farkında olduğundan emin değildim. Akli tamamen telefonunda görünüyordu.

Tanem bana iyice yaklaştı, kulağıma, “Ona biraz üzülüyorum,” diye fısıldadı.

Ben de üzülüyordum. Doktor olmak kolay değildi, tabii anlıyordum ama bu kadarı normal miydi? Normali de geçtim, sağlıklı mıydı?

Yumurtalar olunca Tanem simitleri bölerek masaya yerleştirdi ve bu kez herkesi gerçekten masaya davet etti.

Ece masaya, tıpkı ilk gün olduğu gibi iştahlı gözlerle geldi. “Nefes,” dedi neredeyse inlercesine. “Seni çok, çok ama çok seviyorum.”

Gülerken simitten bir parça aldım. “Ben de sizi çok seviyorum. Hayatımı kurtardınız sayılır.”

Sesim utangaçtı ama bunu söylemem gerektiğini biliyordum. Onlar yaptıkları şeyin ne kadar büyük, ne kadar önemli olduğunun farkında mıydı bilmiyordum ama ben farkındaydım. Onlara hayatımın sonuna dek minnettar kalacaktım.

Ece, bir elini boş ver dercesine salladı. “Aş artık bunu,” dedi duygusuz bir sesle. “Kurtardıysak kurtardık, bitti gitti.”

Gülüşüme engel olamadım. “Artık para kazanıyorum,” dedim ciddi bir sesle. “Gitmemi isterseniz anlarım. Ev bulabilirim. Kira ödeyebilirim...”

“Of Nefes!”

Duru’nun çıkışı öyle ani, öyle beklenmedikti ki yerimden zıplayıp çatalımı düşürdüm. Kalbim küt küt atıyordu, onun bu çıkışı beni sanki bir anlığına o evdeki mutfığa götürmüştü.

Tehlikede değilsin, Nefes. Tehlikede değilsin, tehlikede değilsin...

Derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Tanem yere düşen çatalı alıp tezgâha koydu ve bana yeni bir çatal verdi. Sonra da Duru’nun omzuna bir tane vurdu. “Bir sakin ol be!”

“Pardon,” dedi Duru. “Korkutmak istememiştim.”

“Sorun değil,” derken sırtından ter attığını hissediyordum. Toparlanmaya ve bu korkunun üzerimde ne ağır bir yük oluşturduğunu hissettirmemeye çalıştım. “Sorun değil,” diye tekrar ettim. “Bir an boş bulundum.”

Duru beni telkin etmek ister gibi güven verircesine gülümsedi. “Şu *ben gideyim* saçmalığını bir kenara bırak artık. Hırslı hırsız olmadığını anladık. Evimizde fazladan oda var. Bize bir zararın yok. Otur oturduğun yerde.”

Duru’nun korkutucu biri olduğuna yüzde yüz emindim artık. Çok netti, çok fevriydi ve sesi kolayca yükseliyordu.

“Tamam,” dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. “Teşekkür ederim... ben... yani o zaman giderlere, kiraya ortak olmalıyım.”

“Güzelim kahvaltıyı yetişkin zırvallıklarıyla mahvettiniz,” derken Ece de çatalını masaya bıraktı. “İştah falan bırakmadınız. Nefes, bir dur kızım ya. Bir işleri ilerlet, birkaç hafta geçsin. Tamam, her şeye dahil edeceğim seni. Sürekli para isteyeceğim senden, tamam mı?”

Ece’nin sesi agresif değildi, bu yüzden söyledikleri beni gevşetti ve güldürdü. Mahcubiyetle gülümsedim, daha fazla itiraz etmemeliydim. “Tamam... Bir şey daha var.”

Bu kez Zeynep bile masada olan bakışlarını kaldırıp bana baktı. Ondan bile tepki almış olmama gülerek, “Merak etmeyin,” dedim. “Öyle bir şey değil. Sadece... Hiç kıyafetim yok da. Acaba nereden alabilirim? Buraları hiç bilmiyorum. Dahası, daha önce hiç kıyafet için alışverişe de çıkmadım.”

Tanem’le Ece aynı anda, “Ben seninle gelirim!” diye bağırdı. Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken Duru iç çekerek arkasına yaslandı. “Çok isterdim ama...”

“Sınavın yaklaştı,” diyerek cümlesini tamamladım.

Başını sallarken üzgün ve bıkkın görünüyordu.

Zeynep de hırkasının önünü yaşlı bir teyze edasıyla kapatırken dudaklarını büzdü. “Benim de ders çalışmam lazım...”

Tanem ellerini çırparken neşeli bir çocuk gibiydi. “O zaman üçümüz alışverişe çıkıyoruz! Yaşasın alışveriş günü!”

Bana kıyafet alacaktık ama mutluluktan havalara uçan oydu.

Neşesinin bulaşıcı olduğunu düşünerek ona genişçe, gerçek bir keyifle gülümsedim.



Hayatımda hiç alışverişe çıkmamıştım. Giydiğim çoğu şey, komşu çocuklarının ya da akrabalarımızın eski kıyafetleriydi. Bol gelenlere babaannem daha gençken tadilat yapar, boyuma ve belime oturturdu ama bir süre sonra buna zahmet etmeyi bile bırakmıştı. Çoğu basma eteği, belimden düşmesine tokalarla engel olmaya çalışarak giyiyordum.

Yani, hayır. Tanem’in deyişiyle: *AVM’lerden bile haberim yoktu.*

Mağazaların açık havada yan yana dizildiği bir alana girdiğimizde hayretle açılan dudaklarımı kapatmakta güçlük çektim. Bir yanıma görgüsüzlük ettiğimi biliyordu, diğer yanımsa *çünkü sahiden görmedik*, diyordu.

Tanem ve Ece’nin hızlı adımlarının aksine benim adımlarım ağırdı. Bir yandan adım atıyordum ama bir yandan etrafı incelemekle meşguldüm. Vitrinler, giymeye cesaret edemeyeceğim elbiselerle doluydu. Yanımızdan gelip geçen insanların adımları telaşlı, hızlı ve nereye gittiğini bilir tarzdaydı. Kimse

duraksamıyordu. Kimse bu kalabalıktan, bunca binanın arasında kaybolmaktan korkmuyordu.

“Tanem...” diye söylendim inlercesine. Bu, önümden giden kızların ikisinin de dikkatini çekti. “Ben... Yani ikinci elci falan yok mu? Lüks bir şeye ihtiyacım...”

Tanem cümlemi bitirmeme izin vermeden beni kolumdan çekti ve Ece’yle aralarına aldı. Her ikisi de bir yandan koluma girdi ve adımlarım, adımlarına uyum sağlamak zorunda kaldı.

“Bunlar lüks şeyler değil,” dedi Tanem. “Üstelik biz indirimdeki şeylere bakacağız. Öcü görmüşsün gibi etrafa bakmayı kes. Kimse sana istemediğin bir şeyi giydiremez. Anlaştık mı?”

O konuşurken kafasını onaylamak için sallayan Ece’yi örnek alıp başımla onayladım. “Burada çok vakit geçiriyor musunuz?”

“Merkezden sıkıldığımızda, *fast-food* yemek istediğimizde ve alışveriş için... Yani evet!” derken Ece’nin keyfi yerinde görünüyordu. Alışveriş onun en sevdiği aktivitelerden biri olmalıydı. İçimden bir ses, gardırobu en kalabalık kişinin o olduğunu söylüyordu.

Beni saatlerce bir oraya bir buraya sürüklediler. İkisi de benim tarzımı, sevdiğim şeyleri bulmaya ve anlamaya çalışıyor; kendi beğendikleri şeyleri dikte etmeye çalışmıyordu. Bu, bir-iki mağaza sonra içimi rahatlatmış için bir süre sonra onlar kadar keyif almasam da baştaki gerginliğimi atmıştım.

Dünya pahalı bir yerdi, bu bir gerçektir. Ben biraz para kazanmaya başlamıştım, evet ama her şey öyle pahalıydı ki kafamın içinde sürekli hesap yapıyor, ne kadar param kalacağını düşünüyordum. En başta bozduğum bileziğin ve alyansın parasını hesaba katmıyordum çünkü onu başıma bir şey gelirse diye

saklamak istiyordum. Bu durumda çok açılmamalıyım. Kızlara evin giderleri konusunda destek olabilmek için tutumlu davranmalıyım.

Beşinci mağazada, artık hepimizin pestili çıkmış bir şekilde geziniyorduk. Burası Tanem'in favori markasıydı, Ece'ninse en sevmediği yerdı. Bu bilgiyi bana verdikten sonra Tanem, elindeki siyah mini eteği üstüne tutarken bana kısa bir bakış attı. "Yani, anlayacağın üzere alışveriş herkes için farklı bir anlama geliyor. Peki sen nasıl şeyler almak istiyorsun?"

Omuz silktim. Göze batmak bana korkutucu geliyordu. Kızlar alışveriş yaparken neyin içinde güzel görüneceklerse onu almak istiyordu. Çiçekli böcekli, tatlı elbiseler bakıyor, askılı ve mini eteklere yöneliyordu. Denedikleri birkaç kıyafet ikisini de öyle güzel göstermişti ki onlara hak vermiştim. Hak vermesine vermiştim ama güzel olmak bana, onların hissettiği şeyi hissettirmiyordu. Onlar ne kadar mutlu oluyorsa o kıyafetlerin içinde ben o kadar tedirgin hissediyordum. Güzel olmak dikkat çekmek demekti. Dikkat çekmek hedef haline gelmek demekti ve ben bir kere daha kendimi korumak zorunda kalacağım bir duruma düşmemeliydim.

"Ben... sanırım sade şeyler istiyorum."

Ece kısa bir süre düşündükten sonra elinde siyah, dar bir pantolonla geldi. "Bence sana kapsül bir dolap oluşturmaliyiz."

Kaşlarımı çattım. "O da ne demek?"

"Yani herkesin dolabında bulunması gereken, sade ama temel parçalardan bahsediyor. Siyah pantolon, siyah tişört, beyaz tişört, gömlek, mevsimlik ceket gibi. Birbiriyle farklı kombinler yapabileceğin temel parçalar." Başıyla Ece'yi onayladı. "Bana da mantıklı geldi."

Bu öneri bana da mantıklı gelince mağazanın içinde Ece'nin tarif ettiği gibi parçalar aradık. Yarım saatin sonunda bedenimden emin olmadığımız için *S* ve *XS* parçalarla kabinin içindeydim. Tanem'e göre *XS* bile bana büyük gelebilirdi ama Ece ile ben abarttığı konusunda hemfikir olduk.

Seçtiğimiz kıyafetler oldukça sade ve basitti, denemem birkaç dakikamı aldı. O birkaç dakikanın sonunda, onlara kıyafetleri üzerimde göstermediğim için bana çatık kaşlar ve öfkeli gözlerle bakan kızlara kendimi affettirmek için gülümsedim. "Lacivert ve siyah pantolon berbat oldu. Belleri aşırı büyük. Kumaş pantolonu sevmedim, üstüme çuval geçirmişim gibi oldu. En iyisi şu bol kot pantolon. Sonsuza dek onu giymek istiyorum. Onun siyahı varsa onu da alalım mı?"

Tanem gözlerini devirdi ve Ece gülerek, "Zaten artık bol şeyler moda," dedi. "Aş artık şu 2015 modasını, Tanem Akar."

Son kararımızı verdiğimizde kolumda kalanlar bahsettiğim kot pantolonun siyah ve mavi rengi, siyah ve beyaz desensiz tişörtler, Tanem'in önerisiyle seçilen mavi-beyaz çizgili hafifçe bol gömlek, siyah *sweatshirt* ve bir de kızlardan utana sıkıla seçtiğim birkaç parça iç çamaşırıydı. Tüm bunları kolumda taşırken bir yandan da kendi kendime hesap yapmaya çalışıyordum. Bir yanım, çok fazla bir şey almadığım için paramın yeteceğini söylese de diğer yanım çaresizce hesap yapmayı sürdürüyordu.

Kasa sırasına girmek üzereyken Tanem küçük bir çılgılık attı. Telaşla, bir yerine bir zarar geldi zannederek ona döndüm ama benim kalbim delicesine çarparken o tamamen sağlıklı ve iyi bir şekilde ileri doğru koşturuyordu.

"Ne oluyor.." diye sormama kalmadan elini ilerideki bir elbiseye attı.

Eline aldığı elbise, sarıya yakın krem rengindeydi. İnce askıları düz yaka kesimiyle birleşiyor, dümdüz kumaş fırfırlı, mini etek uçlarına iniyordu. Üstündeki tek desen ince bir demet kır çiçeği idi.

“Nefes! Bu sana o kadar yakışır ki! İstersen hiç giyme ama ben sana bunu hediye alacağım! Doğum günün ne zaman? Doğum günü hediyen gibi düşün! Ne olur!”

İtiraz edeceğimi bildiği için bir anda, daha ben cevap vermeden ısrarla üstüme gelmesi beni kızdıracak yerde güldürdü. “Doğum günüm...” Bunu bile hissetmiş olması, yüreğimde ince bir sızıya yer açtı. “Birkaç gün önceydi.

Tanem çılgık atmamak için elini ağzına götürdü. “Doğum günü hediyen!” dedi net bir sesle, sıraya geri girerken. “Tartışma bitmiştir.”

“Ben seninle tartışmadım ki.”

“Tartışacağını biliyordum.”

“Bunu asla bilemezsin,” dedim inatla ama gülüşüme engel olamıyordum. “Çünkü tartışmadık.”

“Ama tartışacaktın.”

“Bilemezsin.”

“Yani. Aslında şu an tartışıyorsun.”

“Önyargının ne kadar yanlış olduğundan bahsetmeye sen tartışmak diyorsan,” dedim kesin bir sesle. “Tabii. Neden olmasın.”

Tanem’in bu inatçı konuşmayı sonsuza dek sürdürebileceğini biliyordum ama yapamadı çünkü birbirimize attığımız bir bakışta ikimiz de gülmeye başladık. Ece biz gülerken gözlerini devirmekle meşguldü.

Omzumla Tanem’in omzuna vurdum. “Teşekkür ederim.”

Tanem, bir şey değil dercesine omzunu silkerken Ece bir kez daha gözlerini devirdi ve elini beline attı. “Evet, evet, harikasin Tanem ama her zamanki gibi dikkatin çok dağınık. Heyecandan ana fikri kaçırdın. Doğum günün tam olarak ne zamandı, Nefes?”

Ciddileşerek boğazımı temizledim. “21 Eylül,” dedim boğazıma bir yumru otururken. “Ama ben... Doğum günlerimi kutlamıyorum.”

Ece dudaklarını büzdü. “Üzerinden bir haftadan fazla geçmiş zaten. Doğum gününü kutlayamayız.”

Şaşkınlık içinde istemsizce ona döndüm. Kutlamak isteyeceğini zannetmiştim. İçime çöken hayal kırıklığını görmezden geldim ve yutkundum. “Yani kutlamıyorum zaten. Zamanı olsa da kutlamayın.”

Ece sırtıttı. “Evet. Kutlamayız. Ama...” dedikten sonra bizi görmezden geldi, telefonunu çıkarıp oldukça ciddi bir ifadeyle bakındıktan sonra bize döndü. Bir kaşını kaldırdı, yüzünde hain bir gülüşle net kararını açıkladı. “Kimse bana 4 Ekim Dünya Hayvanları Koruma Günü’nü kutlamam için engel olamaz.”

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım.

“Hazırlanın,” dedi, tartışmaya açık olmayan bir ses tonuyla. “Akşama kutlama var.”

Ben onlara inanamayarak başımı iki yana sallarken Tanem ellerini çırpıyordu.



Mağazadan çıktuktan sonra kızlara teşekkür için soğuk birer içecek ısmarlamıştım, sonrasında hepimiz çok yorulduğumuzdan hızla eve dönmüştük. Ve ben, aradan geçen birkaç saatte oldukça ilginç bir şey keşfetmiştim.

Ece, mutfakta oldukça iyiydi.

“Anlamıyorum,” dedim o, yaptığı pastanın etrafına kremayı sürerken. “Madem bu kadar iyisin, neden masaya oturduğunda... Yani ben her bir şeyler pişirdiğimde çok mutlu oluyorsun.”

“Bir konuda iyi olman, bunu başkaları senin için yaptığında önemsenmiş hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyor. Yemek yapabiliyorum, doğru. Ama sevmiyorum. Sen severek bir şeyler ortaya çıkardığında hoşuma gidiyor, bilmiyorum.”

Yemek yapmayı sevip sevmediğimi hiç düşünmemiştim. Yapmak zorunda kaldığım için öğrendiğim, gocunmadığım bir işti yalnızca.

O, pastayı süslerken sessiz kalıp onu izledim. Hazır malzemelerden basit bir pasta yapmıştı, kısıtlı vakitte daha fazlası zaten mümkün olmazdı. Dışını beyaz kremayla kapladığı çikolatalı pastanın üstüne, süslemek için çikolata ve draje parçaları dökerken ortaya çıkardığı şeyden memnun olmuş gibi gülümsedi. Ben de gülümsedim.

“Zeynep nerede kaldı acaba?”

Ona marketten abur cubur ve içecek alma görevi verilmişti. Bana en sevdiğim cipsi sorduklarında sessiz kalıp omzumu silkmişim çünkü onlara daha önce cips yemediğimi söylemek istememişim. İyice acınası görünmeye başlıyordum ve kimse-nin bana acımasını istemiyordum.

Zeynep döndüğünde salondaki sehpaları birleştirip küçük bir masa yapmıştık bile. Onun gelmesiyle Tanem atıştırmalıkları elinden alıp kâselere boşalttı, Duru içecekleri doldurdu ve hiçbirisi en ufak bir şeye dahi elimi sürmeme izin vermedi.

“Hani Hayvanları Koruma Günü’nü kutluyorduk?” derken öfkeli bir nefes verdim burnumdan.

Tanem güldü. “Onu kutluyoruz zaten ve sen sinirlendiğinde bile tatlı bir kediye benzediğin için hiçbir şeye elini sürmeyeceksin.”

Oradan oraya *benim için* koşturmalarını çaresizlik içinde izledim. Bu yaptıkları beni öyle huzursuz ediyordu ki nasıl anlatacağımı bile bilmiyordum. Elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırmıştım. Sanki bir titreme alıyordu tüm vücudumu. Hem neden benim için bir şey yapıyorlardı ki? Ben sessizce, kimseye rahatsızlık vermeden yaşayıp gidecektim. Bu şekilde zahmet ederlerse bir süre sonra benden nefret etmezler miydi?

Oturmamı isteseler de huzursuzlukla ayakta dikildim, ancak her şey yerli yerine konduğunda ve kızlar da oturduğunda oturabildim.

Tanem rahatsız halime alayla gülüyor, diğerleriyse görmezden geliyordu.

Salondaki büyük, üçlü koltuğun etrafındaydık. Tanem ve Duru iki yanıma oturmuş, beni ortalarına almak konusunda ısrarcı olmuştu. Ece ve Zeynep’se sehpalara hemen yanına dizlerinin üstüne çökmüştü. Yerde oturmalarından öyle rahatsızdım ki kıpırdandım.

“Koltuklara oturun, size tabak yapalım, lütfen...”

Sesimin ne kadar mızımız çıktığına inanamıyordum. Ece gözlerini devirdi. “Pastayı kesip tabaklara aldıktan sonra koltuğa geçeceğiz zaten. Of Nefes. Ne oyunbozansın ya!”

Tanem, onu geçiştirmek ister gibi elini salladı ve “Hadi, mumu üfle,” dedi bana. Tepsinin kenarındaki tek, kırmızı mumu eline aldı ve çakmağa tuttu.

Mum yanarken gülümsemekten alamadım kendimi. İnsanlara zahmet verdiğim için kötü hisseden parçamın arkasında,

küçücük bir parçam ilk kez mum üfleyeceği için mutluydu. Hem bugün gerçekten doğum günüm değildi, yani anneme saygısızlık etmiş olmazdım, öyle değil mi?

Annem alınmazdı, kızmazdı bana. Biliyordum.

Tanem mumu pastaya yerleştirdi ve beklentili gözlerini bana çevirdi. Onlar, *iyi ki doğdun Nefes*, diye şarkı söylerken şaşkınlıkla güldüm ve dolan gözlerimi kırıştırdım.

“Dur, dur!” dedi Duru şarkı söylemeyi bırakıp. “Dilek tut!”

Kaşlarımı çattım ve ne dileyebileceğimi düşündüm kısaca. Bu hayatta hiç dileyemeyeceğim şeyler bahşedilmişti bana son günlerde. Sanki daha fazlasını istemek imkânsızmış ya da yüz-süzlükmüş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Hepimizin iyi olmasını istiyorum, diye geçirdim içimden. *Arkadaşlarımdan ve benim. Onları asla kaybetmemeyi diliyorum.*

Dolan gözlerimle mumun yanan alevine baktım ve üfledim.

Alçak sesle, hafif hafif alkış tuttular ve bıçağı elime verdiler.

“Hadi,” dedi Tanem. “Pastanı kes.”

Bıçağı doğrulttuğum esnada kapı zilini duymamla duraksadım. Kaşlarımı çattım ama Tanem hızla ayaklandı. “Ben bakayım, sakın kesme pastayı!” dediğinde sözünü dinleyerek bıçağı kenara bıraktım.

Kapının açıldığını duydum. Tanem’in biriyle konuştuğunu, hatta sanırım içeri girmesin diye itiraz ettiğini ama sözünü dinlemediğini. Kapı kapandı ve salonun girişinde genç bir adam belirdi. İçeri girmek üzereyken beni görünce olduğu yerde kaldı ve gözleri gözlerime sabitlendi.

Kaşlarımı çattım, *bu oydu*. Kafede makarna yiyişime laf eden kaba çocuk. *Doğru ya*. O gün Tanem beni ona karşı

savunmuştu. Arkadaş olduklarını tamamen unutmuştum. Boğazıma bir yumru yerleşti.

Çocukla birbirimizi öldürmek üzereymişiz gibi ne kadar uzun süre bakiştık, bilmiyordum. Koyu renk gözlerini gözlerimden bir saniye olsun ayırmadı. Keskin gözleriyle korkutucu görünüyordu ama gözlerimi kaçırmadım.

Dikkatimizi dağıtan Tanem oldu. Elini beline atıp derin bir iç çekti ve “Birbirinize şöyle bakmayı kesin,” dedi bıkkın bir sesle. “Rüzgar, bu Nefes. *Arkadaşımız*. Nefes, bu da Rüzgar. Kendisi maalesef, kardeşim olur.”

Şok içinde ona bakakaldım.

10

Gözlerimi yeniden Rüzgar'a çevirdim. Bakışlarını benden hiç ayırmamıştı, gözlerimde bir şeyler arar gibi bir hali vardı. Kara gözleri bana bakmaya devam ettiği her an daha da kararlıydı sanki. Çenemi hafifçe havaya kaldırdım ve gözümü bile kırpmadan bakışlarına karşılık verdim. Kafede attığı lafı unutmamıştım ve Tanem'in kardeşi olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kimsenin kimseyi ezmeye hakkı yoktu, kaldı ki o kafeye varana dek yaşadıklarımın yarısını bile yaşasa kaldırabilir miydi, merak ediyordum.

Bir tür inat oyununa döndü sanki bakışmamız. Gözlerimi kaçırdığım anda yenik düşeceğime inandığım bir oyundu bu. Saçma gelse de pes etmedim, derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde bağladım. Kimseyle böyle inatlaştığımı, kimseye karşı korkusuzca böyle kafa tuttuğumu hatırlamıyordum ama onun, beni buna davet eden bir havası vardı.

Bu garip yarışı bozan, Tanem oldu. Bir adım atıp aramıza girdi ve birbirimizi görmemize engel oldu. Ellerini beline attı. "İki garip birbirini buldu, şunlara bakın!" diye söylendi huysuz bir sesle.

Bana arkasını döndü, elini beline atıp Rüzgar'a diklendi. "Ne var, neden geliyorsun habersiz, öyle çat diye?"

Rüzgar'ın sabırsız bir şekilde nefes alıp verdiğini işittim. “Kardeşimin evine gelmek için ne zamandır izin alıyorum ki ben?”

“Burada benden başka insanlar da yaşıyor ya hani?” dedi Tanem, gittikçe agresifleşen bir ses tonuyla. “Belki kızlar müsaait değil, belki varoluşsal sancılar çekiyoruz, belki evde değiliz!”

“Kapıdan döndüğüm de oldu, gocunmam, biliyorsun.” Onun sesi, Tanem'inkinin aksine tekdüzeydi. Sanki ortada bir kriz vardı ve o da tıpkı Tanem gibi sinirlenirse bu krizin daha da büyüyeceğinin farkında bir yetişkin gibi davranıyordu. Tek sorun, krizin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım.

Rüzgar, Tanem'in solundan geçerek bize doğru yürüdü ve gözleri kızların üstünde dolaştı tek tek. “Siz benden ne saklıyorsunuz da bu kız ben geldim diye zıvanadan çıktı?”

Yanaklarımın hafifçe kızardığını hissettim. Tam olarak emin olamıyordum ama sanırım gizlediği şey bendim. Fakat ne kadar gizleyebilirdi ki? Ne de olsa salonun ortasında oturuyordum.

Uzayıp giden sessizlikte Tanem gözlerini devirdi ve hemen yanıma, üçlü koltuğa oturup kollarını bağladı. İçimden bir ses bu umursamazlığının bir rol olduğunu söylüyordu, Rüzgar'ı kandırmak için yaptığı bir oyundu. Öte yandan Rüzgar onu umursamıyor, beni tamamen görmezden geliyor ve bakışlarını Ece'nin, Duru'nun ve Zeynep'in üstünden çekmiyordu. Kızların üstünde bir tür psikolojik baskı kurmaya çalışıyordu sanki.

Başımı hafifçe çevirip Ece'ye baktım, o ise oralı bile değildi; telefonuna bakıyor, sakince mesajlaşmaya devam ediyordu. Duru telefonunu açmış, mesajlaşmıyor ancak her

zamanki gibi ezber kartlarına bakıyordu. Zeynep gözlerini halıya dikmiş, Rüzgar'la göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bakışlarımı yeniden Rüzgar'a çevirdim. Bana kim olduğumu, nereden geldiğimi ve kardeşinin evinde ne işim olduğunu sorarsa verecek tek bir cevabım yoktu. Buna rağmen cesurdum gözlerine bakarken. Benim yüzümden kızları rahatsız edip sıkıştıracağına benimle uğraşmasını tercih ederdim. Fakat kara gözleri beni görmezden geliyordu. Garip bir gizem vardı o koyulukta ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Zaten ince olan yüzü, çenesini kastığı için iyice ince ve sivri görünüyordu. Kirli sakalı, çıkık elmacıkkemikleri, çatık kalın kaşları ve uzun boyuyla korkutucu bir deve benziyordu. Biçimli ama ince dudaklarını burada neler olduğunu anlamadan hareket ettirmeye yemin etmiş gibi birbirine bastırmıştı.

Tanem bu gergin sessizlikten bıkmış gibi derin bir of çekti ve yeniden ayaklanarak Rüzgar'ın karşısına dikildi. "Tamam be! Öncelikle benim bir yetişkin olduğumu ve senin benim kararlarıma asla karışamayacağını söylemek istiyorum."

İşte bu, Rüzgar'ın dikkatini çekmişti. Hafifçe öne eğildi ve kaşlarını çatarak Tanem'e odaklandı. Gözlerinde, *acaba bu kez ne yaptın* der gibi alaycı bir bakış vardı.

"Nefes bizimle kalıyor artık!" diye bir çırpıda söyledi Tanem. "Bizim ev arkadaşımız. Tamam mı?"

Rüzgar, bir sonraki sözlerini dikkatle seçiyormuş gibi ağır ağır konuştu. "Peki, nereden tanıyorsunuz Nefes'i?"

Tanem gözlerini kırıştırdı, dudaklarını araladı, geri kattı, tekrar araladı... Onun yalan söyleyemeyeceğini ve her şeyin birazdan karışacağını düşündüğüm esnada Zeynep

hafifçe hareketlendi ve oldukça sakin, hatta profesyonel bir sesle araya girdi. “Benim arkadaşım. Dershaneden. O da mezuna kalmış.”

Kızların üçünün de başları bir çark gibi aynı hızda ve garip bir aynılıkla Zeynep’e döndü. Onun gibi sessiz birinin olaya müdahale etmesi beni bile şoka sokmuştu. Bütün bunlara ne gerek vardı, ondan da emin değildim ama kızların arasında sessiz bir anlaşma olduğunu seziyordum.

Zeynep’in bu açıklaması Rüzgar’ın duruşunu biraz gevşetti. Sanki ona tam olarak inanmamış gibi bir süre duraksadı, Zeynep’in gözlerinin içine keskince baktı ama bir an sonra, şimdilik gözlemlemeye karar vermiş gibi yüz kasları tamamen gevşedi, gözleri tekrar bana döndü.

“Memnun oldum, Nefes,” dedi. Sesi az öncekine nazaran çok daha yumuşak, biraz da şüpheciydi.

Ona benim de memnun olduğumu söylemek istedim ama sesimi bir yerlerde kaybetmiş gibiydim. Kulağımda, onun beni karşı masadan kınadığı cümle yankılanıp duruyordu. Boğazımdan uzun ve çaresiz bir, “İıı...” sesi çıkınca Ece koluma girdi ve bu garip havayı dağıtmak ister gibi elini salladı.

“Tanışma faslını geçtiysek pastayı keselim artık,” dedi sabırsızca. “Bugün Nefes’in doğum gününü kutluyoruz.”

Rüzgar’ın kaşları tekrar çatıldı. Kaşları çatılmak üzere programlanmış gibiydi. “Bugün doğum günün mü?”

“Hayır,” dedim. “Bugün Dünya Hayvanları Koruma Günü. Doğum günümü kutlamıyorum.”

Sanki bu söylediğim dünyanın en garip şeyiymiş gibi dudaklarını büzdü. Ama Ece ona aldırmadı, bıçağı elime tutuşturdu. Ona gülümsedim ve pastayı kesmeye başladım.

Rüzgar tekli koltuklardan birine otururken Tanem ellerini çırpı ve yere, hemen yanıma diz çöktü, ben dilimleri kestikçe tabakları uzattı. Pastanın yanına biraz kuruyemiş, bisküvi ve cips koyduktan sonra önce kızlara dağıttı. Ardından koşturarak mutfaktan bir tabak daha getirdi ve son tabağı da Rüzgar'a hazırladı.

“Ona kocaman bir dilim kes,” dedi Tanem. “Ayı gibi yer kendisi.”

Rüzgar, ona gözlerini devirdi ve uzattığım tabağı elime dokunmadan aldı.

“İyi ki doğdun,” diye mırıldandı Tanem sessizce. Normalde coşkuyla konuştuğu için onun böyle sakin bir cümle kurması bir garip hissettirdi. “Sen doğum gününü kutlamıyor olabilirsin ama ben kutluyorum.”

Onun tatlılığına gülümsedim ve pastamdan bir dilim aldım.

Pasta dilimi ağızımda dağılırken meyveler, çikolata ve kek dilimde bir havai fişek misali patladı sanki. Çocukluğumdan beri ilk kez bir başkasının benim için yaptığı bir şeyi yiyordum. Pasta ağızımda dağılırken Ece'nin ne demek istediğini anladım. *Değer görmek. Benim için bir şeyler yapılması.*

Onlara zahmet verirsem beni başlarından atmaları korkusunun ötesinde, içeride bir yerde, çok derinde küçücük bir kız çocuğu bunun için mutluydu.

Dolan gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarını geri gönderdim ve gülümsediğimi görmesinler diye başımı eğip pastama baktım.

Yüzümdeki tebessüm genişledi, içimde bir bahçe yeşerdi.

Başımı pastamdan kaldırdığımda Rüzgar'la göz göze geldik.

Beni ne kadardır izlediğini merak ederek gözlerimi kaçırdım.



Rüzgar çok oturmadı. Pastasını yedikten sonra teşekkür etti ve bizi daha fazla rahatsız etmek istemediğini söyleyerek gitti. Onu yolcu ettikten sonra Tanem rahatlamış gibi derin bir nefes vererek salona girdi. “Sonunda gitti ya!”

“Sen bir geri zekâlısın,” derken Duru’nun ses tonu agresif değildi, daha çok objektif bir tespiti söyler gibi rahattı. “Ona Nefes’in bizimle yaşadığını söylemek zorunda değildin. Nereden bilecekti ki? Arka odaya gidip *acaba Nefes’in burada eşyası var mı* diye mi bakacaktı? Velew ki gördü? Ee? Bir günlüğüne bizde kalıyor, arkadaşımız derdik...”

“Bir saniye,” diye araya girdim. “Burada kalmam bir sorun mu? Bunu bana söyleseydiniz...”

“Düşündüğün gibi değil,” diye araya girdi Tanem. “Geri zekâlı falan da değilim. Yalan söyleseydim Nefes kendini aynen şimdi hissettiği gibi kötü hisseder diye arada kaldım. Sayende şimdi de kötü hissediyor.”

Duru gözlerini devirdi. “Rüzgar’ı şüphelendirmektense durumu Nefes’e açıklaman sence de daha mantıklı değil mi?”

Tanem ofladı ve salonun ortasına, halının üstüne bağdaş kurdu. “Bu ev Rüzgar’la benim,” diye kısaca açıkladı. “Normalde babam, bu evi ikimiz kullanalım diye satın aldı. Babam burada bizim oturduğumuzu zannediyor ama biz kızlarla oturuyoruz, ben de Rüzgar’a kendi arkadaşlarıyla oturması için kira parasını veriyorum. Aramızda bu şekilde anlaştık.”

“Rüzgar’ın kirası, dördümüzün kira parası gibi yani. Bölüşüp veriyoruz.”

“Kızları eskiden beri tanıyor,” diye devam etti Tanem. “Ama benden küçük olmasına rağmen salak olduğu için beni korumaya falan çalışıyor...”

Ece gözlerini devirdi. “Kardeşini yanlış tanıtma. Babana yalan söylediğiniz için kendisini sorumlu hissediyor. Yani bu yüzden eğer hiç tanımadığın birini eve aldığını duysaydı zıvanadan çıkardı, doğru.”

Tanem, Ece’nin haklı olduğunu biliyormuş gibi sessiz kaldı ve ofladı. “Tamam işte, her neyse.”

Tanem’in geçiştirmek istercesine oflaması üzerine aramızda uzun, garip bir sessizlik oldu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Tanem’in beni eve kabul ederken babasına yalan söylediğini hiç düşünmemiştim, aklıma bile gelmemişti ama mantıklıydı. Kim, ailesine yabancı birini evine aldığını rahatça söyleyebilirdi ki? Muhtemelen kızların hiçbirisi ailesine benden bahsetmeyecekti.

Teşekkür mü etmeliydim, bir an önce bu evden çıkmanın bir yolunu mu bulmalıyıldım...

“Nefes, yine gözlerinde o bakış var,” derken Duru kaşlarını çatmıştı. Gözlerimdeki bakışı nereden gördüğünü merak ediyordum çünkü gözleri telefonunda, muhtemelen ezber kartlarındaydı. Nasıl oluyordu da deli gibi ders çalışırken aynı zamanda her şeyden haberdar oluyordu?

“Hangi bakış?” diye mırıldandım.

“Ben gideyim, size çok zahmet verdim, teşekkür ederim tiradını atmak üzere olduğunda attığın bakış.”

“Ben...”

Tanem konuşmama bile izin vermedi. “Lütfen yine başlama,” dedi somurarak. “Zaten Rüzgar başımı şişirdi. Biz seninle iyiyiz, tamam mı? Sorun yok.”

“Tamam...” diye mırıldandım ve başka ne diyeceğimi bilemediğim için konuyu değiştirmek için, “Peki Rüzgar’la aranızda kaç yaş var?”

“Yalnızca bir,” dedi Tanem. Yüzü hâlâ asıktı, gergin bir şekilde tırnaklarındaki ojelerle oynuyordu. “Babam annemi vefat etmeden önce aldattı. Annem vefat ettikten sonra da o kadınla evlendi.” Şaşkınlıkla dudaklarımın aralandığını hissettim. Araya girmeme hiç müsaade etmeden, “Evet, çok üzücü, çok dramatik, nasıl olur, vah vah vah falan filan. Aynen. O konuya girmeyelim. O kadından da babamdan da nefret ediyorum.” İç geçirdi. “Ama Rüzgar... O iyi bir çocuk. Onun bir suçu yok.”

İçim ısındı. Yaşadığı onca şeyin içinde en azından bir kardeşi olmuştu. Bunun için mutluydum.

“Drama saatiniz bittiyse doğum günümüze devam edebilir miyiz?” Ece’nin söylediklerini duyunca onu uyarmak ister gibi boğazımı temizledim. Alayla güldü. “Tamam be, Hayvanları Koruma Günü’ne. Her neyse. Ben boğazımdan aşağı cips dökmek istiyorum.”

“Ben de,” derken Duru bıkkın bir şekilde telefonu koltuğa fırlattı. “Kızlar, ben beyinsiz olabilir miyim?”

“Beyinsizler tıp okumaz, geri zekâlı,” dedi Ece.

“Bak, sen bile geri zekâlı diyorsun. Yani belki de beynimde bir sorun vardır. Vallahi benim beynim yetmiyor kızlar bu derslere.”

Tanem halının ortasından -en sonunda- kalktı ve Duru’nun yanına, koltuğa oturup ona sarıldı, Duru’nun başını kendi göğsüne yasladı. “Hayır bir tanem, sen çok akıllısın, onlar geri zekâlı.”

Tanem, Duru’nun başını okşarken belki alaycıydı ama Duru, sanki onun göğsünü dinlenmek için bir liman olarak kullandı. O esnada Ece içeceklerimizi tazeledi, Zeynep kıyafetlerinden bunaldığını ilan edip pijamalarını giydi ve ben de üçlü

koltuğun köşesinden üçünü izledim yalnızca... *Bir köşede oturmak ama insanlarla çevrili olmak... Bana saldırmayan, alanıma girmeyen insanlarla sarılı olmak...* Burada oturuyordum, tamamen yabancı insanların salonunda, tamamen saldırıya açık bir halde. Onların bana saldırmayacağını biliyordum belki, anlıyordum elbette, her şeyden önce kurtarmışlardı beni ama vücudumun bunu anladığını sanmıyordum. Bu şekilde gizlenmiyorken vücudumdaki her bir zerreye tetikleydim sanki.

Zeynep pijamalarını giymiş, televizyondan film seçmeye çalışıyordu. Tanem, Duru'yu akıllı olduğuna ikna etmeye uğraşıyor, tıp fakültesini gömüyordu. Ece, Zeynep'e yeni flörtünü anlatıyordu. *Korkacak bir şey yoktu.* Ne garipti. Bu yeni bir yaşamdı ve ben bu yaşamın her bir zerresini içime çekmek istiyordum.

Gecenin geri kalanında abur cuburlardan yedik, favorimi bulmaya çalıştık, biraz TABU oynadık ki ben bu oyunda oldukça başarısızdım... Mutfak duvarındaki FRIENDS tablosunu merak ettiğimi söyleyince birkaç bölüm *Friends* izledik ve koltukta sanırım birkaç dakika sızdık. Uyandığımda duvardaki saat gece iki buçuğu gösteriyordu.

“Kızlar,” diye seslendim. “Uyuyakalmışız.”

Birkaç dakika sonra herkes aylak adımlar ve görmeyen gözlerle odasına geçerken ben salondaki çekyatı açıyordum. Gözlerimden uyku akıyordu.

Ama pikenin altına girip sağ yanıma kıvrıldığımda ve uykulu gözlerimi yumduğumda bile içim şükran ve huzurla doluydu.

Onları bana gönderdiği için anneme teşekkür ettim ve gözlerimi huzurlu, kâbussuz bir uykuya yumdum.

11

Korkunç bir şey oluyordu.

Böyle bir hayata alışmanın fazlasıyla kolay olduğunu hızla keşfediyordum.

Günlerim sıradandı, birbirinin neredeyse aynıydı ve ben, etrafımın bana zarar vermek istemeyen hatta beni önemseyen insanlarla çevrili olduğu, istediğimde dışarı çıkabildiğim, yürüyüşler yaptığım bu hayatı seviyordum. Ne zamana kadar sahip olacağıma pek de emin olamadığım bu hayata günden güne bağlanıyordum.

Evden kaçtığımda yalnızca kaçınılmaz sonu geciktirdiğime emindim. Oysa artık bundan fazlasına ihtimal veren bir kalbim vardı. Umut eden, belkilere itimat eden... Kimsenin izimi süremeyeceği kadar uzağa gelmiştim. Bana, geçmişime, her şeyime yabancı, yepyeni bir şehir açmıştı bana kollarını. *Belki* beni asla bulamazlardı. *Belki de* asla zarar veremezlerdi bana. *Belki* yepyeni bir hayatım olurdu, yaşarken güvende ve özgür hissettiğim. *Belki, belki, belki...*

Öte yandan *belkilere* kendimi bırakmaktan ölesiye korkuyordum. Bir kere ümit edip gardımı indirdim mi yaklaşan tehlikeleri göremeyecek kadar kör olursa gözlerim, o zaman nasıl

koruyacaktım kendimi? Bu huzura alışmamalıydım. Mutluluk en savunmasız anım olabilir, mutluluk sonum olabilirdi.

Ben bu iki duygu arasında bocalarken ekimin üçüncü haftası sıcak bir havayı beraberinde getirdi. Eylülün sonunda serinleyen ve kapanan hava cumartesi günü bir anda açtı. Güneşli havanın içime biraz olsun ümit serpiştirmesine izin vererek hazırladım o sabahki ürünleri. Ardından uyuyan evin sessizliğinde kendimi sokağa attım ve her gün olduğu gibi bugün de hazırladıklarımı Cem'e götürdüm.

Cem'in Yeri'nden döndükten sonra artık bizim için bir rutin haline gelen hafta sonu poğaçalarını hazırlayıp fırına verdim ve salona dönüp yatağımı topladım. Her şeyi topladığımda Tanem de uyanmıştı. "Hava mükemmel," dedi günaydın bile demeden. "Denize gidelim."

Deniz! Doğru ya!

Gelmek için en başta burayı seçmemin sebebi, ilkokul arkadaşımın Aydın'daki yazlıklarından bahsedip durması değil miydi? Denize gitmeyi nasıl akıl edememiştim? Buraya geldiğimden beri canımın derdine öyle çok düşmüştüm ki bu detayı tamamen unutmuştum!

"Yakın mıyız denize?" diye mırıldandım, heyecanımı örtmeye çalışarak ama mırıltımı ben bile zor duyduğum.

Denizi hiç görmemiştim. Ayşenur ne zaman tatillerini anlatsa bir sonraki gece rüyama deniz girerdi, onun anlattıklarıyla televizyondan gördüklerim birleşirdi zihnimde. Tıpkı söylediği gibi masmavi bir derinlik, bir uzaklık görürdüm rüyalarımda. Bir sahilde annemin oturduğunu görürdüm ama hiç gidemezdim yanına. Onu da denizi de öyle uzaktan seyrederdim ama uyandığımda sevinirdim. Annemi uzaktan, rüyalarımda

görmek bile içimi ferahlatıyordu. O rüyalar yüzünden zihnimde *deniz*, annemdi. Anneme eşdeğer bir şeydi; uzak, masmavi, huzurlu ve derin. Güzel ama ulaşılamaz.

Ayşenur her tatil dönüşü ballandıra ballandıra anlatırdı yazlıklarını. “*Biz bu yaz, Aydın’daki yazlığımıza gittik. Ben de denizde bol bol yüzdüm.*”

Teneffüs geldiğinde alacağım cevabı bilmiyormuşum gibi her seferinde aynı soruyu sorardım. “Denizde nasıl yüzölüyor ki? Çok derin değil mi?”

Ayşenur, sanki herkesin bilmesi gereken bir şeyi sormuşum gibi garip, kaba bir alayla gülerdi. “Deniz insanları kaldırır. Kendini suya bırakırsan kolayca yüzersin.”

Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. *Kendini suya bırakmak*. Kendini herhangi bir şeye bırakabilmek. Bir şeye o denli güvenmek. Nasıl bir histi acaba?

Tanem zihnimden geçenlerden habersizdi ama mırıltımı duymuştu. Başını salladı. “Çok uzak değil ama arabayla daha kolay gideriz. O yüzden kalabalık gidelim bence. Çocuklara haber vereyim.”

“Çocuklar kim ki?” derken kaşlarım çatılmıştı. Kendi güvenli alanımdaki insanlardan, yani kızlardan ve Cem’den başka herkes beni ürkütüyordu.

“Rüzgar birincisi, onun ehliyeti ve arabası var. Sonra onun ev arkadaşı Tolga, Ece’nin arkadaşı Çınar, onun ev arkadaşı Ozan var... Bizim ekip aslında bayağı kalabalık ama en yakın olduklarımız bunlar. Onlara da soralım, gelenlerle geçeriz.”

Telefonunu çıkarıp Rüzgar’ı aradı.

“N’apıyorsun bakayım canım kardeşim?” derken sesi hiç *canım kardeşim* der gibi çıkmıyordu. Ters ters konuşmak onun Rüzgar’la rutin iletişim şekli olabilir miydi?

Karşıdan Rüzgar'ın sesini duymuyordum ama onun da ters konuştuğunu tahmin edebiliyordum. Belki de ikisinin de birbirleriyle konuşma şekilleri buydu.

Tanem telefonu kapatıp bana döndü. "Rüzgar ve Tolga geliyor. Diğerlerine de Ece sorsun."

Mutfaktan çıktı ve koridoru Ece'ye bağırarak aştı. Kızlar henüz uyuyordu ve Ece başkası tarafından uyandırıldığında inanılmaz huysuz ve agresif oluyordu ama bu, Tanem'in umurunda değildi. Her zamanki gibi.

Kızların toparlanması inanılmaz bir şekilde yalnızca yarım saat sürdü. Nereye giderse gitsin dakikalarca makyaj yapan ve kombin seçmeye çalışan Ece bile yirmi dakikada hazırды. Tanem şaşkın bakışlarını gördüğünde güldü. "*Deniz* dedin mi bu evde akan sular durur," dedi. "Ekim geldi, yani bu sene yüzmek için son şansımız bu olabilir."

Denize giderken ne giyilir bilmiyordum. Mayom, bikinim ya da başka bir şeyim yoktu. Mutfğa gelen kızların üçü de şapkalarını takmış, çiçekli böcekli rengârenk elbiselerini giymiş, şıkır şıkırdı. Hepsi yaz mevsiminin kendisi gibi görünüyordu. Bense aldığım bol kot pantolonun üzerine beyaz tişörtümü geçirmiştim.

Onlara bakarken içimde bir yer buruldu, Tanem sanki bunu hissetmiş gibi omzuyla bana vurdu. "İstersen sana bir elbise ödünç verebilirim," dedi.

Başımı iki yana salladım, ona iyi olduğumu söylemek yerine, "Ondan değil," dedim.

Kaşlarını çattı. "Neden o zaman?"

Mutfğın diğer köşesinde, piknik sepetimizi düzenleyen kızlara baktım. "Ben yüzmeye bilmiyorum," diye fısıldadım.

Tanem, bunu daha öncesinde düşünemediği için kendine kızarmış gibi anlık kaşlarını çattı. “Doğru ya,” dedi. “Hem denize nasıl gireceksin? Bikin yoktur ki.”

“Ben...” Sıkıntılı bir nefes verdim. “Yani bikini giyemem ben zaten.”

Tanem nedenini sormadı. Vücudumdaki çürükleri düşündüm. Yüzüm artık iyileşmek üzereydi ama vücudumda yüzüme nazaran çok daha fazla çürük vardı. Şu ana dek kimse burnuma ya da gözüme ne olduğunu sormamıştı, oysa vücudum içler acısıydı. Öyle ki giyinirken kendime bakmamaya çalışıyordum. Bu kadar çok çürüğü görürünce kızlar bir şey sormasa bile yabancıların soracağına emindim.

“Mayo?” diye bir umut sordu Tanem. “Ben sana verebilirim. Mayolarımı pek giymiyorum zaten.”

Başımı iki yana sallarken gözlerimin dolmasını engellemeye çalışıyordum. “Belki başka zaman.”

Tanem dudağını büzdü ve düşünmeye devam etti. Ona ne söylersem söyleyeyim vazgeçmeyecekmiş gibiydi.

“Peki sana uzun bir etek versem? Böylece en azından eteklerini toplayıp dizine kadar suya girebilirsin.”

İşte bu dâhiyane bir fikirdi. Parlayan gözlerle ona döndüm. “Bunu yapar mısın sahiden?”

Gözlerini *saçmalama* dercesine devirdi ve kolumdan tutup beni gardıropların olduğu odaya götürdü. Zaten karmakarışık olan dolabını daha da karıştırdı ve içinden birkaç etek çıkardı.

Biri pespembeydi, onun dizinin biraz altında bitiyor olmalıydı ama benim bileklerime dek gelirdi. Pembe kumaşın üstündeki çiçek desenlerine dudaklarımı büzdüm. Sanırım ben çiçek insanı değildim.

Diğer elinde tuttuğu iki etekten biri krem rengiydi. Çok açık renk olduğu için ıslanınca içimi gösterebilirdi. Diğer eteğe uzanıp elime aldım, bel çizgisinden tutup kaldırdım ve kısaca inceledim.

Simsiyah bir etekti. Beli lastikliydi bana olma ihtimali yüksekti. Desensiz, siyah kumaş üstünde incecik siyah tülle beraber dümdüz iniyordu. “Bunu bir deneyeyim,” dedim.

Tanem, yalnız kalmamızı fırsat bilmiş gibi kolumdan tutup beni durdurdu. Dudağını dişledi, çekingен gözlerle bana baktı ve sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. “Kısa giyinmeyi istemenin bir sebebi var mı, Nefes?”

Titrek gözlerine bakakaldım. Ona bacaklarımda morluklar olduğunu nasıl söyleyebilirdim ki? Gerçi olmasaydı da dikkat çekmek istemiyordum ama bu izlerle...

Ben ona verecek bir cevap ararken sessizliğim bir cevap olmuştu bile. Tanem, cevabımı duyması gerekmiyormuş gibi başını iki yana salladı. “Tamam, sen bir şey söyleme ama bekle.”

Koşarak odasına gitti, döndüğünde elinde bir krem vardı.

“Bu krem çok iyi,” dedi aceleyle, söyleyeceklerini bir çırpıda söyleyip gitmek ister gibi. “Her şeye iyi geliyor. Düşüp yaralandıysan mesela ya da dizini bir yere çarpıp morarmasına sebep olduysan... daha hızlı iyileşmesini sağlar. Sende kalsın, bende yedeği var.”

Cevabımı beklemeden sanki utanmamı istemiyormuş gibi hızlıca odadan çıktı, beni elimde siyah eteğiyle ve kremle baş başa bıraktı.



Tanem’in söylediğine göre Kuşadası’na gidiyorduk. Aydın’ın sahil ilçelerinden biriydi, Tanem’in annesi oralıydı ve

söylediklerine göre denizi çok güzeldi. Merkezinde canlı müzik söyleyen mekânlar ve güzel kahvaltıcılar vardı. Ama biz bugün mekânlara gitmiyorduk. Bildikleri güzel bir koyda, kendi kendimize kahvaltı edecek, sonra da denize girecektik.

Daha doğrusu onlar girecekti. Ben sahilde oturup onları izlemeyi planlıyordum.

“Senin bu salak müziklerinden bıktım!”

Dışarı bakarak ve yolu izleyerek unutmaya çalıştığım bir detay vardı: Rüzgar’ın arabasındaydık. Ön koltuğa Tanem oturmuştu, bense arkada Zeynep’le oturuyordum. Ece, Tolgaların arabasındaydı, iki araba gitmenin daha rahat olacağını savunmuşlardı. Epey kalabalıktık. Hiç bilmediğim insanların arasında olmaktansa Tanem’le beraber bu arabada olmayı tercih etmiştim ama Rüzgar’ın ara ara dikiz aynasından bana dik dik baktığını gördükçe bu kararımın ciddi anlamda pişmanlık duyuyordum.

İlk gördüğünde beni kaba bir şekilde şöyle bir süzmüş, Tanem’in araya girmesiyle bakışlarını kaçırmıştı. “Ne bakıyorsun öyle dik dik?” diye araya girip Rüzgar’ı iteklemişti. “Onu da çağırdık, ne var?”

Garip biriydi. Çok sessizdi, Tanem’in tam aksi gibiydi. Yavaş ve ölçülü hareket ediyor, aşırıya kaçmıyordu. Ama bakışlarını da asla kendine saklamıyordu. Her daim insanları gözlemlediğini, kendi köşesinde sessizce dururken herkes hakkında bir fikir sahibi olduğunu gözlerinde görebiliyordum. *Benim hakkımda da bir fikri vardı.* Farkındaydım.

Sinir bozucuydu.

Tamamen sinir bozucu.

Bir saati geçen yolculuğun sonunda küçük bir koyun girişine park ettik. Rüzgar arabayı durdurur durdurmaz kendimi

dışarı attım. Buraya gelirken bindiğim otobüs dışında araba yolculuğu yaptığım pek söylenemezdi. Tüm yol, Zeynep'in tavsiyesine uyup yolu izlememe rağmen midem öyle çok bulanıyordu ki toprağa ayak basar basmaz eğilip ellerimi dizlerime koydum ve derin derin nefes almaya çalıştım. Düşüp bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum.

“Nefes?”

Tanem'in yanıma geldiğini, telaşlı sesinin yaklaşmasından anladım. Elini sırtıma koyup hafifçe sıvazladı. “Kızım madem bu kadar kötü oldun, neden sesin çıkmıyor?” Sesi endişeli ama aynı zamanda öfkeliydi. “Kenara çeker biraz beklerdik. Valla senin bu sessizliğin bazen cidden...”

Zeynep'in sesi araya girdi. “Kız zaten kötü, azarlamasana Tanem.”

Görüş alanıma bir el girdi. İnce, uzun parmaklı bir erkek eliydi; Rüzgar'ınki olduğunu derin nefeslerimin arasında fark ettim. Elinde tuttuğu suyu bana uzatıyordu.

Suyu alıp doğruldum, birkaç yudum içtikten sonra derin bir nefes aldım. Mide bulantım azalırken başımı biraz daha geriye attım, berrak gökyüzüne bakıp ciğerlerimi temiz havayla doldurdum.

“İyiyim,” dedim ağzımı açabildiğim ilk anda. “Merak etmeyin.”

Tanem bir anda beni kolumdan tutup kendine çekti ve sarıldı. “Bizimleyken iyiymiş gibi yapmana gerek yok,” diye fısıldadı. “Bir şeyler yolunda olmadığında söyle.”

Çok ufak bir şeydi, sadece midem bulanmıştı. Bunun için sızlanmamak bilerek yaptığım bir şey değildi ama ona nasıl açıklayacağımı bilemediğim için başımla onayladım ve ben de ona hafifçe sarıldım.

Aynı anda aracımızın arkasına Tolgalar da park etti ve Ece arabadan iner inmez gözlerini devirdi. “Ne oldu, sahile gelir gelmez duygusala bağlamışsınız. Ayrılın yahu.”

Tanem geri çekilirken Ece’ye dil çıkardı, ardından arabanın bagajından piknik sepetimizi eline aldı. “Hadi gidelim!” dedi ve hiçbirimizi beklemeden kolundaki piknik sepetiyle yokuş aşağı patikadan inmeye başladı.

Anlaşılan herkes onun bu hiperaktif hallerine çok alışık-tı, kimse onun bizi bırakıp önden sahile inişini önemsemedi. Rüzgar arabadan kalan malzemeleri aldı, Tolga ve Çınar da kendi arabalarından sandalyeleri alıp omzuna astı ve hep beraber, Tanem’in arkasında sahile indik.

Yokuş aşağı inmeye başlar başlamaz fark ettim denizi. Ne mide bulantımdan eser kaldı ne gerginliğimden. Alabildiğine maviliğin başka bir maviyle buluştuğu ufka diktim gözlerimi. Bu görüntü bambaşka bir şeydi. Dalgaların taşıdığı bu mavi, ufka dek alabildiğine uzanıyordu. Fotoğraflar yalan söyleme-miştı, anlatanlar abartmamıştı. Sahiden ileri doğru baktığımda her yer suydı. Güneşin parlak ışıkları, masmavi suların dalgalarında parlıyordu. Sahil alabildiğine altın rengi kumdu ve bu küçücük gizli koyda, bizden başka kimse yoktu.

Kumlara indiğimizde etrafımdakileri unutup ileri doğru adım attım ve tam dalgaların bittiği yerde durdum. Dalgalar ayaklarımın ucuna dek geliyor, geri çekiliyor, sonra yeniden yaklaşıyordu. Kalbimde bir köşe ısınıverdi. Sanki doğa, dalgalarıyla sırtımı okşadı ve bugüne dek yaşadığım her şey için af diledi.

“Çok güzel, değil mi?”

Sesini duyana dek onu fark etmemiştim ama Ece yanıma gelmişti. Ona döndüm, tıpkı benim gibi gözlerini ufka

dikmişti. Dolan gözlerimle ufka yeniden baktım. Açıklarda birkaç gemi görünüyordu.

Bir gemi karaya ait değildi, yuvası dalgaların kalbiydi. Demek ki ev, insanın doğduğu yer değildi. Doğduğum evi düşündüm. Yıllarca içinde yaşamış olmama rağmen, bir gün olsun beni en küçük köşesine bile sığdıramadıkları o evi. Duvarları vardı ama beni korumuyordu, odaları vardı ama bana ait hissettirmiyordu. Bir evdi, evet ama benim evim değildi. O an anladım ki belki de benim evim bambaşka bir yerdeydi. Deniz gibi geniş, deniz gibi özgür bir mavilikte... Henüz ulaşamadığım ama içimde hep varlığını hissettiğim bir yerde. Ve içten içe biliyordum, bir gün yolum mutlaka o maviliğe düşecekti.

Boğazımdaki yumruyu yok etmek için yutkundum, gözyaşlarımı gözlerimi kırıştırarak geri göndermeye çalıştım.

“Çok güzel,” diye fısıldadım Ece’ye. “Çok ama çok güzel.”

Gülümsedi, kolunu omzuma atıp denize arkamı dönmemi sağladı. Tanem ve Tolga aramızdan ayrılıp uzaklaşmış, sahilin diğer köşesine doğru yürüyordu. Rüzgar tek başına, sahilin bir diğer köşesine doğru gitmişti bile. Ne garip bir çocuktu.

Ece, Duru, Zeynep ve Çınar ise bizim tam önümüzde, uygun bir yere piknik örtüsünü sermiş, üzerine oturmuşlardı. Çınar’ı hiç tanımadığım için çekinerek de olsa Ece’nin adımlarını takip ettim ve onları taklit ederek terliklerimi çıkarıp örtünün üstüne oturdum.

Piknik sepeti tam ortamımızdaydı. Çınar’a gergince gülümse dim. Onun da tıpkı Rüzgar gibi önyargılı davranmasını ve benim aralarında ne işim olduğunu sorgulamasını bekledim ama o, tam aksine bir centilmen gibi elini uzattı. “Ben Çınar,” dedi. “Kızlar bizi düzgünce tanıştırmadı.”

Çekingen bir şekilde gülümsedim. “Ben de Nefes...” dedim. “Memnun oldum...”

Ece çoktan telefonuna dalmıştı bile. Zeynep piknik sepetini boşaltmaya başladı, bir yandan da gülümsüyordu. “Çınar yazılım okuyor, Tolga’yla beraber.”

Çınar, okuldaki hocalardan birinin kendisine nasıl taktığını anlatırken sessizleşip sahilin diğer yanına döndüm. Tanem ve Tolga yanımıza dönüyordu, Rüzgar hâlâ sahilin ilerisinde bir başına takılıyordu.

Tanem gelir gelmez yanıma oturdu ve başını omzuma yasladı. “Herkesle tanıştın mı?”

“Evet,” derken ona dönüp gülümsedim. Benim için endişelenmesini istemiyordum.

“Harika, ben kurt gibi acıktım. Biri şu Rüzgar’ı çağırсын da bir şeyler yiyelim.”

Tolga elini kaldırıp Rüzgar’ı çağırdı ve Tanem kardeşini bekleme gereği görmeden yemeye başladı. Onun poğaçaya elini uzatmasıyla herkes hareketlendi ve ortadaki atıştırmalıklara uzandı. Ece her zamanki gibi reçeliyle beraber yiyor, Zeynep’sse krem peyniri poğaçaya sürüyordu.

Kısa sürede kızların yeme alışkanlıklarını anlamaya başlamıştım. Onlar her zamanki tercihleriyle yaptığım poğaçaları yerken gülümsedim ve kendi poğaçama uzanıp bir ısırık aldım. Aynı anda Rüzgar tam karşıma oturdu, ellerini temizledi ve poğaçasına uzandı.

Sonra korkunç bir şey yaptı.

Poğaçanın üstüne önce krem peynir, sonra da çilek reçeli sürdü.

Kaşlarımı kendime engel olamadan çatarken ağzına götürdüğü poğaçaya dik dik baktığımı ancak Ece beni dirseğiyle

dürttüğünde fark ettim. Yine de gözlerimi Rüzgar'ın elindeki garip karışımdan alamadım. Poğaçayı yavaşça ağzına götürüp koca bir ısırik aldı ve bakışlarını kaldırdığında ona dik dik baktığını gördü.

Lokmasını çiğnerken bir yandan bana *ne var* dercesine bakıyordu. Bakışlarımı çekmedim. Ağzındakini yuttuğunda dikenlen bakışlarına sorusu eklendi. "Niye öyle bakıyorsun?"

"İnsan hiç poğaçanın üzerine hem krem peynir hem de reçel sürer mi?"

Bana dünyanın en garip şeyini yapan o değil de benmişim gibi baktı. "Tatlı ve tuzlu uyumudur bu. Hiç denememiş olmazsın."

"Denemedim," dedim dikbaşlı bir sesle. "Denemeyi de düşünmüyorum."

"Ya denersen ve seversen?"

"Sevmem."

"Evet ama ya seversen?"

"Sevmem."

"Yalan söylersen anlarım. Peki ya seversen?"

Gözlerimi devirirken alayla güldüm. "Poğaçanın tadı nasıl?"

Anlamayarak kaşlarını çatı. "Çok güzel," dedi. "Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Ben seversem, sana bu poğaçadan bir tepsi yaparım," dedim. Poğaçaları benim yaptığımı öğrenince şaşırmasını bekledim ama yüzünde mimik oynamadı. "Peki ya sevmezsem, o zaman sen ne yapacaksın?"

Düşünürcesine kaşları çatıldı. "Adil olması için benim de bir yemek yapmam gerekir."

Omuz silktim. "Olabilir."

“En sevdiğin yemek ne?”

Bu soru bana daha önce hiç sorulmadığı için kısa bir süre düşündüm. Ona zor bir yemek söylemek istiyordum ama en sevdiğim yemek oldukça basitti. Hayatımda yalnızca bir kere yemiştim. “Köfte,” dedim. “Eğer nefret edersem, sen de köfte yaparsın.”

“Anlaştık,” dedi. Hiç beklemeden yeni bir poğaçaya aldı, üstüne krem peynir ve reçel sürdükten sonra bana uzattı. En küçük şeye duygulanan biri olmak istemiyordum ama poğaçama elleriyle peynir sürmesini beklemediğim için küçük bir an ona bakakaldım. Ardından poğaçayı merakla elime aldım.

Reçel ve krem peynir ağzımda aynı anda dağılırken beğenmekten korkan küçücük yanım rahatladı ve yüzüm hızla buruştu. Berbattı. Hatta mide bulandırıcıydı.

Tadını daha fazla almamak için lokmamı hızlıca yuttum. “Bunu yemen için ağzının teneke olması lazım.”

Rüzgar gözlerini devirdi. “Pekâlâ,” dedi huysuz bir sesle. “Zevksiz olman benim suçum değil ama sana köfte pişireceğim.”

Zafer tebessümü dudaklarımı kaplarken Tanem bu muhabbetten sıkılmış gibi ayaklandı ve elbisesini çıkarıverdi. “Siz bu bayık muhabbeti sürdürürken biz karnımızı doyurduk bile. Artık yüzme zamanı!”

Arkasına bakmadan kumların üstünde koşarak denize ilerledi ve biraz derine gittikten sonra hiç beklemeden kendini suya bıraktı. Ece’yle Zeynep de aynı anda ayaklandı, elbiselerini çıkardı ve beraber koşup suya atladı.

Tolga, sanki kızların davranışlarını çocukça buluyormuş ama kendine engel de olamıyormuş gibi bir edayla ağır ağır ayaklandı. Bana ve diğerlerine baktı. “Beyler,” dedi alaycı bir edayla. “Sanırım sıra bizde.”

Hiç beklemeden suya koştı ve girer girmez Tanem'i yakalayıp havaya fırlattı, Tanem çılgınlarla suya düştü. Çınar hiç beklemeden suya koştı, o da Ece'yi tutup kaldırmak istedi ama Ece, çevikliği sayesinde ondan kolayca kurtuldu.

Geriye bir tek ikimiz kaldığımızda Rüzgar, bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu. Ben gözlerimi kaçırdığımda ondan kaçmama izin vermek istemiyormuşçasına, "Sen girmeyecek misin?" diye sordu.

Denize girmeyeceğimi söylersem ısrar edeceğini hissettiğim için, "Sen önden gir," dedim. "Ben de hemen arkandan geliyorum."

Bana genişçe gülümsedi. Dudakları dünyanın en sıcak mevsimi gibi iki yana genişledi ve hızla doğruldu, tıpkı diğerleri gibi koşarak denize girdi. Onun arkasından ağır adımlarla ilerledim ve dalgaların bittiği yerde durdum. Suyu değmeden önce bir saniyeye daha ihtiyacım vardı.

Denizi hep çok merak etmiştim. Suda olmayı sever miydim, bilmiyordum ama bir gün bir deniz kenarında durmayı çok arzulamıştım. Şimdi buradaydım belki ama bu suya girmeye cesaretim yoktu. *Olsun*, diye düşündüm. *Belki bir gün ben de kendimi denizin dalgalarına bırakabilirim.*

Bir adım attım. İncecik dalganın ayak tabanımı okşamasına izin verdim. İçim gıdıklanırken güldüm, aynı anda Rüzgar suyun üzerine çıktı. Fazla uzaklaşmamıştı.

"Hadisene!" derken sesi aceleciydi.

Ne garip çocuktu... Soğuk mu sıcak mı, anlayamıyordum. Ve bu, onu merak etmeme neden oluyordu. Hayatımda ilk kez biriyle ilgili daha çok şey öğrenmek istediğimi fark ettim. *Bana neden soğuk davranıyordu? Bana neden sıcak davranıyordu?*

Gülüştüne karşılık verdim. “Seni kandırdım,” dedim cesurca. “Aslında denize girmeyeceğim. Kıyafetlerimi bile çıkarmadım.”

Birkaç adım daha attım denize doğru. Siyah eteğimin uçlarını topladım hafifçe, bir kısmı ıslansa da önemsemedim. Su, şimdi bileklerimin hafifçe yukarısındaydı.

“Sudan korkuyor musun?” diye sordu. Elini saçlarının arasından geçirdiğinde kahverengi saçları düzelerek dimdik hale geldi. Güneşin altın hareleri altında parlayan esmer teni çikolatayı andırıyordu.

Ona doğruyu söyleyerek, “Emin değilim,” dedim. “Daha önce hiç yüzmedim ama bugünlük bu kadar gireceğim.”

Karar verdiği, gözlerinin aklına gelen fikirle ışıldadığı o anı gördüm ama öyle hızlı davrandı ki ona engel olamadım. Sudan çıktı, tüm vücudundan sular damlarken çevik bir hamleyle, tek adımda yanıma ulaştı ve beni kucağına aldı, ardından suyun içine doğru birkaç adım koşturdu.

Ne yapacağını anladığımda, bir refleksle boynuna sarıldım. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Vücudum suya değmiyordu ama dalgaların belimin hemen altından gelip geçtiğini hissedebiliyordum.

“Rüzgar, sakın!” dedim tek nefeste. “Sakın, sakın beni suya atma! Ben hayatımda hiç yüzmedim!”

Kısacık bir an, beni dinleyeceğini zannettim. Gözlerine şefkatli bir bakış yerleşti. Fakat hemen ardından o şefkatli bakışların yanına küçük bir muzırlık eklendi.

“Merak etme,” diye fısıldadı net bir sesle. “Sana bir şey olmasına asla izin vermem.”

Ona cevap veremedim, itiraz edemedim. Tek yapabildiğim çılgılık atmaktı. Ve ardından her tarafım mavilik, her tarafım su, her tarafım bambaşka bir dünya oldu.

12

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti. Suyu hızla battım, etrafım korkunç bir baskı hissiyle ve bulanıklıkla doldu. Gözlerim refleksiyle kapandı, burnum savunmasızdı, genzime su kaçmasına engel olamadım. Rahatsız ediciydi ama aynı zamanda sanki birkaç saniyeliğine dünyadan kaybolup gitmişim gibi bir histi. Bir an suyun içinde, her şeyden uzaktaydım. Yalnızca bir an sonra suyun ve ayaklarımın üzerindeydim.

Öksürerek doğruldum. Burnumun arkası feci şekilde yanıyor, her yerimden sular damlıyordu. Şok içinde üstüme, su damlalarına ve ardından Rüzgar'a baktım. Bana kahkahalarla gülüyordu. Güneş ışıklarının altında simsiyah gözleri ve yanık, esmer teni parlıyordu, saçları alnına garip bir şekilde yapışmıştı.

Ona öfkelenmek istiyordum ama içimde hiç kızgınlık yoktu. Suyu bu şekilde girdiğimde korkacağımı zannetmiştim ama kendimi rahat hissediyordum. Kızların şu an yaptığı gibi çok derinlere gidemezdim belki ama su bu şekilde belime kadar gelirken rahattım.

“Ne yaptın?” diye söylendim ama hiç öfkeli hissetmediğim için sesim istediğim kızgınlıkta çıkmamıştı. Tam aksine, eğleniyormuşum gibiydi.

Sırılsıklam olan saçlarımı önümden çektim ve biraz daha öfkeli olmaya çalışarak kaşlarımı çattım. “Yanımda hiç yedek kıyafet yoktu!”

Gülerken tavrı rahattı. “Kızlar mutlaka getirmiştir. O şekilde kenarda durabileceğini mi zannettin gerçekten? Hep beraber sahile geldiysek hep beraber denize gireriz. Kural budur!”

Üstüme başıma baktım. Etek hafif olduğundan denizin yüzeyine çıkmıştı, etrafımda toplandığı için yüzeyden görülebilecek her şeyi engelliyordu. Bacaklarımın görünmesi için birinin suyun altına dalması gerekirdi.

Asıl sorun, beyaz tişörtümdü. İncecik olduğu için üstüme yapışmış, ıslandığı için transparan olmuştu ve tenimle sutyenim içinden hafifçe belli oluyordu. Morluklarımı görmesinden ya da bana amcam gibi bakmasından endişe ederek Rüzgar’ın bakışlarını takip ettim... Bir zamanlar gördüğüm o bakışlar gibi çirkin bakışlarla karşılaşmaktan korkan kalbim göğsümde çarpıyordu. Ama Rüzgar’ın gözleri yalnızca gözlerimdeydi. Başka hiçbir yere kaymamaya ant içmiş gibi sabit bir şekilde gözlerime bakıyordu.

Hatta sanırım, ona kızıp kızmadığımı anlamaya çalışıyordu.

“Kızmadım,” dedim sormadığı sorusuna cevaben. “Ama yüzme bilmiyorum, o yüzden lütfen bunu bir daha yapma.”

Gülüşü hem rahatlamış hem de alaycıydı. “Merak etme,” dedi. “*Sana bir şey olmasına asla izin vermem* derken ciddiydim. Ben denizcilik okuyorum, gemi kaptanı olmak istiyorum. Ayrıca cankurtaranlık sertifikam var. Yüzme yarışlarına katılıyorum. Kısacası, deniz benim ikinci evim.”

Ağzım açık bir halde ona bakakaldım. “Gerçekten mi?”

Bana güven vermek istercesine gülümsedi. Az önce benimle dikleşen oğlanın birkaç dakika sonra böyle gülümseyen birine

dönüşmüş olması ne garipti. Ona nasıl davranmam gerektiğini anlamamı zorlaştırıyordu, yine de gülüşüne karşılık vermeye çalıştım. Tedirgin bir tebessüm dudağımda asılı kalırken gözlerimi gözlerinden ayırmak, onun dışında herhangi bir yere bakmak istedim ama kara gözleri gözlerimi çevreleyip bir çift ele dönüştü ve gözlerimin hareket etmesine engel oldu sanki. Gözbebeklerine yerleşen şefkatin gerçek olduğuna inanmak istedim, tüm dengesizliklerine rağmen onun iyi biri olduğunu hissettim yüreğimde. Biz öylesine garip birer tebessümü paylaşıırken aramıza bir gökkuşağı doğdu sanki. Bir paletin tüm renkleri oldu aramızdaki hava ve su. Renkler aydınlattı tenimizi, yüreğimizi.

Tanem'in çılgılığı irkilmemize neden olmasaydı daha ne kadar böyle kalırdık, bilmiyordum. Onun şaşkınlık nidası gözlerimi yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissetmeme ve gözlerimi hızla Rüzgar'dan kaçırmama neden oldu. Tanem'se aramızdaki bu garip iletişimden habersizce yüzmeyi bırakmış, suyun içinde bize doğru yürüyordu. "Nefes'i denize sokmayı başardığına inanamıyorum!"

Kaşlarımı çattım, durumdan memnuniyetsiz olduğumu göstermek için kollarımı göğsümde bağladım ve gözlerimle Rüzgar'ı şikâyet ettim. "Evet ama üstüm başım sıırıslıklam oldu! Yedek kıyafetin var mı?"

Tanem birkaç adım sonra yanımıza geldi. "Merak etme. Hepimizin yanında yedek kıyafetler var. Hallederiz. Nasıl?" dedi hevesle, tepkimi merak ederek. "Suda olmak müthiş bir his, değil mi?"

"Müthiş," diyerek ona katıldım.

"Sen bir de yüzmeyi öğrenince buna cevap ver."

Başımı iki yana salladım. “Bunun olacağını pek sanmıyorum.”
 “O nedenmiş?” diyen Rüzgar’ın sesi meraklıydı.

Omuz silktilim. “Bilmem ki, zamanımız olmaz diye düşündüm. Hem çok zordur eminim.”

Bana cevap vermedi. Çok iyi yüzdüğü için itiraz etmesini bekledim, hatta bir yanım bana öğreteceğini söylemesini ümit etti. Ama o, başını hafifçe yana eğdi, sanki ona çözülmesi çok zor bir gizemden bahsetmişim gibi kaşlarını çatı ve hemen ardından hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Bana son bir kez gülümsedi ve başka hiçbir şey söylemeden iki elini başının üstünde birleştirip suya atladı. Yüzeye tekrar çıktığında, aramızda metreler vardı.



Hep beraber denizden çıkarken üstüme başıma bakmaktan alamadım kendimi. Siyah eteğim ben adım attıkça bacaklarıma yapışıyordu, beyaz tişörtümse içimi tamamen gösteriyordu. Kendimi bir nevi çıplak gibi hissediyordum. Çekingen gözlemlerimle herkesi tek tek süzdüm, birinin değilse diğerinin yargılayıcı bakışları üzerimde oyalanır diye çekindim ama hepsi kendi havasındaydı. Kimsenin umurunda değildim. *Kimsenin umurunda değildim.* Bu kulağa berbat gelen ancak aslında oldukça özgürleştirici olan bir düşünceydi.

Kurulanırken herkesin keyfi yerindeydi. Tanem, bir havlu da bana uzattı ama nasıl kurulanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kıyafetlerim o kadar ıslaktı ki her yerimden sular damlıyordu. Ilık bir rüzgâr estiğinde içimin titrediğini hissettim. Çekinerek Tanem’e baktım. Okuldaki bir anısını anlatan Çınar’ı dinliyordu. Hafifçe koluna dokundum, irkilerek bana döndü.

Meraklı gözleri beni kısacık süzdüğünde sorunun ne olduğunu anladı. “Bir de sana havlu uzatıyorum, salak kafam ya...”

Havlusunu bir kenara koyduktan sonra başından ince plaj elbisesini geçirdi, arabanın anahtarını aldı ve koluma girip beni arabaya doğru yönlendirdi. Üzerini öyle hızla değiştirmiş ve öyle konforluydu ki ona imrenmekten alamadım kendimi. Ben de onlar gibi rahatça, durum her ne gerektiriyorsa ona uygun giyinmeyi isterdim. Kıyafetler, kimsenin dikkatini çekmemek için değil de kızlar gibi güzel görünmek ya da en azından konforlu olmak için giydiğim şeyler olsaydı belki ben de onlar gibi rahat olabilirdim.

Tanem kolumdan çekiştirerek beni kendi iç dünyamdan kurtardı ve Rüzgar’ın arabasıyla koca bir çalılığın arasına soktu. “Burada giyinirken seni kimse görmez,” dedi. “Merak etme.”

Çantasından bir elbise çıkardı. Gök mavi elbise kısa, karpuz kolluydu. Beyaz kumaşın üstünde rasgele gibi görünen mavi desenler elbiseyi şirin gösteriyordu. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştım ama en azından fazla açık değildi. Dizimin altında biteceğini düşünüyordum. Tanem için bu, mini bir elbiseydi muhtemelen. Alt bacağımdaki birkaç morluğun görünme riski vardı ama bacaklarımı altıma alarak otursam kimse fark etmeyebilirdi. Sol kolumdaki neredeyse geçmek üzere olan kocaman sapsarı morluğunsa kapıya çarparak oluştuğunu söyleyebilirdim.

Onun önerdiği gibi önce tişörtümü hızla çıkarıp ardından elbiseyi başımdan geçirdim ve eteğimle iç çamaşırlarımı sonrasınca çıkardım. Islakları bir poşetle beraber arabaya koyduktan sonra Tanem iki elini birbirine çarparak bu işin hallolduğunu gösterdi. “Bak, bitti gitti işte. Her şeyin bir çözümü vardır akıllı bıdık, bunu sakın unutma!”

Gülerken ona omzumla hafifçe çarptım. “Teşekkür ederim,” dedim içimden taştan minnet duygusuyla. “Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum.”

Bana içtenlikle gülümsedi. O geri çekilip beni şöyle bir süzerken ben de bir adım geri çekildim ve arabanın siyah camındaki yansımama baktım. Mavi elbise tam düşündüğüm gibi dizlerimin hemen altına kadar inmişti. V yakası dekoltemi biraz açıkta bıraksa da şu an bunu önemseyecek durumda değildim. Islak saçlarımdan uçlarından akan damlalar omzumu ıslatmıştı ama bunu da sahile indiğimizde Tanem’in bana verdiği havluyla kolayca halledebilirdim.

Tanem’in gözleri ıslıl ıslıldı. “Senin olsun bu. Ben zaten pek giymem.”

“Her şeyini bana vermekten vazgeç artık.”

“Denerim,” derken kolunu omzuma attı. “Ama söz veremem.”

Ona gülümsedim ve beni sahile inen merdivenlere yönlendirmesine izin verdim. Merdivenlerden inerken birkaç metre ötedeki gruba baktım. Beraber gülüp eğlenmek, yiyip içmek onlar için bu kadar kolaydı işte. Benim için sıradan bir genç kızın, sıradan bir hafta sonuna benzeyen bugün, bir yandan bana iyi gelse de bir yanımla tek düşünebildiğim babamdı. Beni burada bulsa ne yapardı? Saçlarımdan sürükleyerek eve götürürdü belki. Belki de görür görmez vururdu beni. Gülmek, hayatın tadına varmak onun için neden bu kadar zordu? Yoksa onun için kolaydı da tek istediği benim için zorlaştırmak mıydı?

Bir zamanlar normal olanın bu olduğunu zannederdim; zor bir hayat, fazla gülmemek, güçlükleri kabullenmek. Ta ki Aras bana kitaplar getirmeye başlayana dek. Kitaplarda normal olan bu değildi, kitaplarda normal olan mutluluğu aramak ve onun

için çabalamaktı. Hangi kitabı okuduysam, türü ne olursa olsun ana karakterin hedefi mutlu olmak olurdu. Bazen bunu başaramazdı, bazen de kitabın ana konusu bu olmazdı ama ben fark ederdim. Dünya üzerindeki tüm kitaplar herkesin mutlu olmayı hak ettiğine dair bir masalı tekrar tekrar anlatır gibi hissederdim.

Oysa bizim evde kimse mutlu olmak istemezdi. Kimse mutlu olmamı da istemezdi. Yüzümde en ufak bir tebessüm dahi yeşerse onu baltalamak için bilerdi babam bıçağını.

Beni burada bulabilirler miydi?

Bu düşünce bir an olsun zihnimden silinmiyordu.

Aklımı dağıtmaya çalışarak başımı iki yana salladım ve arkadaşlarıma odaklanmaya çalıştım. Tolga ve Çınar, kumun üzerine uzanmış, güneşleniyordu. Ece, örtünün bir köşesine oturmuş vücudunu kremliyordu. Duru ve Zeynep, diğer köşedeydi ve onlar da kollarına güneş kremi sürmekle meşguldü.

Rüzgar'ın nerede olduğunu merak ederek sahile şöyle bir göz attım; ileride, bize doğru yürüyordu. Deniz şortunu değiştirmemiş, yalnız siyah bir güneş gözlüğü takmıştı. Yanık tenli vücudu sanırım bir sahil şehrinde yaşamanın etkisiydi. Bu yaz kaç kere denize girdiğini merak ediyordum.

Rüzgar yanımıza ulaşış örtünün üstüne oturduğunda Ece, diğer sepetin içinden plastik bardaklarla kolayı çıkardı. Gözlerimi Rüzgar'dan alıp Ece'ye çevirdim. "Artık ılımıştır ama idare ederiz."

Herkesin içinde giyinik bir tek ben olduğum için kendimi bir garip hissetsem de bir yandan da eteğim çok kısa, dekoltesi de her zaman kullandığımdan daha derin olduğu için kendimi çıplak hissediyordum. Bu iki hissi aynı anda içimde barındırmak

bana kendimi daha da garip hissettiriyordu. Bu duygularla felç olmuşum gibi kalakaldım bir süre, hatta Ece kolaları doldururken ona yardım bile edemedim. Ancak dakikalar sonra, kimse-
nin gözünün üzerimde, bacaklarımda ya da başka bir yerimde olmadığına ikna olduktan sonra biraz olsun rahatladım ve ko-
lamdan bir yudum alabildim.

Çınar, Zeynep'e hitaben, "Dershane nasıl gidiyor?" diye sorduğunda, Ece, Rüzgar ve Tanem dışında herkesin bakışları kıza döndü. Ben de ilgiyle ona baktım, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir tek o vardı. Ece sporcuydu, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama aslında her şey umurundaydı... Duru ekibin çalışkanıydı, tıp okuyordu ve hiçbir şeye vakti yoktu... Tanem işletme okuyordu ve dünyanın en iyi insanıydı...

Fakat Zeynep'i düşündüğümde hâlâ sınava hazırlanıyor olması dışında zihnimde koca bir hiçlikten başka bir şey belirmiyordu.

Zeynep Çınar'a gülümsedi ama mutlu bir tebessüm değildi. "Her zamanki gibi. Artık aynı şeyleri üçüncü kez gördüğüm için bayılacağım. Ders olarak söylemiyorum bunu. Sanki her şey yeniden yaşanıyor gibi hissediyorum hep. Sanki hocalar her sene farklı kişilere aynı sebeple kızıyor, her sene aynı şeyi, aynı cümlelerle işliyor... Nefret ettiğim bir dizinin içine hapsolmuş gibiyim, aynı döngüyü yaşayıp duruyorum."

Onun mutsuz yüzü, diğerlerinin de yüzünün düşmesine neden oldu. Çekinerek de olsa, "Ne okumak istiyorsun?" diye sordum.

Bu, Zeynep'in yüzünün daha da düşmesine neden oldu. "Ben... Emin değilim. Aslında geçen sene 20.000 sıralama yaptım. Ama ailem İstanbul'da tıp okumamı istiyor. Tercih

yapmayı çok istedim ama izin vermediler. Beni daha iyi bir dershaneye yazdıracaklarını, daha iyi özel hocalar tutacaklarını ve daha çok aktiviteyi yasaklayacaklarını söylediler... Ne istediğimi düşünmeyi çoktan bıraktım çünkü onların istedikleri dışında bir şeyi istememe zaten izin vermeyecekler.”

Ona bakarken onun belki de sessiz kaldığı tüm bu süreçte beni en iyi anlayan insan olduğunu ilk kez fark ettim. Farklı şekillerde, farklı imkânlar içinde olsak dahi aynı şekilde bastırılmış, kısıtlanmıştık.

“Bu sene halledeceksin,” dedi Çınar ona güven verircesine. “Geçen sene kaydırma yapmamış olsaydın, geçen sene de hallederdin.”

Zeynep cevap vermek yerine kolasından bir yudum aldı. Bunun, onun için zor bir konu olduğunu ve üzerindeki o karabulutlu görüntünün sebebini şimdi daha iyi anlıyordum.

“Yanlış anlamazsan Nefes...” Çınar’ın ses tonu dikkatliydi. Dalga geçen ya da beni zor duruma sokmak isteyen bir yanı yoktu. Hatta saf bir merak seziyordum. “Sen ne okumak istiyorsun? Tanem sınava hiç girmediğini söyledi.”

Sınava girmeme sebepimi merak ettiğini görebiliyordum. Aynı zamanda hepsi, Rüzgar’a söylediğimiz yalana inanıyor, beni Zeynep’in dershaneden arkadaşı zannediyor olmalıydı. Yani ben onlar için mezuna kalan ve dershaneye giden, sıradan bir genç kızdım. Ailesinden kaçıp yabancılara sığınan, kafe için yemek yapan kızsı bambaşka biriydi.

Onlara yalan söylediğimiz için kendimi kötü hissediyor olsam da doğruyu söyleyemeyeceğimi de biliyordum. Her şeyden önce Tanem’i zor duruma sokamazdım. Hem kızlar beni evlerine kabul etmiş olabilirdi ama çocukların beni

önyargıyla karşılayacağına ve dolandırıcı olduğumu düşüneceklerine emindim. Hiçbir erkek, bir kadının kendi evinden kaçmak zorunda kalışını anlayamazdı. Hepsinin de aklına, önce başka şeyler geleceğinden emindim.

Rüzgar'ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissediyordum. Yalan söylediğimde bunu görüyormuş gibi bakıyordu bana, sanki alnımda neon bir tabelada yalancı yazacaktı yalan söylersem.

Bu yüzden elimden gelen en sade cevabı verdim. “Bilmiyorum,” dedim. “Bilmediğim için sınava girmedim. Ama sanırım bir yerden başlamak gerek, değil mi?”

Keşke sahiden dershaneye gidiyor, üniversiteye hazırlanıyor olsaydım.

Bu düşünce içimde bir yeri burksa da dışarıya belli etmemeye çalıştım ve boğazımdaki yumruyu yutkundum. Hepsinin bakışları üzerimdeydi, Tanem ve Duru da tamamen bana dönmüştü. Utandığımı hissederek omuz silktim, sanki bir önemi olmadığını göstermek istiyordum.

“Ailen nerede?” diye sordu Rüzgar. Onun sesinde de merak vardı ama sanki bir şey daha vardı... Beni herkesten daha çok inceliyordu ama neden?

Gözlerinin içine baktım. Annemi düşündüm. Annemin fotoğraflarını getirdim gözlerimin önüne. “Vefat ettiler,” dedim doğruyu söyleyerek. En doğru cevap buydu. Ne de olsa babam da benim için bir ölüden farksızdı. “Beni babaannem büyüttü.”

Hepsi bir ağızdan *başın sağ olsun*, derken göğsümün gittikçe daha çok daraldığını hissettim, derin bir nefes aldım. Kalbim bu gergin sorgu sebebiyle hızlanmış, kan yanaklarıma hücum etmişti. Kalp atışlarımı biraz olsun yumuşatmak için derin bir nefes aldım.

“Teşekkür ederim,” dedim hepsine hitaben. “O yüzden yalnızım işte... Kendi başımın çaresine bakıyorum, diyebiliriz.”

İlk itiraz eden elbette Tanem’di. Örtünün diğer ucundan kalkıp çıplak ayaklarıyla kuma basarak yanıma geldi ve bana arkadan sarıldı; kollarını etrafıma dolayıp dünyamı küçülttü, göğüskafesimi döven kalbimi sakinleştirdi.

“Yalnız değilsin, sersem,” dedi Tanem içtenlikle. “Artık biz varız.”

Herkes onunla hemfikir miş gibi başını sallarken ben, bir gün onların arasına gerçekten ait hissedebilmeyi diledim.

13

Sahilde geçirdiğimiz gün bir rüya gibiydi. Bana kalsa, oraya geri dönebileceğimiz her an geri dönmeyi isterdim ama insanların rutinleri vardı. Ekim ayının son haftaları yaklaşırken kızların her biri odasından çok daha az çıkar olmuştu çünkü vize dedikleri sınavlara çalışmaları gerekiyordu.

Onların ait olduğu bir hayatın bütünüyle dışında hissediyordum kendimi. Her biri bir amaç uğruna çalışıyor, çabalıyordu. Dördü de sabah uyanıyor, kahvaltıyı belki ediyor belki pas geçiyor, aceleyle evden çıkıp okula gidiyor, gelecekleri için çalışıp çabalıyordu. Duru okulu bitirdiğinde asistan olmak için bir sınava daha girecek, uzman olmak için çabalayacaktı. Ece spor okulundan mezun olduktan sonra pilates hocası olmak istiyordu ve bunun için türlü türlü eğitimlere katılıyordu. Tanem, babasının şirketinde çalışmak için işletme okuyordu. Ne okumak istediğini bilmeyen Zeynep bile sınava çok sıkı hazırlanıyordu çünkü onun da bir hedefi vardı: Ailesini mutlu etmek.

Ben... Bense her gün kafeye gidip geliyor, elimden geldiğince güzel yemekler hazırlamaya çalışıyordum. Cem bazen yemekleri çeşitlendirmek istiyordu, ona uyum sağlıyordum. Yeni tarifler bulabilmem için kızlar bilgisayarlarını kullanmama izin

veriyordu. Teknolojiden pek anlamıyordum ama Google'ı kullanmayı öğrenmiştim ve sürekli yeni tarifler araştırıyor, hepsini bir deftere not ediyordum. Yine de tüm bunları neden yaptığımı bilmiyordum. Hayattaydım, hayatta kalmıştım ama hayatı yaşıyor muydum? *Sahiden yaşıyor muydum? Yaşamı damarlarımda, hücrelerimde, parmak uçlarımda hissediyor muydum?*

Bir amacın, geleceğe dönük bir hayalin eksikliğini hissediyordum. Bu hayatta hiç hayal kurmama izin verilmemişti ki benim. Nasıl hayal kurulurdu? Yarın uyanabilmeyi hayal ediyordum. Babamın beni asla bulamamasını hayal ediyordum. Parasız kalmamayı ve Cem'in beni işten çıkarmamasını hayal ediyordum.

Ama bunlar hayal değildi. Bunlar... Bunlar hayatımı *kurtarmam* için gereken şeylerdi, hayatı *yaşamam* için değil.

Nasıl hayal kurulur, bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ama hayatımın sonuna dek poğaça börek yapıp Tanem'in yanına sığınmazdım. Kendime bir hayat kurmak zorundaydım.

Sakin başlayan bir cumartesi, ekim ayının son günleriydi ve hava artık serinlemişti. Dışarıda sağanak yağmur yağıyordu. Camın hemen önündeki masada oturmuş, Tanem'in bilgisayarımdan tatlı tariflerine bakıyordum. Kahvaltımızı her zamanki gibi hafta sonu neşesi içinde yapamamıştık, kızlar önümüzdeki haftaki sınavlar için çok endişeliydi. Sabahtan beri Duru'yu görmemiştim. Yüzünü bile yıkamamış olabilirdi.

Salona birinin girdiğini hissedince arkamı dönüp gelene baktım. Ece aheste aheste salona girdi, kendini üçlü koltuklardan birine bıraktı. Bıkkın gözlerini bana dikti. "Ne yapıyorsun tek başına?"

Sandalyeden kalkmadan ona döndüm. Sorusunu es geçerek, "Neyin var senin?" diye sordum.

“Sınavlar, stres, erkekler... Klasik bir cumartesi günü.” Hemen yanındaki yastıklardan birini kucağına aldı. “Soruma neden cevap vermedin?”

Omuz silktim. “Bir şey yapmıyorum. Yemek tariflerine bakıyorum. Kendimi geliştirmek için...”

Kaşlarını çattı. “Google’dan mı?”

Başımı sallayarak onayladım. Bana alaycı bir tebessüm gönderdi. “Saçmalama Nefes! Oradaki tarifler kırk yıl öncesinden kalmadır! Şu an asıl trend Instagram ve TikTok. İnsanlar bir sürü farklı tarif yapıp atıyor, çok daha değişik şeyler bulabilirsin oralarda.”

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. Sosyal medyadan haberdardım elbette ama hiç telefon kullanmamıştım. Üstelik telefon kullanmamam daha güvenliydi. İzimi bu sayede sürerler endişesi taşımıyordum böylece.

Ece sanki içimi okumuş gibi, “Hat almazsın kendine,” dedi. “İstemiyorsan yani. Sadece Wi-Fi ile bağlanırsın, senin kontrolünde olur... Resmiyette adına bir şey olmadığı için kimse de takip edemez. Yani öyle, aklıma geldi.”

İçimden kısa, hızlı bir hesap yaptım. Tanem gerek olmadığını söylese de ben kazandığım parayla elimden geldiğince market alışverişleri yapıyor, eve bir şeyler alıyordum ama buna rağmen kenara para atabilmişim. “Yani,” dedim düşünceli bir sesle. “İstesem bile telefona param yetmez.”

Ece de kısa bir süre düşündü. “İkinci el alırız biz de. Belki taksit de yaparlar. Aydan aya ödersin. İstersen ben seninle gelirim alışverişe. Ama güvenli olmayacağını düşünüyorsan hiç girmeyelim bu işe tabii ki.”

Adımı sanımı kullanmadığım sürece beni internette bulamazlardı. Zaten bir paylaşım yapacak değildim. Sadece Ece'nin söylediği videolara bakardım. Hem gerektiğinde o uygulamalardan kızlarla mesajlaşabilirdim de.

“Ben bunu bir düşüneyim,” dedim. “Ama teşekkür ederim.”

Ece hülyalı hülyalı başını eline yasladı. “Hem artık insanlar Instagram’dan flört ediyor. Bakarsın sana birilerini buluruz...”

Sesi oyuncuydu, benimle şakalaştığını biliyordum. Ama biriyle flört etme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Erkekleri sıradan bir insan gibi göremiyordum, sanki kiminle konuşsam bir anda amcam gibi...

Zarar görmemek imkânsızmış gibi geliyordu. Belki şiddet göstermezdi bana ama belki güzellikle, belki başka bir şekilde...

Başımı iki yana sallayarak aklımı dağıtmaya çalıştım. “Teşekkürler ama sanırım ben yalnız öleceğim.”

Cevap vermek yerine telefonunu çıkardı, biraz oynadıktan sonra elime tutuşturdu. “Bak mesela,” dedi. “Bu tarifi klasik bir sitede göremezsin. Sosyal medya daha çeşitli bir yer. Sana farklı bakış açıları sunar.”

Haklıydı. Adamın biri limonla garip bir tatlı yapıyordu. Hayatımda hiç görmediğim ya da düşünmediğim bir şeydi.

Videoyu aşağı kaydardım ve başka bir tarif videosu daha önüme düşünce onu da izledim. Bir kadın, basit bir mercimek çorbası yapıyor ancak püf noktalarını söylüyordu. Elbette mercimek çorbasıyla ilgili öğrenmek istediğim bir şey yoktu ama bu şekilde kimbilir daha kaç video vardı...

Belki bilgisayarlarını kullandığım gibi ara telefonlarını da kullanabilirdim ama hem telefonları her daim yanlarındaydı

hem de daha kişisel bir şeydi. Bu yüzden ikinci el almak belki de çok kötü bir fikir değildi.

Ona telefon almak istersem nereden bulacağımı sormak üzereyken Duru, salona bir fırtına gibi girdi. “Kalkın, mahvolduk!”

İçlerinde en az konuşma fırsatı yakaladığım kişi, aynı zamanda en korktuğum da Duru’ydu. Üstelik böyle garip inişleri çıkışları öyle çok oluyordu ki bence diğer kızlar da ondan biraz da olsa çekiniyordu.

Duru hâlâ pijamalarıylaıydı. Altında beyaz mavi çizgili bir pijama altı, üstünde ona uyumlu mavi bir tişört vardı. Tişörtün bir ucu pijama altının içinde, diğer ucu dışarıdaydı. Genellikle dalgaları özenle şekillendirilmiş olan sarı saçları şu an başının tepesinde bir kuş yuvasını andırıyordu. Zeynep’inkilere benzeyen yuvarlak gözlükler takmıştı, onu ilk kez gözlükle riyle görüyordum.

Ece onun telaşını gördüğü anda ayağa fırladı. “Ne!” diye bağırdı. “Ne oluyor söylesene!”

Duru, Ece’ye çaresiz gözlerle bakarken ağlamaklıydı. “An-nem geliyor!”

Aramızda kısa bir anlığına sessizlik oldu. Ben, bunun neden bir sorun olduğunu anlayamadığım için tepki vermek yerine ikisine bakmaya devam ettim. Ama Ece’nin sessizliği yalnızca iki saniye sürdü, ardından kulaklarıma kadar kızarmama neden olan bir küfür savurdu. Bir an için salonumuz huzurluydu, diğer andaysa...

“Bittik biz,” derken Duru dört dönüyordu.

“Ne zaman geliyormuş?”

“Bu akşam!”

“Sıçtık biz, sıçtık!”

“Mahvolduk!”

“Elim ayağım tutmuyor, ne yapacağımızı bilmiyorum!”

“Sen de abartma kanka, annen o senin!”

“Annem, annem de...”

“Ne oluyor yahu!” Tanem’in sesi salonu doldurduğunda üçümüz de ona döndük. Sabah dışarı çıkmıştı, az önce de dönmüş olmalıydı ama kızların gürültüsünden dış kapının sesini bile duymamıştık.

“Annem geliyor!” dedi Duru bir kez daha.

Ece’nin mimiklerinin neredeyse aynı şekilde Tanem’de yankılanmasını izledim. Önce kalakaldı. Sonra gözleri şokla açılıp bir an benimkilere kenetlendi. Hemen ardından, sanki Duru’nun mantıklı düşünemeyeceğini biliyormuş gibi direkt olarak Ece’ye döndü. “Ne bok yiyeceğiz?” derken sesi fısıltı halindeydi.

Ece iki elini herkesi durdurmak ister gibi kaldırdı. “Durun. Önce bir sakın olun.”

Tanem, bir elini alnına vurdu. “Sakin olamıyorum. Ne zaman gelecekmiş?”

Sesindeki korku inanılmazdı. Ben de onlar gibi gerilmeye başlıyordum. Duru’nun annesi sahiden korkunç biri miydi? Halam gibi biri olabilir miydi? Geldiğinde kızlara ya da bana zarar verir miydi?

Duru, “Bu akşam!” diye inledi.

Tanem yere çökerken, “Biz bittik...” diye sızlanıyordu.

Ece korku dolu gözlerini halıya dikmişti. Üçü de kendini tamamen kaybetmiş gibi görünüyordu. Bir şey yapmam gerektiğini hissederek, “Ondan... Ondan neden korkuyorsunuz?” diye sordum.

Üçü de sanki benim burada olduğumu yeni hatırlamış gibi bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Aslında birbirine benzeyen

mağdur ama şaşkın surat ifadeleri öyle tatlıydı ki gülesim gelmişti ama kendimi tuttum.

Duru yutkundtu. “Titizdir. Ev çok pis. Evi temizlememiz lazım.”

“Temiz olmazsa ne olur?” diye sordum korkarak.

“Şey... Yani bir şey olmaz aslında. Ama durumun çok vahim olduğunu düşünürse beni yurda falan vermek isteyebilir.”

Yüreğimin rahatladığını, daralan göğüs kafesimin hafifçe genişlediğini hissettim. Bu kızların *korkunç* terimini yeniden değerlendirmeleri gerekiyordu. Belki de bu halleri iyi bir şeydi. Hayatları boyunca öyle az *gerçekten korkunç* şeyle karşılaşmışlardı ki böyle şeylerden korkuyorlardı.

İçim rahatladığı için kendime engel olamayarak bir anlığına güldüm. “Şaka gibisiniz,” dedim. “Evi temizlersiniz, onda ne var?”

Tanem dudaklarını dişledi. “Asıl sorun...” Beklentiyle ona bakarken bana çözebileceğimiz başka bir sorunla geleceğini düşünüyordum. Ama o, hiç beklemediğim bir şey söyledi. “Asıl sorun sensin, Nefes.”

Ona bakakaldım. Gözlerimdeki dehşeti görünce hızla açıklamaya çalıştı. “Yani hiçbirimiz ailemize senin bizimle yaşadığını söylemedik. Dördümüz de liseden arkadaşız, ailelerimiz birbirini tanıyor, bu sayede eve çıkacağımızı söylediğimizde sorun olmadı. Biz yakın arkadaş olduğumuzda annelerimiz de yakın arkadaş olmuştu... Ama elbette hiçbirini babamla konuşmuyor çünkü annemi aldattığını biliyorlar. Bu evin Rüzgar’la bana ait olduğunu onlardan kolayca gizledik. Dördümüz eve çıkıyoruz dedik. Ama bu konuda hep çok katıldılar, çok zor izin almıştık. Ayten teyzeye seni nasıl açıklayabiliriz, emin değilim. Yine Zeynep’in arkadaşı olduğunu söylesek bile Ayten teyze

çıldırır. Onlardan izin almadan böyle bir şeyi nasıl yaptığımızı sorar, hepimizin ailesinin haberi olur...”

“Üzgünüm...” derken Duru’nun fısıltısı belli belirsizdi. “Gelmemesi için ısrar ettim ama sınav haftalarında kendime bakamadığım için gelmek istiyor. Bir-iki hafta kalacakmış.”

Boğazımın kuruduğunun hissederek yutkundum. İşte buna çözümüm yoktu ama kimseyi zor durumda bırakamazdım. Ben bu evde her ne olursa olsun misafirdim.

“Ben...” Sesim istediğim gibi güçlü çıkmamıştı. “Ben otele giderim,” dedim titreyen sesimle. “Yani yapacak bir şey yok, öyle değil mi? Siz bana zaten yeterince yardımcı oldunuz.”

“Saçmalama,” derken Tanem’in zihnindeki çarkların döndüğünü gözlerinden görebiliyordum. “Otele para mı yetiştir? Hem, ya başına bir şey gelirse? Bir arada olmamız her şeyden önemli. Birbirimizi koruyup kolluyoruz.”

Onun kastettiğinin *beni koruyup kollamak* olduğunun farkındaydım. Yine de başımı iki yana salladım. “Hızlıca evi temizleyelim. En fazla birkaç saat sürer. Sonra ben toparlanırım. Merak etmeyin, başımın çaresine bakabilirim. Evden kaçarken *Aydın’da Tanemler var, beni eve alırlar* diyerek kaçmadım sonuçta.”

“Evet, evet,” diyen bu kez Duru’ydu. İtiraz etmesini beklediğim son kişi olmasına rağmen ellerini iki yana açarak, “Ama tanıştık,” dedi. “Artık biz senin hikâyeni biliyoruz, sen de bizi tanıyorsun. Bize güvenerek kaçmamıştın ama *artık* birbirimize güveniyoruz. Ve birbirimizi yüzüstü bırakmayacağız.”

Kaşlarını çatıp Tanem’e döndü. “Ona kalacak bir yer bulmalıyız. Annem geldiğinde burada olursa çok kötü olur. En azından şu anda kontrol hâlâ bizim elimizde. Bunu kullanalım.”

“Rüzgarları düşünüyorum,” diyen Tanem’in sesi düşünceliydi.

“Hayatta olmaz!” Kendi sesimi duyduğumda ben bile şaşırdım, hiç düşünmeden konuşmuştum. Ama başka bir evde, hele de birden fazla erkeğin olduğu bir evde kalmak beni dehşete düşürüyordu. Çocuklarla tanışmıştım, hepsinin de iyi insanlar olduğunu düşünüyordum ama...

Ama aynı evde kalmak...

Gözümün önüne amcamın bakışları geldiğinde unutmama faydası olurmuş gibi başımı iki yana salladım. “Hayatta olmaz Tanem.”

Tanem, hızla ayaklandı. Sanki ben itiraz ettikçe ona mantıklı gelmişti bu fikir.

“Bak,” derken bana doğru birkaç adım attı. “Hemen itiraz etme. Nefes, sana kalacak bir yer bulmamız gerek. Sokağa atacak değiliz seni.”

“Ben...” Ellerimi birbirine sürtüp ovuşturdum, altdudağımı ısırdım, önüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve onu ikna edebileceğimi ümit ederek Tanem’in gözlerinin içine baktım. “Ben bir yer bulurum. Lütfen.”

“Nefes, bizim çocuklardan zarar gelmez.” Duru da ayaklanmıştı. Hatta Tanem’in aklına gelen çözüm ona da mantıklı gelmiş olmalıydı ki biraz da olsa kendine gelmiş, bize dönmüş, ciddi gözlerle bakıyordu. “Hepsiyle tanıştın zaten. Çekinmene gerek yok.”

Ece’yle göz göze geldim. Koltuğun önünde ayaktaydı, bana dikkatlice bakıyordu. Tanem’in fikrinin üstüne atlamadığı için bir ümit ona odaklandım, beni anlaması için yalvardım. *Lütfen*, dedim gözlerimle. *Lütfen anla beni*.

“Kızlar,” dedi Ece sakın bir sesle. “Nefes’in... Yani Nefes’i buna zorlayamayız. Bunu istememek için bir sebebi olabilir.”

Her daim hepsinden uçarı olan Ece'nin itirazı, kızları durdurdu. Tanem sanki bu, onun aklını başına getirmiş gibi duraksadı. Zihninde durumu biraz daha tarttığını görebiliyordum.

Duru'ya kısa bir bakış attı, ardından uzunca ofladı. Elini alnına koyup gözlerini bir an için kapadı. "Kızlar, burada bir orta yol mümkün değil. Ayten teyze geldiğinde Nefes burada olursa hepinizin annesine haber verir. Herkes Nefes'in kim olduğunu sormaya başlar. Açıklayamayız. Nefes'i biz tanıyoruz, güveniyoruz ama onlar tanımıyor."

Ece başını usulca salladı. "Bazen yetişkinlere bir şey anlatmak gerçekten çok zor oluyor."

"Eh, eğer Ayten teyze kesin geliyorsa, o geldiğinde de Nefes burada olmayacaksa geriye oldukça az seçeneğimiz kalıyor. Benim, Nefes'i emanet edebileceğim kardeşimden başka kimsem yok. Sizin var mı?"

Ece de Duru da başını ağır ağır iki yana salladı.

"Tamam o zaman," dedi Tanem, tane tane. Bir çocuğa anlatır gibi anlatırsa itiraz etmeyeceğimi zannediyor gibiydi. "Geriye tek bir seçenek kalıyor. Rüzgar'ı arayacağım. Ona, senin Zeynep'in arkadaşı olmadığını..."

"Hayır!" diye böldüm lafını. "Orada kalacaksam bile Zeynep'in arkadaşı olmadığımı söylemene gerek yok ki! Bari kaçtığımı söylemeyelim."

"Tamam da o zaman... Yani seni ailelerimizden neden sakladığımızı sorgular. Zaten bir şeylerden işkilleniyor gibi hissediyorum. Rüzgar uyanıktır. Sana zarar vermez, merak etme ama her şeye körü körüne inanmaz da."

"Kızlar.." derken sesim ağlamaklıydı. "Ben... Ben sizinle mutluyum. Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

O esnada hiç beklemediğim bir şey oldu. Duru tek bir adımda yanıma geldi ve kollarını boynuma doladı. “Merak etme,” dedi titreyen sesiyle. “Annem en fazla iki hafta kalır. Sonra hemen geri gelirsin. Sen bizim ev arkadaşımızsın artık. Öyle kolay kurtulamazsın.”

Ağlayacağımı anlayamadan bir damla gözyaşı sol yanağımdan süzüldü. Hareketsiz kaldığını fark ettiğim ellerimi Duru’nun bedenine sardım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Ya siz salak mısınız?” diye ciyaklayan Tanem, ikimizden de beter bir şekilde ağlamaya başladı. Hüngür hüngür ağlarken ikimize bakıyor, Ece’ye bizi işaret ediyordu. “Bir de Duru salağı bu kıza ilk gördüğünde neler demişti...” Kelimelerin arasında hıçkırıklar duyuluyor, Tanem içini çekerek çocuk gibi ağlıyordu.

Duru ve ben ayrılırken başka bir hıçkırık sesi daha duyduğumda Ece’ye döndüm. “Ne ağlak karıolarsınız...”

Ece burnunu çekti, birkaç hızlı nefes aldı ve tiz bir sesle ağlamaya başladı.

Salon dördümüzün de hıçkırıklarıyla inliyordu. Birbirimize bakıp salya sümük içinde hıçkırıyorduk ve kimse kendini durduramıyordu. Sanki senelerdir bu şekilde ağlamaya ihtiyacım varmış da onların yanında güç bulmuşum, içimdeki tüm hıncı döküyormuşum gibi hissediyordum.

Tam duracağımızı düşündüğüm esnada dış kapı açılıp kapandı, hemen ardından telaşlı adım sesleri duyuldu. “Kızlar?”

Zeynep salonun kapısına geldiğinde sıırıslıklamdı. Dışarıda yağan yağmurun damlaları yağmurluğundan akıyordu, saçları da bir o kadar ıslanmıştı. Yuvarlak gözlüklerinin camlarından bile küçük su damlaları akıyordu.

Hıçkırıklarımız devam ederken o, gözlüklerini sakince ve usulca çıkardı, üstüne silip damlaları temizledi ve yeniden taktı. Görüşü şimdi netleşmiş olmalıydı ki önce gözlerini şaşkınca kırpıştırdı, ardından dudakları büzüldü.

“Neden...” Sesi inceldi, kısıldı ve gözlerinden ardı ardına yaşlar akmaya başladı. “Ağlıyorsunuz...”

O da ağlamaya başlayınca Tanem iyice içlenerek hıçkırdı. Kendini durdurmak istiyormuş gibi derin bir nefes aldı, burnunu koluna sildi ve gözyaşlarının arasında bana dönüp, “Birimiz ağlamaya başladığı zaman duramıyoruz...” diye açıkladı. Ama cümlenin sonunu bile getiremeden sözcükleri mırıltılara dönüştü.

“Sizi çok seviyorum şapşallar.” Ece birkaç adım attıktan sonra Duru’yu ve Tanem’i kollarından çekiştirip kendine sarılmaları için zorladı. Kızlar ona sarılırken Duru, diğer koluyla beni çekti ve bu garip kucaklaşmanın arasında buldum kendimi. Kimsenin bir şey yapmasına gerek kalmadan Zeynep koşar adım yanıma geldi ve kendini Ece’yle Tanem’in arasına attı.

Kurduğumuz çemberin ortasında mızırdanmalar, hıçkırıklar, inlemeler yankılanıyordu.

“Salak mısın, beni ıslattın...” derken Tanem’in sesi incecikti.

“Ne yapsaydım, sarılmasa mıydım?” Zeynep, neler olduğunu bilmemesine rağmen hüngür hüngür ağlıyordu.

“Tabii ki sarılacaksın sersem.”

“Zeynep, bu akşam annem geliyor.” Son kelimeyi söylerken sesi titreyen Duru, bağıra çağıra ağlamaya başladığında sol elimle sırtını sıvazladım.

“Ben gideceğim o yüzden!” derken sesim isyankârdı. “Ama sizi çok seviyorum...”

Herkes bir yandan oflarken, sızlanırken hıçkırıklar yavaş yavaş azaldı. Burnumuzu çekerken gözyaşlarımız ağır ağır kurudu. Sakinleştikten sonra bile bu beş kişilik garip kucaklaşmayı dakikalarca bozmadık.

Ancak Ece, “Ne *drama queen* kızlarız ya!” diye isyan ettiğinde hafifçe geri çekildik. Kısa kısa birbirimizle baktık ve aniden, sanki sözleşmiş gibi kahkahalarla gülmeye başladık.

Kucaklaşmanın anlamını o gün öğrendim. Kucaklaşmak, diğeri gülebilene dek onu sıkı sıkı tutmaktır.

14

Biraz olsun sakinleştikten sonra Tanem gözlerini hırkasının kollarına silmiş, hemen ardından ayaklanmış, “Ben gidip bir kahve yapayım,” diye ilan etmişti. “Siz de yerden kalkın, koltuklara oturun. Karnınız ağrıyacak. Kahvelerimizi hızlıca içer, makul bir plan yaparız. Sonra da evi hızlıca ve detaylıca temizleriz.”

Tanem’in yokluğunda gözlerimi halıya dikip en iyi çözümün ne olacağını düşünsem de işin içinden çıkamadım. Aklıma ilk gelen otele gitmekti ama Tanem’i buna nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Üstelik otelde mutfak olmayacağından şu anki işime devam edemeyebilirdim. Hazıra dağ dayanmazdı ve en fazla bir hafta içinde güçlkle biriktirdiğim param da tükenirdi. Yani Tanem’e, otele gideceğim diye tuttursam da bunun pek de mantıklı olmadığına ben de farkındaydım.

Öte yandan Rüzgarlara gitmek aklımın ucundan dahi geçse tüylerim ürperiyor, kalp atışlarım çığırından çıkıyordu. Hep beraber bir grup olarak sahilde oturup eğlenmek başkaydı, iki erkeğin bir arada yaşadığı evde kalmam başkaydı. Tanem’in kardeşi olsun olmasın, ona güvenmiyordum. Bu onunla ilgili değildi, ben kimseye güvenmiyordum. Rüzgar’la ya da

Tolga'yla veyahut adını bile bilmediğim herhangi bir erkekle baş başa kalma düşüncesi yüreğimi yerinden ediyor, içimde depremlere sebep oluyordu. *Tehlike*. Aklımdan atamıyordum bunu.

Tanem döndüğünde başımı iki yana salladım ve kendimi düşüncelerimden kurtarmaya çalıştım. Kimse beni zorla Rüzgarlara götüremezdi ama ben de otele gitmenin mantıksızlığını kabul etmek zorundaydım. Ya başka bir ev bulacaktım ya da en başında düşündüğüm gibi sokaklarda sürünecektim... Geceleri uyuduğum sıcacık yatağımı ve mis gibi kokan nevresimleri düşündüm. İnsan iyi şeylere ne kolay alışıyor.

Tanem kahvelerin olduğu tepsiyi sehpanın üstüne koyunca kızlar gibi ben de kendi fincanımı aldım ve küçük bir yudum kahve içtim. En azından kızlar yanımdaydı. En azından onlara sahiptim ve bu duruma nasıl bir çözüm bulursak bulalım onların yanımda olacağını biliyordum.

Tanem kendi kahvesinden koca bir yudum aldı ve kaynar içeceğin kendisini nasıl yaktığını göstermek istercesine elini göğsüne götürdü. Yüzü hafifçe buruştu ve bize bakarak ellerini çırpı. "Çabuk, çabuk, çabuk..."

Bir yandan ona ayak uydurup kendimi yakmak pahasına kahvemi alelacele içerken bir yandan da *madem bu kadar hızlı içmemiz gerekecekti, öyleyse neden kahve yaptı* diye düşünmekten alamadım kendimi. Ama sanırım kahve onun sinirlerinin yatışmasına yardımcı oluyordu.

Başımızda despot bir öğretmen gibi bekleyen Tanem, herkesin kahvesini bitirdiğine emin olduğunda başını karar vermişçesine aşağı doğru bir kez salladı ve hemen ardından ciddi bir şekilde bize baktı. "Plan basit. Evi hızlıca temizleyeceğiz.

Nefes, temizliği sen yönet. Böylece hem hızlı olur hem de ev en temiz halini alır. Beş kişiyiz, üç saatte evin hakkından kolayca geliriz. Sonra da...” Bu noktada bana dönüp derin bir nefes aldı. “Sen eşyalarını toplayıp Rüzgar’a geçeceksin. Başka bir yolu yok, Nefes. Üzgünüm. Sokakta kalamazsın. Üstelik geçici bir durum. Otelden başka makul bir fikrin varsa dinlemeye açığım. Ama sen de biliyorsun ki başka bir şansımız yok.”

Belki de eve dönmeli, herkese bu şekilde yük olmayı bırakmalıydım.

İçimi karartan bu düşünceyi zihnimden atmak için başımı iki yana salladım. Omuz silkip ofladım, Tanem’e verecek bir cevabım yoktu. Ne tamam diyebiliyordum ne de başka bir fikirle gelebiliyordum.

“Rüzgar’a gerçeği söylemeyiz,” dedi Tanem kesin bir sesle. “Ona kızların annesinin seni bilmediklerini çünkü itiraz etmelerinden korktuğumuzu söyleyeceğim. Umalım da yesin. Yemezse de çaresine o zaman bakarız. Sonuçta benim sayemde arkadaşıyla ayrı eve çıkabildi. Ve babam bizim ayrı evlerde olduğumuzu bilmiyor. En kötü ihtimalle tehdit ederim.”

Söylediklerini anlıyordum ancak sindiremiyordum. Kimse benim için bu kadar uğraşmamalı, zor durumda kalmamalıydı. Üstelik istenmediğim bir evde yaşamak istemiyordum. İstensem dahi erkeklerin hiçbirine güvenmemem de cabasıydı... Ama Tanem’in inadının inat olduğunu da biliyordum.

İnadı inat olmasa bile ne yapacaktım ki? Seçeneklerim sınırlıydı. Sokakta mı daha güvende olurdum, Rüzgarların evinde mi? Peki ya en başından beri planları bu olan insanların arasındaysam? En başından beri Tanem’in planı beni Rüzgar’la bu şekilde baş başa bırakmaksa? Ya da Tolga’yla?

Bu çirkin düşünceleri aklımdan silmek istiyordum ama yapamıyordum. Tanem'e tüm kalbimle güvenmek istiyordum. Beni kafenin arka bahçesinden o almıştı. Hiç tanıımıyorken bana evini o açmıştı. Bana bir kötülük yapmazdı.

Yapmazdı, yapmazdı...

Ama zihnim istese de ona yüzde yüz inanamıyordum.

Daha fazla oyalanmamamız için kızları organize ederek temizliğe başladım. Metanetli olmaya çalıştım ve bir süre boyunca yalnızca evi temizlemeye odaklandım. Hem temizlik yapmak sakinleştiriciydi, düşünmeyi kolaylaştırırdı.

Kızlarla her şeyi bitirdiğimizde saat üçe geliyordu ve evden çıkmak için bir saatim vardı. Yalvaran gözlerle Tanem'e baktım. "Ben... Tanem ben otele gideceğim."

"Böyle bir şey yaparsan seninle sonsuza dek konuşmam."

Büsbütün çaresiz hissediyordum. İçimde ölüme gidermişim gibi bir korku vardı. Onun benimle konuşmamasını elbette göze alamazdım ama ya başıma bir şey gelirse korkusundan hareket dahi edemiyordum.

Derken kapı çaldı.

Hızla Tanem'e dönüp gözlerine sorarcasına baktım. Duru'nun annesinin henüz gelmemesi gerekiyordu. Beni burada yakalarsa eşyalarımınla beraber evden çıkmam imkânsız olurdu. Tanem de sanki benimle aynı düşünüyormuş gibi dehşet içinde bakarken zilin sesinden çok daha korkunç bir ses duydum.

Kapının açılma sesi.

Tanem'le ben aynı anda, "Yapma!" diye bağırırken Duru kapıyı çoktan aralamıştı bile. Kapı açılırken dönüp bize baka kaldı, sanki benim buradaki varlığımı tamamen unutarak boş bulunmuştu. Zavallı Duru, annesinin gelişiyle öyle dehşete

düşmüştü ki belki de ekibin en zekisi olmasına rağmen kızcağzın kafası gitmişti.

Tanem anında duruşunu düzeltti. Sırtını dikleştirdi, çenesini havaya kaldırdı, yüzüne narin bir tebessüm yerleştirdi. Gözlerindeki endişe ve dehşet yok olup gitti. Sanki Duru'ya, "Sakin ol," der gibiydi. Bu öyle hızlı gerçekleşti ki bir oyuncunun role girmesi gibi hızlı ve profesyoneldi.

Onu örnek almaya çalışarak hafifçe doğruldum ve gülümsemeye çalıştım. Benim tebessümüm Tanem'in gülüşünün aksine yapmacık ve saçma görünüyor olmalıydı ama umursamadım. Şu esnada Tanem'e uymaktan başka çarem yoktu. Burada söz konusu olan benim değil, onların hayatıydı. Başlarının derde girmesine izin veremezdim.

"Ah, Ayten teyzeciğim!" Tanem büyük bir coşkuyla kapıya doğru ilerledi, kadının elindeki valizi alıp hole koyduktan sonra ona sımsıkı sarıldı. Kadıncağız Tanem'e sarılırken göz göze geldiğimizde kaşları hafifçe çatıldı ve kim olduğumu merak edercesine yüzümü süzdü ama çehresinde bir kızgınlık hissetmediğim için az da olsa rahatladım.

Ayten teyze, Tanem'den çabucak ayrılıp Duru'yu kollarının arasına alırken onu yolda görseydim bile Duru'nun annesi olduğunu rahatça anlayabileceğimi fark ettim. Kocaman, masmavi ve dikkatli gözleri sanki Duru'nunkinin aynısıydı. Duru'nunkiyle aynı renk olan balköpüğü saçları kabarık, kıvrıkcık ve küt kesilmiş bir şekilde tam omuz hizasında bitiyordu. Yuvarlak yüzleri, sevimli mimikleri... Kızı hık demiş, annesinin burnundan düşmüştü.

Ayten teyze Duru'ya sıkı sıkı sarıldıktan sonra Tanem'i de kollarının arasına aldı ve kızı bir sağa, bir sola sallayarak ona da sıkı sıkı sarıldı. "Nasılın bebeğim?"

Tanem Ayten teyzenin sırtına pat pat vururken, “İyiiz canım benim,” diye mırıldandı. Sesi bir dakika öncesine göre öyle sakın çıkmıştı ki çok içinde ona bakmaktan alamadım kendimi.

İkisi ayrıldığında Ayten teyze bir adımda karşıma geçti ve bana şöyle bir baktıktan sonra elimi tuttu. Önce elime, sonra kadının yüzüne hayretle bakakaldım. “Arkadaşınız mı buradaydı?” derken sesi sevecendi. Daha da kötüsü, cevabımı beklemeden beni kollarının arasına aldı ve Tanem’in sakinliğinin sebebini anlamama neden oldu.

Vücudu sıcacık bir koltuk gibiydi, sanki bir anda içine gömülmeme neden olmuştu. Ne yapacağımı bilemediğim için kollarım iki yanda öylece duruyordu. O ise buna aldırmadan iki eliyle birden sırtımı sıvazlıyordu. Tüm kaslarımın gevşediğini, az önceki tüm gerginliğime rağmen vücudumdaki her bir zerrenin rahatladığını hissettim. Kadının kolları arasındayken içimde çok da duyamadığım kısık bir sesin beni olası bir tehlikeye karşı uarmaya çalıştığının farkındaydım ama onu duyamıyordum. Sesi *çok* uzaklardaydı ve ben güvenli bir yerdeydim.

Ayten teyze geri çekildiğinde neye uğradığımı şaşırarak ona bakakaldım. Sanki Tanem ne yaşadığımı tamamen anlıyormuş gibi yüzünde kendini beğenmiş bir tebessümle orada duruyordu. Tanem, Ayten teyze görmeden bana gözlerini devirdi ve ardından sevecen bir sesle, “Nefes benim çocukluktan arkadaşım, Ayten teyze. İki günlüğüne kalmaya gelmişti, tam da gidiyordu.”

Tanem’in hızla bulduğu yalan içime su serptiyse de tepki veremedim çünkü Ayten teyze yanaklarımı avcunun içine almış, yüzümü inceliyordu. “Maşallah, ne tatlı kızmış. Eve mi

gidiyordu? Yoksa ben geldim diye mi gidiyor? Vallahi darılırim bakın!”

Bu kadın resmen hiperaktif! Ben daha sorularından hangisine önce cevap vereceğimi düşünürken Tanem atıldı. “Yok yok, o zaten gidecekti. Yani biz dışarı çıkıyorduk zaten. Ben hemen döneceğim Ayten teyze, sen keyfine bak!”

Ben tek kelime daha edemeden Tanem beni nazıkçe sürükledi, dışarı çıkmadan hemen önce kadının yanağına sulu birer öpücük bıraktı ve apartmana çıkar çıkmaz kapıyı arkasından kapattı.

Sırt çantamı kollarımdan geçirdim ve Tanem’in koluna hafifçe vurdum. “Söylediklerinizden sonra korkunç birini canlandırmıştım kafamda. Ayten teyze çok tatlıymış,” diye fısıldadım.

Tanem merdivenlerden inerken gülümsüyordu. “Tatlı sert annelerdendir. Bu haline bakma, damarına basmaya gelmez.”

Annelerin kategorilere ayrıldığını ilk kez duyuyordum. Ne diyeceğimi bilemediğim için omzumu silktim ve Tanem’in arkasından sokağa çıktım.

Hava oldukça serindi. İç çekerek kollarımı tuttuğumda Tanem, “Merak etme,” dedi. “Rüzgarlar bize çok yakın oturuyor. Babam baskın yaparsa sorun olmasın diye her şeyi düşündük ama iki senedir bir kere bile uğramadı.”

Sesindeki hüznü yakaladım ama dillendirmedim. Onu gücendirmekten korkuyordum. Onun yerine konuyu değiştirdim ve aklımdaki asıl soruya geldim. “Ben Rüzgarlarda kalamam.”

Tanem iç çekerek durdu ve kaldırımın ortasında bana döndü. Gözlerinde gerçek bir endişe vardı, ellerinden kayıp gitmemden korkuyordu sanki. “Bak,” dedi sakın ama ciddi bir sesle. “Biz tanışana dek ne yaşadın, bilmiyorum. Kolay şeyler olmadığını tahmin edebiliyorum. İnsanlardan korkman,

kimseye güvenmemen, bunlar anormal değil. Belki bize bile güvenmesen haklısındır. Ama Rüzgar benim kardeşim, onu tanıyorum. Sana zarar verecek bir şey yapmayı bırak, biri sana zarar vermeye kalkışırsa seni korur. Yemin ederim sana. Azıcık bile şüphe duysam veya başka bir çaremiz olduğuna inansam seni ona emanet eder miyim?”

Haklı olduğunu biliyordum. Başka çarem yoktu. Bu şehirde ne başka bir tanıdığım vardı ne de sırtımı yaslayabileceğim bir ailem. Sokaklarda başıma kötü bir şey gelmeyeceği ne malumdu? Rüzgar’ı en azından az da olsa tanıyordum.

Söylediklerini kabul ettiğimi söylemesem de yürümeye devam ederek durumu kabullendiğimi gösterdim ve zihnimi dağıtmak için başka bir konuya geçtim. “Ayten teyzeler bu yaptığınıza nasıl tamam dedi peki?”

“Onlar bilmiyor ki. Babamla asla konuşmazlar, annemi aldatdığı için. Ayten teyzeye ve kızların annelerine göre biz dördümüz kiraya çıktık. Bu evin benim olduğunu ve aslında Rüzgarla kalıyor olmamız gerektiğini falan hiçbir şeyi anlatmadık tabii ki. Yoksa asla izin vermezlerdi.”

Başımı sallarken adımlarımı onun adımlarına uydurmaya çalıştım. Her zamanki gibi depar atıyor, çok hızlı yürüyordu. Bense ona yetişmekte zorlanıyordum.

“Tanem!” diye inlerken nefes nefese kaldığımı fark ettiğinde pişmanlık dolu bir yüz ifadesiyle yavaşladı.

“Pardon, pardon!” dedi. “Unutup duruyorum.”

Aniden durdu, “Zaten geldik,” dedi ve hemen önünde olduğumuz binanın duvarına yaslanıp alnını tuttu. Kaşlarını çatmış, tam karşıya bakıyordu. Gözlerini takip ettim ama baktığı yerde hiçbir şey yoktu.

“Ne oldu?”

“Yukarıda nasıl bir tablo çizmemiz gerektiğini düşünüyorum.”
Sesi birazdan önemli bir toplantıya girecekmişiz gibi ciddiydi.

“Nasıl yani?”

“Rüzgar zekidir. Dikkatlidir. Gözlemcidir. Zaten tanıştığınız andan beri sana tip tip bakıyor. Farkında değilim zannediyor ama bir şeyleri sorguluyor. Neyi sorguluyor, onu da anlamadım zaten. Zeynep’in arkadaşı dedik işte, neyi takıyorsun kafaya? Neyse. Şimdi bir yanlışımda olaylar sarpa sarabilir. Gerçeği söylesek?” derken endişeyle gözlerine baktı. “Gerçeği söylersek o da bize destek olabilir.”

Bunu Tanem’in hatırı için birkaç saniye de olsa düşündüm ama hiçbir erkeğe güvenebileceğimi sanmıyordum. Ya beni yaka paça babama götürürse? Ya beni evden kovarsa? Bu evde güvende olacağımdan bile emin değilken üstelik. “Eğer evden kaçtığımı, babamların beni aradığını ona söyleyeceksek hemen şu an otele gidelim.”

“Bu çok mantıksız,” derken elini saçlarından geçirdi. “Söylemek işimizi kolaylaştıracak. Destekçimiz artacak. Söylemekse her an ayağımızı kaydırabilir...”

Derin bir iç çektim. Söyledikleri teoride mantıklıydı ama yalnızca teoride... Bir yanımda ona güvenmiyordu. Diğer yanımda küçücük bir kız çocuğu gibi utanıyordu. Taciz edilmiş olmak, ailem... Utanması gereken onlardı ama ben utanıyordum. Sanki üstümde kara bir leke varmış da kimsenin onu görmesine, bilmesine izin vermemeliymişim gibi.

“Hayır,” dedim net bir sesle. “Tekrar söylüyorum...”

“Tamam, tamam! Yukarı çıkalım, onlara senin Zeynep’le biraz tartıştığını, gidecek yerin olmadığını söyleyelim.

Bulabildiğim en iyi yalan bu. En azından bir hafta falan kurtarır, sonra da Ayten teyze gider, biz de barıştığınızı söyleriz. Ne dersin?”

Zihnimde biraz tarttıktan sonra başımla onayladım.

Rüzgar'ın insafına kalmıştım, üstelik sorun bu bile değildi. Asıl sorun, dünya üzerindeki tüm erkeklerden canım pahasına korkarken iki adamla beraber bir hafta geçirmek zorunda kalmış olmamdı.

Apartmanın kapısından içeri girerken derin bir nefes aldım ve annemi düşünerek sakin olmaya çalıştım.



Rüzgar ve Tolga, Tanemlerin evinin iki alt sokağında oturuyordu. Üç katlı binanın dış cephesi yeşil-sarı renklere boyanmıştı. Binanın içine girdiğimizde ışıklar otomatik olarak yandı ve koridorların da yeşilin yumuşak bir tonuna boyandığını gördüm böylece.

Merdivenlerden çıkarken Tanem'in önden gitmesine izin verdim. “Onları tanıdıkça seveceksin, aslında çok iyi çocuklar...” diye konuşarak merdivenleri tırmanırken sanki benimle değil de kendiyle konuşur gibi bir havası vardı. Arkasında onu takip ediyor olsam da kalbimin göğsümü zorlayarak attığını, nefeslerimin daralıp sıklaştığının farkında değildi. Bunun öylesine bir gerginlik olduğunu zannediyor olmalıydı ama ben buradan, onlardan, insanlardan gerçekten korkuyordum. Üstelik bunu kendim bile yeni yeni fark ediyordum... Evden ilk kaçtığımda caddelerin, sokakların, otobüsteki insanların beni korkutması bana hiç garip gelmemişti; hepsi yabancıydı, ben hiç bilmediğim bir yerdeydim... Elbette normaldi.

Peki ya şimdi? Rüzgar ve Tolga'yla sahile gitmiştik. Onları az da olsa tanımıştım. Belki evlerinde rahat rahat kalacak kadar değil ama beni öldürecek tipler olmadıkları da belliydi. En azından mantıklı düşünmeye çalıştığımda bunu görebiliyordum. Her şeyden önce Rüzgar, Tanem'in kardeşiydi. Tanem onu çok iyi tanıyor olmalıydı, söylediği gibi beni güvenmediği birine asla emanet etmezdi. Öte yandan bu fazlasıyla mantıklı düşünceler kalbimin korkularına fayda sağlamıyordu. Merdivenleri çıkarken kalbimin hızlanmasına sarf ettiğim fiziksel eforun değil, endişelerimin sebep olduğunu biliyordum. Ve kendi kendimi nasıl telkin edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Nefes almakta zorlanırken merdivenleri çıkmaya zorladım kendimi. Kendi *öz babam* bana zarar vermeye kalkmıştı. Yıllardır neredeyse her gün gösterdiği şiddet bir yana, beni amcamla yalnız bırakmışlardı. Onun nasıl bir adam olduğunu bilmediğine inanmak istiyordum ama ona dair iyi bir şey ümit edemiyorum. Halam da ondan farksızdı. Kanımdan olan insanlar böyleyken Tanem'e, hiç tanımadığım birine nasıl güvenmiştim? Rüzgar'a ve Tolga'ya nasıl güvenecektim?

Ben zihnimin içindeki düşüncelerle boğuşurken Tanem aniden durarak kafamın içindeki kavgadan beni çıkarıp aldı ve ayaklarımın yere basmasına neden oldu. Şaşkın ve gergin bakışlarla etrafı kontrol ettim. Karşılıklı duran iki daire kapısının arasında, apartman boşluğundaydık.

Tanem hiç beklemeden zili çaldığında gerginlikten neredeyse ağlamak üzereydim. Parmak uçlarıma kadar tüm vücudum uyuşmuştu sanki. Gözyaşlarımı ve boğazıma ansızın oturan yumruyu yutkunmaya çalıştım, kalbimi yatıştırabilirmişim

gibi elimi göğsüme koydum. Nabzım kaç atıyordu bilmiyordum ama tehlikeli bir sınırdı olduğuna emindim.

Kapı çok geçmeden açıldığında ardındaki Rüzgar, sahildeki halinden çok farklıydı. Çok... Paspaldı. Onu tanımlayabilecek tek kelime buydu. Saçlarına herhalde yataktan kalktıktan sonra hiç dokunmamıştı çünkü her teli, bir diğerine küsmüş gibi ayrı yöne bakıyordu. Sakalları biraz uzamıştı, onu olduğundan olgun gösteriyordu. Üstünde siyah bir tişörtle siyah bir şort vardı.

Tanem'i gördüğünde hafifçe gülümsedi, hemen ardından gözleri bana kaydığında kaşları çatıldı. İçimde bir şeyin, onun kaşlarının çatılmasına sebep olmaktan huzursuz olduğunu hissettirdim ama bu düşüncüyü arka plana attım hızlıca. Zaten canım burnumdaydı, bir de kendi hislerimi sorgulayacak halim yoktu.

"Kızlar?" dedi şaşkın bir ses tonuyla.

"Sevgili kardeşim?" diye yanıtladı Tanem, hiç ikiletmeden.

Bir süre sessizlik uzadı, bakışlarım gergin bir şekilde ikisinin üzerinde gidip gelirken sonunda Tanem'in iç çektiğini duydum.

"Ee? İki hanımefendiyi kapı ağzında mı bekleteceksin?"

Rüzgar saçlarını kaşdı, utanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Pardon, şaşırdım sadece. Buyurun, içeri geçin."

Tanem ayakkabılarını çıkarıp hızla içeri geçti. Ben de kendi ayakkabılarımı çıkarırken Rüzgar'ın bana şüpheli gözlerle baktığını görmemiş gibi davrandım. Ona, beni ne zaman görse böyle dik dik bakmaması gerektiğini söylemek yerine sakın adımlarla içeri geçtim ve gözlerimi Rüzgar'dan kaçırmak için bir bahane bulduğuma sevinerek eve göz gezdirdim.

Dış kapı direkt olarak salona ve onunla birleşik olan mutfığa açılıyordu. Birbiriyle tamamen uyumsuz olan koyu yeşil ve

bordo koltuklar buranın bir öğrenci evi olduğunu belli etmek için oradaydı sanki.

“Kapıda kalmayın,” diyen Rüzgar’ı duyduğumda ilerleyip yeşil koltuğun en ucuna ve en köşesine oturdum. Dizlerimi birleştirdim ve bakışlarımı hemen solumda kalan pencereye çevirdim.

“Hayırdır, iyi misiniz?”

Rüzgar’a bakmak için kendimi zorlamam gerekti.

Tanem hemen yanıma oturmuştu, Rüzgar karşımızdaki koltuğa geçip dirseklerini bacağına yasladı ve endişeli gözlerini bana dikti. Olan her neyse benle ilgili olduğunu tahmin ettiğini görebiliyordum. Bir sorun olmasa burada ne işim vardı, değil mi?

Tanem boğazını temizledi, derin bir nefes aldı ve saçlarını geriye savurdu. “Şey... Zeynep’le biraz kavga ettiler.”

Rüzgar’ın kaşları daha da çatıldı. “*Zeynep* ve *Nefes* mi?”

İsimlerimizi onun ağzından duyunca uydurduğumuz yalanın ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Benimle Ece? Belki. Benimle Tanem? Yani, belki. Tanem’le Ece? Muhtemelen. Duru ve herhangi biri? Neden olmasın! Ama *ben* ve *Zeynep*? Kulağa büsbütün manasız geliyordu. İkimizi kavga ederken hayal bile edemiyordum.

Tanem’in gergin gülüşüyle onun da aynı şeyi düşündüğünü fark ettim ama hızla cevap verdi. “Zeynep çok sakın, bilirsin ama Nefes biraz dediğim dedik.”

“Hiç öyle biri gibi görünmüyordu,” derken kaşları çatılmış, her zamanki şüpheci bakışları üzerime konmuştu.

“Ya... İşte aynı evde yaşamak bir başka oluyor!” Tanem’in sesi neredeyse titriyordu. “Çok yakın arkadaşlar, elbet

düzeltilirler de... Yani Nefes birkaç günlüğüne sizde kalsa olur mu, diyecektim. Olaylar biraz soğusun.”

Rüzgar’ın kaşları havalandı. Gözlerini Tanem’den alıp bana çevirdi, sonra tekrar Tanem’e baktı ve sonra yeniden bana döndü. “Bizde?”

Tanem başını hızla salladı. “Sizde. Şimdi kız nereye gitsin?”

“Ne için kavga ettiler de Zeynep kızı evden kovdu? Öyle bir şey yapmaz ki o.”

Tanem’in gülüşü gergindi. “Aslında Zeynep evden kovmadı. Nefes’in inadı katır gibi, ben onunla aynı yerde durmam diye tutturdu. Aslında otele gidecekti ama zor ikna ettim buraya gelmeye. En azından sakinleşip düşün falan dedim...”

Sesi azalarak yok oldu. Sanki söylediklerinin ne kadar manasız olduğunu kendisi de fark etmiş gibi kendine güveni azalmıştı. Onun, benim için kendi kardeşine yalan söylediğini kendime hatırlatarak yutkundum. Zor bir duruma düşmesine izin veremezdim.

“Asla dönmem o eve!” dedim kesin bir sesle. Hâlâ nefeslerimi düzeltemediğim için sesim bir garip çıkmıştı ama suspus oturmamdan iyi değil miydi? “Sırf sen ısrar ettin diye buraya geldim ama ben otele gideceğim Tanem, işte o kadar!”

Rüzgar’dan her türlü tepkiyi bekliyordum. Yalan söylediğimizi ilan edip kızmasını, inanmayıp sorgulamaya devam etmesini, kaşları çatık bir şekilde sonsuza dek oturmasını ama o hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Gülmeye başladı. Bir kaşını kaldırmış, diğerini indirmiş; absürt bir surat ifadesiyle gülerek bana bakıyordu. “Senin içinden böyle biri çıkacağını söylesen inanmazdım.”

Sanki bu söylediği bir hakaretmiş gibi çenemi kaldırıp kaşlarımı çattım. *Affet beni Zeynep*. “Hakkımı savunuyorum sadece,” dedim. “Zeynep’le aynı eve ölsem dönmem. Ama dershaneye devam etmem gerekiyor, en iyisi yeni bir ev bulana kadar otele gideyim. Ama Tanem tutturdu *bir hafta Rüzgar’da kal, biraz düşün* diye...”

Çatık kaşlarımla sanki ona çok kızgınmışım gibi Tanem’e baktığımda gözlerindeki gizlemeye çalıştığı şaşkınlık parıltılarını görmemişim gibi davranarak yeniden Rüzgar’a döndüm. Çattığım kaşlarıma şaşkınlıkla bakıyor, sanki inanmakla inanmamak arasında gidip geliyordu.

Bu halim onu eğlendirmiş gibi gülüşü genişledi. Onun bu tavrı beni sinir ettiği için bu kez sahiden, kaşlarımı daha da fazla çattım ama beni umursamadı. “Ne oldu bilmiyorum ama Tanem haklı... Otel ne ayrıca, aileden zenginsin de haberimiz mi yok? Otele para mı yetişir? Tolga evde yok ama sorun edeceğini sanmıyorum, ben konuşurum onunla. Burada kalıp biraz düşün, ne yapacağına karar ver.”

Ona teşekkür edercesine gülümsemeye çalıştım, ne olursa olsun bana yardım etmeyi kabul etmişti ama yüz kaslarım sanki kaskatı kesilmişti. İçten içe bir yanımda, onun bu teklifi kabul etmemesini istiyordu. Hem rahatlamış hem de korkmuş hissediyorken suratımın ne kadar garip görüldüğünü ancak tahmin edebiliyordum.

Tanem yanımda rahatlamış gibi derin bir nefes verdi. Ben de onun gibi rahatlamış olmayı dilerdim ama bana tamamen yabancı bir evde, yabancı iki yetişkin erkekle bir başıma kalacağım için rahatlatmanın tam tersi duygular içerisindeydim. Biraz ötedeki pencereden atlamakla köşeye geçip hüngür hüngür

ağlamak arasında gidip geliyordum ama bunun yerine gülümsemeye devam ettim.

“O zaman ben eve gideyim,” dediğinde hızla Tanem’e döndüm ve gözlerine yalvarırcasına baktım. Garipti ama kendimi annesi tarafından terk edilmek üzere olan bir çocuk gibi hissediyordum. Üstelik Rüzgar’la bir başıma kalmaya da hazır değildim.

Tanem beni anladı ve bizimle birkaç saat daha kaldı. Tüm bu sürede Rüzgar bizimle neredeyse hiç konuşmadı ve sanki benim buna ihtiyacım olduğunu bir şekilde biliyormuş gibi, vizelere çalışması gerektiğini söyleyerek bizi yalnız bıraktı. Ne yazık ki Tanem’in sonsuza dek yanımda kalamayacağını farkındaydım.

Gün akşama dönerken uzanıp elimi tuttu ve “Ayten teyze de kızlar da merak edecek artık,” diye fısıldadı. Rüzgar içeride, mutfaktaydı. “Burada güvendesin. Söz veriyorum.”

Bunu bilemezdi. Rüzgar onun kardeşiydi, elbette iyi biri olduğunu düşünürdü.

Tanem ayağa kalktığında göğsüm iyice daraldı. İçeri doğru, “Rüzgar, ben gidiyorum!” diye seslendiğinde titreyen ellerimi gizlemek için ceplerime soktum.

Onunla kapıya yürüdüm. “Bir şey olursa ne yapacağım? Telefonum bile yok.”

“Rüzgar’dan istersen telefonunu kullanmana izin verir,” dedi Tanem rahat bir tavırla. “Ben neysem o da o. Ne olursun bu kadar gerilme, ben de kötü oluyorum bak.”

Rüzgar’ın mutfaktan çıktığını gördüğünde elini yanağıma koydu ve hızla fısıldadı. “Her şey yolunda. Merak etme. Seni çok seviyorum.” Rüzgar yaklaştığında elini çekip kardeşine

genişçe gülümsedi. “Nefes size emanet. Kıza öküz gibi davranmayın, tamam mı?”

Rüzgar gözlerini devirdi ve Tanem’e tek koluyla sarıldı. “Boşboğazlık etme. Ben dünyanın en efendi adamıyım.”

“İçgörü ya... Biraz içgörü...”

Tanem Rüzgar’dan bir cevap beklemeden kapıyı açtı ve ikimize de el salladı. “Hadi kendinize iyi bakın. Bir şey olursa beni ararsınız,” derken ayakkabılarını bağladı ve ardından merdivenlerden inmeye başladı.

Annem hiç olmamıştı ama herhalde bir annem olsaydı, beni bir komşuda ya da okulda bırakıp gitse böyle hissederdim. Sanki Tanem yanımdayken beni her şeyden koruyabilirmiş gibi garip bir illüzyona kapılmıştım. O da benimle yaşıt, genç bir kızdı oysa. İkimizin gücü de birçok şeye yetmezdi.

Yine de sadece onun yanındayken olsa bile güvende hissedebiliyor olmak etrafımı saran hoş bir histi.

Kapıyı kapattıktan sonra bir süre yerimden kıpırdamadan kapıya boş boş baktığımı fark ettiğimde Rüzgar’a kaçamak bir bakış attım. O da yerinden hiç kıpırdamamıştı ama kapıya bakmıyordu. Doğrudan bana bakıyordu.

Kapıya bakma transımdan çıktığımı fark ettiğinde, “Ee...” diye mırıldandı anlamsız bir şekilde. “Sana evi gezdirmemi ister misin?”

Terleyen avuççilerimi silmek için pantolonuma bastırdım ve sesimin çok gergin çıkmaması için elimden geleni yaparak, “Olur,” dedim kısaca. Zihnimde, bana evi gezdirirken bir odaya kapattığı ya da daha korkunç şeyler yaptığı görüntüler belirlediğinde onları yok saymamı sağlayacakmış gibi gözlerimi kırıştırdım.

O iyi biri, diye telkin etmeye çalıştım kendimi. Ailen gibi değil, geçmişte tanıdığın insanlar gibi değil...

Bana gülümsedi ama gülüşü her zamanki rahat gülüşlerinden değildi. Sanki benimle baş başa kaldığı için o da gerilmişti ama bu çok saçma bir düşünceydi. Onun gerilmek için hiçbir sebebi yoktu ne de olsa.

Salonla birleşik olan mutfığa ilerleyip tezgâhın önünde durdu. “Gördüğün gibi burası mutfak,” dedi. “Kendi evin gibi rahatına bak. Ben yemek yapmayı pek beceremiyorum ama Tolga sağlıklı beslenme konusunda takıntılıdır. Bir de kendi yemeklerini kendi pişirir ve başkasının yaptığı şeyleri yemez. Ayrıca tek başına yemek yer. Ben de genelde dışarıda yer gelirim. O yüzden kendine bir şeyler yapsan da fazladan yapmanızı tavsiye ederim.”

Tolga’nın garip yemek alışkanlıklarıyla ilgilenmediğim için zihnimin arkasına attım. Bu evde yemek yapacak kadar rahat hissedeceğimi pek sanmıyordum ama yine de nezaketle bunları anlatmasını takdir ederek başımı teşekkür edercesine salladım.

Temiz bir mutfakları vardı. Kızlarınkine göre biraz daha küçüktü, dolap kapakları bembeyazdı ve iki kişilik küçük de bir masaları vardı.

Sol taraftaki küçük holü ve kapalı iki kapıyı gösterdi. “Şu soldaki benim, sağdaki de Tolga’nın odası. Şimdi açmayayım çünkü bayağı dağınık. Salonu da zaten gördün. Ev çok küçük ama bize yetiyor.”

Gergince gülümsedim ve peşinden salona geçtim. Yine yeşil koltuğa, tam karşısına oturduğumda kaşlarını çatmış beni izliyordu.

“Tartıştığınız için mi canın bu kadar sıkkın?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Efendim?”

“Geldiğinden beri çok gerginsin. Zeynep’le olan tartışmanızdan dolayı mı diyorum.”

“Hı...”

Gayriihtiyari verdiğim tepki komiğime gidince aniden sustum. İki dakika içinde söylediğimiz yalanı bile unutmuşken Tanem bir de bu yalanı sürdürmemi bekliyordu benden. Önümüzdeki birkaç gün korkunç olacaktı.

“Evet,” dedim aramızdaki garipliği azaltmak için. “Kavga ettik ya, gerildim.”

“Olur böyle şeyler.” Tavrı rahattı, yalan söylediğimizi anlamıyorsa bile çaktırmıyordu. Belki de anlamamıştı. Tüm kalbimle anlamamış olmasını umuyordum. “Düzeltirsiniz,” diye devam etti aynı rahat tavırla. “Aç mısın?”

“Yok, teşekkür ederim.”

“Çay, kahve, su ya da başka herhangi bir şey ister misin?”

“Yok, teşekkür ederim.”

“Var, teşekkür ederim.”

“Efendim?”

“Robot musun diye kontrol etmek için absürt bir cevap verdim. Neyse ki değilmişsin.”

Hiç güleceğim yoktu ama öyle ciddi bir yüz ifadesiyle öyle saçma şeyler söylüyordu ki komik görünüyordu. Dudaklarımın arasından kaçan gülüşü gizlemek ister gibi elimi yüzüme götürdüm. “Tamam, çay alırım o zaman.”

Rüzgar, ondan bir şey istediğim için memnun olmuş gibi gülümsedi ve hiçbir şey söylemeden mutfağa geçti. O gittiğinde sanki üstümdeki baskı ortadan kalkmış gibi rahatlayarak derin

bir nefes verdim. Ayağa kalkıp salonu incelemeye koyuldum. Pencerenin sağ yanındaki duvarda küçük ve eski görünen bir televizyon vardı. Altında eski, beyaz kutuya benzer elektronik bir alet duruyordu. Kaşlarımı çatarak yaklaştım ama ne olduğunu anlayamadım. Pencerenin diğer yanındaysa kahverengi sehpalara, üstünde bir çerçevede aile fotoğrafı görünüyordu.

Çerçeveyi ellememek için diz çöküp fotoğrafa yakından baktım. Kar tutmuş bir kış günüydü. Kocaman bir kulenin hemen önünde siyah saçlı, beyaz tenli bir adamla esmer bir kadın kol kola girmişti. Adam kucağında bir bebeği, kadınsa küçük bir kızın elinden tutuyordu. Gözlerimi kısarak baktığımda küçük kızın Tanem olduğunu fark ettim. Gözleri hiç değişmemişti. Uzun görmeye alışık olduğum saçları bu kez yüzünün iki yanında kısacıktı. Kameraya gülümsemeyen tek kişi oydu, sanki her şeyden rahatsızmış gibi bir ifadesi vardı.

Rüzgar'ın çayımı getirdiğini fark ettiğimde irkilerek ayağa kalktım. Aniden kalkmış olmalıydım ki başım hafifçe döndü, belli etmemeye çalışarak duvardan destek aldım ve bir iki saniye bekledim.

Dünya dönmeyi bıraktığında koltuğa geçtim ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Rüzgar gülümsedi. "En sevdiğim fotoğraflardan biri," dedi. "İstanbul."

Dönüp fotoğrafa bir kez daha baktım. "Önünde durduğunuz yer neresi?"

Bana bunu bilmediğime inanamıyormuş gibi baktı. "Galata Kulesi. Gerçi hiç hatırlamıyorum, baksana bebekmişim."

Gülümsedim ve çayımdan bir yudum aldım. Mutlu aile tabloları beni hep çok garip etkilerdi. Bir uzay filmi izlemek gibiydi sanki. Evrenin, yıldızların, diğer dünyaların orada bir

yerlerde var olduğunu biliyordum, tıpkı ömrümce hiçbirine yakından bakamayacağımı bildiğim gibi.

Birilerinin ailesi vardı. Birilerinin anne babası beraber kol kola girer, gülümseyerek poz verirdi.

Ben annemin mezarını ziyaret eder, toprağını okşardım.

“Sen benim odamda uyursun,” dedi Rüzgar birden. Sesi beni kendi buhranlı dünyamdan koparıp aldı. Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım birkaç kez.

“Öyle şey olmaz,” dedim. “Kızların evde de ben salonda uyuyordum. Merak etme. Burada yatarım.”

“Benimle kavga etme, Nefes. Odamda uyursun. Ben zaten çok geç yatıyorum. Ne yapacağım, sen burada uyu diye erkenden odama mı gideceğim? Onun yerine sen odada uyu, ben kafama göre takılayım.”

Bana iyilik yaptığını zannettiğini biliyordum ama odasında uyuduğumu düşündüğüm anda bile ensemden soğuk terler boşanıyordu. Beni odaya kapatır mıydı? Odadan çıktığımda değişik bir manzarayla karşılaşır mıydım? Ya da odaya aniden girip beni gafil avlamaya çalışır mıydı?

“Ben... Ben burada uyurum Rüzgar,” dedim. “Gerçekten.”

“Burası çok ortada,” dedi inatçı bir sesle. “Dört duvarı yok, mutfak bile burada. Rahat edemezsin. Ben gidip odamı toparlayayım, dağınıklık ortadan kalsın. Merak etme, zaten çoğu zaman koltukta uyuyakalıyorum normalde de.”

Bana bir cevap hakkı tanımadan odasına ilerledi ve kapıyı arkasından kapattı. Çayımдан yükselen taze dumanlara baktım. İki kardeş birbirine fiziksel olarak hiç benzemiyor olabilirdi ama tek bir ortak huyları, onların kardeş olduğuna inanmaya yeterdi; *inatları*.



Rüzgar'ın odası çok dağınıktı. Bu odaya girmeme izin vermeden önce topladığı için bu durum daha da garipti. Bu toplu haliyse dağınık halini hayal bile edemiyordum. Küçük bir odaydı, pencerenin hemen önünde tek kişilik yatağı siyah bir nevresimle örtülmüştü. Yatak başlığının üstünde birçok poster ve afiş asılıydı. Filmlere ait olduklarını düşünüyordum ama hiçbirisi bende bir şey uyandırmıyordu.

Yatağının hemen yanındaki masanın üstü ders kitaplarıyla, defterlerle ve birkaç romanla doluydu. Kitaplar! Hayatım öyle hızlı değişmiş, hayatta kalmak öyle zorlaşmıştı ki kitapları tamamen unutmak zorunda kalmıştım. Fakat masanın üstünde duran kitapları gördüğüm anda parmaklarım kaşındı sanki. Sayfaları özlemiştim, dokusunu, kokusunu... Eşyalarını karıştırdığım için kendimi kötü hissetsem de kendime engel olamamıştım. Üst üste duran üç romanın isimlerine baktım; *Sissoylu*, *Dune*, *Harry Potter*.

Hiçbirini okumamıştım.

Üstümü değiştirip pijamalarımı giydikten sonra Harry Potter'ı elime aldım ve yatağın içine girdim. Rüzgar nevresimleri değiştirdiğini söylemişti, zaten kokusundan da belliydi. Hayatım boyunca düzgün bir yatakta yattığımı hiç hatırlamıyordum, bu yüzden içimde garip bir heyecan vardı.

Kendimi yatağa bıraktığımda sanki kumaş parçası etrafımı sarıp tüm zerrelere tek tek rahatlatıyormuş gibi hissettim. Sanki bu kadar rahatlamak, böylesine rahat bir yerde yatmak bile bir suçmuş gibi hissedenden yanımda kıpırdandı içimde. Rahatsızca önce sağıma, sonra soluma döndüm ama mümkün

değildi. Bu yatak çok rahattı. Yarın koltukta uyumak için daha fazla ısrar etmeliydim.

Doğrudum ve sırtımı başlığa verdikten sonra yanıma aldığım kitabı kucağıma koydum. Pikeyi üstüme çektim, kitabı açtım ve haftalar sonra ilk kez bir kitap okuyabiliyor olmanın keyfine odaklanmaya çalıştım. Elimi sayfanın üstünde ağır ağır gezdirdim, başımı kitaba gömüp hafifçe kokladım.

Kitap okurken içimde hep ya biri uyanırsa, ya kapımı açarsa ve yakalanırsam korkusuyla okurdum. Yakalansam başıma gelecekleri tahayyül bile edemezdim. Kitap okumam bir yana, kitabın nereden geldiğine dair değişik görümlere sahip olur, yalnızca bunun için bile beni mahvedebilirlerdi. İşte bu yüzden, bir kulağım hep holde olurdu; bir ses duyarsam hemen uyuyor taklidi yapabilmek için. Elimden gelse nefes bile almazdım se-sim çıkmasın diye.

Oysa şimdi, buradaydım işte. Özgürce elimdeki kitaba bakıyor, okumak için aceleye gerek duymuyordum. Pencereden sokak lambasının loş sarı ışığı vuruyordu kitabın üstüne. Başka bir ışığa ihtiyacım yoktu. Kendi kendime gülümsedim ve o te-bessüm yüzümden hiç silinmeden kitabı okumaya başladım.

Harry'nin merdivenin altında yaşadığı üzücü hayatı okurken içlenmekten alamadım kendimi. Bir evde önemsiz hissetmenin ne demek olduğunu en iyi ben bilirdim ne de olsa. Kendi hayatıma bu denli benzer bir hikâyeyi okurken sayfaların arasında öyle kayboldum. Bir süre tüm endişelerimi, nerede olduğumu, neden korktuğumu unuttum.

Kitap beni öyküsünün içinde öyle bir sürüklüyordu ki salondan gelen ilk birkaç pat küt sesini duysam da önemsemedim.

Harry'nin bir büyücü olması daha önemliydi. *Hogwarts*'a gidebilecek miydi?

Tam da *Hagrid* onu elinde biletiyle bir başına bıraktığında dikkatim dağıldı ve içeriden ne çok ses geldiğini duymaya başladım. *Pat pat pat. Pat. Pat. Pat pat.* Öyle garip seslerdi ki sanki birileri silah atıyordu. Bu mümkün müydü? Rüzgar'ın bir silahı olsa Tanem'in haberi olurdu herhalde ve beni uyarırdı, *değil mi?*

Hızlanan kalbimi rahatlatmak için elimi göğsüme yerleştirip gözlerimi kapadım. *Sakin ol Nefes... Bu mümkün değil.*

Gözlerimi hızla açmama, içeriden gelen silah seslerinin aniden artması sebep oldu. Yataktan hızla kalkınca ayağımı masanın köşesine vurup inledim. Ayağımı acı içinde tutarken korku dolu gözlerim odada dolaşüyor, seslerse hâlâ devam ediyordu, normal bir silah bile değildi bu! *Resmen taramalı tüfeğe benziyordu!* Ve sesler asla kesilmiyordu...

En başından beri korktuğum başıma mı geliyordu? Korkuyordum korkmasına ama bu ihtimalin çok saçma olduğunu düşünmüştüm hep. Hiç gerçekten inanmamıştım. Rüzgar'ın güvenilir biri olduğunu düşünmüştüm, efendi bir çocuk olduğunu, o gün kafede söylediklerinin basit bir kabalık olduğunu... Bunlara inandırmıştım kendimi! Ne kadar saftım! Öz ailem bile beni korumazken Rüzgar'dan ya da Tanem'den nasıl bir iyilik bekleyebilmişim ki?

İyi de içeride neden silahla atış yapıyordu ki? Neden odama gelip beni tehdit etmek yerine içeriden seslerle beni korkutmaya çalışıyordu? Hem komşular duymuyor muydu bu sesleri? Kimse polisi aramayacak mıydı? Hadi ben kasabanın ücra bir gecekondusunda yaşamıştım ama burası şehrin ortasında bir evdi!

Her şey çok saçmaydı.

Dolan gözlerimi sildim, şu anda ağlamakla uğraşamazdım. Evden kaçtığım gibi buradan da kaçmayı başarabilirdim! Kimseye muhtaç değildim, gerekirse camilerde yatardım ama başka birinin bana hükmetmesine ya da zarar vermesine asla izin vermeyecektim.

Odayı tekrar taradım. Kitaplığın köşesinde, bir ödüle benzeyen ama istediğim gibi ağır görünen bir heykelcik bulunca onu almak için minik adımlarla küçük kitaplığa ilerledim. Üzerinde, suya atlamak üzereymiş gibi görünen altından bir insan vardı ve *Yüzme Yarışı 1.si* yazıyordu. Elime alıp şöyle bir tardım, hakikaten ağırdı. İş görürdü.

Odanın kapısını sessizce açıp içeri ilerledim.

Dar koridor karanlıktı. Rüzgar'ın oturduğu koltuk duvarın arkasında kaldığı için onu göremiyordum ama karşı duvara yansıyan gölgesi tehditkâr ve hareketliydi. Bir şeyle savaşıyor gibi bir hali vardı. Üstelik silah sesleri de devam ediyordu... Sinir krizi gibi bir şey geçiriyor olabilir miydi?

En sessiz ve yavaş halimle koridorda ilerledim ve duvarın en sonuna kadar ulaştım. Sırtımı duvara yaslayıp sakin olmaya zorladım kendimi. İçerideki sesler bu sırada kesildi ve ev sessizleşti. Rüzgar sahiden birini vurmuş olabilir miydi? Ya da Tolga?

Yanlış mı duymuştum acaba? Belki de kitap okurken uykum gelmişti ve uykuyla uyanıklık arasındaki o aralıkta rüya görmüş, sonra da gerçek zannetmiştim. Elimdeki ödüle baktım, bununla ne yapabilirdim ki zaten? Aptalca davranıyordum.

Ödülü bir yenilgiye uğramışım gibi indirdim ve odama gitmek için arkamı döndüm. Aynı anda silah sesleri yeniden başladı, taramalı tüfek gibi, ardı ardına...

Her ne oluyorsa durdurmak zorundaydım bunu! Başka çaresi yoktu!

Kendimi cesaretlendirmek için derin bir nefes aldım, elimdeki ödülü beni koruyacakmış gibi havaya kaldırdım ve duvarın köşesini dönüp hızla salona daldım.

Rüzgar beni gördüğünde deli gibi çılgılık atmaya başladı, bir süre sonra fark ettim ki ben de onunla bağıırıyordum. Salondan içeri bir deli gibi, avazım çıktığı kadar bağıırarak girmiştim ve Rüzgar sadece... Koltukta oturuyordu?

Çılgılık atmayı kesip elimi ağzıma götürdüm, sanki bağıırışımı geri alabilecekmişim gibi. O da bağıırdığını yeni fark etmiş gibi görünerek gözlerini kocaman açtı ve bağıırmayı kesti. İki deli gibi odanın iki ucundan birbirimize bakıyorduk. Gözlerimi kırıştıtırırken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ne yaptığını ve o seslerin nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafa, ona göz attım. Vücudum bir tür şok içindeydi, yalnızca gözbebeklerimi hareket ettirebiliyordum.

Üstünde siyah bir atlet, altında çizgili bir pijama altıyla bağdaş kurmuş oturuyordu. Elinde gündüz gördüğüm o küçük, beyaz elektronik aletlerden birini tutuyordu. Kendimde bu gücü bulduğumda başımı televizyona çevirdim, ekranda bir silah ve karşısında asker kıyafeti giymiş birkaç adam vardı. Görüntü ekranda donduğu için kaşlarımı çattım.

“Ben...”

Rüzgar, sanki sesimi duymak onun çözülmesini sağlamış gibi gözlerini birkaç kez kırıştıtırıp ayağa kalktı. “Sen deli misin?”

“Ben...”

“Neden gecenin bir yarısı bağıırıp çağırarak odama giriyorsun?”

Burası teknik olarak onun odası değil, salonuydu ama bunu söylemedim. Bunun yerine sadece yutkundum çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. *Silah sesi duyduğuma emindim.*

“Ben...”

Bana doğru birkaç adım attı. “Kızım sen manyak mısın?”

Bana doğru seri birkaç adım daha attı ve hemen önümde durdu. Bu kadar uzun olduğunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Ona bakmak için başımı kaldırmak zorunda kalıyordum. Kaşlarını çatmış, öfkeli gözlerle bana bakıyordu. Dudaklarını birbirine bastırmış, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi çenesini sıkıyordu.

Öfkesinin altında ezildi zihnim. Söyleyecek bir şeyim var-dıysa bile sanki uçtu gitti aklımdan. Birkaç kez ağzımı açıp kapadım ama sesimi çıkaramadım. Korkuyla atan kalbimi sa-kinleştirmek için elimi göğsüme götürüp başımı eğdim gözleri-ne bakmamak için. “Silah sesleri duydum!” dedim bir çırpıda.

Başımı kaldırıp tepkisine bakmaya cesaret edemediğim için gözlerimi ayaklarımızın arasındaki halının desenlerine diktim. Dikdörtgen baklava desenleri tıpkı duygularım gibi iç içe geçiyordu.

“Ne?”

Oflayarak başımı kaldırdım ve sanki onunla göz göze gel-mem için başıma silah dayamış gibi bir bıkkınlıkla gözlerine baktım. “Silah. Sesleri. Duydum,” dedim tane tane, neden ol-duğunu anlamadığım bir öfkeyle. “Korktum.”

Yumuşayacağını zannettim. Bir an için, küçük bir an için.

Ama o her iki elini beline attı, bir kaşını kaldırıp yargılayan gözlerini gözlerime dikti. “Televizyondan gelen silah seslerini gerçek sandın ve adam öldürüyorum mu zannettin?”

Sesinde öyle bir alay vardı ki ona sağlam bir tokat atma iste-ği duydum. Ama vuramazdım, ona muhtaçtım. Evine. Ayrıca Tanem’e borçluydum, yani *onun* kardeşine vuramazdım.

“Kusura bakma ama hepimiz bu şeyi...” Bıkın bir nefes verip elinde tuttuğu beyaz alete uzattım elimi. “Bu şey neyse artık! Onu bilmek zorunda değiliz! Gerçek silah sesleri gibiydi!”

Tam o esnada sözlerimin ona etki ettiğini hissettim, gözleri kararsız bir ifadeyle yumuşamaya başladı ve dudaklarını açıp kapadı. Tam da konuşacağını düşündüğüm sırada içeriden bir kapının açılıp kapanma sesi duyuldu ve ikimizin de dikkatini çekti. Tolga, birkaç saniye sonra yanıımızdaydı.

Saçı başı dağılmıştı, kırıştırdığı gözlerinden uyku akıyordu. “Siz deli misiniz? Gecenin bu saatinde neden didişıyorsunuz?”

Ben, “Silah sesleri duydum!” derken Rüzgar aynı anda, “Delirmiş gibi bağıırıyordu!” diye yanıtladı onu ve benimle aynı anda konuşmaya çalıştığı için daha da öfkelenim.

“Birini öldürüyor sandım.”

“Şehrin ortasında bu kadar silah sesi nereden geliyor olabilir?”

“Ödüm koptu, çok korktum, ne yapsaydım?”

“Televizyon! Tabii ki televizyondan geliyordu!”

Birbirine karışıp kaybolan sözcüklerimizi Tolga’nın, “Yeter!” diye inlemesi böldü. Rüzgar’a kaçamak bir bakış attım ki o da aynısını yapmıştı, hemen ardından Tolga’ya dönerek en sevimli gülümsememi takındım. Gerçi sevimli olabileceğimi pek sanmıyordum ama *elimden geleni yaptım*, diyelim.

“Özür dilerim,” dedim. “Seni korkutmak istememiştim.”

Tolga gözlerini devirdi, öfkeli bakışlarını Rüzgar’a dikti. “Gecenin bir vakti *Playstation* oynarsan olacağı bu. Sana bin kere kulaklık tak dedim. Bir de kızı suçluyorsun.”

“*Adam öldürdüğümü düşünmüş,*” diye savunmaya geçti Rüzgar. Aptal birine bir şey göstermeye çalışır gibi tane tane konuşuyordu. “Kimi öldürüyordum peki kanka, seni mi?”

Tolga geri adım atmadı. “Ne bileyim ben kardeşim? Nefes evimizde ilk kez kalıyor. Bu şekilde kaba konuşmak yerine kulaklık taksaydın şimdiye hepimiz kırkıncı rüyamızı görüyor olurduk.” Bir es verip derin bir nefes aldı. “Neyse ne, yarın önemli bir dersim var ve ben uykuma önem veririm. Hadi Nefes bunu bilmiyor ama senle daha kaç kere kavga edeceğiz? Yatın uyuyun ya da ses yapmamanın bir yolunu bulun. İyi geceler.”

Evin reisiymiş gibi bir edayla son sözlerini söyledikten sonra cevabımızı beklemeden arkasını dönüp gitti. Odasına girdiğini hafifçe çarpan kapısından anladım ve rahatlamış bir nefes verdim. Rüzgar’dan korkuyordum çünkü ben herkesten korkuyordum. Ondan korkmak için gerçek bir sebebim yoktu. Fakat Tolga... O gerçekten korkunçtu.

Düşürdüğüm omuzlarımla Rüzgar’a döndüm ve onu, beni izlerken buldum. Gözlerindeki öfke gitmişti. Onun yerine daha çok, düşünüyor gibi bir hali vardı.

“Seslerin televizyondan geldiği belliydi,” dedi. Ama bu kez ses tonunda o alaycılık ve öfke yoktu. Bu kez bir soru gibi çıkmıştı cümlesi.

Kaşlarımı kaldırdım. Verecek bir cevabım yoktu, biraz deli gibi davrandığımı kabul etmek zorundaydım. Seslerin televizyondan geldiğini anlamalıydım, korkuma kapılmamış olsaydım anlardım.

“Öyleyse neden bu kadar çok korktun?”

Gözleri çok yakınımda, siyahın en koyu tonundaydı. İçinde açıkly koyulu alanlar barındırmıyor oluşu, onun ifadesini anlamayı güçleştirip düşüncelerinin üzerini örten bir duvar gibiydi.

Umursamaz görünmeye çalışarak, “Uyku haliyle anlamadım sanırım,” dedim.

Ona bu şeyin ne olduğunu hâlâ anlamadığımı söylemedim. Filme benziyordu ama sanırım... Bir oyundu. Bundan emin değildim, böyle bir şeyi ilk kez görüyordum. Yine de sormadım çünkü bu da benim bilmediğim ama kalan herkesin bildiği o basit şeylerden biri gibi hissediyordum.

“Sanmıyorum,” dedi derinden gelen bir sesle.

“Ama öyle oldu.”

“Bir sorun varsa Nefes... Yani az önce söylediklerim için özür dilerim. Bir an için öfkelenim, öyle bağırarak girince ama bir sorun varsa bana anlatabilirsin, biliyorsun, değil mi?”

Hayır, bilmiyordum açıkçası. Ona hiç ama hiç güvenmiyordum. “Hiçbir sorun yok,” deyiverdim. “Ben yatayım. İyi geceler.”

Pes ettiğini gösterircesine omuzlarını düşürdü. “Pekâlâ. O da başka bir günün öyküsü olsun o zaman.”

“Belki de *hiçbir zamanın öyküsü* olur,” dedim ve bir cevap daha vermesine engel olmak için salondan hızla çıktım. Kori-dorda odama yürürken cevabını yine de duydum.

“Ortada bir öykü varsa Nefes, er ya da geç anlatılır.”

15

Tanem benim yerime Cem'i aramış, biraz rahatsız olduğumu, bir-iki gün kafeye yemek yapamayacağımı söylemişti. Bu içimi çok rahatlatmıştı çünkü bu evde un, kabartma tozu gibi pasta börek işleri için malzeme yoktu ve alışveriş yapmaya zamanım olmamıştı. Üstelik ikisi de benim dershaneye giden, mezuna kalmış bir öğrenci olduğumu düşündüğünden onlara bu durumu açıklamak zor olurdu.

Uzun zaman sonra hafta içi bir gün uyandığımda saat sabahın dördü değildi. Normalde Cem'e yemekleri yetiştirmek için mutlaka çok erken uyanmam gerekiyordu. Kafe, öğrencilerin sabah saatlerine yetişmek için altı buçuk gibi açılıyordu ve benim de yaptıklarımı en geç yedi gibi götürmem gerekiyordu. Bunun için de saatler öncesinde uyanıyordum.

Fakat o gün uyandığımda saat sekize geliyordu. Gözlerimi kırıştırarak etrafa bakındım ve nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım. Yanıma bıraktığım *Harry Potter*'ı gördüğümde anılar zihnime doluştu ve kafa karışıklığım yatıştı. Dün gece tedirginlikten uykuya çok zor daldığım için bu kadar geç saate kadar uyumuş olmalıydım.

Bir süre hiç kıpırdamadan evi dinledim. Tamamen sessiz gibiydi. Çocuklar okulda olmalıydı. Tüm gün evde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Telefonum olsaydı kızlardan biriyle iletişime geçebilir, dışarı çağırabilirdim ama yoktu. Hayat ne garipti. Bundan iki ay önce evden dışarı çıkmayı aklımın ucuna dahi getiremezken şimdi evde kalamayacağımı düşünüyordum.

Ev ne kadar sessiz olursa olsun tek başıma olduğuma emin olmadığım için sessiz hareketlerle yataktan kalktım ve hızla üstümü değiştirdim. Ardından, yalnız olduğumu teyit etmek isteyerek parmak uçlarımla salona ilerledim. Boştu. Rüzgar költuktaki çarşaflarını toplamıştı, gece oynadığı küçük aletleri de kenardaki sehpanın üstüne koymuştu. Hemen yanlarında sarı bir not kâğıdı olduğunu fark edince kaşlarımı çatarak sehpayaya ilerledim.

*Öğlene dek derslerimiz var.
Eve kaçta geliriz belli olmaz. Keyfine bak.*



Yanına bir tane anahtar bırakmıştı. Hızlıca dış kapıya takıp döndürdüm ve kilit kolaylıkla döndüğünde içim rahatladığı için gülümsedim. Telefonum yoktu belki ama en azından özgürce dışarı çıkıp içeri girebilirdim.

Rüzgar'ı gördüğümde ona teşekkür etmeyi aklıma not ettim. Ne garip çocuktı... Sıcak mıydı, soğuk muydu, belli değildi. Bazen aşırı kabayken bazen aşırı düşünceliydi. Sanki bir dediği bir dediğini tutmuyordu ama buna somut bir örnek de gösteremiyordum. Hareketlerinde bir uzaklık, bir mesafe

seziyordum çoğu zaman ama bunun bana özgü bir tavır olup olmadığından da emin değildim. O mesafesini, Tanem dışındaki herkese karşı sezer gibi oluyordum.

Fakat bazen de böyleydi işte. Benim bile düşünmediğim bir şeyi düşünmüş, küçük bir notla halledivermişti. Hiç önemli bir şey yapmamış gibi.

Birkaç dakika içinde hazırlandıktan sonra evden çıkıp Tanemlerin evine yürüdüm. Hava mis gibiydi. Çok sıcak değildi ama güneş var gücüyle parlıyordu. Gülümseyerek göğe baktım. Göğe ne zaman baksam anneme bir adım yaklaşmışım gibi hissedirdim. İçim yine o sıcaklıkla doldu, gülümsedim genişçe.

“Günaydın anne,” diye fısıldadım güneşe. “Ben de seni özledim.”

Birkaç dakika sonra Tanemlerin evindeydim. Apartman kapısının ziline basmadan önce Duru’nun annesi kapıyı açarsa ne diyeceğimi düşünerek elim havada bir süre bekledim. Herhalde sabah dersim olmadığını söylesem çok sorgulamazdı. Kızlardan en azından birinin evde olduğunu ümit ederek zile bastım.

Birkaç saniye içinde otomatige basıldı, basamakları hızla çıktım. Kapıyı Ayten teyzeden başka herhangi birinin açması için dua ediyordum. Keçelerle rengârenk süslenmiş kapının önüne geldiğimde elimi kapıya vurmak için kaldırdım ama daha ben vuramadan kapı ardına dek açıldı. “Nefes! Hoş geldin!”

Ece’ydi. Cankurtaran bulmuşum gibi boynuna atladım, üstelik insanlara sarılmak huyum olmamasına rağmen. Ne yaptığımı fark ettiğimde saçma sapan bir şey yapmışım gibi hissederek geri çekildim ve yarım yamalak bir gülüş takındım. “Pardon,” dedim fısıltıyla.

“Bana sarıldığın için özür dilemene gerek yok, şapşık.”

Ece'nin keyfi yerinde görünüyordu. Saçları her zamanki gibi dümdüz uzanıyor, mavi tutamı parlıyordu. Üstüne saçlarıyla uyumlu görünen mavi bir elbise giymişti. Büyüdüğüm şehirde bu mevsimde artık havalar buz keserdi ama burası hâlâ ılıktı ve Ece kış gelene dek bunun tadını çıkaracakmış gibi görünüyordu.

“Ayten teyze burada mı?” diye fısıldadım.

Ece cevap veremedi çünkü aynı anda Ayten teyze elini bir bezle kurularak mutfaktan çıktı. “Ah, kızım sen mi geldin?”

Kızım.

Şaşkın bakışlarımı kadının mavi gözlerine diktim. Büyüdüğüm evdeki dürtüklemeleri, çekiştirmeleri, tokatları bir an için tekrar tekrar yaşadım sanki. Bazen, kendime bile itiraf etmek istemediğim gecelerde eve dönmeyi düşünüyordum. Kızların tüm iyiliğine rağmen burası korkunçtu, korkutucuydu. Hayatımla ne yapacağım hakkında, kendimle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oysa evde en azından, sabah altıda kalkıp kahvaltı hazırlamak zorunda olduğum belliydi.

Kızım.

Dönersem amcam yine aynı şeyi dener miydi?

Bana zarar gelmesine göz yumarlar mıydı? Belki de kaçışım onlar için büyük bir ders olmuştu ve onlar da pişmandı. Geri dönmemi dört gözle bekliyorlardı. Hem senelerce bana bakmış, besleyip büyütmüşlerdi. Burada, başka insanların arasında onları unutmuş gibi davranmam onlara haksızlık değil miydi? Ben onların kızı değil miydim?

Bana bir kere bile *kızım* dememişti babam. Adımı ağzına dahi almamıştı.

Bu kelimeyi ilk kez duyduğumu fark ettiğimde kalbimden vücuduma bir elektrik akımı yayıldı. Parmak uçlarım bile

uyuştu sanki. Elbet, ben de birilerinin kızıydım. Annemin kızıydım her şeyden önce ama o bana böyle seslenemeden göçüp gitmişti.

Böyle saçma bir sebepten dolan gözlerime öfkelenerek gülümsemeye çalıştım ve gözlerimi kırptırdım. “Şey evet,” dedim ama gözlerim bana ihanet etmeye devam ettiği için daha fazla konuşmadım.

Ayten teyze sanki bunu fark etmiş gibi kaşlarını çatı ve bir koluyla beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. “Neden dershanede değilsin bakayım sen? Bir şey mi oldu?”

Ağlamamak için kendimi sıksam da sol gözümde bir damlanın süzldüğünü hissettiğimde gözlerimi yılgınlıkla kapattım. Demek Ayten teyzeye de Zeynep’le aynı dershaneye gittiğimi söylemişlerdi. Belki de Tanem aynı yalanı kullanmanın işimizi kolaylaştıracağını düşünmüş ya da üniversiteye gitmiyor olmamı başka türlü açıklayamamıştı. Hepimizi yalancı yapmıştım, benim yüzümden herkesin düzeni bozulmuştu ve tüm bunlar yetmezmiş gibi tamamen yabancı bir kadının kolunda sebepsiz yere ağlıyordum.

Kendine gel, Nefes.

Derin bir nefes alıp geri çekilmeye çalıştım ama Ayten teyze beni öyle sıkı sarmıştı ki kollarından kurtulamadım. Kolları omuzlarımı sarıyor, sanki beni bir kozaya hapsediyordu. Sırtımı uzun uzun sıvazladı, ben gözyaşlarımı tutmaya çalışırken o sakın bir tavırla beni yatıştırmaya çalıştı.

Sahiden de omzunda sakinleştim ağır ağır. Belki hissettiklerim kaybolup gitmiyordu ama sarılmasının büyümlü bir gücü varmış gibi içime garip bir huzur yayılıyordu.

Beni serbest bıraktığında çekilip nemli gözlerimi kırptırdım. “Biraz bunaldım sadece,” dedim yalan söyleyerek.

Detaylı sorular sormamasını umdum çünkü kızların beni ona nasıl anlattığından emin değildim. Neyse ki Ayten teyze hiçbir şey söylemeden mutfağa gitti ve ben onu boş bakışlarla seyrederken o, sakın tavrıyla kocaman bir fincanı dolaptan indirip demlikten çay koymaya başladı.

“Bir fincan çay iyi gelecektir. Ne dikiliyorsunuz orada? Salona geçin bakayım.”

Kelimelerin sonunu yutuyor, çok hızlı konuşuyordu. Tavrı o kadar anaçtı ki söylediğini yapmaktan başka çaremiz yokmuş gibi hissediyordum. Ece’ye hızlı bir bakış atıp onun hemen arkasından salona geçtim. Belli ki Ece de benimle hemfikir di çünkü normal şartlarda Ece hiç kimsenin lafını böyle sorgusuzca dinlemezdi.

Ayten teyze gelmeden kolunu tutup kulağına yaklaştım. “Telefona ihtiyacım var,” dedim net bir şekilde. Derdimi anlasa yeterdi. O bizi bu evden bir şekilde, kazasız belasız çıkarırdı.

Bir çırpıda ne söylediğimi anlamak istercesine birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ayten teyze elindeki bir tepside çaylarla geldiğinde bakışlarını kaçırıp karşı koltuğa oturdu. Fellik fellik etrafta dolanan bakışlarından beni anladığını ve birazdan ne söyleyeceğini planladığını anlayacak kadar tanımıştım Ece’yi.

“Sanırım bugünkü dersleri ektin,” derken Ayten teyze yanıma oturdu ve bir elini bacağımın üstüne koydu şefkatle.

Elimdeki çaya ve ardından onun keskin, mavi gözlerine baktım. Yalan söylememek için omzumu silktim. Hareketimi bir onay gibi algılayarak bacağıma birkaç kez pat pat vurdu. “Bazen insan böyle hisseder. Olabilir. Stres de hayatın bir parçası. Bugün bir mola ver ama yarın mutlaka derslerine gidiyorsun, tamam mı çocuğum? Kendini bırakma, hepimiz uğraşımıza devam etmek zorundayız.”

Çocuğum, lafını duymamaya çalışarak gülümsedim. Kadının gözlerine bakmakta bile zorlanıyordum. Anneler böyleydi benim için. Bir canavar görsem bile belki daha tanıdık gelirdi bana ama *anne...* O bir anneydi. Tamamen bilinmez bir dünyadan, bilinmez bir türdü benim için.

Onu anladığımı ve sözüne uyacağımı göstermek için yine başımı salladım ve çayımdan bir yudum aldım. Ayten teyze neşeyle güldü, hatta neredeyse kıkırdadı. *Harry Potter*'ı daha dün okuduğum için miydi bilmiyordum ama bu kadın *Molly Weasley*'e inanılmaz derecede benziyordu.

Belki de benim anneler hakkında o kadar bir fikrim yoktu ki bana göre hepsi birbirine benziyordu.

Ece birden ayağa kalkıp ikimizin birden dikkatini üstüne çektiğinde çıktım kendi dünyamdan. “O zaman Ayten teyze, ben Nefes’i bir dışarı çıkarayım. Biraz stres atalım, kendine gelsin.”

“Daha çayını içmedin, kızım.”

Ece sehpaya bıraktığı fincanı eline alıp kocaman bir yudum aldı ve geri bıraktı. “Bak, içtim. Hadi Nefes!”

Neredeyse koşarak yanıma geldi ve kolumdan tutup kaldırdı beni. Aslında bu acelesinin nedenini biliyordum, sonuçta kadın her an teselli vermeyi bırakıp sorular sormaya başlayabilirdi ama yine de...

Ayten teyzeyle oturmak istediğimi fark ettiğimde bunu kabullenmeyi reddettim ve Ece’yle beraber hareket etmeye karar verdim. “Ayten teyze,” dedim içten bir sesle. “Çok sağ ol. Ben artık gideyim, biraz hava alalım.”

Ayten teyze neye uğradığını şaşırmış gibi, “Üstüme iyilik sağlık, ne bu acele canım?” derken ayağa kalkıp bizimle beraber kapıya ilerledi. “Ama böyle olmaz, ben daha oturacaktım

Nefes kızım! Kızım bir akşam yemeğe gel, oldu mu? Çarşamba akşam gel mesela.”

Ece’nin hemen yanımda put gibi kalakaldığını hissediyordum. Anneler hakkında çok bir fikrim olmayabilirdi ama bu kadınla uzun süre oturursam beni sorulara boğacağından emindim. Bunu anlamak için âlim olmaya gerek yoktu.

“Şey... Bugün boşladım ya, ders çalışmam lazım bayağı. Ama teşekkür ederim.”

“Aa! Hayatta olmaz, bir akşam iki saat az çalışınca hiçbir şeycik kaybetmezsin! Bak mutlaka geleceksin ama gününe karar ver. Haftaya kadar buradayım, bir günden birinde mutlaka gelirsin canım!”

“Ayten teyze, valla çok ders çalışmam...”

“Aa ben anlamam Ayten teyze falan! Akşam gel, en sevdiğin yemeği de söyle onu yapayım, e mi kızım?” Cevap vermeme müsaade etmeden üstüme eğildi ve geri çekilmeme fırsat vermeden yanaklarımdan sulu sulu öptü. Ben daha şoku atlatamadan aynısını Ece’ye de yaptı ve kapıyı araladı.

“Hadi bakalım, güzel güzel alın havanızı.”

Ne olduğunu anlamadan kapıdan çıktım ve Ece’yi takip ederek merdivenlere yöneldim. Ece hızlı adımlarla merdivenlerden inerken peşine takıldım ve hiçbir şey diyemedim.

Ancak apartmanın önüne indiğimizde Ece sıkıntıyla derin bir iç çekti, ellerini beline koydu ve düşünceli gözlerini göğe dikti.

“İşte buna, Nefesçiğim, gafil avlanmak deniyor.”



Küçük bir telefon dükkânından çıkarken elimde yeni telefonumu tutuyordum. Dükkânın sahibi Ece’nin “bir

tanıdığı”ydı. Adamı nereden tanıdığını tüm ısrarlarıma rağmen söylememişti. Yalnızca, “Büyüdüğün şehirde okumanın faydaları,” demişti. “Mahalledeki, sokaktaki herkesi tanırım.”

Caddede yan yana yürürken kafa karışıklığıyla ona döndüm. “Tanem çocukluktan arkadaş olduğunuzu, ilçede büyüdüğünüzü söylemişti.”

“Doğru söylemiş. İlkokulda beraberdik, dördüncü sınıfta ailem buraya taşınana dek. Sonra ben buradaydım, kızlarla da uzunca bir süre iletişimimiz yoktu. Ta ki hepimiz aynı liseyi kazanıp yurttta kalmaya başlayana dek. Kızlar hâlâ aynı okulda okuduğu için sözleşip yazmıştı ama benim haberim yoktu. Kaderin cilvesi...”

“Vay be...” derken gülümsüyordum. Bir arada olması gereken insanları kader er ya da geç bir araya getiriyordu demek. “Öyleyse sen birkaç sene kızlardan ayırdın?”

“Kısmen. Anneannem ve babaannemler ilçede olduğundan senede birkaç kez ziyarete gittiğimizde görüşüyorduk. Belki tamamen kopmamıştık ama biraz da kopmuştuk.”

Zihnimde dolaşan diğer soruları da sormak istiyordum ama aniden koluma girmesiyle aklım dağıldı. Beni caddenin sol yanındaki bir kafeye doğru çekiştirdiğinde ona izin verdim. Karşıdan karşıya geçip kapısında *Mama* yazan kafeye girerken çekingen bir sesle, “Bu Cem abiye ihanet sayılmaz mı?” diye sordum.

Ece cam kenarındaki masalardan birine yerleşirken alayla güldü. “Cem’in yerini seviyoruz diye sonsuza dek orada takılmamız gerekmiyor, kanka. Rahatla. Emin ol Cem abi de güzel birer pizza gömmemizi isterdi.”

Pizza! Hiç tatmadığım bir lezzet daha! Dudaklarımın keyifle kıvrılmasına engel olamadım ve menüyü önüme çekerek

pizzaları incelemeye başladım. Ananaslı pizza bile vardı ama tercihimin klasiklerden yana olması gerektiğini hissediyordum.

“Ne yiyeceksin?” diye soran Ece’ye kısa bir bakış attım.

“Karışık, sanırım. İçinde her şey var gibi görünüyor.”

“Tamam, ben de dört peynirli alayım. İkisini de tatmış oluruz.”

Ece birkaç dakika sonra yanımıza yaklaşan kıza siparişlerimizi verirken sabırsızca bekledim. Yeni telefonum masanın üstündeydi. Ece bana nasıl açıp kapatacağımı, kızlarla nasıl mesajlaşacağımı gösterecekti ama önce ona sormak istediğim başka sorular vardı.

“Lisede yeniden nasıl arkadaş oldunuz peki?” diye sorarken gözlerine beklentiyle baktım.

Başlangıçta, ilk tanıştığımızda kızların arasında hayatı hakkında en açık olanın Ece olduğunu düşünmüştüm. Oysa zaman içinde, onun yalnızca bu maskenin arkasına saklandığını keşfetmiştim hızla. Bir konuşmanın içinde her şeyi söylüyor, her şeyi anlatıyor gibi davransa da sanki hep gizlediği, anlatmadığı bir parça bırakıyordu. Hep mutluydu mesela. Onu bir kez bile suratı asık görmemiştim. Bir insanın hep mutlu olması mümkün müydü?

Zihnimden geçenlerden tamamen habersiz, “Okul sırasında karşılaştık,” dedi. “Hepimiz birbirimizi gördüğümüz için çok mutluyduk. Hemen yurt odalarımızı birleştirmek için çalışmalarına başladık. Ben ilk sene onlardan ayrı kalmak zorunda kalmıştım ama ikinci seneden sonra hiç ayrılmadık.”

Zihnim az önce söylediklerini birleştirirken kaşlarım çatıldı. “Ama anneler şehir merkezindeyse sen neden yurttan kalıyordun?”

Gözlerime bakmadan, “Daha iyi ders çalışırım diye,” dedi.

Bakışlarımı gözlerine diktim, ona baktığımı gördüğünü biliyordum. Sakince, sessizce bekledim. Başka bir sebebi olmalıydı.

Neredeyse bir dakikanın sonunda bakışları bana döndü. Gözlerinde paylaşmaya hiç de hevesli olmadığı bilgileri söylemek üzere olduğunu gösteren tuhaf bir öfke parlıyordu. “Çünkü evden nefret ediyorum. Bana böyle şeyler sorma.”

Öfkesi boğazıma bir yumru gibi otururken yutkundum. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Seni üzmem istememiştim.”

Kırık dökük sesim onu kendine getirmiş gibi gözlerini birkaç kez kırptırdı, ardından her zamanki neşesiyle gülümsedi. “Hayır, sen bir şey yapmadın. Sadece... Ben bu konularda konuşmam pek.”

Pizzalar gelene dek başka bir şey söylemedi, ben de yeniden konuşmaya cesaret edemedim. Bana telefonun ayarlarını ve nasıl kullanılacağını anlatırken bile söylediklerine tam olarak odaklanamadım çünkü tek düşünebildiğim onda gösterdiği neşeli, uçarı kızdan çok daha fazlasının olduğuydu.



Elimdeki anahtarı kapının önünde çevirip durdum. Dış kapı şansıma açıldı ve apartmana girebilmişim. Şimdi de evin kapısının önünde bir anahtara bir kilide bakıyordum. Dışarıda yorulmuştum. Üstelik bir an önce oturup yeni oyuncağımı, hatta ilk oyuncağımı kurcalamak istiyordum. Ama ya kapıyı açtığımda içeride bulursam onları? Ya vazgeçmişlerse bana onlarla kalmam için izin vermekten?

Bana neden yardım etsinlerdi ki? Onlara hiçbir faydam yoktu ne de olsa. Hatta belki de zararım vardı. Rüzgar'ı yatağından etmiş, Tolga'yı uykusuz bırakmıştım.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi dizginlemeye çalıştım. Beni kovacak olurlarsa Tanem'e söylediğim gibi toplanıp otele giderdim. Hem beni kovan onlar olduğu için Tanem beni suçlayamazdı ve böylece aramız bozulmazdı.

Yine de geçici bile olsa bir evimin olması güzel, öyle değil mi?

Kilidi döndürüp kapıyı iterek içeri girdim. Ev başta sessiz göründü gözüme, biraz da olsa içim rahatladı. Ama hemen ardından mutfaktan gelen sesleri fark ettim, tencere ve kaşık sesiydi. Arka planda çok kısık sesle müzik de duyuyordum. Biri yemek yapıyor olmalıydı.

Bir tüy gibi sessiz olmaya çalışarak kapıyı kapattım, çantamı kenara koydum ve ceketimi asıp üstüme başıma çekidüzen vermeye çalıştım. Saçlarımı çekiştirdim, tişörtümü düzelttim ve terleyen ellerimi pantolonuma sildim. Sessizliğimi koruyarak mutfığa yürüdüm ve tam kapının pervazında durdum.

Rüzgar tek başınaydı. Siyah bir eşofman ve tişört giymiş, üstüne mutfak önlüğü geçirmemişti. Tenceredeki bir şeyi karıştırıyordu. Arkası bana tamamen dönüktü. Biraz ilerleyip tencerenin içini görmeye çalıştım. Suyunu koyduğu pirinci aylak aylak karıştırıyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Suyu kaynayan pilavın altı..."

Öyle ani bir hareketle sıçradı ve bana döndü ki elinde tuttuğu tahta kaşıktan suratına su sıçradı. Ben yanağımdaki suyu elimle silerken o, yüzünde yarı dehşet, yarı şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Sen de nereden çıktın?"

Onu korkuttuğumu fark edince elimde olmadan güldüm. "Pardon," dedim. "Yeni geldim."

“Hayalet misin kızım sen? Kapıyı bile duymadım.”

“Suyu kaynayan pilavın altı kısılır,” diye tekrar denedim. “Ve kapağı kapatılır. Tabii eğer tuzunu attıysan. Her halükârda, böyle aylak aylak karıştırman çok yanlış.”

Bir kaşı havalandı. “Aylak aylak mı?”

Kötü bir şey söylediğimi fark ettiğimde yüreğim hopladı. “Yani şey... demek istediğim, yavaşça. Kötü bir şey kastetmedim. Gerçekten. Özür dilerim.”

“Tamam, tamam,” derken beni durdurmak istercesine iki elini uzatıp aramıza koydu. “Kızmadım, sakın ol.”

Dehşete düştüğümü nasıl bu kadar kolay fark ettiğini bilmiyordum ama derin bir nefes aldıktan sonra kaşığı elinden kaptım ve kenardan uzanıp ocağı kısıtım. Pilavı mahvedecekti bu gidişle. Kapağını da kapattıktan sonra, “Sanırım bu işten pek anlamıyorsun...” diye mırıldandım.

Gözlerini devirdi ve hiçbir şey söylemeden buzdolabına yöneldi. Ardından dolabı açıp bir tepsi köfteyi çıkarıp eseriyle gurur duyarcasına gülümsedi. “Bak,” dedi. “Köfte sözümü tutuyorum.”

O, elindeki tepsiyi tezgâha bırakırken ben kaşlarımı çatmış, dehşet içinde onu izliyordum. Temkinli bir şekilde tezgâha yaklaşıp gözlerimi köftelere diktim. Bizim evde et pek pişmezdi ama bir kere köfte yapmıştık ve o günden beri tadı damağımdaydı. O gün köfteyi elbette *ben* pişirmiştım. Ve bu köfteler fazla profesyonel görünüyordu.

Hafifçe eğilip kokladım ve bir zafer kazanmışçasına gülümsedim. Elimi belime atıp Rüzgar’a döndüm. “Kasap köftesi bu.”

Birkaç saniye boyunca bana bakakaldı. Sanki kafasının içini açıp bakmışım ya da bir medyummuşum gibi bir şok vardı

gözlerinde ama mutfaktan biraz anlayan herkesin aradaki farkı göreceğine emindim.

Bir karar vermeye çalışıyormuş gibi bir köfteye bir bana baktı. “Hiç de bile. Kendi ellerimle yaptım.”

Bir şey söylemek yerine ona dik dik bakmaya devam ettim.

“Sonuçta sana köfteyi ben yoğuracağım diye söz vermemiştim!”

“Demek U dönüşü yapmaya karar verdin?”

“Dik dik bakınca korkunç oluyorsun.”

“Küçücük boyumla benden korkuyorsan sana da helal olsun,” derken sesimin ne kadar inatçı çıktığına inanamıyordum.

“Denizanalarını bilir misin? Bazı türleri bir-iki santimi geçmez ama zehirleri ölümcüldür.”

Kaşlarım ben onlara engel olamadan daha da çatıldı. Şimdi de denizanası mı olmuşum? İmdat diye bağıracaktım!

“Ne alakası var?” diyerek köşeye geçip sandalyeye oturdum. Bu çocuk neden sinirime bu kadar dokunuyordu bilmiyordum ama beni deli ediyordu. Sürekli dik dik konuşmak zorunda mıydı? Üstelik karşısında ezilip büzülmekten öyle sıkılmışım ki ona diklenmeden duramıyordum. Dün geceki rezaletten sonra en fazla ne olabilirdi ki? En fazla beni kovardı, varsın kovsundu!

“Hadi yap köfteyi,” dedim huysuz bir sesle. “Bekliyorum.”

Dolaptan çıkardığı koladan iki bardağa doldururken ona diklenen bu halimden rahatsız olmuyor gibi rahat bir hali vardı. Hatta aksine, fazla kibar davrandığımda çok daha fazla rahatsız oluyormuş gibiydi. Onu terslememe ve bir şeyler buyurmama rağmen şu anda bana bir bardak kola uzatıyor olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Öte yandan onun bu tavrı bana kendimi suçlu hissettiriyordu. Dün yaptığı gibi tersleseydi ben de aynısını kolaylıkla

devam ettirebilirdim ama kibarlığı tuttuğu için şimdi de ben vicdan azabı çekiyordum. Kendimi kötü hissettiğim için, “Ben bundan sonra salonda yatarım,” dedim. “Sen lütfen odana geç.”

Tıpkı pilavı karıştırırken olduğu gibi aheste tavırlarla dola-
bın içinden tavayı alıp ocağın üstüne koydu. Kolasından bü-
yük bir yudum aldı, tavaya biraz yağ döktü. Sesi sakindi ama
oldukça netti. “Ben salonda yatarım demiştim. Bunu uzatmaya
gerek yok. Zaten ben çoğu gece orada uyuyakalıyorum.”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Yalan söylüyorsun. Bir insan mükemmel bir yatağı varken
neden salonda uyuyakalır ki?”

“Bundan gece rahat uyuduğunu mu çıkarmalıyım?”

Kısa bir an bana dönüp gülümsedi, bense ona bön bön bak-
tım. “Ee... Hayır. Ne alakası var? Yatak dediğin şey rahattır zaten.”

Hafifçe güldüğünü omuzlarının sarsılmasından anladım.
Ocağa koyduğu tavanın altını açmadan köfteleri dizmeye baş-
ladı. İnsan en azından kızartma yapacağı zaman yağı kızdırması
gerektiğini bilmez miydi? Bunlar her gün aç dolaşıyor olabilir
miydi? İnsan köfte kızartmayı bile beceremez miydi?

“Önce ısıt,” dedim.

“Ne?”

“Köfteleri koymadan önce tavayı ısıtmalısın.”

“İstersen gel, sen yap.”

“İddiayı kaybetmiş olsam, yapardım. Ve sen de parmakla-
rını yerdin, buna emin olabilirsin. Ama sanırım iddiayı ben
kazandığım için bugün aç kalacağız.”

Köfteleri alelacele tavadan aldığını gördüğümde daha fazla
dayanamadım ve yardım etmek için ayağa kalktım. O, köfteleri

aldıktan sonra ben de tavanın altını yaktım. “Yağın kızmasını beklemezsen köfteler yağ çeker. Tadı ağır olur.”

Uslu bir çocuk gibi, hiç sesini çıkarmadan beni dinliyordu. Tavanın ısındığına ve yağın kızdığına kanaat getirince, “Şimdi köfteleri koyabiliriz,” dedim.

Sessizce ve itaatkâr bir tavırla köfteleri dizdi. Tek sorun, köftelerin arasında beş metre vardı ve kenarda bir sürü köfte kalmıştı. “Böyle olmaz, ateşi boşa harcıyorsun. Köftelerin hepsi tavaya sığar, sıkıştır biraz.”

Yine aynı tavırla kalan köfteleri de tavaya dizdi. Ocağın altını hafifçe kıstım. “Çok kısık olmayacak ama çok açık da olmayacak. Altını çok açarsan içi pişmez. Altını çok kısarsan da yağ çeker. Böyle orta ateşte pişecek. Artık yakmadan, çevire çevire pişirirsin diye düşünüyorum.”

“Güya ben yapacaktım,” derken köftelere öyle büyük bir kederle bakıyordu ki dudaklarımın arasından kaçan kıkırtıyı tutamadım. Hemen sonra gülüşümden utanıp elimi dudağıma götürdüm. Kendi kıkırtım bana bile yabancı gelmişti.

Ciddileşerek, “Sen yaptın zaten,” dedim. “Yardım alamayacağımı söylememiştik.”

Bana genişçe gülümsedi, öyle bir gülüştü ki gözlerinden dudaklarına filizlendi. Ben de ona gülümsedim.

Aramızdaki bu sıcak havayı ansızın, “Sana inanmıyorum,” diyerek bıçakla keser gibi dağıttı.

“Efendim?” dedim anlamayarak.

“Sana inanmıyorum. Yalan söylüyorsun. Anlayabiliyorum. Hangi konuda yalan söylüyorsun bilmiyorum ama bir şeyler sakladığına eminim.”

Onun beni kolayca okuduğunu düşündüğüm zamanlarda haklı olduğumu fark edip dehşete düştüm. Ona ne cevap

vermem gerektiğini düşünürken gözlerimi birkaç kez kırptırdım ama o, benden önce davranıp sözlerine devam etti. “Ama her nedense, aynı zamanda sana güveniyorum da. Neden, bilmiyorum çünkü ben kimseye güvenmem. Ama sana güveniyorum. Yalan söylüyorsan da mecbur hissettiğini anlıyorum. Bir şey fısıldıyor kulağıma. Umarım beni yanıltmazsın, Nefes, umarım güvenimi boşa çıkarmazsın.”

Endişeyle dolu kalbimin ona verecek tek bir cevabı dahi yoktu. Ona hiçbir şeyi anlatamazdım. Kimseye güvenemezdim. Tek başıma durmak zorundaydım, Tanem’e güvenmek bile bir hataydı belki de. Herkes her an çekebilirdi ipimi. Tek bir kişinin babamı bulup yerimi haber vermesine bakardı. Böyle bir şey olursa o gün öleceğime adım gibi emindim.

Bu yüzden yalnızca yutkundum ve bir el boğazımı sıkıyor-muş gibi hissettiğim için konuşmakta zorlanarak, “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim. “Yalan söylemiyorum.”

“Tabii,” dedi hiç beklemeden. “Biliyorum.”

“Gerçekten.”

“Evet. Biliyorum diyorum ben de.”

İnanılmaz biriydi. Yanar döner bir ateş gibiydi, bir sonraki kıvılcımın, alevin hangi yöne gideceğini tahmin etmek imkânsızdı. Belki de tam da adı gibi bir rüzgârdı, hangi yönden eseceğini bilmek mümkün değildi. Sözleri yanaklarımı, saçlarımı okşayan bir rüzgârın şefkatli kolları mıydı yahut beni oradan oraya savuracak bir kasırga mıydı meçhuldü.

Simsiyah gözleri gözlerimdeydi. Yıldızsız bir geceye benziyordu gözleri, öyle derin bir siyahlıktı. Belki de karanlıkta bir göldü; öyle yalın, öyle görünmez, öyle bilinmez fakat öyle

sakin. Onun ne demek istediğini, orada durmuş gözlerine bakarken birden anladım.

Gözleri ne söylüyor, göremiyordum. Kendini gizliyor, düşüncelerini saklıyor, görmemem için elinden geleni yapıyordu. *Ama ona güveniyordum.*

Bir yabancıya güvenebileceğim kadar güveniyordum en azından.

Güveniyordum... *Ama bunu dillendirebileceğim kadar, yabıt kendimi açık edebilecek kadar değil.*

Konuyu kapatmak için saçma sapan bir şeyler söylemeye hazırlanırken burnuma gelen kokuyla irkildim ve tavaya döndüm. “Köfteler!”

Çoğu yanmak üzere olan köfteleri işaret ettiğimde Rüzgar, bir alarma basmışım gibi irkilip eline maşayı aldı. Beni rahat bırakmak zorunda kaldığı için rahatlayarak içimden yanan köftelere teşekkür ettim ve birkaç adım geri gidip duvara yaslandım. Rüzgar sanki dünya yanıyormuş gibi bir telaşla köfteleri çevirmeye çalışıyor, alelacele hareket ettiği için üstüne yağ sıçratıp duruyordu. Dudaklarımdan kaçan ikinci bir kıkırtıya engel olamadım ve ocakla boğuşan Rüzgar’ı izlemenin günümün en eğlenceli anlarından biri olduğunu düşünmemeye çalıştım.

16

Telefon kullanmak bir oyuncuğa sahip olmak gibi değildi, tam aksine daha çok çözmeme gereken bir matematik problemini andırıyordu.

Yatakta uzanmış, elimdeki telefonu kurcalıyordum. Birkaç sorunum vardı: İlki, hat almaya korkuyordum. Bu da insanlarla iletişime geçmemi hâlâ zorlaştırıyordu. Ece bana kullanmak için hat gerektirmeyen bir mesajlaşma uygulaması indirmişti ama o uygulamayı da herkes kullanmıyordu. Örneğin Cem yoktu, onunla işle ilgili iletişime geçmem mümkün değildi. Ece ve Tanem benim için uygulamayı indirmişti neyse ki.

İkincisi, sosyal medya oldukça karışıktı. Dün Ece bana biraz öğretmeye çalışmıştı ve onun yanında elimden geleni yapmıştım ama onun deyimiyle *doksanlık teyzeler gibi kaydırıyordum*. Ekranda o kadar fazla resim, imge, tuş vardı ki hangi birine odaklanacağımı ve hangisinin ne işe yaradığını anlamıyordum. Şu anda tek yapabildiğim *Reels* sekmesine girmek ve mesajları görmektir. Diğer her şey kafamı karıştırıyordu.

Ece ilk iş kendime sahte bir hesap açmamı önermişti. Böylece onun yardımıyla bana bir e-posta adresi almış, ardından da *Instagram* ve *TikTok* hesaplarımı oluşturmuştuk. Buraya

kadar tamamdı, her ikisinde de kullanıcı adım *eceninarkada-sı*'ydi çünkü aklıma hiçbir şey gelmemiştii ve Ece de bunu uygun bulmuştu. Şimdi bomboş bir profil sayfam ve karmakarışık da bir anasayfam vardı. Videolar, fotoğraflar... Ama önüme düşen hiçbir şeyi, daha doğrusu hiç kimseyi tanımıyordum ki ben. Bu insanları izlememin amacı ne olabilirdi? Tanımadığım insanların ne yaptığını neden önemsemeliydim?

Bu düşünce aklımda küçük bir kıvılcıma neden oldu. Evet, sosyal medya tanımadığım insanlarla doluydu. Öte yandan tanıdığım bazı insanları sosyal medyada bulmam ihtimal dahilinde değil miydi?

Arama kısmına gelip boşluğa aklımdaki tek ismi yazdım: *Aras*.

Arama kutucuğunda birdenbire beliren bir sürü hesabın adını incelerken onu bulmak istiyorsam soyadını da yazmam gerektiğini fark ettim. Bu *Instagram* denen merette binlerce Aras olmalıydı. İyi de soyadı neydi ki?

Hafızamı biraz zorlamayı denedim. Kitaplarında isim yazmıyordu, ondan emindim. Ama belki ortaokulda, yoklama alınırken duymuş olabilir miydim? G ile mi başlıyordu sanki? Güner? Hayır, hayır... Ama Gü ile bir şey...

Zihnimde birden sınıf öğretmenimizin tiz ama ciddi sesi belirdi: Aras Güntekin!

Tabii ya. Arama kutucuğunu heyecanla, telaştan birkaç kez yanlış harflere basarak doldurdum. Onu aylar sonra görecekmak bana kendimi bir garip hissettiriyordu. Sanki o evdeki, Aras'ın kitaplar bıraktığı Nefes başka biriydi, bense bambaşka biri. Kaçtığım gün beni o Nefes'ten tamamen ayırmıştı ve ben o Nefes'in iletişimde olduğu biriyle görüşemezmişim gibi...

Uygulamanın karşıma çıkardığı beş sonucun hepsine tek tek tıkladım. Küçük profil resimlerinden görebildiğim kadarıyla insanlar garip fotoğraflarını profil resmi yapmayı tercih ediyordu. Ancak üçüncü isme geldiğimde gördüğüm profil fotoğrafı beni durdurdu.

Bir betonun üstüne oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, başını da ellerine yerleştirip fotoğrafa gülümsemişti. Bu oydu... Parmağımla fotoğrafını sevmeye bile kıyamadım. Profilinde okuduğu lise dışında hiçbir şey yazmıyordu ve geri kalan her şey gizliydi. Paylaşılmış otuz dört gönderisi olmasına rağmen ben hiçbirini göremiyordum.

İçimden onu takip etmek geçiyordu ama bunu ne kadar istersem isteyeyim yapamayacağımı biliyordum. Eski hayatıma dair herhangi bir şeye temas etmek korkunçtu. Aras'a güveniyordum güvenmesine ama ne olacağı belli olmazdı. Hem zaten hesap kendi adıma bile değildi, takip etsem de beni tanımadığı için kabul etmeyebilirdi.

Yine de merak ettim. Hiç tanımadığı, sahte olduğu belli olan bir hesabın isteğini kabul eder miydi? Beni hiç düşünüyor, aklına getiriyor muydu? Böyle bir hesaptan istek aldığı anda bir ihtimal, bana ait olduğunu düşünür müydü? Ne de olsa kaçıp gittiğimi biliyor olmalıydı. Notu bulmuş ya da en azından, artık bıraktığı kitapları koyduğu yerden alan kimsenin olmadığını fark etmiş olmalıydı.

Ona istek atmak, varlığını bildirmek, belki mesaj atmak, bir aydır inşa ettiğim her şeyi yerle bir ederdi.

Telefon ellerimin arasında çalmaya başlayınca irkildim ve telefon, titreyen ellerimin arasından yatağa düştü.

Pekâlâ, bu bir ilkti.

Neyse ki ekranda Tanem Akar yazıyordu, yani endişelenmek için hiçbir sebebim yoktu.

Telefonu kulağıma tereddütle götürdüm ve ne diyeceğimi bilemeyerek bekledim. Kısa bir sessizliğin ardından Tanem'in sesi duyuldu. "Alo?"

"Alo?" diye karşılık verdim ve güldüğünü işittim.

"Selam şapşık, n'aber?"

Sesi beni neşeyle gülümsetti. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama beni bir şekilde, her zaman neşelendirmeyi başarıyordu. "İyiyim, sanırım. Biraz sıkıldım. Cem'e yemek yapmaya devam etmem lazım."

"Çocuklar senin dershaneye gittiğini düşünüyor. Çalışıyorum diyerek eve bir anda pasta börek eşyası alırsan foyamız açığa çıkabilir."

"Evet, ben de bunu düşündüğüm için böyle bir işe kalkışmadım ama... Cem'e mahcup oluyorum."

"Merak etme, ona çok hasta olduğunu söyledim. Her zaman düzenli çalıştığın için hiç sorgulamadı. Ayten teyze de haftaya gider, sorun kalmaz. Esas başka bir problemimiz var."

Yatakta doğruldum ve kaşlarımı çattım. "Neymiş o?"

Meraklı ve alaycı bir tonda, "Ayten teyze bu akşam seni mutlaka bekliyormuş. Dediğine göre söz vermişsiniz. Sen ve Ece?" diye sorarcasına söylendi.

"Söz falan vermedik!" diye itiraz ettim. "İsrar etti, lafı ağzımıza tıktı ve bizi yolcu etti. Cevabımızı bile beklemedi!"

Sıkıntıyla iç geçirdi. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Ayten teyze... Nasıl desem, iyidir hostur da biraz despottur. Ve dikkatlidir. Yalan söylediğimizi anlarsa biteriz."

"Ne yapacağız?"

“Hikâyemizi netleştireceğiz,” derken ciddileşti.

“O ne demek?”

“Yalanımızı sağlamlaştıracamız yani. Bir saate gelirim, konuşuruz. Öpüyorum seni çok.”

Lafı tıpkı şikâyet ettiği Ayten teyze gibi neredeyse ağzıma tıkayıp telefonu çat diye kapattığında kararan ekranla bakıştım. Tanem, Ayten teyze bariyerini aşabileceğimizi zannediyor olabilirdi ama ben o kadar ümitli değildim. O kadında bir şey vardı; etrafa çok dikkatli bakıyor, her şeyi çok dikkatli dinliyor ve bunu garip bir kayıtsızlıkla yapıyordu.

Ve ben yalan söylemek konusunda ondan kaçınabilecek kadar iyi miydim, emin değildim.

Kapı çaldığında konuşmamızın üstünden yalnızca yarım saat geçmişti. Kapıyı hevesle araladım, Tanem’le aynı evin içinde olmayı özlüyordum. Fakat ona sarılmak üzereyken olduğum yerde kalıp gördüklerim karşısında gözlerimi birkaç kez kırıştırdım.

Tanem biraz... fazla hazırlanmış görünüyordu. Öncelikle saçları, her zamanki düz hallerinin aksine kocaman dalgalarla omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üstüne hava serin olmasına rağmen mini, bordo bir elbise geçirmiş, altına siyah bir çorap giymişti. Yüzünde hiç görmediğim kadar çok makyaj vardı ve sanki komşuya değil de düğüne gider gibi bir haldeydi.

Adı, dudaklarımdan bir soru sorarcasına döküldü. “Tanem?”

Fakat Tanem hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi neşeyle içeri girdi, beni yanaklarımdan gürültülü bir şekilde öptü, mantosunu portmantoya astı ve etrafa şöyle bir bakındı. “Çocuklar yok mu?”

Kaşlarımı çattım. “Okuldalar. Sen neden değilsin?”

Suratını huysuzca astı ve ellerini saçlarından geçirip güzelim saçlarını dağıttı.

“Bugünü ekdim. Önemli sorunlarımız var. Gel.”

Enerjisini koruyor olsa da yüzünün aniden düştüğü dikkatimden kaçmamıştı. “Ne oldu, Rüzgar’ı mı görmen gerekiyordu?”

Elini önemli değil dercesine salladı. “Boş ver, boş ver,” dedi. “Biz sorunlarımıza odaklanalım.”

Geçip koltuğa oturdu ve kucağına bir yastık aldı. “Aytan teyze bu akşam seni yemekte mutlaka görmek istiyor. Bugün olmazsa yarın yine çağıracak, yani bu işten kaçış yok. Neden biliyor musun? Çünkü ona yakalandık ve senin arkadaşımız olduğunu söyledik! Şimdi de seninle tanışmak istiyor!” Dertli dertli iç çekti. “Ben bir malım!” diye haykırdı aniden, dünyaya ilan edercesine.

“Konuyu dağıtma da ne oluyor, anlatsana! Hem bu halin ne? Buradan çıkıp düğüne mi gideceksin?”

Kaşlarını çatıp üstüne başına baktı. “Ne varmış halimde? Azıcık özendim sadece!” Ona dik dik bakarak kafasında bir tilkiler döndüğünü bildiğimi göstermeye çalıştım ama gözlerini devirdi ve beni zerre umursamadan, agresif bir tonla devam etti. “Aytan teyze ilk geldiğinde ona ne söyledim?”

“Ne söyledin?”

“Senin *benim* arkadaşım olduğunu. Hem de çocukluktan. Toparlamak için aynı zamanda Zeynep’le aynı dershaneye gittiğini söyledim ama...”

“Ee?”

“Eesi, peki çocuklara ne söyledik?”

“Benim... Zeynep’in arkadaşı olduğumu. Ee, yani ne olmuş?”

“Ne olmuş biliyor musun, Nefesçiğim? Bil bakalım Ayten teyze yemeğe başka kimleri çağırıyor? Doğru bildin! Benim o baş belası kardeşimi!”

Ortaya peş peşe attığı bilgiler zihnimde birleşirken şok içinde ona bakakaldım. Ayten teyze gibi anaç bir kadının bulabil-
diği tüm gençleri akşam yemeğine çağırması değildi şaşırtıcı olan. Asıl şaşırtıcı olan, bizim insanlara birbirinden farklı iki yalan söylemiş olmamızdı.

“Ayten teyzeye neden öyle dedik ki o gün?”

“Bilmiyorum! O an sadece seni evden çıkarmaya çalışıyordum. Aklıma ilk ne geldiyse söyleyivermişim!”

“Rüzgar’ın bu yemeğe gelmesine engel olmanın bir yolu yok mu? Ona söylemesek ama Ayten teyzeye işi varmış desek?”

Tanem acılı bir gülüşle gözlerimin içine baktı. “Ayten teyze Rüzgar’ı bizzat aradı. Rüzgar da anne yemeği yeme fırsatını asla tepmedi tabii ki.”

Başımı ellerimin arasına aldım. “İkisini aynı anda idare edemeyiz.”

“Etmek zorundayız.”

“İyi de nasıl?”

Tanem, sanki olanların kontrolünü eline almasına yardımcı olacakmış gibi ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Geçmişten pek fazla konuşmayacağız. Konuyu sürekli günümüze getireceğiz. Senin kimin arkadaşı olduğuna dair bir ima geçse bile hepimizin arkadaşısın sonuçta. Artık. Anladın mı?”

“Ya... Yani ya yanlış bir şey söylersek ve foyamız ortaya çıkarsa? Ya aniden çocukluğumuzdan konu açılırsa? O zaman ne yapacağız?”

Tanem birkaç hızlı adımda yanıma geldi ve beni omuzlarımdan tuttu. “Olmayacak. Olursa da bana bırak. Toparlamaya çalışacağım. Bana güven.”

Bu konuda Tanem’e her şeyimle güveniyordum.

Aynı şeyi kendim için söyleyemeyecektim.

Kaygılı bakışlarımı eliyle savuşturdu. “Şimdi bunları boş verelim,” dedi, sanki tamamen önemsiz bir şeyden bahsediyor-muşuz gibi. “Ve akşama ne giyeceğini konuşalım.”

Hiç âdetim değildi ama ona, onun sık sık yaptığı bir hareketle karşılık verdim.

Gözlerimi devirdim.

Tanem beni umursamadı ve yanında getirdiği kıyafetlerimi ortalığa serdi. Yalanı, dolanı, yakalanma ihtimalimizi, her şeyi bir kenara itmiş ve Ayten teyzenin “büyük daveti”ni bir eğlenceye çevirmeyi başarmıştı. Herkese *şık* giyinmesini söylemişti, artık bu her ne demekse. Zira kendisi de şayet kör değilse getirdiği tüm kıyafetlerimin siyah, beyaz, gri tişörtler ve gömleklerden ibaret olduğunu biliyor olmalıydı.

Fakat Tanem için “hayır” bir cevap değildi. Aşılması gereken küçük bir engeldi.

“Bak, şu beyaz tişörtle siyah kotumu giyeyim, bence aşırı şık. Sence de değil mi?” derken gözlerine umutla baktım. Bu konuda beni zorlaması istediğim son şey bile değildi.

Ama Tanem başını iki yana salladı. “Eve gidelim, benim dolabımdan bakalım. Bunları her gün giyiyorsun!”

“Evet! O yüzden, bugün de giymemek için hiçbir sebebim yok!”

Beni dinlemedi. Kot ve tişörtü şimdilik üzerime geçirmemi, eve gittiğimizde kıyafetlerime yeniden karar vereceğimizi

buyurdu. Ben çantamı toparlayıp montumu giyinirken sabırsız bir tavırla kapı ağzında bekledi ve sonunda hazır olduğumda evden koşarcasına çıktı.

Bugün bu kızda bir haller vardı ama sebebi neydi, işte o meçhuldü.

Rüzgarlardan çıkıp Tanemlerin evine varmamız beş dakika-dan fazla sürmedi. Merdivenleri çıkarken Tanem'in bu kadar büyüttüğü kıyafet mevzusunu kızların nasıl ele aldığını merak ediyordum.

Ece için giyinmek zaten bir hobiydi, bu yüzden kapıyı koyu yeşil kadife bir etek ve sarımtırak bir bluz gibi ilginç bir kombinle açtığında şaşırmadım. Esas şaşırdığım, onun hemen arkasında duran Zeynep'ti.

Bu, onu depresyon hırkası ve sınav topuzu olmadan gördüğüm ilk seferdi sanırım. *Plaja gittiğimiz gün* hariç diye düşündüm ama o gün bile giyimi özensizdi. Bugünse bambaşka biriydi.

Bej, boğazlı bir bluzun üstüne kahverengi bahçıvan tulumu giymişti. Saçlarını her iki yandan toplayıp örmüş, hafif de makyaj yapmıştı. Takı bile takmıştı. Değişmeyen tek şey Harry Potter gözlükleriydi.

Öyle tatlı görünüyordu ki insanın yanaklarını sıkası geliyordu.

Ece boynuma atlarken Zeynep her zamanki gibi arkada kaldı ve bana sevecen bir tebessümle bakmaya devam etti. Sanırım bu kez bir değişiklik yapıp o da bana sarılacaktı ama son anda mutfaktan çıkan Duru, aramıza girerek elindeki tabağı Zeynep'in eline tutuşturdu. "Boş durma da şunları salona götür!"

Ece'ye sarılırken kulağına doğru, "Eyvah," diye fısıldadım. "Duru'nun yine halleri üstünde!"

“Ayten teyze buradayken hep böyle oluyor...”

Ece benden ayrıldığında üstüme başıma şöyle bir göz attı ve yüzünü buruşturdu. Üstüme bir şey döktüğümden şüphelene rek tişörtüme baktım. “Ne oldu?”

Ece bana cevap vermek yerine öfkeli gözlerle Tanem’e baktı. “Tanem! Hani hepimiz şık giyinecektik!”

“Ne oluyor ya? Nereden çıktı bu şıklık merakı?” diye isyan ettim.

Ece kolunu omzuma doladı ve bilmiş bilmiş gülümsedi. “Kız neşesi hayatım. Hadi bakalım, odaya! Marş marş!”

Tanem Ece’nin emrine büyük bir keyifle itaat ederek beni giyinme odasına kadar sürükledi, ardından kapıyı kapatıp ilk gün yaptığı gibi gardırobunu karıştırmaya başladı. “Kısa, açık bir şeyler istemezsin diye tahmin ediyorum?”

“Tanem,” dedim dişlerimin arasından. “Hiçbir şey istemiyorum.”

Bana dönüp bıkkınlıkla iç geçirdi. “Bak. Herkes ne güzel giyindi. En azından... Tamam, bak kot pantolonun kalsın. Ama üstüne güzel bir bluz bulayım mı? Belki parlak bir şeyler? Takı takarız, saçlarını yaparız? Ne dersin?”

İçimde büyük bir sıkıntıyla cevapsız kaldım. Bir yanımda bu olaydan hiç hazzetmiyordu. Dikkat çekme ihtimalimden, birazcık bile güzel giyinmekten nefret ediyordum. Kendimi güzel bulmuyordum ama güzel olan kıyafetler de giymek istemiyordum. Kimsenin bakışlarını üstümde istemiyordum. İyi niyetli olsalar bile.

Öte yandan, gruptan ayrılmak hoşuma gitmiyordu. Zeynep’in bile tatlı tatlı giyindiği ortamda kot ve tişört ikilisiyle herkesten farklı görüneceğimi biliyordum. Bu da en başından

beri istemediğim şeyin gerçekleşmesine neden olacak, yani tüm bakışları üstüme çekecekti. Tam tersi bir anlamda da olsa dikkat çekmeyi başarmış olacaktım.

“Peki.” Sesim yenilgiyle kısık çıkmıştı. “Ama!” diye araya girdim, fazla heyecanlanmasına müsaade etmemek için. “Gerçekten sade ve koyu renkli bir bluz! O kadar!”

“Ve takılar!” dedi Tanem neşeyle ellerini çırparken.

Beni umursamadan gardırobuna döndü ve her şeyi birbirinin üstüne atarak karıştırmaya başladı. Bu kız aradığını nasıl buluyordu acaba? Ne zaman görsem dolabı karman çormandı.

“Heh!”

Elinde tuttuğu incecik bir bluzla bana döndü. Aslında beklediğimden sadeydi, simsiyahtı öncelikle. Başka bir rengi kabul etmeyeceğimi bildiğinden kazanamayacağı bir savaşa girmemeyi tercih etmiş olmalıydı. Boğazlı bir şeydi, yani açık değildi... Bu bluzu özel yapan şeyin ne olduğunu anlamak için kaşlarımı çatarak incelerken kollarının transparan olduğunu fark ettim ve Tanem’e kınayarak kısa bir bakış attım.

Penye kısmı askılı bir şekilde uzanıyor, omuzları ve kolları transparan, tül gibi bir kumaşla devam ediyordu.

Açık değildi belki ama dikkat çekici olmadığını söylemek imkânsızdı.

İtiraz etmek üzere olduğumu sezmiş olacak ki, “En azından bir dene!” diye neredeyse bağırdı Tanem.

Oflayarak ona arkamı döndüm ve tişörtümü çıkardım. Artık morluklarım tamamen geçtiği için daha rahattım. “Sadece deneyeceğim,” dedim. “Sevmezsem direkt çıkarırım ve bana engel olamazsın.”

“Tamam, tamam.”

Beni geçiştirdiğini düşünüyordum ama daha fazla itiraz etmek yerine uzattığı kıyafeti boynumdan geçirdim ve aceleyle giydim.

Kıyafetin belini çekiştirip pantolonumun içine koyarken ona döndüm. Gözleri beğeniyle kısıldığında gülümsemekten alamadım kendimi. Aynanın önüne geçip kendime bir göz attım.

Kollarım tülümsü kumaşla kapanmıştı, dar bluz belimi ortaya çıkarmıştı. Dikkat çekiciydi, muhtemelen... ama... *güzeldi de*. Tanem ya da Ece gibi çıtı pıtı bir güzellik değildi benimki, biliyordum. Her şeyden önce kendimi güzel bulmuyordum ama kıyafet güzeldi işte. Üstelik içinde kendimi çok da rahatsız hissetmiyordum.

“Tamam,” dedim umursamaz görünmeye çalışarak. “Sen kazandın.”

Tek beklediği buymuş gibi neşeyle ellerini çırpı ve elimden tutup bu kez de odasına sürükledi. Beni sandalyesine oturtuttuktan sonra masanın üstünde dağınık bir halde duran takılarının içinde bir şeyler aramaya başladı.

“Kulakların delik değil, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Ama bu, Tanem’in çok da umurunda değilmiş gibiydi. Sanki daha çok kendi kendine konuşuyordu.

“Bence sen gümüş takı insanısın. Şunlara bir baksana.”

Birkaç bileklik ve bir de kolye seçmişti. Kolye incecikti ve ucunda, yeşil yuvarlak bir taşın üstünde gümüş renkli hayat ağacı uzanıyordu. Sevimliydi, göze çarpacak bir şey değildi. Ama bilekliklerin hepsi çok kalındı ve onlar bileğimdeyken rahat edebileceğimi sanmıyordum.

“Kolye olur,” dedim en net sesimle. Daha fazlasını kabul etmeyeceğimi anlamalıydı.

Neyse ki itiraz etmedi. Kolyeyi açıp boynumdan geçirdi, saçlarımı kaldırmamı bekledi ve ardından bağladı.

Geri çekildiğinde bana şefkatle gülümsüyordu. “Biliyor musun?” diye mırıldandı düşünceli bir sesle. “Düşünüyordum da... Tüm bunların senin için yeni olduğunu biliyorum. Zorlandığını görüyorum, Nefes. Ama her gün bir adım daha ileri atmaktan geri durmadığını da görebiliyorum. Cesaret hiçbir şeyden korkmamak değildir. Herkes bir şeylerden korkar ama asıl cesurlar, korkularıyla yüzleşebilenlerdir. Korkularına rağmen devam ettiğin için seninle gurur duyuyorum.”

Gözlerimi kırıştıtırırken fark ettim ağlamak üzere olduğumu. Gözyaşlarım düşmesin diye başımı hafifçe kaldırıp tavana bakarken gülmeye çalıştım.

“Sen olmasan sokakta olabilirdim hâlâ. Hepsi senin sayende.”

“Hayır.” Sesi netti. “Ben olmasaydım da sen bir yolunu bulacaktın. Biliyorum. Ve seninle gurur duyuyorum.”

Daha önce hiç kimseden böyle şeyler duymamıştım. İçimde kanadığını bile bilmediğim bir yeri sızlatmıştı sanki sözleri. Duygularımı sözcüklerle ifade edemeyeceğimi bildiğim için ona sıkıca sarıldım.

“İyi ki varsın,” diye mırıldandım.

Ama Tanem’in romantik anları geçip gitmişti bile. Geri çekildiğinde hain bir şekilde gülümsüyordu. “Bu kadar cesur olduğuna göre saçlarını toplamama itiraz etmezsin herhalde?”

Koluna vurdum ve neşeyle güldüm.

Ama saçlarımı toplamasına itiraz etmedim.



Salona geçerken kendimi, üzerimde neon ışıklar varmış gibi hissediyordum. Yapmamam gereken bir şey yapmışım da ince bir ip üzerinde yürüyormuşum, her an düşebilirmişim gibi. Ellerimin titrediğini fark ettiğimde durdurmak için yumruk yaptım ve tam da salonun kapısına geldiğimizde derin, çok derin bir nefes aldım.

Salona girmek üzereyken mutfaktan Ayten teyze çıktı ve bizi durdurdu. “Ah canım, gelmiş miydin? Hoş geldin, geç bakalım.”

Elindeki tepside ekmekler olmasına rağmen onları kenara doğru tutup beni yanaklarımdan sulu sulu öptü ve masmavi gözlerinin içiyle gülümsedi. Boşta olan eliyle beni içeri doğru yönlendirince tedirgin bir tebessümle salondan içeri girdim.

Evimiz normalde de sakın bir yer değildi, sonuçta beş kişiydik. Şimdiyse fazladan yalnızca iki kişi olmasına rağmen salon çok daha kalabalıkmış gibi görünüyordu.

Köşede Rüzgar ve Ece, telefonda bir şeye bakıyor ve gülüşüyordu. İçeri girdiğimizde ikisi de başlarını şöyle bir kaldırıp bize göz ucuyla baktı ama *o kadardı*. Gözleri üzerimde oyalanmadı, beni süzmedi, kollarıma bakmadı.

Zeynep masada bir şeyleri düzenliyordu, beni gördüğünde genişçe gülümsedi ve işini yapmaya devam etti. Kayda değer bir tepki veren tek kişi Duru’ydu, masada oturmuş elindeki telefon-
dan -muhtemelen- sınav notlarına çalışıyordu. Başını kaldırdı, heyecanla ayaklandı ve yanımıza koşturup boynuma atladı.

“Seni özledik!”

Duru’nun bile boynuma atlamasına bakılırsa sahiden özlemiş olmalılardı. Fakat Duru, ne söylediğini fark edince hızlıca

geri çekilip gergin bir şekilde annesine bakış attı. “Yani ben özledim. Sınavlar yüzünden pek görüşemedik ya. Ondan.”

“Olsun kızım,” derken Ayten teyze çorbaları koymaya başlamıştı bile. “Haftaya hepsi bitiyor. Hadi oyalanmayın, sofraya bakayım.”

“Ayten teyze!” diye endişeyle yanına ilerledim ve kepeceye uzandım. “Biz yapardık, hadi sen otur!”

Bana dünyanın en absürt şeyini söylemişim gibi baktı ve elimi hafifçe itti. “Saçmalama kızım, annenin olduğu yerde çocuklara iş mi düşer mi? Çok şükür elim ayağım tutuyor, sizi yedirip içirmeye geldim ben. Geç otur bakayım yerine.”

Annenin olduğu yerde...

Bakakaldım. Elimde değildi. Hareket edemedim.

Daha önce bir annenin, herhangi bir annenin hazırladığı bir sofraya oturmuş muydum? Elbette, çok küçükken babaannemin hazırladığı sofraları hatırlıyordum. Gerçi o sofralar, böyle olmazdı. Metal bir sinide, yer sofrasında, alelacele yenen yemekler... Babam her an hoşuna gitmeyen bir şeyi fark edip ikimizden birine çatabilir korkusuyla hızlıca doyururdum karınımı. Ve kendimi bildim bileli yardım ederdim babaanneme. Durduğumda, oturduğumda dikkat çekerdim çünkü.

Biri vücudumun fonksiyonlarını bozmuş gibiydi, tek düşünebildiğim o yer sofralarıydı. Dumanı tüten mercimek çorbasına bakıyordum ama onu göremiyordum. Ayten teyzenin söylediği gibi yerime geçip oturamıyordum da. Tek yapabildiğim gözlerimi kırıştırmak ve ağlamamak için direnmekti.

Bu kadar dramatize etme, diyordu iç sesim. Yatacak bir yerin, yiyecek yemeğin vardı. Şükürsüzlük ediyorsun.

Şu sofraya bak. Şu sofranın sıcaklığına bak.

Babaannenin seni elleriyle beslediği günleri ne çabuk unuttun?

Sofra örtüsü sermiş; yaldızlı, bembeyaz. Kirlenir, yemek dökülür diye korkmamış. Önemsememiş. Yabancı değil, kendi kızına yemek yapıyorum dememiş ve her yemek için ayrı bir tabak çıkarmış...

Aynısını babaannen sana yapmak istemez miydi sanıyorsun? İmkânı yoktu.

Bir keşçe de olsa çorbamı kendi elleriyle koymaya mı imkânı yoktu? Dövmemeye mi imkânı yoktu, beni halamdan korumaya mı?

Seni babandan koruduğu günleri ne çabuk unuttun...

Yüreğimi sıkıştıran vicdanımın sesini susturan, farklı bir geçmişe dair özlemimi yatıştıran sol gözümünden benden habersiz dökülen bir damla yaş oldu. Onu fark ettiğimde irkildim ve hiç kimsenin görmediğini ümit ederek hızla sildim.

Bakışlarımı önümden hiç ayırmadan, kimsenin yüzüne dahi bakmadan gördüğüm ilk boş sandalyeye oturdum.

“İyi misin?”

Rüzgar, hemen solumdaydı. Onun fısıltısıyla irkildim, başımı hızla salladım onaylarcasına. Bula bula onun yanını bulmuştum ve göre göre o görmüştü duygulandığımı.

Başımı kaldırdığımda Tanem’le göz göze geldik. Yardım isteyen bakışlarımı fark etti ve tüm hiperaktifliğiyle yerinde zıpladı. “Hadi herkes sofraya! Hadi Zeynep, ne dikiliyorsun orada? Duru, ver şu telefonunu!”

Kızın elinden telefonunu tek hamlede çekip koltuğa fırlattı. “Yarım saat ezber yapmasan ölmezsin herhalde.”

“Yarım saat geç uyurum, n’apayım...” derken öyle mahzun-du ki inanamadım. Yarım saat sahiden o kadar önemli miydi?

Tanem diğerk yanıma oturdu, karşımda Zeynep, onun iki yanında Ece ve Duru oturuyordu. Ayten teyze çorbaları servis ettikten sonra tencereyi içeri götürüp geldi ve kendi sandalyesine, en başa oturdu.

“Aşk olsun, çocuklar. Beni mi bekliyorsunuz, başlayın hadi!”

Herkesin yavaş yavaş kaşıklarını ellerine aldığını gördüğümde ben de kaşığıma uzandım ve çorbayı karıştırıp biraz soğutmaya çalıştım. Ardından ilk yudumu içtim.

Mercimek çorbası. Hepi topu mercimek çorbasıydı bu. Yapımı en basit yemeklerden biriydi, defalarca kez yapmış, defalarca kez yemiştim.

Fakat bu aynı zamanda yediğim en lezzetli şeydi.

“Anne, çorba efsane!” Duru, kendine bir parça ekmek koparıyordu.

“Valla Ayten teyze sen bir efsanesin ya.” Ece çorbasını o kadar hızlı içiyordu ki neredeyse boğulacaktı.

Zeynep tamamen sessizdi ama o da çorbasına odaklanmıştı. Ritmik hareketlerle, dikkatlice üfleyerek çorbasını içiyordu.

Hemen yanımdaki Rüzgar’a bakmaya çalıştım. Kızlar gibi kıtlıktan çıkmışçasına yemiyordu ama onun hareketleri de temkinli olmasına rağmen hevesliydi.

En azından bu çorbayı abartan ben olmadığım için mutluydum. “Ayten teyze,” dedim ikinci yudumu almadan önce. “Çorba gerçekten enfes olmuş.”

“Afıyet olsun, kızım. Bitirin, ikinci tabağı da koyarım.”

Yemeğin devamı dalyan köfte, patates püresi, sarma, tarator ve yoğurtlu biber patlıcan kızartmasıydı. Yani Ayten teyze bir orduyu doyuracak kadar yemek yapmıştı ve bizden hepsini bitirmemizi bekliyordu. Hepimiz yemek yemekle öyle

meşguldük ki masada yemekleri övmek dışında neredeyse hiçbir şey konuşulmuyordu.

Masadan ilk kalkan Tanem oldu. Sanki kilolarca yük taşıyormuş gibi ağır adımlarla kendini koltuğa attı. “Ayten teyze, mahvoldum!”

“Al benden de o kadar!” Ece kendini Tanem’in hemen yanına attı, karnını ovuştururken gözleri kapalıydı. “Üç gün yemek yemesem acıkmam.”

Tabağımda yarısı hâlâ duran püreye ve köfteye baktım. Ben de tıkabasa doymuştum ama yemekler o kadar lezzetliydi ki kalkıp bu tabağı yarım bırakmak istemiyordum. Hayatım boyunca önüme konan bir tabağı yarım bıraktığımı hiç hatırlamıyordum. Ama şu an o kadar doymuştum ki karnım ağrıyordu.

Ben önümdeki yemeği ne yapacağımı kara kara düşünürken Rüzgar’ın ortadaki püreden biraz daha almak için uzanan eline şok içinde bakakaldım. Biraz daha ondan yana döndüm, yüzünde iştahlı bir ifadeyle tabağını püreyle dolduruyordu.

“Valla Ayten teyze eline sağlık. Doymadım sanma, bundan sonrası keyfine yiyorum artık.”

“Ayı gibi yedin Rüzgarcığım yine.”

Rüzgar, Tanem’e huysuz bir bakış attı ama cevap vermek yerine yemeğini yemeye devam etti.

Derin bir iç çektim. “Ayten teyze bunu bitirmek istiyorum ama imkânsız. Şıştim.”

“E kızım, kuş kadar yemişsin.”

“Ay, o öyledir.” Tanem gözlerini kapatmış, sanki midesindeki kileri odaklanarak sindirmeye çalışıyordu. “Bırak valla Ayten teyze yoksa tatlından yemez.”

İnsanların gülüşmeleri arasında masadan kalkıp birkaç tabağı üst üste koymaya başladım. Ayten teyzenin kınayan

bakışlarını fark etsem de, “En azından toplarken yardım edelim...” diye mırıldandım ve çatal bıçakları toparlamaya geçtim. Neyse ki Duru da bana katıldı ve en azından sofrayı toplama işini Ayten teyzeye kaptırmadık.

Birkaç dakika sonra hepimiz tatlılarımızla salondaki yerimizi yeniden almıştık. Ayten teyze enfes görünen bir şey yapmıştı ama daha önce yediğimi hatırlamıyordum. Çatalımla kadayıf parçalarını ittim, aralarında peynir var gibi görünüyordu.

“Künefe.”

Rüzgar’ın sesi, kulağımın hemen kenarında bir fısıltıydı. Hafifçe irkildim, ona dönmek için kendime engel oldum ama göz ucuyla bakmaktan da kendimi alamadım.

“Ne?”

“Yüzün açık bir kitap gibi.” Sesi hâlâ bir fısıltıdan ibaretti ve etrafımızdaki herkes kendi sohbetinde kaybolmuş görünüyordu. Kimse bizle ilgilenmiyordu. Bu çocuk neden onca yer varken yanıma oturmuştu ki?

“Daha önce yemedim de...” dedim titrek bir sesle.

“Bayılırsın.”

Kocaman bir çatal tatlıdan alıp ağzına attı ve öyle bir keyifle çiğnedi ki gören, dünyanın en lezzetli şeyini yediğini düşünürdü. Merakla künefeden küçük bir çatal aldım ve ağzıma attım.

Tereyağı. Kadayıf çıtırtıları. Peynirin elastik dokusu ve şerbetin şekerli tadını dengeleyen hafif tuzu...

Hakkı vardı. İştah açıcıydı.

“Enfes, değil mi?” derken sanki künefeyi kendisi yapmış gibi gururluydu.

“Yediğim en güzel şeylerden biri.”

“En önemli kuralımdır. Tatlıya her zaman yer ayırmalısın.”

İçimde anlamlandıramadığım bir neşeyle gülümsedim ve tatlımdan bir çatal daha aldım. Dostlarla olmanın insanı iyileştiren bir tarafı vardı. Tatlının enfes tadı bir yana, kızların bir-biriyle konuşurkenki kahkahalar atan görüntüsü bir yanaydı. Tanem Ece’nin eteğinin ucunu çekiştiriyor, sanırım kumaşına bakıyordu. Ece Tanem’i umursamadan Zeynep’le konuşuyordu, ikisi bir şeye kıkır kıkır gülüyordu. Muhabbetlerinin ne hakkında olduğunu merak etsem de sormaya çekindim. İkisinin herkesten çok birbiriyle yakın olduğunu düşünüyordum, bu yüzden konuştukları her neyse özel olma ihtimali vardı. Duru annesiyle bir kenardaydı, Ayten teyze hepimize ara ara laf atsa da Duru telefonuna tamamen gömülmüş durumdaydı.

Bu şekilde ders çalışmak ona sahiden fayda sağlıyor olabilir miydi? Dikkati nasıl dağılmıyordu ki her şeyden önce? Gerçi odaklanmış da görünüyordu...

“Nasıl odaklanabiliyor, değil mi? Ben de senelerdir çözemedim. Bu kız hep böyleydi ama.”

Kaşlarımı çatarak sesin geldiği yöne, Rüzgar’a döndüm tekrar. Ne dengesizdi bu çocuk? “Konuşkan günündesin bugün galiba,” diye söylendim. Sesimin neden ters çıktığını bilmiyordum, bana kötü bir şey yapmamıştı sonuçta. Ama sözkonusu Rüzgar olduğunda, benim tepkilerimin de normalin dışında olduğunu kabul etmiştim artık.

“Sana bulaşmak hoşuma gidiyor.”

Kaşlarımı çatıp ona bu söylediğinin absürtlüğünü hissettirmeye çalıştıysam da umursamadan künefesini yemeye devam etti. Ona uyuzluk edip söylediğinin saçmalığını anlatmak istedim ama Ayten teyze araya girdi.

“Kızım, Nefes. Sen nerede kalıyorsun?”

Yarım yamalak, tereddütlü bir gülüşle ona döndüm ve doğruya en yakın yalanı söylemeye karar verdim. “Birkaç sokak ileride Ayten teyzeciğim.”

“Sen ne okuyorsun peki?”

Boğazımı temizleyerek Tanem’e kısa bir bakış attım. “Ben geçen sene sınava giremedim. Şimdi Zeynep’le aynı dershaneye gidiyoruz.”

“Yaa, öyle mi? Hiç canını sıkma kızım, bu sene kazanırsınız. İyi çalışmaya dikkat edin, yeter. Ne okumak istiyorsun peki?”

Kızların hepsinin sessizleştiğini, bize kulak kesildiğini hissettim. Rüzgar da diğer yanımdaydı. *En iyi yalan, en az yalandır*, diye düşündüm içimden. “Küçüklükten beri yemek yapmaya çok alışığım, mutfağı seviyorum. Aşçılık olabilir belki ama bilmiyorum henüz... Zor bir karar.”

Bana cevap vermek yerine derin bir iç çekti. Kısa bir sessizliğin ardından, “Kızım, güzel güzel eğlenirken tatsız konuları açıp keyfinizi kaçırmak istemiyorum ama bunu söylemem lazım... Sanırım ailen vefat etmiş. Başın sağ olsun.” Sesi öyle kederliydi ki gözlerimin dolmasına engel olamadım. Annem vefat etmişti, evet. Bildiğim tek ailemdi. Bunu ona kim söylemişti? Kalbim göğüs kafesime doğru tekledi. Sonra bir daha, bir daha. Böyle atması normal miydi?

Gergince ellerimi açıp kapattım, Tanem’le çocukluk arkadaşı olmamızla ilgili bir şey söyleyecek miydi? Kalbimin biraz daha hızlandığını hissettim. “Bundan sonra sen de benim bir evladımsın. Bunu sakın unutma. Bu kızların hepsi benim evladım gibi. Sen de benim evladım sayılırsın artık, tamam mı? Canın bir yemek çektiğinde, gidecek yerin olmadığında... İstedığın zaman.”

Rahatlamayla karışık kalbimi sıkıştıran özlem duygusu dili mi bağladı sanki. Ona teşekkür etmek istedim ama uzuvlarımla zihnim arasındaki bağlantıyı kaybetmiş gibiydim. Dilimi, dudaklarımı oynatmayı başaramadım; bunun yerine sağ gözüm-den minik bir damlanın süzüldüğünü hissettim ve hızla sildim. Ağlamak istemiyordum. İnsanların bana acımasından nefret ediyordum. Yine de Ayten teyzenin samimiyetini de yüreğim-de hissediyordum.

“Teşekkür ederim...” diye mırıldandım, sesimi geri kazandığımda. Ama başka söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Ona ne diyebilirdim ki? Böyle söylese bile gerçekten annem olmadığı-nın farkındaydı. Beni yalnızca iki kere görmüştü, kızı gibi göremeyeceğini ikimiz de biliyorduk. En çok da bu yüzden acıma gibi hissettiriyordu sözleri.

Sessizlik uzadı, uzadı, uzadı...

Hiç bitmeyecek zannettim. Annesizliğim gibi bir sonsuzluk boyu devam edecek zannettim.

Sessizliği savuşturan her zamanki gibi Tanem oldu. Okulda yaşadığı alakasız bir olayı anlatırken hafifçe arkama yaslandım ve yalanlarımız birbirine karışmadığı için yaşadığım rahatlamayla küçük bir nefes verdim. En azından insanlara söylediğimiz yalanları açıklamak zorunda kalmamıştık.

Öte yandan annemin özlemi tüm gece kalbimi bir yay gibi gerdi durdu, boğazıma bir yumru gibi oturdu, nefeslerim zorlaştı. Bir daha eski neşeme kavuşamadım ve konuşulanlara odaklanamadım.



Serin hava yüzüme vurduğunda derin bir nefes aldım ve havanın soğuğu kalbimi yatıştırsın diye ona odaklanmaya çalıştım.

Rüzgar hemen arkamdan gelip yanımda durdu, bana kısa bir bakış attığını hissettim.

“Gidelim mi?” diye sordu sakince. Her nasılsa, içimdeki gerginliği bildiğini düşündüm.

Çok geç olmadan kalkmıştık. Rüzgar da bunu desteklediği için ayrılmam kolay olmuştu, Ayten teyzenin tüm ısrarlarına rağmen kendimizi dışarı atmayı başarmıştık.

Küçük ve birbiri ardında aynı gelen adımlarım beni sakinleştirir ümidiyle yolun kenarından yürümeye başladığımda hissedebildiğim tek şey, kalbimin göğüs kafesimi nasıl dövdüğüydü. Normal miydi bu hızı? Tüm akşam, açılan konuların zorluğundan ötürü çarpıntım olduğunu düşünmüştüm ama neden hâlâ geçmiyordu? Elimi sabırsızca göğsüme götürüp bastırdım.

“İyi misin?”

Rüzgar hemen yanımda, adımlarını adımlarıma uydurmuş yürüyordu. Derin bir nefes alıp verdim ve gülümsemeye çalıştım. “Sanırım biraz gerildim.”

“Özel olmayacaksa... Annen ne zaman vefat etti?”

Uzun bir süre sorusuna cevap veremedim. Sokaklar boyunca ağır ağır yürürken beni sabırla bekledi. Bunu daha önce dillendirmiş miydim? *Bir kere, Tanem'e*. Başka kimseye söylememiştim, başka kimse merak etmemişti zaten.

“Annem,” dedim kelimeleri ağzımdan zorla çıkarıyormuşum gibi. “Annem doğum yaparken vefat etmiş.”

Bu cümlemin aramıza bomba gibi düşeceğini zannediyordum ama koca bir sessizlik yerine beklediğim son şey oldu. Omzumda, kolumda ve sırtımda onun kollarını hissettim. Hızlı bir refleksle önce omzumda duran eline, ardından

dönüp yüzüne baktım, *ne yapıyorsun* dercesine. Fiziksel temasının beni gerdiğini fark etmiş gibi elini birden çekti ama yüzünden düşündüklerini okuyamadım.

“Bana yalan söylediğinizi düşünüyorum. Düşünüyorum da değil, *biliyorum*. Eminim buna.”

Çarpıntım artıyor, hava sanki gittikçe kararıyordu. Başım mı dönüyordu benim? Gözlerine odaklanmaya çalıştım ama başaramadım. Sanki yüzü gözlerimin önünden kayıp gidiyor gibiydi.

“Ama...” diye devam etti, sanırım gözleri gözlerimdeydi. Yola bakmıyorduk, takılıp düşmekten korkuyordum ama bir yanımdüşersen onun beni tutacağını biliyor, buna güveniyordu. “Ama yalanınıza rağmen sana güveniyorum. Nedenini bilmiyorum ama ihtiyaç duyduğun şey bir yalansa şayet, o zaman ben o yalana inanmış gibi yapacağım. Sesimi bile çıkarmayacağım çünkü gözlerin benim için yazılmış bir defter gibi. Bana özel bir dille konuşuyor sanki. Fısıldıyor kulağıma. Anlıyorum içinin bütünüyle iyilik dolu olduğunu. Seni anlıyorum her şeyden önce, herkesten önce. Garip bir biçimde. Ama Nefes... Umarım bu yalan sahiden söylenmesi gereken bir yalandır. Eğer Tanem’e ya da kızlara bir zarar gelecek olursa... O zaman ne yaparım bilmiyorum. Yalvarırım sana olan güvenimi boşa çıkarma.”

Apartmanın önüne gelmiştik. Bir an önce dış kapıyı açmak, yukarı çıkmak, odanın kapısını kapatıp yalnız kalmak ve kendimi yatağa atmak istiyordum. Gözlerim kendiliğinden kapanıyordu sanki. Çarpıntım öyle artmıştı ki göğüs kafesim acıyordu.

Ona verecek bir cevap düşünüyordum ama zihnim bir türlü çalışmıyordu. Sanki düşüncelerime, anılarıma ulaşamıyordum.

Bir an kızlar vardı, Rüzgar vardı, akşamın hoş büyüğü vardı. Bir an sonraysa zihnimde koca bir boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

Ona doğruları söylemek isterdim. Güveninin boşa çıkmayacağına yemin etmek isterdim.

Dokunuşundan rahatsız olmamayı dilerdim, az önce omzuma dolanan kolu şimdi hâlâ orada olsun isterdim.

Aslında ne kadar çok kişiyi riske atmıştım yaptıklarımla. *Belki de geri dönmeliydim.*

Kalbim öyle bir çarpıyordu ki beynim bile titriyor zannettim.

Ona bir cevap veremedim.

Dizlerimin bağı çözüldü, içim birden boşaldı ve gözlerimin önü karardı.

Evin kapısına varamadık.



17

*Güneş ışıkları bugün hayatımın ilk günüymüş gibi parlıyor.
Kalbim atmıyor.*

Ölüyorum.

Anne, yanına geliyorum. Sana kavuşuyorum.

Canımdan çok sevdiğim, biricğim. Bir anne nasıl istemez evladına kavuşmayı? Ama henüz değil zamanı. Yaşayacak günlerin var daha, anıların. Yaşayacağını bildiğin için henüz bir bebekken heyecanlandığın, bu hayata gelmek için can attığın.

Öyleyse neden buradayım? Bu boşluk neresi, sen neredesin, ben neredeyim? En azından seni görseydim.

Ben hep yanındayım. Gözlerini nereye çevirirsen, oradayım. Gökyüzü dünyayı sarıp sarmalamıyor mu? Öyleyse toprağın annesi değil midir? Yağmur, çiçeklerin üzerine eğilmiyor mu şefkatle? Öyleyse yeşeren her canın annesi değil midir? Rüzgâr, okyanusları uyandırmıyor mu dokunuşuyla? Öyleyse tüm maviliklerin annesi sayılmaz mı? Senin baktığın her damlada, her esen meltemde, gökyüzünde süzülen her bulutta ben varım. Ve bil ki... Bu dünyada annesiz kalan hiçbir kalp yoktur çünkü doğa, eksik kalan her sevgiyi tamamlar. Ben baktığın her yerdeyim, sen de benim baktığım her yerde. Beni o küçük kalbinde taşıdığın sürece varlığım senden hiç eksilmeyecek, sevgili kızım.

Gözlerim acı içinde, istemeye istemeye aralandı. Tüm vücudum öyle ağır, öyle acılıydı ki gözkapaklarım kırpışırken bile ağrıyordu sanki. Uyanmak istemiyordum. Bu uykuya her neden ve nerede dalmış olursam olayım uyanmak değildi isteğim. *Annem.* Onunlaydım, buna emindim. Hiçbir şey hatırlamıyordum ama içimde bir sıcaklık, tüm ağrılarıma rağmen parmak uçlarıma dek yayılan bir tanıdıklık hissi vardı. *Annemdi.* Ölmüş müydüm? Ölüyor muydum?

Dudaklarımı aralamaya çalıştım ama boğazım öyle acıyordu ki ne dilimi ne dudaklarımı oynatabildim. Neden bu haldeydim? *Neredeydim?*

Kalbim göğsümü döverken inlemekten alamadım kendimi. Birinin beni sakinleştirmek için kulağıma bir şeyler fısıldadığını duyuyordum ama ne dediğini algılayamıyordum. *Neredeydim, neden bu haldeydim?*

Göğüs kafesimi zorlarcasına atan kalbim, anıların tetiklenmesine neden oldu. Daha az önce Tanemlerden çıkmış, eve gitmiyor muyduk? Rüzgar bana güvendiğini ama güvenini boşa çıkarmamam gerektiğini söylemişti. Kalbim dört nala atmıştı sanki gerginlikten. Gerçi, tüm akşam öyle değil miydi? Bayılmış mıydım yani? Hastanede miydim?

Gözlerimi kırpıştırıp etrafa odaklanmayı, nerede olduğumu anlamayı denedim. Yüksek tavan bembeyazdı ve etraf sanki loş bir ışıqla aydınlanıyordu. Kasvet seziyordum odada. Başımı çevirmek istiyordum ama ağrıyan boğazım buna müsaade etmiyordu. Ağrıyı keser umuduyla yutkundum ama bu, daha çok acımasına neden oldu.

Birinin elime dokunduğunu, elimi ellerinin arasına aldığı hissettim. Etrafı daha net görebilmek için gözlerimi

kırıştırtırken duyma yetim, bir televizyonun sesinin ağır ağır açılması gibi yavaşça kendine geldi.

“Sakin ol,” diye fısıldıyordu biri. “Sakin ol, güvendesin. Evet canım... Ben buradayım.” Hayır, fısıldamıyordu. Yalnızca sakinleştirici bir mırıltıyla konuşuyordu. Tanem’di bu. Heyecanla, onu görmek için sesin geldiği yöne, sağıma döndüm ama acıyan boğazım yüzümü buruşturmama neden oldu.

“Sakin ol hayatım, buradayım ben.”

Yüzü görüş alanıma girer girmez vücuduma bir sakinleştirici verilmiş gibi sakinledim. Kalbim yavaşladı, ellerimin duyusu geri geldi, görüşüm netleşti ve onun sesi net bir şekilde duyulur oldu.

“Bana ne oldu?” diye fısıldadım ama sesimde bir gariplik vardı. Grip olmuşum gibi kalın çıkıyordu ve konuştukça boğazıma iğneler batıyordu.

Ne kadardır baygındım ben?

Tanem ağır ağır, “Öncelikle sakin ol,” dedi, sabahtan beri kullandığı o huşu içindeki ses tonuyla. “Gerilmemen çok önemli. Doktorlar öyle söyledi.”

“Doktorlar mı? Neyim var? Önemsiz bir bayılma değil miydi?”

Tanem dudağını büktü ve zor bir karar vermeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Sakin ol, tamam mı? Sakin olman gerçekten önemli.” Beni hazırlamaya çalışıyormuş gibi uzunca bir süre durdu, ardından tane tane konuştu. “Neredeyse bir haftadır buradayız.”

“Ne!” derken doğrulmaya çalıştım ama göğsüme bağlanmış kabloların bana engel olduğunu fark ettim. Geri yatıp üstüme baktım, bir hastane elbisesi vardı, altından kablolar girip göğsüme ulaşıyordu. Sol yanımdaki makine hızla ötmeye başladığında o tarafa döndüm. Ekranda 110 yazıyordu.

Kafa karışıklığıyla yeniden Tanem'e baktım.

"İşte bu yüzden sakın olmalısın," dedi. "Kalp atışlarının hızlanmasını istemiyoruz, tamam mı?"

"Tanem," dedim sabrımın yavaş yavaş taşıtığını hissederek. "Bana ne oldu?"

"Önce biraz kendine mi gelsen? Doktorlar stres olmaman gerektiğini söyledi."

Ona öfkeli gözlerle baktım. "Hiçbir şey bilmediğimde daha çok stres oluyorum."

"Küçük bir baygınlık geçirdin," derken yüzü tedirgindi. Sanki aklındakileri hem söylemek, içinden atmak istiyordu hem de söyleyeceklerinin bana yapacağı etkiden korkuyordu. "Daha doğrusu Rüzgar öyle zannetmiş. Ama kalbinin attığına... emin değilmiş, bu yüzden hemen ambulans çağırmış. Kalbin atıyormuş!" diye ilan etti, sol yanımdaki makine yine ötmeye başlayınca. "Ama fazla hızlı atıyormuş. Buna ritim bozukluğu deniyormuş... Seni bir hafta yoğun bakımda tutmak zorunda kaldılar. Aritmi sürekli devam ettiği için seni uyutmak zorunda kalmışlar. Aritmilerin son bulduğunda seni buraya aldılar, refakatçi istediler... Tabii ki ben kalırım dedim."

Gözlerimi anlamsızca, ağır ağır kırıştırdım. "Bu aritmi denen şey, ciddi bir şey mi?"

Tanem yeniden elime uzandı ve hafifçe sıktı. "Şimdi iyisin. Önemli olan bu. Ben tıbbi şeyleri pek iyi anlamıyorum. Doktorlar daha iyi anlatır. Hocanın sabah vizitine geleceğini söylediler. Duru da yanımızda olacak. Merak etme. Her şey yoluna girecek."

İçimi garip karabulutlar kapladı. Öyle uzun süre hayattan nefret etmiştim, öyle uzun zaman günlerim birbirinin aynı

olmuştu ki ölmekle bir derdim olmamıştı. Erken ölmekle ilgili bir kaygım olabilmesi için önce yaşamayı sevmem gerekirdi. Oysa bir kere bile korkmamıştım ölmekten. Aksine, ölümü bir çare olarak gördüğüm, ölmeyi dilediğim birçok an yaşamıştım.

Oysa şimdi, hayatımda ilk kez ölümden korkuyordum.

“Öyle hemen içini karartma!” derken uzanıp saçlarımı okşamaya başladı. “Bu akşam kendimizi sakın turalım ve bunları düşünmeyelim. Yarın olsun hayrolsun, değil mi? Ben yanıdayım. Ne olursa olsun buradayım.”

Konunun üstünü kapatmak istercesine konuşması beni huzursuz ediyordu. “Sana anlattıkları bir şey yok mu? Size hiçbir şey söylemediler mi yani? Eminim neyim olduğunu söylemişlerdir. Neler söylediklerini doğru düzgün anlat.”

Tanem rahatsızca kıpırdandı. “Erken doğup doğmadığını sordular. Bilmediğimizi söyledik. Tıbbi geçmişinden baktılar, çok erken doğmuşsun. Sanırım yirmi sekiz haftalıkken.”

Ne söylediğini anlamadığım için kaşlarımı çatarak bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalıştım. “Erken doğmuşum evet... Aniden olmuş, annem öyle vefat etmiş ama kaç haftalık doğduğumu hiç söylemediler. Ne olmuş yani?”

“İşte böyle erken doğumlarda bazen kalpte sorunlar olabiliyormuş. Genellikle bunu doğum sonrası hemen düzeltirlermiş ama bazı durumlarda... yani bazen gözden kaçırıyormuş, bazen de hastalara söylense de tedavi ettirilmiyormuş. Ve sonra yetişkinlik hayatında bu şekilde ortaya çıkabiliyormuş.”

“Ne şekilde?” diye üsteledim sert bir sesle. “Aritmiyle mi?”

Pes etmiş gibi ellerini saçlarından geçirdi, ofladı, benim dışımdaki her yere baktı ve en sonunda, gözlerime odaklandı. “Anlatıyorum ama lütfen sakın ol. Tamam mı? Unutma ki

hepsi geçti ve güvendesin.” Başımı uslu bir çocuk gibi salladım. Tek isteğim, tam olarak neyim olduğunu anlatmasıydı. “O gün yere düşmüşsün. Rüzgar başta bayıldın sanmış ama sonra baktığında kalbin atmıyor sanmış. Söyledim ya! Neyse sonra seni acile getirmiş, ambulansla. Bizi de aradı. Geldiğimizde her şey tam bir karmaşaydı. Kalbin bir süre için ritim bozukluğu diye bir şey yapmış. Bu da atması gerekenden çok daha fazla atmasına deniyormuş, sanırım. Normale getirene kadar çok çaba harcamışlar. Bir ara... Şey...” Duraksadı, gözlerini kaçırdı. Yeniden bana baktığında gözleri dolu doluydu. “Biz kapıda beklerken bir ara kalbin durdu.”

İç çekerek elimi dudaklarıma götürdüm. Sinir bozucu makine, sol yanımdan yine ötmeye başladı. “Kısa bir süre!” diye ilan etti Tanem, bir yandan gözlerini siliyordu. “Çok ama çok kısa bir süre! Sonra geri dönmüş, ritmi de normale dönmüş... Ama seni görmemize izin vermediler. Yoğun bakıma çıkardılar. Geldiğimde Rüzgar mahvolmuş bir haldeydi. Doktorlar yakınlarını sordu ama kimseyi çağıramadık. Rüzgar en azından babaannene haber vermemiz gerektiğini söyleyip durdu ama ona gerçekleri söyleyemedim, babaanneni neden çağıramayacağımızı da söyleyemedim...”

Öyle hızlı konuşuyordu ki kendi kendine bir döngüye girmiş gibiydi. Gözleri telaşla bir oraya bir buraya odaklanıyor, konuşurken eli kolu fevri bir halde hareket ediyordu. Birazdan kırılıp dökülecekmiş gibi görünüyordu, onu durdurabilmek için uzanıp kolunu tuttum.

Bu hareketimle bir filmin duraklat tuşuna basmışım gibi kalakaldı. Gözleri gözlerime odaklandı, bir çırpıda yeniden doldu. Burnunu çekti ve gözyaşlarını saklamak ister gibi bir hıçkırık eşliğinde başını eğdi. “Seni kaybettik sandık.”

“Tamam, ağlama,” dedim ama yattığım yerde dönmeyi bile başaramadığım için kolunu tutmaktan başka bir şey yapamadım. “Buradayım, bak.”

“Sana... yani kalbinle ilgili bir şeyler yapmaları gerekiyor-muş. Ailenden birilerini çağıralım Nefes, biz... yani seni çok seviyorum ama ailenden birinin burada olması gerekmez mi?”

Tedavi olmam gerekecekti. Nasıl yapacaktım? Benden para isterler miydi? Yutkundum. “Teknik olarak reşitim. Kimseye gerek yok.”

“Çağırabileceğimiz kimse yok mu?” Bir gözlerinden düşen damlaları siliyor, bir yandan da çaresizce çözüm arıyordu.

Burnumun direğinin sızladığını hissetsem de ağlamamak için direnerek gözlerimi kırıştırdım. “Hiç kimse yok,” diye fısıldadım.

Gelseler ne olurdu, öngöremiyordum bile. Tedavi olmama izin verirler miydi? Yoksa beni yaka paça götürürler miydi? Belki de hemen burada, hastalığa gerek kalmadan canımdan ederlerdi.

İçli içli iç çekti. “Yani,” derken ağlamamak için başını kaldırıp tavana baktı ve burnunu çekti. Ardından başını bir karar almış gibi salladı ve bana döndü. “Teknik olarak hepimiz yetişkiniz. Sana bakarız, bir şekilde hallederiz. Yeter ki sen iyi ol. Belki ben anneannemi çağırırım. Ya da ameliyattan sonra ona gideriz. Hallederiz. Yaparız.”

İçimde korku yükseldi. “Ameliyat mı?”

Tanem, ağzından ne kaçırdığını fark ettiğinde gözlerini hayretle açtı, elini ağzına götürdü. “Ameliyat mı dedim ben?”

“Ameliyat dedin ya.”

Başını iki yana salladı. “Yoo, hiç de bile.”

“Dedin, Tanem.”

“Of!” Başını yeniden, hızla iki yana salladı ve yenilgiyle bana baktı. Stresten çıldırmış gibi görünüyordu. “Evet! Ama küçük bir ameliyatmış. Yani kafanda büyütme. Ve lütfen gerilme! Kalp atışların hızlandığında ödüm bokuma karışıyor! Yarın her şeyi daha güzel açıklayacaklar, tamam mı? Şimdi önemli olan, rahat ve sakın bir uyku çekmen. Gerisini düşünme!”

Gözlerimi devirdim. “Kalbinde bir *sorun* olduğunu öğrendikten sonra gel de sen burada rahat ve sakın bir uyku çek de görelim!”

“İşte bu yüzden uyuyana dek televizyon izleyeceğiz.”

Eline kumandayı aldı ve birkaç tuşa bastıktan sonra *Yaprak Dökümü*’nü açtı. “Bu dizinin sürekli tekrarda olmasının bir sebebi var. Her zaman için izleyebilir ve kendine acımayı bırakıp onlara acıyabilirsin.”

Hiç neşem yoktu ama Tanem, tüm gece bana ailenin soyağacını, kimin kimle aşk yaşadığını, kimin iyi kimin kötü olduğunu anlatırken onun araya kattığı, *işte bu da fettan kaynana, Ali Rıza’nın pasif agresiflik, Ferhunde’nin kraliçelik* gibi yorumlara gülmekten başka bir seçeneğim yoktu.

Leyla’nın sinir krizi geçirdiği bir sahnede sızdım ve gece bölük pörçük, anlamsız bir uyku uyudum. Bir an önce sabah olması ve doktorlarla konuşmak dışında hiçbir isteğim yoktu. Uyku ve uyanıklık arasında geçen korkunç gecem, kahvaltının odaya gelmesiyle son buldu. Gözlerimi araladığımda bir hastane görevlisini, kahvaltılarımızı masanın üstüne bırakırken gördüm.

Bana hiçbir şey söylemeden çıkıp gittiğinde Tanem’e göz attım. Uyanmış, telefonuyla oynuyordu. Masanın üstündeki

kahvaltıya tekrar baktım; biraz peynir, zeytin, çay, yumurta ve poğaçaya görüyordum.

Tanem uyandığımı fark ettiğinde hızla ayaklandı. “Hah! Kalktın mı uykucu? Hadi uyan, kahvaltı edelim. Bir saate doktorlar gelir.”

Yatak masasını önüme çekip tepsimi üstüne yerleştirdi. “Hadi, ye bakalım. Yoğun bakımdayken hiçbir şey yememişsindir. Karnını doyur güzelce.”

Önümdeki kahvaltıya bir kez daha baktım. Yemeğe burun kıvırmak hiç âdetim değildi ama gerçekten aç hissetmiyordum. Üstelik boğazım hâlâ ağrıyordu. Tanem’e huysuz gözlerle baktım.

“Aa,” dedi daha ben itiraz edemeden. “Biraz da olsa yemen gerekiyor, daha ilaç içeceksin. Hadi bakalım.”

Dudak bükerek çatalı elime aldım ve peyniri parçalarken şikâyetçi olmamaya çalıştım. Bu yiyeceklere birçok insanın ulaşamadığını, hayatımın çoğu döneminde benim de onlardan biri olduğumu bilirken hasta halimle şımarıklık etmeyi içim almazdı.

Küçük lokmalarla, ağır ağır kahvaltımı ederken Tanem de kendi tepsisindeki poğaçayı alıp yemeye başladı. “Birazdan Duru burada olur. Tek refakatçiye izin verdikleri için kimse burada değil ama herkes sürekli mesaj atıyor. Herkes seni soruyor. Vizite esnasında Duru’nun girmesi için izin aldım, tıp öğrencisi olduğunu söyleyince izin verdiler.”

Aynı anda kapı açıldı ve Duru, aceleci ve gergin tavrıyla kendini odaya attı. Sarı saçları sanki her zamankinden daha hoyrat, daha bağımsızdı. Ruh halinden etkileniyor olabilirler miydi?

Tanem, benim kendi hayal dünyamda bir şeyler uydurmadığımı kanıtlamak istercesine, “Kızım bu saçların hali ne?” diye söylendi. Bir yandan da ayağa kalkmış, Duru’ya sarılıyordu. “Yataktan kalkar kalkmaz buraya mı geldin?”

“Aslında onun gibi bir şey oldu.” Duru, saçlarının halini yeni fark etmiş gibi elleriyle onları yatıştırmaya çalışırken kendisini Tanem’den kurtarıp yanıma geldi ve elimi tuttu. Gözlerime odaklanan gözlerinde çölde vaha bulmuş gibi bir rahatlama vardı. “Onu boş verin şimdi, sen nasılsın Nefes? İyi misin?”

Duru’nun masmavi gözlerini hiç böylesine bir endişeyle parlarken görmemiştim. Cam gibi aydınlık ama tereddütlü gözlerini çevreleyen sarımtırak kirpikleri titreşiyordu.

“İyiyim,” dedim onu inandırmaya çalışarak. “Ben anormal hissetmiyorum ama dünden beri Tanem neler olduğunu adam gibi anlatmadığı için endişeliyim.”

“Anlattım ya!” diye araya giren Tanem’e kötü kötü baktığımda beni umursamadan poğaçasını tırtıklamaya devam etti.

“En doğrusunu yapmış.” Duru’nun sesi artık ciddiydi. “Kulaktan dolma bilgiyle ilerlemen mantıksız. Sana en doğrusunu hocalar anlatır zaten.”

“Sen de tıp okuyorsun, bari sen anlat.”

“Ben daha ikinci sınıfım, kuzum. Tanem olanları anlattığında benim bile bir kısmını *Google’a* sormam gerekti. Ben temel dersleri görüyorum, henüz klinik dersleri almadım. Ama elimden geldiğince burada olacak ve sorularını cevaplamaya çalışacağım, tamam mı? Endişelenme.”

Söylemesi kolaydı. Kızların, evin bensiz ne kadar sessiz olduğundan dem vurdukları ve tahminimce dikkatimi dağıtmak için saçma sapan şeylerden konu açmaya çalıştıkları yarım

saatin sonunda, *en sonunda*, kapıdan içeri beyaz önlüklü birkaç doktor girdi. Heyecandan hızla doğruldum, aynı anda sol tarafımdaki makinenin ötmeye başladığını duydum. Başımı hızla o tarafa çevirdim, kalp atışlarım yüzü geçtiği için alarm veriyordu.

“İşte bunu hiç istemeyiz.”

Sesin geldiği yöne, odaya gelen gruptaki en yaşlı doktora döndüm. Temiz yüzlü, sakallarına kırlar düşmüş, altmışlarında görünen bir adamdı. Ortalama bir boyu ve incecik bir fizigi vardı. Öyle ki beyaz önlük bile kalıplı ya da korkutucu görünmesine neden olmamıştı. Sevecen yüz hatlarıyla öyle babacan duruyordu ki sanki bana kötü bir haber vermeye değil de sırtımı sıvazlamaya gelmiş gibi bir hali vardı.

“Öncelikle lütfen kendini kontrol etmeye ve fazla stres olmamaya çalış. En önemlisi bu.”

Ona, onun gibi bir gülüşle karşılık vermeye çalıştım ama başarabildiğimi sanmıyordum. “Hastane odasımdayım,” dedim fazla alaycı olmamaya çalışarak. “Ve başıma neler geleceğini bilmiyorum.”

Söylediklerimi fazla dürüst bulmuş olmalı ki hafifçe güldü. “Senin için elimden geldiğince basit anlatmaya çalışacağım. Kalbimizde dört odacık var, tamam mı? Belki liseden hatırlarsın. Bu odacıklar duvarlarla birbirinden ayrılır ve böylece odacıklardaki kan birbirine karışmaz. Ama bu durum anne karnında böyle değildir, duvarlarda bazı delikler bulunur ve doğmadan önce ya da doğduktan hemen sonra kapanır... Ama bazı vakalarda bu delikler kalır. Bazıları önemsiz olsa da bazıları önemlidir, fark edilir ve bebeklikte kapatılır. Bazıları da önemlidir ama fark edilmez. Sendeki durum da böyle. ASD,

deniyor, *atrial septal defekt*. Yani kalbinin üst iki odası arasında olmaması gereken bir delik var. Bu da bazı sorunlara yol açıyor. Erken doğduğunu söylediler, doğru mu?”

Söyledikleri o kadar fazlaydı ki zihnim algılayamıyordu. Bir filmin aksiyon sahnesini izliyor ama kimin kime zarar vermeyi başardığını anlayamıyormuşum gibi hissediyordum. Gözüm doktorun gözlerinden başka, odadaki kimseyi görmüyordu. Sırtımın terlediğini hissediyordum. *Kalbim*. Vücuttaki en önemli şey değil miydi? Kalbimde sorun varsa bu...

Dudaklarımı ıslattım. Bir zamanlar ölmek istediğim doğrudu ama şimdi... Tam da şimdi... “Ölecek miyim?” diye fısıldadım.

Bana şefkatli gözlerle baktı. “1940’ta falan yaşıyor olsaydık, belki ama günümüzde hayır.” Hafifçe güldü. Şaka yaptıysa bile bence komik değildi. “Yalnızca ameliyat olmaya ihtiyacın var. Bu bahsettiğim sorun kalbinde genişlemeye ve ritim sorunlarına yol açıyor. Bayılmanın sebebi de bu. Kalbin çok hızlı atmış, acilde yirmi saniye kadar durmuş. Tekrar böyle bir şey yaşamaman için sana birtakım ilaçlar başladık. Bunlar ameliyat olana kadar kalbinin doğru hızda atmasını sağlayacak.”

Ameliyat.

Ben ameliyat olabilir miydim ki? Aileme haber verilmesi gerekiyor muydu? Onlar olmadan bu ameliyat yapılabilir miydi? Sonuçta, reşittim. Ama para ödemem gerekecek miydi? Cem’le çalışmalarımın çok ama çok az bir miktar biriktirebilmiştim. Bozdurduğum altınların parası da vardı ama muhtemelen yetmezdi. Muhtemelen yetmezdi. *Keşke o telefonu almasaydım*, diye geçirdim içimden, ister istemez.

Başımı iki yana salladım ve kötü düşünceleri defetmeye çalıştım.

“Ne zaman ameliyat olabilirim? Aileme ihtiyacım olacak mı?”

“Öncelikle kalbinin kendini toparlamasını bekleyeceğiz. İlaçlarını düzenli kullanacaksın, stresten uzak sakın bir yaşam sürmeye çalışacaksın. Zaten bu süreçte kontrolde olman gerekiyor. Yoğun bakımdan yeni çıktın, her şey yolunda mı anlamak için birkaç gün seni misafir edeceğiz. Sonra da bazı kontrollerin olacak... Her şey yolunda giderse ortalama bir ay sonra ameliyat olabilirsin. Duruma göre bakacağız.”

İçimi bir karartı kapladı, bu soruyu nasıl soracağımı bilmiyordum ama sormak zorundaydım. Keşke kızlar yanımda olmasaydı, o zaman bu kadar çok utanmazdım. “Ücret ödemem gerekecek mi?”

Doktor, ona oldukça garip bir soru sormuşum gibi kaşlarını çatıp başını eğdi. “Sanmıyorum, sigortan vardır mutlaka. Yine de bizim çocuklar sistemden kontrol eder,” derken yanındaki daha genç doktorlardan birine baktı. Genç adam mesajı almış gibi elindeki not defterine bir şeyler yazdı ve bana döndü. “Taburcu olmadan önce size bilgi veririm.”

Teşekkür edercesine gülümsemeye çalıştım.

“Başka sorun yoksa yarın görüşürüz.”

Ekibiyle beraber dışarı çıkan doktorun ardından boş gözlerle baktım. Kimse konuşmadan kaç dakika geçti bilmiyordum ama Duru’nun boğazını temizlemesiyle kendime geldim. Bakışlarımı ona çevirdim, ruh gibi hissediyordum. İçim boşalmıştı sanki. Zihnimde tek bir soru vardı.

Şimdi bana ne olacaktı?

“Sakin olmalısın. Düşündüğün kadar büyük bir ameliyat değil bu. Evet, ameliyat tabii... ama ne hastalıklar var,

bazılarının çözümü yok. Bazılarının ameliyatları çok ağır. Bunun en azından bir çözümü var.”

Tesellisinin yetersiz olduğunun o da farkındaydı. Sesi giderek sönüp en sonunda alçaldığında kendimi gülümsemeye zorladım. “Ben... Ailemi çağırمام. Onlar olmadan ameliyat olabilir miyim? Ameliyattan sonra yardıma ihtiyacım olursa? Ya... ya bana bir şey olursa?” Gözlerimin dolduğunu hissettim, başımı önüme eğdim.

Aynı anda Tanem yan tarafımdan kabloların elverdiği kadarıyla sarıldı. “Senin ailen biziz. Biz sana bakarız.”

“Kimse böyle bir sorumluluğun altına girmemeli. Size bu kadarını yapamam.”

Tanem bana sarılmaya devam etti ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, Duru bir adım daha yaklaştı ve yatağımın kenarına hafifçe oturup kolumu tuttu şefkatle. “Bu hastanede ameliyat olan herkesin ailesi yanında mı zannediyorsun? Böyle bir şey yok. Bu senin sağlığın ve senden başka kimseye bağlı değil, tamam mı? Hep beraber halledeceğiz. Sen bunları düşünme.”

Gözyaşlarımı engellemek için başımı hafifçe tavana kaldırdım ve gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Artık ağlamak istemiyordum, bana kendimi zayıf hissettiriyordu. Duru haklıydı, şükretmem için çok sebep vardı. Her şeyden önce kalbim durmuştu ve yeniden atmaya başlamıştı. Bu bir lütuf değil miydi? Demek ki yaşamam gerekiyordu. Demek ki yaşamaya değer bir hayat beni bekliyordu.

Gülümsemeye çalıştım. “Tamam,” dedim burnumu hafifçe çekerek. “Daha fazla üzölmeyin. Ben iyiyim.”

Tanem’in bana itiraz edeceğini hissettim, muhtemelen onları üzmediğime ve bizim arkadaş olduğumuza dair bir tirat

beni bekliyordu ama buna fırsatı olmadı. Odanın kapısı birden ardına kadar açıldı ve karşımda görmeyi beklediğim son isim odaya koşar adım daldı.

Aras Güntekin.

Fotoğrafına bakıp beni düşünüp düşünmediğini merak ettiğim, bana gerçek dünyanın kapılarını araladığı için her daim minnettar olduğum adam işte karşımdaydı; soluk soluğa, yanakları kıpkırmızı, elleri titrer vaziyette. Sanki kasabamızdan buraya dek kilometrelerce koşmuş, beni ararken dünyayı köşe bucak dolaşmış gibi telaşlıydı. Göl gibi yeşil gözlerindeki endişe ve korku gözlerimden kalbime aktı, sol tarafımdaki makinenin ötmeye başladığını işittim ama umursamadım. Kalan her şey önemini yitirmiş gibiydi.

O buradaydı.

18

Öyle uzun süre hareketsiz kaldım ki bir rüyadayım sandım. Belki de öyleydi, tüm bunlar yalandı, bir hayalden ibaretti. Hasta değildim, başıma kötü şeyler gelmemişti, evden kaçmamıştım ve birazdan yer yatağında uyanacak, ocağa çay koyacaktım.

Ama hayır. Karşımdaydı işte. Aras.

O kara gün dışında bir kez bile doğru düzgün konuşmadığım, bana kitaplar taşıyan çocuk.

Sesimi bulabildiğimde, “Burada... ne yapıyorsun?” diye sordum. Birbirinden tamamen ayrı bir zamanda ve mekânda var olan iki dünyam, birbirine karışmaması gereken bir şekilde karışıyordu. Her şeyden önce, beni nasıl bulmuştu ki?

Aras duyduysa da soruma cevap vermedi. Telaşlı bir halde, hareket etmezse bana bir şey olacakmış gibi bir aceleyle yatağıma yaklaştı. Gözü ne Tanem’i ne de Duru’yu görüyormuş gibi bir hali vardı. Yatağımın yanına geldiğinde durdu fakat bana dokunmadı, yalnızca gözlerimin içine bakabilmek için hafifçe eğildi.

“İyi misin? Neden buradasın? Neyin var?”

Onu karşımda görmenin şoku öyle büyüktü ki sesimi bulup cevap veremedim. Tek yapabildiğim gözlerine bakmak ve

onun gerçekten de burada olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmaktı.

“Nefes, lütfen cevap ver bana. Hastanede olduğunu görünce çok endişelendim.”

Cevap vermek, hastanede olduğumu nasıl bildiğini sormak istiyordum ama kaslarım donup kalmış gibiydi. Hiçbirini kullanamıyordum.

Aras da bunu fark etmiş gibi çaresiz gözlerle Tanem’e döndü. “Siz bir şey söyleyin bari.”

Ondan tarafa döndüm, çatık kaşları ve yargılayıcı bakışlarıyla Aras’ı süzüyordu. “Sen de kimsin?” Sesi korumacıydı.

“Ben... Nefes’in arkadaşıyım. Eski bir arkadaşı.”

Aras’a olanları açıklayacak güçte hissetmiyordum, bir türlü kendime gelemiyordum. Bu yüzden Tanem’e dönüp Aras’a olanları anlatabileceğini ve ona güvendiğimizi anlatmak için başımı hafifçe, tek bir kez salladım. Tanem mesajı aldı ama Aras’a dönerken bakışları yine de kararsızdı. “Nefes’in kalbinde bir sorun var. Ameliyat olması gerekiyor.”

Aras’ın gözlerine yerleşen korkuyu gözlerimle gördüm; sanki elle tutulur, somut bir şeydi. “Sen gittiğinde çok korktum,” dedi. “Günlerce düşündüm, sana nasıl ulaşabilirim diye. Tek duam, başına bir şey gelmemiş olmasıydı. Allah’a şükür iyisin.”

Alnını alnıma yasladı, elini boynuma yerleştirdi. Bu, belki de bana ilk dokunuşuydu. İçimden bir ürperti geçti, gözlerim yeniden doldu. “Beni nasıl buldun?” diye fısıldadım.

Geri çekildi, köşedeki sandalyelerden birini yanıma çekip oturdu. Bana her an yitip gidebilecek bir şeymişim gibi bakıyordu. “Savcı bir tanıdığımız var. Sen gittikten sonra hastanelere kaydın var mı diye ara ara baktırıyordum... Başına bir şey

gelirse diye. Ne olur ne olmaz diye. Hastanede kaydın olduğunu görünce içimde bir şeyler koptu. Yerimde duramadım, Nefes.”

“Önemli değil,” diye fısıldadım neden fısıldadığımı bilemeyecek. “İyiyim.” Ona bunu sorup sormamak konusunda kararsız kalsam da ürken kalbimi sakinleştirmek zorunda hissederek, “Buraya geldiğini kimse bilmiyor, değil mi?” diye sordum. Küçük yerlerde böyle şeyler öyle bir hızla yayılırdı ki biraz sonra kapıdan babam girse şaşırmazdım.

Neyse ki Aras, “Hayır, hayır,” dedi hızla. “Kimseye hiçbir şey söylemedim. Korkma.”

Ona daha çok şey sormak istiyordum ama düşüncelerimi toparlayamıyordum. Onun da gözlerinde aynı isteği görüyordum ama aramızdaki bu şeyi, artık her neyse, bir hemşirenin içeri girmesi böldü. Hızla geri çekilip benden uzaklaştı, ben de kapıdan giren minyon tipli kadına döndüm. Yüzümün kızarmasına engel olamadım, oysa utanılacak hiçbir şey yapmamıştım.

Hemşire bizi gördüğünde kaşlarını çattı. “Tek refakatçi diye uyarmıştım,” derken gözleri kınarcasına Tanem’deydi.

Aras hızla araya girdi. “Ben aşağıda beklerim. Kusura bakmayın, benim hatam. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye numaramı vereyim mi?”

Duru da ayaklandı. “Vizite esnasında buradaydık, ben de tıp öğrencisiyim de hemşire hanım. Şimdi çıkıyorduk.”

Aras, Tanem’in telefonuna kendi numarasını yazdıktan sonra başka hiçbir şey söylemeden hızla çıktı. Ardından bakarken ona doğru çekiliyormuşum, o giderken aramızdaki bir ip geriliyormuş gibi hissetmekten alamadım kendimi.

Hemşire tansiyonumu ve ateşimi ölçtükten sonra bana bir sıkıntım olup olmadığını sordu. Başımı iki yana salladığımda elindeki dosyaya notlarını aldı ve ardından bizi Tanem’le baş başa bıraktı.

Ardından bakarken garip hisler içerisindeydim. Tanem, ben hastaneye geleli bir hafta olduğunu söylüyordu ama bana göre onlarda yediğimiz yemek daha düdü.

Bir an için Tanemlerde oturmuş kahkahalar atıyordum.

Bir anda başka bir ana ışınlanıyor, kalbimin normal olmadığını öğreniyordum.

Üstüne üstlük Aras beni bulmuştu. *Aras beni bulmuştu.*

Tanem kolumdan tutup beni hafifçe sarstığında gözlerimi gözlerine odaklamaya ve biraz olsun anda kalmaya çalıştım. Delirecek gibi hissediyordum.

“Tüm bunların çok fazla olduğunu biliyorum,” dedi Tanem. Benimle küçük bir çocukla konuşur gibi tane tane ve sakin bir tondan konuşuyordu. “Ama sakın olmak zorundasın. Her şeyin karmaşık görüldüğünü biliyorum ama çözümsüz bir derdimiz yok en azından. İlaçlarını kullanıp ameliyatını olduktan sonra her şey yoluna girecek. Birkaç gün sonra da evimize döneceğiz. Tamam mı?”

Evimize.

Orası benim evim miydi sahiden?

“Ayten teyze gitti mi?”

Tanem koltukta arkasına yaslandı ve ayakkabılarını çıkarıp bağdaş kurdu. “Ona senin hastanede olduğunu söylemedik. Doğrusu bu mu diye çok düşündüm. Başımızda bir yetişkin çok iyi olurdu. Ama senin bilincin kapalıydı ve ona gerçekleri söylememem konusunda çok katıydın... İsteğinin aksi yönde

hareket etmek istemedim. Hasta olduğunu söyleseydik, sana yardımcı olabilmek için gitmezdi. Ama aynı zamanda seni eve nasıl alacağımızı da bilemedim. Ailenin vefat ettiğini söyledik, evet ama başka hiçbir yakının olmadığını nasıl anlatacaktık? Dahası, evin olmadığını? Hasta olduğunu söyleseydik, evine çorbalar göndermeye çalışacaktı, seni ziyarete gelmek isteyecekti ve kendi evine gitmeyecekti... Yani kafam çok karışık, anladın mı? Yine de söylemedim. Ama söyle dersin arayabilirim. Hemen gelir. Sana söylemişti, sen de onun bir kızıydın. Onu sana öylesine söylemedi. Ama istemezsen de... En kötü ihtimalle, ihtiyacımız olursa anneannemi çağırırım diye düşündüm. Biraz yaşlıdır ama...”

Sesi gitgide çatladı, cümleleri hızlandı. Doğrusunu yapıp yapmadığına dair içinde debelendiği soruların onu boğduğunu görebiliyordum. Yatağımdan uzanabildiğim kadarıyla ona uzandım ama yetişemedim. Konuşmadan önce elimi tutsun diye bekledim.

“Tanem?” diye fısıldadım ama elimi tutmadı, başını kaldırmadı. Ağladığından şüphelenerek tekrar, “Tanem?” diye fısıldadım.

Omuzları bir anda titremeye başladı, günlerdir tuttuğunu tahmin ettiğim bir gözyaşları birden dökülmeye başladı. Burununu çekerken tiz sesiyle, “Özür dilerim,” diye söylendi. “Senin yanında ağlayan ben olmamalıyım. Seni teselli edebilmek için güçlü durmalıyım ama yapamıyorum.”

“Buraya gel,” dedim. “Elimi tut, lütfen.”

Oturduğu yerden kalktı ve üstüme eğilip kendini omzuma attı. Hıçkırıkları omzuma çarpıyordu, gözyaşları omzumu ıslatıyordu. Elimini sırtına koyup ağlamasına izin vermeye çalıştım

ama birinin *benim içim* ağlıyor olmasını aklım öyle almıyordu ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Beni yalnızca birkaç aydır tanıyordu. Beni, benim omzumda, benim için ağlayacak kadar çok nasıl sevebilmişti?

Tersi bir durumda olsaydık yıkılırdım. Ben onu çok sevmiştim, tamam ama Tanem benim hayatımı kurtarmıştı. Bana ev olmuştu, bana kardeş olmuştu.

Bense onun için yükten başka bir şey olmamıştım.

Beni neden seviyordu ki?

Sırtını okşarken, “Buradayım,” diye mırıldandım. *Yerimde olsaydı o beni nasıl teselli ederdi*, diye düşündüm ve onun için elimden geleni yapmaya çalıştım. “Her şey yolunda. Ayrıca sen zaten güçlü duruyorsun. Şuna bak, günlerce bana bakmışsın. Daha ne kadar güçlü duracaksın?”

“Ama bebek gibi ağlamamam gerekiyor,” derken sesi, söylediklerinin aksine küçük bir çocuk gibi çıkıyordu.

“Ağlama ne olur. Ama minik bir bebek olduğun için değil, sen ağlarsan ben de ağlayacağım için.”

Hafifçe güldü ve yanaklarını silerek geri çekildi. Gözleri sulu suluydu, burnu akmıştı ve perişan görünüyordu. Gözlerinin altını parmaklarıyla silip gülümsedim. “Hâlâ buradayım. Ölmedim yani.”

Kaşlarını çatıp işaretparmağını yüzüme doğrulttu. “Bir daha o kelimeyi söylersen seni mahvederim.”

Dolu gözlerine bakarken gözlerimin dolmaması imkânsızdı. Burnumu çekerken, “Merak etme,” dedim içten olduğunu umduğum bir sesle. Çünkü söyleyeceklerime ben bile pek inanmıyordum. “Her şey yoluna girecek.”

Kederli bir şekilde gülerken bana yeniden sarıldı. “Hayır, bu yalnızca küçük bir pürüz. Her şey zaten yolunda.”

Ağrıyan kalbimin bana bir şeyler anlatmaya çalışıp çalışmadığını merak ederken başımı Tanem'in omzuna yasladım ve onun varlığından, onun omzunda ağlayabiliyor olmaktan güç almaya çalışarak, "Yani," dedim. "*Kalbim hariç her şey yolunda.*"



Birbirimizin omzunda dakikalarca ağladık ve hiç bitmeyecek gibi görünen gözyaşlarımız dakikalar sonra kurudu. Her gözyaşının er ya da geç sönüp gittiğini o gün öğrendim. Yürek ne kadar yanarsa yansın, insan ne kadar endişeli olursa olsun sonsuza kadar ağlayamıyordu.

Dakikalar geçti, sessizlik aramızda dağ olup büyüdü ama gözyaşlarımız gibi o da sonsuza kadar sürmedi. Tanem, en sonunda derin bir nefes aldığı anda ona döndüm. Sırtını dikleştirdi, gözlerini kırptırdı ve yüzüne her zamanki gülüşlerinden birini yerleştirdi. Gülüşünün bu sahiciliği, gerçek sandığım kaç gülüşünün yalan olduğunu sorgulamama neden oldu.

"Evet," dedi elini aramızdaki havayı dağıtmak istercesine sallarken. "Şimdi şu Aras'tan bahset bakalım. Biraz da kızsallıklar."

Başımı çevirip gözlerimi tavana diktim. Kulaklarıma dek kırdığımı hissederek, "Öyle bir şey değil," dedim titrek bir sesle.

"O zaman nasıl bir şey olduğunu anlat."

İçime derin, çok derin bir nefes çektim. Kalbimi sakın tutmaya çalışarak, "Onun neden önemli olduğunu anlamam için öncesinde nasıl bir hayat yaşadığımı bilmen gerek," dedim.

Tanıştığımızdan beri ilk kez, "Öyleyse anlat bana," dedi Tanem. Bunca zaman, bana evini açarken bile yaşadıklarını anlatmamı istememişti ama bugün sesi güçlü, isteği netti.

“Anlat Nefes. Anlatırsan yükün hafifler, kalbin sakinleşir belki. Yaralarını sarar.”

“Kalbim yara aldığı için delik değil, biliyorsun değil mi?” diye sordum. “*Kalbim doğuştan böyle.*”

“Bunu asla bilemezsin.” Sesinde garip bir hüzün gizliydi. “Belki de doğarken yara aldı, kırıldı. Teselli bulursa şifa da bulur belki, asla bilemezsin.”

Doğarken yara aldı. Kalbim, doğarken annemi kaybettiğim için mi böyleydi? Bu düşüncenin oldukça mantıksız olduğunun farkındaydım elbette ama yaşadığım her şeyi onun yokluğuyla ilişkilendirmekten alamıyordum kendimi işte.

Tanem’e kısa bir bakış attım. Bana cesaret vermek istercesine bakıyordu. Pes ettiğimi gösterircesine derin bir iç çektim.

Ve sonra anlattım. Her şeyi. Kimseye anlatamayacağımı düşündüğüm kadar detaylıca anlattım. Annemi bir kez bile görmediğimi ama çantamda bir fotoğrafını taşıdığımı anlattım. Kasabamızın kurak havasını, soğuk gecelerini, üzerinde yattığım döşeği ve sobasız odayı... Ortaokul bittikten sonra neredeyse hiç dışarı çıkmadığımı, yalnız bir keresinde halamla markete gittiğimizi ve o gün genç bir adam beni tepeden tırnağa süzdü diye saatlerce dayak yediğimi... Unutmak için zihnimin girintisine çıkıntısına gömdüğümü zannettiğim her bir toz taneciğini kelimelere döküp anlattım. Bir kişi dahi olsun bilsin, bir tek Tanem bile olsa benim safımda yer alsın diye anlattım. Unutmak için anlattım, hatırlamak için anlattım, kalbim iyileşsin diye anlattım.

Tanem, ben sözlerime, “Annem, beni dünyaya getirirken vefat etmiş,” diye başlar başlamaz ağlamaya başladı, sözlerim bitene dek durmadı. Hıçkırıklara boğulduğu, kendiyile ya da

hayatla kavga ettiği bir ağlama hali değildi bu; daha çok, gözyaşları ondan habersizce yanaklarından süzülür gibiydi.

Yalnızca bir kez, Aras'ın bana ilk kez kitap bıraktığı günü anlattığımda gülümsedi, hafifçe, dudağının sağ kıyısıyla. Okuduğum kitapları anlattım, onları yorganın altında sakladığım geceleri ve son olarak da Aras'a not bırakıp ayrılışımı.

Tanem haklıydı. Anlattıkça hafifledi yüküm. Sanki kalbimin ağrısı azaldı. Belki de ben uyduruyordum, bilmiyordum ama öyle hissediyordum.

Tek bir gözyaşı bile dökmeden anlattığım öyküm bittiğinde, “İşte böyle,” dedim. “Aras’la aramızda öyle bir şey yok. Ama benim için önemli biri, bu bir gerçek.”

“Sana göre olmayabilir,” derken Tanem’in sesi boğuk çıkıyordu. Gözyaşları dinmişti ama öyle çok ağlamıştı ki burnu ve gözleri kıpkırmızıydı, sesi de kısılmıştı. “Ama bence o sana karşı boş değil. İnsan sadece arkadaşı için bunca yolu gelmez.”

Omzumu silktim ve bakışlarımı kaçırdım. “Kimseye o gözle bakamıyorum. Her an herkes bana zarar verebilirmiş gibi geliyor, en tanıdığım bildiğim insan bile.”

Tanem bir süre duraksadı, ardından düşünceli bir sesle, “Rüzgarlara gitmemekte bu yüzden ısrarcıydın,” diye mırıldandı, yeni bir farkındalıkla. “Sahiden korkuyordun.”

Başımla onayladım. “Hele aynı evin içinde olmak... Korkunç geliyordu. Ama biraz olsun aştım, Rüzgar sağ olsun. Dengesiz biri ama sanırım benden nefret etmiyor.”

Tanem’in gülüşü neşeli değil, alaycıydı. “Vicdan azabından kıvranıyor. Sanırım bayıldığın esnada sana yine kabalık etmiş. Oh olsun ona. Böylece biraz olsun sözlerini sakınmayı öğrenir. Ona öyle kızgınlım ki ömrüm boyunca yüzüne bakmayacağım!”

Yüreğim endişeyle hop etti. “Sakın!” dedim. “Onun bir suçu yok. Nereden bilecekti, ben bile bilmiyordum.”

Tanem cevap vermedi, sessizliğinin sebebini merak ederek ona döndüğümde telefonuna baktığını gördüm. Başını kaldırdığında kendini gülmemek için zor tutuyormuş gibi bir hali vardı. “Aras’a mesaj atmıştım numaramı kaydetsin diye. Şöyle demiş, aynen aktarıyorum. *Lütfen Nefes’e söyle, burada olduğumu bilsin. Hastaneye yakın bir yerde kalacağım. Ne zaman ararsanız gelirim. Dükkândan birkaç gün izin aldım. Buradayım.*”

Ne düşüneceğimi bile anlamadan dudaklarımın kendiliğinden yukarı kıvrıldığını hissettim. Gülümsememek elde miydi?

“Demiştin,” dedi Tanem.

“Yine de...” dedim ben de. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Tanem cevap vermedi ama haklı olduğunu biliyordum. Bu bir şeyleri değiştirir miydi bilmiyordum ama Aras bu hastane-nin bahçesinde olduğu için mutluydum.

19

Hastanede kalmak sıkıcıydı. Doktorlar, hemşireler bana ciddi bir hastalığım varmış gibi davranıyordu ama ben kendimde bir farklılık hissetmiyordum. Her zaman olduğum gibiydim işte! Ama onları buna ikna etmek imkânsızdı. Hemşireler dört saatte bir gelip değerlerime bakıyor, not ediyordu. Her sabah ve akşam doktorlar bir grup halinde odaya giriyor, kendi arasında konuşuyordu.

Ziyaretçiler kısıtlı sürelerde girebiliyordu; bu süreyi Duru, Ece, Zeynep ve Aras kendi arasında paylaşmak zorunda olduğundan herkesi kısa kısa görebiliyor, kimseyle doğru düzgün konuşamıyordum. Aras'ı yalnızca iki kez, birkaç dakikalığına görebilmiştım. O, odadan çıkarken asık yüzüme bakmış, “Bir önemi yok,” demişti. “Bir şeye ihtiyacın olursa diye buradayım, sohbet etmek için değil.”

Senelerce kendi evinde hapis hayatı yaşamış, yıllar sonra ise dışarıda olmaya, özgürlüğe alışmış biri için bu hapis hayatı zulüm gibiydi. Bu yüzden uyandıktan sonraki dördüncü günün sabahında taburcu olabileceğim söylendiğinde rahatlayarak derin bir nefes verdim. Artık bu dört duvarın dışına çıkmazsam delirecektim.

“Taburcu olabilirsiniz,” dedi genç görünümlü, esmer bir doktor. “Ama ilaçlarınızı çok düzenli içmeniz gerek. Haftaya sizi polikliniğe kontrole bekliyoruz, randevunuzu kâğıda yazdım. Her şey yolunda giderse bir ay sonraya ameliyat planlayacağız.”

Taburcu işleri ve tıbbi söylemleri anlama görevi için Duru yanıımızdaydı. Adam konuştuğça başını sallıyor, telefonuna not ediyordu. “Beta blokörü* burada saat kaçta alıyordu?”

“Sabah dokuzda. Aynı şekilde devam edebilir. Ah, bir de sigortanız da varmış. Sanırım onu sormuşsunuz. Her şey bu kadar. Acil durumları unutmayın. Göğüs ağrısı, baş dönmesi, çarpıntı hissi gibi şikâyetlerin olursa randevuyu beklemeden acile geliyorsun. Sizin bir sorunuz yoksa hazır olduğunuzda çıkabilirsiniz. Bu da reçeteniz.”

Bana uzattığı kâğıda baktım ama yazanları okuyamadım bile.

Doktorun ardından gelen hemşire göğsümdeki aletleri çözdü ve beni makinelerden ayırdı. “Üstünüzü değiştirebilir, hazır olduğunuzda da çıkabilirsiniz,” dedi ve ardından bizi tekrar baş başa bıraktı. Tüm bu talimatları aklımda tutabildiğimden bile şüpheliydim, iyi ki Duru buradaydı. Yine o şok haline girmiştim, ruh gibi hissediyordum.

Toparlanmamız kısa sürdü. Zaten hiçbir şeyimiz yoktu. Tanem tüm eşyalarımızı getirdiği sırt çantasına tepıştirirken Duru, eve giderken eczaneye uğramamız gerektiğini söylüyordu. Bense tüm bu hengâmede tamamen kaybolmuş hissediyordum.

Haftaya tekrar buradaydım. Sonra ameliyat olacaktım.

* Adrenalin ve noradrenalin hormonlarının etkisini engelleyerek kalp atış hızını yavaşlatan, kan basıncını düşüren ve kalbin iş yükünü azaltan ilaçlardır. -ed.n.

Ameliyat.

Kalbimi açacaklardı.

Duru, aşağı inmeme yardımcı olmak için koluma girdiğinde kötü düşünceleri zihnimin arkasına gönderdim ve ona gülümsemeye çalıştım. Hastanenin bahçesine indiğimizde dışarı çıkıp derin bir nefes aldım. Beni monitörlerden ayırmak istemedikleri için günlerdir ilk kez temiz hava alıyordum.

Bu huzurlu saniyelerimi, Tanem'in sesi böldü. "Aras mesaj attı. Akşam bize gelecekmiş."

"Sen de *tamam* mı dedin?" derken sesim kızgın çıkmıştı.

"Hayatım, çocuk senin için onca yolu gelmiş. Ne deseydim, gelme mi? Üstelik izni bitiyormuş, yakında sanırım dönmesi gerekecek. Son şansını kaçırmak istemezsin diye düşündüm."

Ofladım ama itiraz etmedim. Duru'nun beni bu konuyla ilgili soru yağmuruna tutmasını bekledim ama başı telefonuna gömülüydü, her zamanki gibi. Ona baktığımı hissetmiş olacak ki, "Sorardım ama stres olmaman için susuyorum," dedi basitçe. "Taksi çevirin de eve gidelim."

Taksi yolculuğu tamamen sessiz geçti. Taksici abi radyoda eski bir şarkı dinliyordu ve şarkıda, *hastane önünde incir ağacı* diyordu. Bir ölümden bahsettiğini düşünüyordum ve aynı zamanda, hastaneden aldığı insanları taşıırken böyle bir şarkıyı bilerek mi açtığını da merak ediyordum. Belki de çok ama çok kötü bir mizah anlayışı vardı.

Eve varmamız neredeyse on beş dakika sürdü. Taksi kapının önünde durduğunda Tanem müdahale etmeme izin vermedi, zaten tüm eşyalarım ondaydı. Duru önden indi ve benim yakın olduğum tarafa geçip kapıyı benim için açtı. Ona gözlerimi devirmekten alamadım kendimi.

“Henüz ölmedim.”

Kaşlarını çattı. “Hiç ölmeyeceksin.”

“Teknik olarak bu imkânsız,” derken yardım için uzattığı elini tutmadan taksiden indim.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Sen de benim ne demek istediğimi biliyorsun. Abartma ne olur, iyiyim. Siz böyle davranınca ben kendimi çok daha kötü hissediyorum.”

Kulağıma, “Aras’la ilgili seni sıkıştırmayacağımı söylediğimde öyle demiyordun ama,” diye fısıldadı.

Tanem taksinin diğer tarafından, “Siz ne fısıldaşıyorsunuz öyle?” diye seslenirken ben elimde olmadan gülüyordum.

İnanamıyordum ama bu kızlar beni öldürebilecek bir hastalığım olduğunu öğrendikten sonra bile böyle güldürebiliyordu.

İkisi de hiçbir şey taşımama izin vermedi ve hatta Duru merdivenleri çıkarken koluna girmem konusunda ısrarcı oldu. “Evet, kondisyonun artık eskisine göre daha iyi ama yine de merdiven çıkarken kalbin hızlanacaktır. Biraz benden güç al, lütfen.”

Onu kıramadım. Öte yandan onlara muhtaç olduğum için hissettiğim stres ve sıkıntı gitgide büyüyordu. Evlerine sığıntı gibi yerleşmekle kalmamıştım, şimdi bir de onları bana bakmak zorunda bırakmıştım. O kadar iyi insanlardı ki *artık bu kadarını yapamayız* bile demiyorlardı. Kendilerini böyle mecbur hissetmelerinden nefret ediyordum.

Evin kapısını gördüğümde bu kapıyı gördüğüm ilk gün geldi aklıma. Keçeyle süslenmiş olmasını garipsemiş, anlam verememişim. Oysa şimdi, bu keçeleri Ece’nin yaptığını ve sürekli farklı elişleri denemeyi sevdiğini, Duru’nun bu süslerden

nefret ettiğini, Tanem'in neşeli bulunduğunu, Zeynep'inse umurunda olmadığını biliyordum.

Neden? Bana bu kapıyı neden açmışlardı ki?

Daha biz zili çalmadan kapı ardına kadar açıldı ve heyecanlı yüzüyle Ece göründü. "Sonunda geldiniz! Daha da gecikseydiniz FBI, CIA, MIT herkese haber verecektim. Nerede kaldınız?"

Duru, onun bu halleriyle uğraşamayacakmış gibi elini kaldırdı. "Sus Allah aşkına. Geldik işte, buradayız. Abartma. Ayrıca Nefes'in stres olmaması gerekiyor. Şu ani tepkilerine kısa bir ara veriyoruz, tamam mı Ececiğim?"

Onunla küçük bir çocukla konuşur gibi tane tane ve alayla konuşmasına gülerken Ece'ye sarıldım. "Sen bunlara bakma," dedim. "Her şeyi abartıyorlar."

"Aynen kanka, aynen." Tanem de içeri geçip kapıyı kapattı ve bana bir anlığına bakıp gözlerini devirdi. "Biz abartıyoruz. Kalbinde delik var anasını satayım, sence abartıyor muyuz?"

Ece neredeyse bağırarak, "Ay şöyle şeyler söyleme!" diye inledi.

"Ani tepkiler!" Duru'nun sesi uyarıcıydı.

Ece eliyle ağzını kapatıp yaptığından utanmış gibi bana baktı. Önemli olmadığını gösterircesine elimi salladım. "Abartıyorlar."

"Abartıyorlar mı? Abartmaları için daha ne olması gerekiyordu acaba?" Zeynep'in sesi söylediklerine tamamen tezat bir şekilde sakindi ama onun bile gözlerinde garip, deli bir bakış vardı. Sanki her an ortadan kaybolmamı, düşüp bayılmamı bekliyormuş da bu yüzden tetikte olması gerekiyormuş gibi.

Ona cevap vermek yerine duymazdan geldim ve salona yöneldim ama Ece önüme geçti. "Direkt odaya geç, biraz dinlenmek istersin. Gel."

“O... oda mı?”

Ece beni dinlemeden elimi tuttu ve onu takip etmem için çekiştirerek koridoru adımlamaya başladı. “Pek bir şey yapmadık, merak etme. Rüzgar’ın işi daha bitmemiş olabilir gerçi ama gel, bir bakalım.”

Beni, öncesinde giyinme odası olarak kullandıkları ara odaya götürdü. Buraya en son Ayten teyzenin daveti için geldiğimde, Tanem’in kıyafetlerine bakmak için girmiştım. Benim için dün gibiydi.

Fakat oda bambaşka görünüyordu. Tanem’in dolabı aynen duruyordu ama yanına küçük bir dolap daha eklemişlerdi. Dolapların karşısında eskiden her daim duran ütü masası gitmiş, yerine tek kişilik bir yatak gelmişti. Yatağın üstünde, benim birkaç hafta önce salonda uyumak için kullandığım nevresimler seriliydi. Rüzgar yatağın hemen yanında yere oturmuş, elinde tornavidayla bir şeyler monte ediyordu. Önündeki şey, sanırım henüz yarısı tamamlanmış bir komodindi.

Birkaç saniye boyunca bizi fark etmedi. Kulağında kulaklıkların takılı olduğunu, dudaklarının oynadığını ve bir şarkıya eşlik ettiğini gördüğümde anladım. Hüzünlü bir şarkı olmalıydı. Kaşlarını çatmış, gözlerini kısmış bir yandan şarkıya eşlik ediyor, bir yandan da hızlı hızlı tornavidayı çeviriyordu.

“Uçmuş bu yine,” derken odaya bir adım attı Ece. “Alo! Rüzgar!”

Onun yüksek oktavlı sesiyle Rüzgar’ın omuzları hop etti ve genç adam kulaklıklarını korkuyla alelacele çıkardı. Başını aynı korku ve aceleyle bize çevirdiğinde gözlerimiz buluştu.

Gözlerini gördüğümde bayılmadan öncesine dair hatırladığım son şeyin bu bir çift göz olduğunu fark ettim. Karanlık,

yıldızsız bir geceyi andıran gözlerinin bana hissettirdiği tanıdıklık hissi, bundan olmalıydı.

“Geldiniz mi?”

“Hayır,” dedi Tanem içeri girip sırtındaki çantayı yere bıraktırırken. “Hâlâ hastanedeyiz. Bunlar hologram, anlamadın mı?”

Rüzgar ona dönüp bakmadı. Gözleri bir an için bile titremeden bana bakmayı sürdürdü. Birkaç adımda geldi, tam karşıma geçti. “İyi misin?”

Sorusu netti, üstelik neyi kastettiğini de biliyordum. Sağlığını soruyordu, kalbimi. Öyle olmalıydı. Fakat ben her nasılsa, hemen oracıkta herkes yok olsun ve ben ona olan her şeyi anlatayım istedim. İyi miydim? *Değilim. Aras geldi birden. Nerede olduğumu aileme söylerse ne yapacağım? Ona güveniyorum ama ya bir şekilde... Olur da... Peki ya ölürsem? Bu kısacık hayatımı anlamlı kılan hiçbir şey olmadan göçüp gidersem? Anneme kavuşmuş olurum. Buna sevinirim yalnızca.*

Bugün, tam da günler geçsin diye anlamsızca uyuyup uyanmak ve hayatta kalmak yerine hayatı sahiden yaşamaya başlamışken kalbimin pes etmek üzere olduğunu öğrendim.

İyi değilim.

“İyiyim,” dedim gülümseyerek. Yüzümdeki teessümden başka her şeye benzediğine emindim ama yine de elimden geleni yaptım.

Rüzgar gülümsememe karşılık vermedi. Kulaklıklarını çıkarmasına rağmen sanki hâlâ o hüzünlü şarkıyı dinliyormuş gibi kederli olan yüz ifadesi azıcık bile düzelmedi. Kirli sakalını hafifçe kaşdı, odayı görebilmem için karşımdan çekilip yanıma geçti. “Burayı sana yaptık, komodini bitiremedim bir tek. Ama yatağın hazır. Ben komodini sonra hallederim.”

Başka hiçbir şey söylemedi ve garip, sanki bir yere yetişecekmiş gibi aceleci bir tavırla odadan çıktı. Evden gitmediğini biliyordum çünkü boş gözlerle odaya bakakalmıştım ve dış kapıdan herhangi bir ses duymamıştım. Salona geçmiş olmalıydı.

“Bu da neydi şimdi?”

Ece elini beline koydu ve hınzırca gülümsedi. “Asıl sana sormak lazım, bu neydi? Çocukcağız sen yoksun, hastanedesin diye eridi gitti...”

Tanem, Ece’nin koluna sertçe vurdu. “Kızı strese sokacak şeyler söyleme!”

“Bunda strese girecek ne var? Ne güzel adam endişelenmiş Nefes için... Ne kadar tatlı, öyle değil mi?”

“Salak mısın sen?” Bu kez çıkışan Duru’ydu. “Böyle şeyler Nefes’i sevindirmez, ancak üzer. Ayrıca onun başka sevgilisi var, saçma sapan şeyler konuşmayın.”

Odadaki herkes bir anda şok içinde nefesini tutarken gayri-ihtiyari sesim yükseldi. “Aras benim sevgilim değil!”

“Aras kim be?”

Bu sorunun net bir cevabı olmadığı için sustuğum sıra kısa bir sessizlik oldu. Zeynep ve Ece gözlerinde soru işaretleriyle bana bakıyordu. Tanem ve Duru’ysa şimdi ne yapacağız der gibi birbirlerine...

Tanem, içine düştüğüm çıkmazı anlamış gibi ellerini çırpıp bizi donuk halimizden uyandırdı. “Yeter bu kadar tantana! Bu kız hastaneden yeni geldi. Herkes dışarı, kız bir üstünü değiştirsin. Kendine gelsin.” Kızları eliyle iterek odadan resmen kovdu ve hemen ardından bana döndü. “Sen de üstünü değiştir. Duşa girmek istersen her şeyin yerini biliyorsun. Biraz sakinleşmeye, dinlenmeye çalış. Uzan. Ben bunları güncellerim, tamam mı? Hadi bakalım.”

Cevabımı bile beklemeden odadan çıktı ve kızların şok içindeki bakışlarına aldırmadan kapıyı ardından kapattı.

Bana yaptıkları odada, tek başıma kaldım ve bir süre kapıya bakakalmaktan başka hiçbir şey yapamadım.



Tanem haklıydı. Çok yorulmuştum. Benim için hazırladıkları yatağa oturduğumda ve kendimle bir başıma kaldığımda fark ettiğim ilk şey bu olmuştu.

Birkaç saniye yatağa oturup sonra duşa girmek istemiştım ama gözlerimi açtığımda hava çoktan kararmıştı. Nasıl olduğunu bile hatırlamadığım bir şekilde uyuyakalmıştım. Cenin pozisyonunda, üşür gibi uyumuştum ama sıcacık hissediyordum. Biri, ben uyurken üstümü örtmüştü; daha az önce burada olmayan pembe bir battaniye vardı üstümde.

Gözlerimi kırıştırdım, ellerimden destek alıp doğruldum hafifçe. Kötü bir saatte uyuduğum için bir garip hissediyordum. Karnım guruldadı, dudağımı bükerek pencereden dışarı baktım. Çoktan akşam olmuştu, çocukların yemek yiyip yemediğini merak ediyordum.

Duşa girmeden salona geçebileceğimi düşünmüyordum. Üstümdeki hastane ve kir kokusunu ben bile alabiliyordum. Bu yüzden kimseye uyandığımı haber vermedim ve temiz kıyafetlerimi alıp hızlıca banyoya geçtim. Kimseyle karşılaşmadığım için rahatlayarak soyunup kendimi duşa attım.

Sıcak su kaslarımı gevşetti, zihnimi berraklaştırdı ve düşüncelerimi biraz olsun netleştirdi. Zihnim suyun altında, uykusundan ağır ağır uyanırken düşündüğüm ilk şey Aras'ın buraya geleceği oldu. Belki de çoktan gelmişti. Gelmiş olabilir miydi?

Onun yıllardır pencereme bıraktığı onlarca kitabı düşündüm. Eğer Aras olmasaydı, evden kaçıp başka bir şehre seyahat edemeyecek kadar dünyadan bihaber olabilirdim. Çocukluğumda okula yarım yamalak gitmiştim, ödevlerimi evin hali yüzünden çoğunlukla aksatmıştım, sonrasında ise markete bile çıkmasına izin verilmeyen bir mahkûma dönüştürülmüştüm. O zamanlar bu, normal sanıyordum. Hatta belki de beni korumak için, başıma bir şey gelmesin diye bunu yaptıklarını düşünüyor, kendi içimde onları af bile ediyordum.

Oysa insan dışarı çıkıp hayatın tadına vardı mı şunu açıkça anlıyordu: Hiç kimsenin, bir başka kimseyi korumak için bile olsa dört duvara kapatma hakkı olmamalıydı. Kendi kızını bile... Bir hapisane mahkûmu gibi senelerce bu hayattan mahrum kalmıştım. Belki suçlular bile yatıp çıkmıştı ama ben kalmıştım.

Aras'ın getirdiği kitaplar olmasa, hayat hakkında hiçbir şey bilmiyor olurum. İnsanların konuşmaları, sohbetleri, birbirlerine olan tavrı... Bu basit şey bile... Belki de bambaşka, yabancı biri olur çıkardım. Konuşamayan, belki bir cümleyi dahi doğru dürüst kuramayan... Belki de babam gibi, halam gibi şiddete meyilli biri olurum. Oysa onun getirdiği kitaplar beni farklı biri yapmıştı. Tek bir gerçekliğe mahkûm olan küçük kız çocuğu büyüdüğünde, o kitaplar sayesinde farklı ihtimallerden haberdar olan bir genç kıza dönüşmüştü.

Suyu kapatıp üstümü giyindim. Aras'a güvenebileceğimi biliyordum. Ne de olsa o, dolaylı yoldan bile olsa bana gerçek dünyayı gösteren ilk kişiydi.

Saçlarımı da kuruttuktan sonra banyodan çıktım ve derin bir nefes alıp salona doğru yürümeye başladım. Sessiz mırıltıları,

birkaç kişinin birbirine karışan konuşmalarını duyabiliyordum. Rüzgar hâlâ burada mıydı? Uyandığımı duymuşlar mıydı?

Salonun kapısına geldiğimde adımlarım benden izinsiz durdu.

Tanem, Ece ve Zeynep üçlü koltuğa yan yana oturmuştu. Hemen karşılarındaki tekli koltukta ise Rüzgar oturuyordu. Adımlarımı durduran şey; onun hemen sağ tarafında, diğer üçlü koltukta tek başına oturan Aras Güntekin'di.

Orada durduğumu hissetmiş gibi bana döndüğünde gözlerim gözlerine kenetlendi. Ölmeden önce gözlerini bir kez daha görebildiğim için mutlu hissettim.

20

Herkesin gözünü üstümde hissettiğim için tedirginlikle salona girip Aras'ın oturduğu koltuğa fakat ondan tamamen uzağa, diğer uca oturdum. Böylece Duru, hemen yanımdaydı çünkü üçlü koltuklar birbirine yakın duruyordu.

Gergin bir halde gözlerimi salonda gezdirdim ve terleyen avuçlarımla bacaklarıma sürttüm. Aras hemen önüne bakıyordu, Rüzgar'ın gözleri Tanem'in üstündeydi ama bakışlarıyla benim anlamadığım bir şeyler anlatmaya çalıştığına yemin edebilirdim. Tanem'in gözleri bendeydi, kardeşini görmezden gelmek için mi yoksa beni merak ettiği için miydi, bilmiyordum. Bir şey söylemek ve bu garip sessizliği bozmak istiyordum ama kelimeleri tamamen yitirmiş hissediyordum.

Her zamanki gibi Tanem yetiştirdi imdadıma. “Nasıl hissediyorsun? Kendine gelebildin mi? Sızdığını fark edince uyandırmak istemedik.”

“İyi yapmışsınız,” dedim onun açtığı konuya can simidi gibi sarılarak. “Ne kadar yorulduğumu uyuyup uyandıktan sonra fark ettim ben de ama şimdi iyiyim.”

Tanem bana güven vermek istercesine gülümsedi. “Çok ama çok daha iyi olacaksın. Merak etme.”

Ona güvenmek istediğim için ben de gülümsemeye çalıştım. Gözlerim Tanem’de olsa da Rüzgar’ın ve Aras’ın sağ tarafımdan bakışlarını hissedebiliyordum. Bu yüzden daha fazla dayanamadım ve onlardan tarafa döndüm.

Önce Aras’la konuşmak istemiştım ama başımı çevirirken Rüzgar’ın keskin bakışları beni yakaladığında duraksadım. Gözlerim gözlerinde kaldı, başımı çevirip onu öylece bırakmadım. Bana öyle bir bakıyordu ki bu bakışı anlatmak imkânsızdı. Sanki zihnindeki binlerce soruyu her nasılsa almış, her birini tek tek gözlerine yerleştirmeyi başarmıştı. Karanlık gözlerinde boğulduğumu hissederek yutkundum. Onun için bir önemim olmadığını sanıyordum, hatta son görüşmemizde benim yalan söylediğimi bildiği için biraz öfkeli değil miydi? Biraz anlayışlı davranabilmesi için ölümün eşiğinden dönmem mi gerekmişti yani?

Zorla da olsa bakışlarımı ondan çekip aldım ve Aras’a odakladım. “Hoş geldin,” dedim basitçe.

Başını hafifçe eğdi. “Hoş buldum. Dönmeden önce iyi olduğunu gördüğüm için içim rahatladı.”

Bir an durdu, alnını kaşıdı, kaşlarını çattı, ne diyeceğini bilemezmiş gibi bana baktı ama en sonunda devam etti sözlerine. “Yarın dükkânı benim açmam gerekiyor. En fazla bu kadar izin alabilmişim. Sen taburcu olmadan gitmek istemedim ama artık dönmem lazım. Yine de dönmeden önce seni görmem, iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Birkaç saate otobüsüm kalkacak. Gitmeden önce biraz konuşabilir miyiz? Baş başa?”

“Onu strese sokmak yok, unutma!”

Hastalığım öncesinde bile üzerime titreyen Tanem’le bundan sonra böyle devam edemeyeceğimize dair ciddi bir

konuşma yapmayı aklıma not ettim ve ona cevap vermek yerine gözlerimi Aras'tan ayırmadan, "Olur," dedim. "Mutfağa geçelim mi?"

Uyuduğum odada oturacak düzgün bir yer yoktu. Aras kızlar için bir yabancıydı, onların odasına da gidemezdik. En iyi seçenek mutfaktı.

"Eğer yorgun değilsen biraz yürüyebiliriz de. Sonrasında seni eve bırakırım."

Odadaki havanın, sanki Aras her an elimden tutup beni kaçırabilirmiş gibi gerildiğini hissettim. Ben Aras'a güveniyordum ama daha birkaç gün önce beni kaybetmekle burun buruna gelmiş arkadaşlarımı daha fazla üzmem istemiyordum. En azından onlara Aras'ın kim olduğunu ve ona neden güvendiğimi detaylıca anlatana kadar, ona karşı mesafeli olmaları kadar normal bir şey yoktu.

"Hava biraz serin, üşümek istemiyorum," dedim. "Hem mutfakta çay içeriz, içimiz ısınır. Duru kesin demlemiştir."

Israr etmedi ve ayaklanıp önden geçmemi bekledi. Kızların ve Rüzgar'ın bakışları arasında, hızlı adımlarla mutfağa geçtim ve Aras geldikten sonra kapıyı kapattım.

Neden gergindim bilmiyordum, belki de Tanem'in gerginliği bana bulaşmıştı. Tam tahmin ettiğim gibi ocakta duran demliğin kapağını açıp şöyle bir baktım. Taze ve sıcak görünen çayı dolaptan indirdiğim iki çay bardağına koyduktan sonra ayakta durmuş beni bekleyen Aras'a döndüm.

"Otursana," derken çaylarımızı masaya bıraktım, sandalyelerden birini çekip oturdum. Ben oturunca o da hemen çaprazımdaki sandalyeye oturdu ve sırtını, arkasındaki buzdolabına yasladı.

Zaman ve mekân arasında garip bir ilişki olduğunu düşünüyordum. Bambaşka bir zamanda ve bambaşka bir mekânda gördüğüm, tanıştığım bu adam sanki bu zamana ve mekâna ait olamaz gibi geliyordu. Onun yeri, bizim küçük mahallemizdi. Sanki oradan dışarı çıkması imkânsız olmalıydı. Sanki ben o yeri terk ederken o zamanı da terk edebilmiş olmalıydım ve Aras yalnızca o zamana ait olabilirdi.

“Beni gördüğüne sevinmedin mi?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır, tabii ki sevindim. Yalnızca... Şaşkırdım. Beni nasıl buldun?”

“Söylediğim gibi, savcı bir tanıdığımız var,” diye açıkladı, ses tonu sakin, bakışları dingindi. “Sen kaybolduktan sonra çok endişelendiğim için ara ara hastanelere bakmasını rica ediyordum. Başına bir şey gelirse haberim olsun diye... Ses çıkmaması bir nevi sevindiriyordu beni, hâlâ sağ ve sağlıklı olduğunun bir kanıtıymış gibi. Ama sonra, tam da artık haber gelmeyeceğini düşündüğüm bir gün beni aradı. Senin hastanede olduğunu söyledi. Acilde. Sonra da yoğun bakımda... O kadar endişelendim ki duramadım.” Sesi daha sert, daha kırgın bir hal aldı. “Beni burada ister misin diye düşünmedim bile. Ama belli ki sen kendine yeni bir hayat kurmuş, yeni dostlar edinmişsin.”

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Kendime yeni bir hayat kurmayı başardığım için beni suçluyor olamazdı, değil mi? Ya da yeni arkadaşlar edindiğim için?

“Bunun için bana kızıyor olamazsın, öyle değil mi?”

“Hayır... Hayır tabii ki ama hâlâ yan komşum olmanı isterdim. Sana kitaplar bırakabilmeyi...”

Onun bencilliği karşısında bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Öte yandan içimden bir ses, benim ne kadar zor bir

hayata sahip olduğumu onun hiç bilmediğini fısıldıyordu kulağıma. Tahmin ediyor olmalıydı, evet ama neler yaşadığıma dair hiçbir fikri yoktu. Yalnızca o kaçtığım gün...

Zihnimi toparlamaya çalıştım. “Bana getirdiğin kitaplar da arkadaşlığın da çok güzeldi. Bu yaptığın o evde hayata tutunmamı sağladı ama bir zaman sonra kitapların anlattığı hayatı değil, yaşamın kendisini görmek istedim. Görmem gerekiyordu, ne pahasına olursa olsun.”

Aras, anlayışla salladı başını. Gözlerinden akan hüznün öyle yoğundu ki elle tutulur bir ağırlık gibiydi aramızda. Başını eğdi, çayından küçük bir yudum aldıktan sonra tekrar bana döndü. “Yine de orası senin evindi... Ailenden ayrı kalmak da çok zor olmuştur eminim. Belki konuşarak çözebilirdik? Ya da başka bir şekilde, bilmiyorum...”

Başımı korkuyla, hızla salladım. “Babam beni bulduğu yerde mahveder. Kaçtığım da neredeyse... Ölmekten beter haldeydim.”

Şaşıрма sırası ondaydı. Çenesi kasıldı, gözleri karardı. “O kadar... O kadar kötü müydü sahiden?”

Sessiz kalıp başımla onayladım ve konuşmadan önce çayımın bir yudum aldım. “Yıllarca dayandım ama en son...” Olanlar gözümün önüne geldiğinde başımı iki yana salladım görüntülerden kurtulmak için. “En son olanlar kaldıramayacağım kadar kötüydü.”

Gittikçe öfkeli olduğunu görebiliyordum ama o, öfkesini dışarı yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu sanki. Dizindeki elini yumruk yapmıştı, alnında atan bir damarı rahatlıkla görebiliyordum. “Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Keşke... Keşke daha farklı bir şekilde yanında olabilseydim. Birinin sana sahip çıkması gerekirdi.”

Omuz silktilim. “Artık geçti. Burada mutluyum. Tek isteğim, onların beni asla bulamaması. Bu yüzden lütfen nereye geldiğini, neden geldiğini ne olursa olsun kimseye söyleme.”

Başını salladı. “Merak etme. Kimseye hiçbir şey söylemem, seni asla tehlikeye atmam. Ama seninle iletişimimizi sürdürmemiz mümkün mü?

Hattım yoktu, olsa da telefon numaramı vermem güvenli olur muydu, bilmiyordum. Ya birisi telefonda konuşurken bizi duyarsa? Ya birisi mesajlarımı okursa? İlçe küçük bir yerdi ve her şey, her an duyulabilirdi. Kimsenin ağzında bakla ıslanmazdı ki.

Bu yüzden telefonumu açıp ona Instagram hesabımı gösterdim. “Bu benim hesabım. İstersen buradan mesajlaşabiliriz.”

Aras kendi telefonunu çıkarıp bana takip isteği gönderdi ve böylece Instagram’da ilk kez bir arkadaşım oldu. Onun, tıpkı gerçek hayatta da ilk arkadaşım olduğu gibi.

“Benim artık gitmem gerek,” dedi Aras. “Zaten mesajlaşıyoruz ama bana ameliyat tarihini haber ver. Mutlaka geleceğim.”

Başım la onayladım. “Endişelenme.”

“Ve buradaki insanlar... Eğer sana yanlış bir şey yaparsa bunu da haber ver. Yanına gelirim. Seni alırım.”

Sözleri net, çarpıcı ve keskindi. Neredeyse korkutucuydu hatta.

“Onlar iyi insanlar. Hâlâ hayattaysam onların sayesinde.”

Aras başıyla onayladı. “Ne olur ne olmaz.”

Ayaklandı, yarım olan çayını koca bir yudumda içti ve masaya geri bıraktı. “Çay için teşekkür ederim.”

Arkasını dönmüş gidiyordu. “Ben de peşimden geldiğin için teşekkür ederim.”

Mutfağın kapısını açmadan hemen önce durdu, bana döndü. “Ben de hayatta kaldığın için teşekkür ederim.” Elini yüzüme uzattı, hemen yanağımın yanında bir an için duraksadı. Aramızda birkaç milimetreyle öylece kalakaldı. Gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Bana dokunmasını istiyor muydum, bunu da bilmiyordum. Bildiğim tek şey bana özlemle bakan gözleriydi. Yanındayken bile özlemle bakan gözleri.

Eliyle yanağım arasındaki mesafeyi kapattı. Teni tenime değdiği o ilk anda, vücudumdaki her bir hücre ayrı ayrı ürperdi. Yüreğim göğüs kafesimi zorlarcasına atmaya başladı ama onu durduramadım. Nefes almakta zorlansam da reddedemedim elini.

“Daha çok günler var önünde yaşayacağın. Belki de... Beraber yaşayacağımız. Hayatta kalacaksın. Bunu sakın unutma, tamam mı? Bir an bile aksini düşünme.”

Gülümsemek istedim ama başaramadım, başımla onayladım hafifçe. “Tamam,” diye fısıldadım.

“Hoşça kal.”

Onu yolcu etmemi beklemedi. Ben henüz dokunuşunun etkisinden kendimi kurtaramadan o, hızlı hareketlerle önce mutfağın, hemen ardından evin kapısını açtı ve dışarı çıkıp ardından kapattı. Ayakkabılarını giymeyi bile beklemedi. Öyle hızlı gitti ki *güle güle* bile diyemedim. Tek yapabildiğim, ardından çarpan kapıya bakarken bir damla gözyaşı dökmek oldu.



Araş'ın gidişinin ardından kızları sakinleştirmenin tek yolu, *üzerime gelmeyin, kalbim sıkışıyor*, gibi şeyler söylemektir. Bu belki de çok yanıltıcı ama öyle gürültülü ve öyle meraklıydılar

ki onlarla başka nasıl baş edebilirdim, bilmiyordum. Daha ben şoku atlatıp mutfaktan çıkamadan Ece yanıma koşmuş, neler olduğunu sormaya başlamıştı bile.

Ben bir robot gibi mekanik hareketlerle, oldukça sakın ve yavaş adımlarla salona geçerken Ece etrafımda bana tamamen zıt bir şekilde zıplıyor, dört dönüyor, neler olduğunu anlatmam için yalvarıyordu.

“Bak kötü oluyorum, bir dur.”

Ece hemen sessizleşti, ağzının fermuarını kapatır gibi bir hareket yaptı ve uslu uslu koltuğa, kızların yanına geçti. Üçü de hevesli, meraklı bakışlarla bana bakıyordu. Rüzgar’a baktım yandan. Kızların tam aksi bir tavırdıydı; başını telefonuna gömmüş, bizimle hiç ilgilenmiyor gibiydi. Öte yandan öyle hareketsiz duruyordu ki aslında kulağının bende olduğuna dair garip bir hisse kapıldım.

“Gitti,” dedim kısaca ve az önce oturduğum koltuğa yeniden oturdum. “Geri döndü.”

Ece, sakın bir ses tonuyla, “Seni nasıl bulmuş?” diye sorsa da tüm heyecanı içinde tutmak için çok çabaladığı gözlerinden belli oluyordu.

“Ben evden ayrıldığımda savcı bir tanıdığıyla konuşmuş ve hep hastanelere bakıyormuş. Ne olur ne olmaz diye. O yüzden hastaneye yattığımda bundan haberi olmuş ve endişelenmiş...”

“Oha ya...” Ece elini kalbine götürdü, hayallere dalmış gibi arkasına yaslandı. “Vay be... Ne aşklar var kanka ya...”

“O sadece arkadaşım,” dedim ciddi bir sesle. “Bu, birbirimizi üçüncü görüşümüz. Beraber ortaokulda okuduk, onu saymazsanız. Biz...” Onlara, bana kitap getirdiğini nasıl anlatacaktım ki? Bunun için en başta evden hiç çıkamadığımı anlatmam gerekirdi. Bir insan başka bir insana bunu nasıl anlatabilirdi?

Başkası bana kötülük etmişti ama yaşadıklarım için ben utanıyordum. Ben suçluluk duyuyordum. Benim bir hatam yoktu ama anlatırken yüzü kızaracak olan bendim. Bu yüzden yalnızca, “Arkadaşız işte,” diyerek bitirdim lafımı. “Başka bir şey yok.”

“Sadece arkadaşı için bu kadar yol mu geldi yani?” Zeynep, Ece gibi heyecanlı değildi ama kaşları kuşkuyla çatılmıştı. Daha çok, Aras’a dair şüpheleri varmış da soruları bu yüzden soruyormuş gibi bir hali vardı.

“Endişelenmiş. Biliyorsunuz, evden... kötü bir şekilde ayrıldım.”

Bunu söylememle Rüzgar’ın başı hızla bana döndü. Nasılsa yalan söylediğimi bildiğini kesin olarak söylemişti, bundan şüphe bile duymuyordu. *Emindi*. Nedenini, nasılını bilmiyordum. Bu yüzden artık ona yalan söylemekle enerji harcamak istemiyordum ama hiçbir şey açıklamak da istemiyordum.

“Neler olduğunu bana açıklayacak mısınız?”

Gözlerinde olan gözlerim öfkeyle kısıldı. Bayılmamdan önce bana söylediği şeyleri unutmuş olabilir miydi? Bana ne kadar ters davrandığını? Ona güveneceğimi ya da onunla bir arkadaş gibi dertleşebileceğimi nasıl düşünürdü?

“Zorunda mıyım?” diye sordum.

Bana bakakaldı. Ece’nin kendini tutamayarak güldüğünü duydum ama Rüzgar’ın gözlerine inatçı bir ifadeyle bakmaya devam ettim.

Gözlerini ilk kaçıran o oldu. Yüzünde gördüğüm şey, suçluluk muydu? Kısacık bir anlığına geçip gitti, gördüğümünden bile emin olamadığım o ifadesi. Başını iki yana salladı. “Değilsin. İstediginde anlatırsın.”

Ayağa kalktı, telefonunu cebine attı. Hemen yanında olan kahverengi, ince ceketini giyerken yüzümden başka her yere bakıyordu. “Öyleyse sizi yalnız bırakayım. Rahat konuşun. Odadaki komodini bitirir giderim diyordum ama zaten çok geç oldu. Yetiştiremedim, özür dilerim... Yarın yine gelir, yaparım. Seni rahatsız etmem.”

Dudakları, bir şey daha söylemek istiyormuş gibi birkaç saniye aralık kaldı ama aklındaki her neydiyse vazgeçti ve dudaklarını geri kapattı.

“Bir şey olursa haber verin,” derken emri Tanem’eydi, gözlerini kız kardeşinin gözlerine dikti ve hareket etmeden önce ondan bir onay bekledi.

Tanem başını aşağı bir kez sallayıp onayladığında Rüzgar daha fazla beklemedi ve “Görüşürüz,” dedikten sonra tıpkı Aras gibi, bir anda çıkıp gitti.

Şaşkınlık içinde, bugün içinde ikinci kez kapıya bakakaldım.

“Hayranın olan oğlanların bir ortak noktası var,” derken Ece’nin sesi oldukça eğleniyor gibiydi. “Çekip gitmeyi seviyorlar.”

Yanımdaki küçük yastığı ona fırlattım ama gülmeyi kesmedi, aksine daha çok kahkaha atmaya başladı.



Ben uyanmadan kimse akşam yemeği yememişti ve herkes hem yemeğe hem bilgiye açtı. Kızlar Aras’ı merak ediyordu, bense yokluğumda neler olduğunu ve odayı bu hale nasıl getirdiklerini. Bu yüzden Ece, benimle dalga geçmeyi bırakabildiğinde mutfığa geçip yemekleri ısıtacağını söyledi ve Tanem sofrayı kurmaya başladı.

“Ayten teyze gitmeden önce bir sürü yemek koydu buzluga. Çıkarıp ısıtıyoruz, kolay oluyor.” Ece bir yandan bana

açıklarken bir yandan da kaşık ve çatalları diziordu. “Sen hastaneye yattıktan sonra birkaç gün daha kaldı ama neyse ki gitti. *Kalayım mı, bana ihtiyacınız olur mu* diye çok directti ama kalıyordu nasıl seni bu eve alacaktık? Nasıl dil döktük anlatamam ama sonunda ikna oldu.”

Tanem ve Zeynep tarhana çorbalarını getirip masaya koyduğunda Duru’yu sordum.

“Birkaç gündür hastaneye git gel, çok çalışmadı. Sınavları yaklaştı, *bugün ellemeyin beni* dedi. Odasına yemek götürür şimdi Ece.”

Duru’ya da yemeğini götürdükten sonra beraber masaya oturduk.

Ece ekmekleri bölerken direktiflerini verdi. “Şimdi bize her şeyi, en baştan tane tane anlat. Bak sakın hiçbir detayı atlama, sözkonusu erkekler olduğunda üstünkörü anlatıcılardan nefret ederim!”

İç çektim. “Eski hayatımdan bahsetmekten hoşlanmıyorum.” Kararsız kalsam da artık kozum olan kartımı oynadım. “Üstelik beni strese sokuyor.”

Ece gözlerini devirdi, çorbasından bir yudum aldı. “O zaman sen de sadece Aras’la ilgili olan kısımdan bahset.”

“Ben evden pek çıkamıyordum. Aras ortaokul arkadaşım, bana gizli gizli onlarca kitap getirdi. Evdeki kimse kitap okuduğumu ya da böyle bir arkadaşım olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen bu yüzden kimse fark etmedi yıllarca ne yaptığımızı. Dahası... Başıma kötü bir şey geleceğini anladığımda evden kaçtığım bir gün, onunla karşılaştım. İlk kez, dışarıda. Evdeki birinden kaçıyordum. Ayaklarım bile çırılçıplaktı ama

o bunu yadırgamadı. Sorgulamadı. Beni sakladı, bana yemek yedirdi ve dönmek istediğimde de buna izin verdi.”

Zeynep dolan gözlerini saklamak ister gibi başını eğdi ama benden saklayamadı. “Döndün mü sonra?” diye sordu. “Eve?”

“O gün için evet. Ama ertesi gün kaçtım. Sabah olmadan, erkenden. Sonra da buraya geldim.”

Ece sandalyesinden kalkıp bana sırtımdan sarıldı ve başını başıma yasladı. “Merak etme,” dedi. “Hepsi geçti. Artık bizimlesin.”

Elini tutup sıktım. “Biliyorum. Artık geçti, bu yüzden hüznülenip ağlamaya bir son verin ve ben yokken neler olduğunu anlatın.”

Ece derin bir nefes alıp benden ayrıldı ve yerine oturdu. “Rüzgar kahroldu,” dedi.

“Ece!” Tanem’in uyarısı keskindi.

Ece, “Tamam, tamam,” diyerek yerine otururken Tanem çekingen, kuzu gibi bakışlarını bana dikti.

“Bayıldığında seninle konuşuyormuş ve tamamen onun sözlerini aktarıyorum, *üslubu biraz sertmiş*. Bunun farkında olduğu için doktorlar kalbinin hasta olduğunu ama aritmiyi stresin tetiklemiş olabileceğini söylediğinde... Yani şöyle söyleyeyim, hastanenin kapısından ayrılmadı. Uyandığın gün veya sonrasında yanına gelmedi çünkü onu görmenin, senin için daha büyük stres yaratacağından korkuyordu. Bu yüzden tüm vaktini senin için ne yapabileceğini düşünerek geçirdi ve en sonunda ikinci elciden uygun bir şeyler bulup tüm eşyaları elleriyle kurdu. Sana bir oda yapmaya kararlıydı. Hayatım boyunca Rüzgar’ı hiç böyle görmemiştim.”

“Sana, bana neler söylediğini söyledi mi?”

“Yalan söylediğimizi biliyormuş çünkü bu çok açıkmuş. Ama bize zarar gelmesinden korkmuş ve sana da bunu söylemiş, bla bla bla... Erkeklerin erkeklik taslamaktan vazgeçmesi... Nasip olur mu Allah’ım ya!”

Zeynep kendini tutamayarak hafifçe güldü, hemen ardından yüzünü ciddileştirdi. “Pardon. Ama haklısın.”

Tanem, başını yana eğip kaşlarını çattı. “Yani bir şeye de bulaşmayın kardeşim. Ben ayırt edemiyor muyum ne doğru ne yanlış. Kim yalancı, kim değil. Velew ki bu kız bana zarar verecekti. Sen böyle bir laf ettin diye vermeyecek mi şimdi? Salak mıdır nedir ya? Vallahi her düşündüğümde sinirleniyorum.”

“Kötü bir niyeti yoktu. Seni korumaya çalışıyordu,” diye mırıldandım, neden onu savunduğumu bilmeden. Aslında ona kızgın değildim, beni strese soktuğu için hasta olduğumu düşünmüyordum. Sonuçta bir hastalığım vardı ve bu, o esnada ortaya çıkmıştı. O sırada benimle ters konuşmasının bununla bir ilgisi olamazdı. Kalbimi tutup o delmemişti sonuçta.

“Kötü bir niyetinin olmaması, hata yapmadığı anlamına gelmez. Sana en başından beri haksızlık ediyor. Tamam, biz de biraz şüphe çektik, kabul ediyorum ama ona ne canım? Her şeye burnunu sokması normal mi yani?”

“Sen yine de sakın ol,” dedi Ece. “Gerçekten kötü bir niyeti olmadığını biliyorsun. Üzerine neden titrediğini de.”

Nedenini ben de merak ediyordum. Kötü bir niyeti yok di-yorduk ama o ilk günden beri bana karşı hep kaba olmamış mıydı? Makarna yiyişime laf ettiği o andan beri?

“Belki bu tavırlarında niyeti kötü değil,” dedim kendime engel olamayarak. “Ama bana karşı hep kaba oldu. O ilk gün, makarna yerken söylediği aklımdan hiç çıkmıyor. Saatlerce yol

gelmiştim, korkudan tuvalete bile gidememiştim, bu tanımadığım şehirde ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ölmekten bile korkuyordum. Onun söyledikleri bardağı taşıran son damla gibiydi.”

Kızlar anlamını çözemediğim, garip bakışlarla birbirlerine baktı.

“Ne?” dedim. “Neden öyle bakışıyorsunuz?”

“Aslında kırılmış olman normal,” dedi Tanem, tane tane konuşarak. Sanki birazdan söyleyeceklerini nasıl açıklayacağını bilemiyormuş gibiydi. “Ama o... yani o gün de kötü bir niyeti yoktu.”

“Bir insan bir insana durduk yere neden *kıtlıktan çıkmış gibi yiyor* der ki? Tamam, saatlerdir açtım, belki çirkin bir şekilde yemek yiyordum ama bu, ona söylenme hakkı vermiyor.”

Tanem yardım ister gibi Ece’ye baktı. Ece boynunu eğmiş, bir bana bir Tanem’e bakıyor, sanki bu denklemin içinden nasıl çıkacağını düşünüyordu.

“Bunu sana, Rüzgar’ın kendisinin söylemesi gerek,” dedi en sonunda Ece, Tanem’in bakışlarına bir cevap olarak. “Hatta onun bile değil ama o söylerse en azından daha makul olur. Ona, o gün sana neden öyle söylediğini sor. Kalbinin kırıldığını söyle. Sana doğruyu anlatacaktır.”

Bu da ne demekti? İstemezse anlatmazdı, elbette aksi de gelirdi elinden. Ama Ece kendinden oldukça emin gibiydi.

Tanem’e baktım, bana omuz silkti. “Evet, kardeşim. Ama onun yaptığı şeylerin nedenini benim anlatmam doğru değil. Hele de ikiniz... Yani aranızdaki bu şey her neyse ona sahipken.”

Aramızda bir şey olmadığını iddia etmek istiyordum. Ama her nedense içim kabul etmiyordu. Bana bakışlarında bir şey

yok muydu? Onu her gördüğümde, bir zincir gibi gerilen yüreğim boş muydu?

İnanması zordu.

“Ona soramam,” dedim. “Bizim öyle bir ilişkimiz yok.”

Tanem gülüp sırtıma pat pat vurdu. “Sorarsan artık öyle bir ilişkiniz olur.”

Ben de gülmeye çalıştım. “Peki yani... Odayı Rüzgar mı yaptı?”

Konuşmanın başından beri neredeyse hiç konuşmayan Zeynep, tabağını bitirip arkasına yaslandı ve bana bilmiş bir şekilde baktı. “Suçluluk duygusu, hayatım, en güçlü duygulardan biridir. İnsanı öldürebilir bile. Seninki onu yaşıyor.”

“Be-benimki mi? Şöyle şeyler söylemeyin. Biz sadece...” Sesim sönerek azaldı.

“Siz sadece?” Ece’nin sorusu keskin ve aniydi.

Ona öfkeyle baktım. “Biz sadece birbirine sinir olan iki arkadaşız. Hatta tanıdıkları yüzünden arkadaş olmak zorunda kalmış iki insan!”

Ece’nin gülüşü sinir bozucuydu. “Hayatım, çoğu büyük aşk böyle başlar zaten.”

Sıkıntıyla iç çektiğim esnada Tanem her iki elini kaldırıp, “Durun!” dedi. “Tamam, yeter. Kızı strese sokmayın. Aralarında bir şey yok. Olsaydı Rüzgar bana söylerdi.”

Bulduğum ilk desteğin üstüne atladım. “Bakın, gördünüz mü? Yok işte!”

Bu tepkim üçünü birden güldürdü ama neyse ki kimse itiraz etmedi. Söyleyeceğim herhangi bir şeyin durumu çok daha kötü yapacağına emindim ama her nedense bu soruyu

sormadan edemedim. Gergin bir şekilde boğazımı temizledim ve “Rüzgar benden nefret etmiyor mu yani?” diye sordum.

Bu sorum, üçünün sönmekte olan kahkahasını yeniden alevlendirdi.

“Ah, Nefesçiğim,” derken Ece, görmüş geçirmiş bir anne edasıyla kollarını bağlayıp başını hafifçe iki yana salladı. “Rüzgar ne hissediyor bilemem ama hissettiği şeyin *nefret* olmadığına istediğin herhangi bir şey üzerine iddiaya girebiliriz.”

İmasını anlamazdan geldim.

Kendimi hasta ya da bakıma muhtaç hissetmiyordum ama bu, devam eden günlerde kızların etrafımda pervane olmasına engel olmadı. Her türlü işimi kendim halledebilecek durumdaydım ama yemeklere bile elimi sürmeme izin vermiyorlardı. İşe dönmem, para kazanmam gerekiyordu ama Tanem çoktan kalbimde bir sorun olduğunu ve stresten uzak durmam gerektiğini Cem'e söylemişti. Bu yüzden ne mesajla ne de yüz yüze ikna edebilmiştim Cem'i. Çalışabilecek kadar iyi olduğumu ne kadar söylersem söyleyeyim ikna olmamıştı. "Ameliyattan sonra dinlen ve öyle gel," demişti. "Bu kafenin kapısı sana sonsuza dek açık ama önce sen iyi olmalısın."

Kızlarla beraber yaşadığım için pek giderim yoktu belki ama ayaklarımın üstünde durmak zorundaydım. Sürekli etrafımdaki insanlara yük olarak yaşamaya devam edemezdim. Tanem'e bunu söylediğimde bana somurtmuş, gözlerini devirmiş ve öfkeli bakışlarını uzun süre üstümden çekmemişti. "Hasta olan herkes sevdiklerinden yardım bekler. O yardım bekleme de sevdikleri ona yardım eder. Kimseye yük olmuyorsun. Hatta aksine, yardımcı olmamıza izin vermezsen hepimiz öyle kötü hissedeceğiz ki asıl o zaman yük olmuş olacaksın."

Çalışmak ve çalışmamakla ilgili kavgalarımız, almam gereken ritim bozukluğu ilacının saati ve önemi, yeni başladığımız dizi ve Duru'nun her zamanki sınavlarıyla koca bir hafta geçip gitti. Evdeki herkes hem benim yüzümden hem de kendi hayatları yüzünden öyle stresliydi ki evin ruhu kaybolmuş gibiydi. Duru zor bir sınav dönemindeydi ve bu sınavdan düşük not almamayı kafaya koyduğu için odasından neredeyse hiç çıkmıyordu. Öte yandan "geleceğin doktoru" olduğu için üstünde büyük bir sorumluluk hissettiğini, her gün ilacımı aynı saatte hatırlatmasından ve bana aynı soruları, aynı sırayla sormasından anlayabiliyordum. *Çarpıntı oldu mu? Göğüs ağrın? Gözlerinde karar mı? Halsizlik? Baş dönmesi?*

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

İyi ydım. Baygınlığımdan önce nasılsam tamamen öyle hissediyordum, hatta bu hastalık birinin yaptığı kötü bir şaka deseler, inanırdım. Hasta hissetmiyordum, kalbimde bir sorun varmış gibi de hissetmiyordum. Her şey bu kadar normal hissettirirken nasıl bu kadar yanlış olabilirdi?

Zeynep, artık aralığa yaklaştığımız için stresliydi. Üniversite sınavı haziran ayındaydı ve vakti neredeyse yarılamış olmak onu strese sokuyordu. Her gün bundan bahsediyordu, bir kez daha mezuna kalmaktansa *ölmeyi* tercih edeceğini söylemişti bir keresinde. Sonra yanında benim oturduğumu ve benim gerçekten ölme ihtimalim olduğunu fark ettiğinden utanmış, "Öyle demek istememiştım," diye mırıldanmıştı. "Ama gerçekten bıktım. Artık hayatıma devam etmek istiyorum. Sanki senelerdir hayatım bir *pause* tuşuna basılı kalmış gibi."

Tanem her zamanki gibiydi, neşesini ve enerjisini düşürmek için savaşıyordu. Okul pek umurunda değildi ama vize

zamanı geldiği için o bile sınavlardan önceki birkaç gün kapanmak zorunda kalmıştı. Yine de her gün ne yiyip ne içtiğini sormaktan geri durmuyor, hatta her gece odama girip beni uykuya yatırıyor, üstümdeki battaniyeyi özenle örtüyor ve yanağımdan öpüyordu. Ona bunu neden yaptığını sorduğumda, “Uyumadan önce böyle saçlarını okşayıp yanağından öpersem...” demiş ve hemen ardından yanağımdan öpmüştü. “Kalbin sakinleşir diye. Teselli bulur diye. Yaralarını onarır diye.”

“Sana söylemiştim. Bu bir *hastalık*, kalbim yara aldığı için delik değil, hatta *doğuştan böyle*.”

“Bunu asla bilemezsin,” derken sesinde hüznün gizliydi. “Teselli bulursa şifa da bulur belki, asla bilemezsin.”

Tıbbın böyle işlemediğine, bu konuşmayı Duru duysa alayla güleceğine emindim ama ona itiraz etmedim ve üstümü örtmesine izin verdim. Ardından her gece yaptığı gibi bana genişçe, cesaret verircesine, her şeyin yoluna gireceğini söylercesine, nasıl bu kadar çok şeyi bir arada barındırabildiğini anlayamadığım kadar garip ama içten bir tebessümle veda etti, ışığını kapattı ama kapımı açık bıraktı.

Senelerce kapım kapalı, korkarak uyuduktan sonra kapalı kapılar ardında uyuyamadığımı fark etmişim. Kapının açık olması, her an yardım isteyebilirmişim gibi hissettiriyordu.

Ece'nin dersleri üçünün arasında en hafif olanıydı. Pratik sınavlarına rahatlıkla hazırlanıyor, yalnız çok ciddi ve disiplinli bir şekilde spor yapıyordu. Neredeyse her gün spor salonundaydı ama kalan vakitlerini dışarıda geçirmeye kısa bir ara vermişti. “Yanında olmak istiyorum,” demişti bana, ona randevusu olup olmadığını sorduğumda. “Zaten ne istediğini bilmeyen, daha doğrusu eğlenmekten başka bir şey istemeyen

ve düşünmeyen erkeklerden sıkıldım. Bomboşlar. Nato kafa nato mermer yani.”

Bunu beni güldürmek ve kendimi yük gibi hissetmeme engel olmak için mi söylemişti yoksa sahiden randevularından sıkılmış mıydı bilmiyordum ama ona inanmayı seçtim. Beraber çoğu akşam izlediğimiz romantik-komedi filmlere ve onun kollarına sığınmayı tercih ettim.

Tanem’in sınavları bittiğinde aradan tam bir hafta geçmişti. Eve yorgun argın, mosmor göz altlarıyla geldi ve koltuğa, yanıma oturup kolunu omzuma attı.

“Diyorum ki Nefes,” derken sesi yaşlı bir teyze gibi ağırdı. “Uzaklara gidelim. Ne dersin?”

“Yarın poliklinik kontrolüm var.”

“Evet. Ondan sonra işte.”

Şaka yaptığını zannederken ciddi olduğunu fark ettiğim için kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Ciddi ciddi mi soruyorsun? Nereye gideceğiz ki?”

“Anneannem seyahat edemiyor,” dedi Tanem. “Hemen rahatsızlanıyor. Ama biz ona gidebiliriz. Kuşadası’nda, tatlı bir evi var. Şöyle en azından bir haftalığına. Ne dersin?”

“Nasıl gideceğiz ki? Derslerin ne olacak?”

“Sınavlarımın hepsi bitti. Bir şey olmaz. Deniz kenarında olmak bizi sakinleştirir. Sana da iyi gelir.”

Çalışmadığım ve tüm gün evde yalnız olduğum için çok sıkılıyordum. Yani aslında bu teklifin üstüne atlamalıyım. Ama tanımadığım bir yetişkinle aynı evde olmak, bir kez daha başka insanlara yük olmak göğsümü zorluyordu.

“Anneannen benim de gelmemi nezaketen kabul etmiştir ama ben hiç tanımadığı biriyim. Sen git. Ben burada kalırım. Merak etme, bir şey olmaz.”

Tanem kıpırdamadı bile. “Saçmalama. Senin için gitmek istiyorum zaten. Ayrıca anneannem ikimizin fotoğrafını gördü ve senin anneme çok benzediğini söyledi. Bunu ben uyduruyorum sanmıştım ama haklıymışım. İnanamadım. Her neyse, seni mutlaka beklediğini söyledi. Kalbinden ameliyat olacağını duyduğunda çok üzüldü ve bizi davet etti. Böylece dinlenebilir, uzun uzun denize bakıp içimizi sakinleştirebiliriz.”

İyi bir fikir olabilirdi.

Ama sığıntı gibi yaşamaktan öyle yorulmuştum ki.

“Aklından yine aynı şeyler geçiyor, değil mi?” diye sordu Tanem. “Yük olmak, insanlara zahmet vermek... Öyle bir şey yok. Hepimiz seni çok seviyoruz, o yüzden seninle vakit geçirmek, iyileşmene yardım etmek istiyoruz. Tamam mı? Tam tersi bir durumda olsaydık, ben sana zahmet mi vermiş olacaktım?”

“Hayır ama...” diye söylendim. “Her nasılsa hep ben muhtaç durumda olanım. Geldiğimden beri senin için ne yaptım mesela? Hiç. Çünkü bana ihtiyacın yok, kendi kendine yetebiliyorsun. Oysa ben... Ben toparlandım sandığımda bile toparlanamıyorum ve bir sorun ortaya çıkıyor. Yine sizden yardım bekleyen, küçük bir kız çocuğuna dönüşüyorum. Tıpkı beni kafenin arka bahçesinde bulduğunda olduğu gibi.”

Tanem’i hareketlendiren bu cümlelerim oldu. Doğruldu, ciddi gözlerini gözlerime dikti ve söylediklerinde ne kadar dürüst olduğunu anlamamı ister gibi bana uzun uzun baktı. “Bak,” dedi. “O gün ben seni evet davet etmeseydim de sen hayatına devam edecektin. Her şey yolunda gidecekti. Belki daha zor şartlarda yaşayacaktın, belki daha uzun süre ne yapacağını bilemeyecektin ama sen o evden kaçarak kendi ayaklarının üstünde durdun bir kere. Hepimiz hayat boyu birilerinden

yardım alıyoruz, istiyoruz. Bu bizim yardıma muhtaç olduğumuz anlamına gelmiyor, tamam mı?”

Dolu gözlerimle gözlerine bakarken kelimelerimden yoksundum. Bu yüzden başımla onayladım yalnızca.

Tanem, derin bir nefes aldı. “O zaman Kuşadası’na gidiyor muyuz?”

Gülümsedim. “O zaman Kuşadası’na gidiyoruz.”



Tanem’in mükemmel planındaki tek sorun bizi, Rüzgar’ın götürecekti olmasıydı.

Tanem’in anneannesi, Kuşadası merkeze yakın müstakil bir evde oturuyordu ve oraya bizi kolaylıkla ulaştıracak otobüsler vardı. Ancak Tanem otobüse binemeyeceğimiz konusunda oldukça netti, ameliyat öncesi enfeksiyon kapmamı istemiyordu. Onu ikna etme ihtimalim olduğunu sanıyordum, ta ki Duru olaya müdahale edene dek. Benim *doktor sesi* diye adlandırdığım tonlamasına bürünmüş ve tek bir cümleyle noktayı koymuştu. *Tanem haklı.*

Bana söyleyecek bir cümle bırakmamışlardı.

Yolda koca bir saati beraber geçirecek olmak bir yana, sabah poliklinik kontrolüne de bizi o bırakmıştı. Sonra da kapıda beklemişti çünkü Kuşadası’na kadar onunla gidecektik. Neyse ki bizimle kalmak gibi bir niyeti yoktu.

Doktorun odasında, onun elindeki kâğıdı incelemesini beklerken duvardaki aynada kendi aksime bakıyordum. Buraya geldiğimden beri birkaç kilo almıştım. İlk haftalarda aldığımız pantolonumun beli, ilk zamanlar neredeyse hiç oturmazken şimdi biraz dar geliyordu. Kollarım hafifçe şişmiş, yanaklarım

dolmuştu. O ilk günlere göre çok daha sağlıklı görünüyordum ama...

Belki de içten içe çürüyordum.

Oradan oraya sürükleniyordum. Bir yolum yoktu. Ameliyattan sağ çıkarsam bu hayatı nasıl yaşayacaktım? Sonsuza dek Cem'in kafesine börek mi yapmak istiyordum? Tanemler mezun olup hayatına devam ettiğinde ne olacaktı? Tek başıma bir hiç gibi hissetmekten öteye geçemiyordum. Bu insanlar bana kol kanat germese ne yapacaktım?

Tanem bana dönüp destek olmak istercesine gülümsediğinde aklımdaki tüm soru işaretlerini silmeye çalıştım. Benim yüzümden yeterince üzülmüyordu, onu daha fazla üzmemekten nefret ediyordum, bu yüzden ona genişçe gülümsedim.

Bana böyle mahzun gözlerle her baktığında yaptığım gibi.

Gülüştü genişledi, sanki sevgisiyle doldu. Hep olduğu gibi.

Doktor başını kaldırdığında tüm dikkatim ona yöneldi. Sanki herhangi bir yüz çizgisinden, bir manaya kapılmamdan endişelenir gibi ifadesizdi yüzü. "EKG iyi görünüyor," dedi ilk başta. Göğsüme bir sürü bir şey yapıştırıp kalbimi kontrol ettikleri garip testten bahsediyor olmalıydı.

"Kan sonuçların da iyi. EKO'da da gelişen ek bir şey yok. Herhangi bir semptom da yaşamıyorsun. Demek ki verdiğimiz ilaç işe yaramış. Ameliyat için bir engel görünmüyor. Ama taburcu olurken söylediklerimiz aynen geçerli, eğer bir şikâyetin olursa hemen en yakın hastanenin aciline gitmen gerek. Eğer böyle bir şey olmazsa, ameliyat tarihinden bir gün önce gelmen yeterli, yatışın yapılacak. 5 Ocak'ta yatışını yapsak uygun mu?"

Soran gözlerle Tanem'e baktım. Herhangi bir günde, herhangi bir planım olmadığı için aslında bana her gün uygundu ama Tanem'den bir işaret beklemeden edemedim.

“Tabii,” dedi Tanem, onun cevap vermesini beklediğimi anlamışçasına.

Doktor randevumuzu bir kâğıda yazdıktan sonra bizi odasından çıkardı ve beni elimde *5 Ocak 2026, 08.30* yazan bir kâğıtla baş başa bıraktı.

Tanem dirseğiyle bana hafifçe vurdu. “Hey,” dedi beni neşelendirmek istercesine. “Her şey yolunda gidecek. Ama şimdi bunların hiçbirini düşünmüyoruz. Ne yapıyoruz peki? Kendimizi deniz kenarına atıyoruz ve sakinleşiyoruz!”

Beni kolumdan hevesle çekti ve hastaneden bir an önce çıkmamızı ister gibi alelacele yürümeye başladı. Adımlarımı ona uydurdum, kâğıdı cebime attım ve açık havaya çıkar çıkmaz ferahladığımı hissettim. Artık havalar biraz serinlemişti ama burada, memleketimde olduğu gibi kara kış yaşanmadığını hızla keşfetmiştim. Soğuk kendini hissettirmeye başlamışsa da ne fazla soğuk vardı ne de bileğimi geçen karlar. Yalnızca nazlı nazlı yağan yağmurlar, hafif bir esinti ve insanın ciğerlerine ferahlık veren bir rüzgâr.

Göğsüme ferahlık veren o rüzgârı içime çektim ve aynı anda, hemen karşıya park ettiği arabanın kapısına yaslanmış duran Rüzgâr’ı gördüm. Onun karakterinin, adını aldığı bu bazen yumuşak, bazen sert esen doğa olayıyla bir bağlantısı olabilir miydi?

Bir zamanlar beni öfkeyle tınlayan sesinin de benden çevirdiği yüzünün de şimdi karşımda duran hafif, ılık bir esintiye benzeyen yumuşak duruşuyla hiç alakası yoktu. Gözleriyle bizi takip ediyordu, sanki en başından beri kapıdan çıkışımızı kaçırmamak için çabalamıştı. Aramızdaki mesafe izin verseydi doğrudan gözlerime bakacak gibi dikkatle bakıyordu.

“Aranızda ne var?” diye sordu Tanem. “En azından bana yalan söyleme.”

İç çektim ve ona kısa bir bakış attım. “İnan, ben de bilmiyorum. Bir öyle bir böyle davranıyor. Ama sana söyledim. Kimseye o gözle... bakamıyorum. Aras’a bile.”

Rüzgar’ın yanına yaklaştığımız için başka bir şey söylemedim. Göz göze gelmekten kaçınarak hiç duraksamadan arabanın arka kapısına uzandığımda eli elime gitti ve beni durdurdu.

Sabahtan beri benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Bu yüzden şaşkınlıkla ona döndüm. Bana ciddi bir ifadeyle bakıyordu. “Arka koltukta miden bulanıyor. Yanıma gel. Tanem arkada oturur.”

“Gerek yo...”

“Uzun yola çıkıyoruz,” dedi ve sözlerimi bitirmeme bile izin vermedi. “Çok zorlanırsın. İnat etme.”

Tanem aramıza girdi ve beni hafifçe ittirip arka kapıyı kendisi için açtı. “Rüzgar haklı. Öne geç.”

İtiraz etmeme izin vermeden arka koltuğa oturdu ve kapıyı kapadı. Bir ona, bir Rüzgar’a bakıp en sonunda pes ettim ve arabanın arkasından dolanıp ön koltuğa geçtim.

Yolumuz bir saat sürecekti, Tanem öyle söylemişti. Bir saat boyunca onun garip tavrına nasıl katlanacağımı bilmiyordum. Belki de yolda uyuyakalmış numarası yapardım ve böylece sorun olmazdı.

Rüzgar arabayı çalıştırdı; hastane otoparkından çıktı ve kısa sürede çevre yoluna çıktı. Uyuyakalmış numarasına ne zaman başlarsam inandırıcı olacağımı düşünerek arabanın penceresinden dışarıyı seyrettim bir süre.

Yolda olmanın, arabanın akan yolda ilerleyişinin, baktığım pencerenin dışındaki dünyanın her an değişmesinin üzerimde

ne kadar sakinleştirici bir etkisi olduğunu o zaman fark ettim. Uyumak ya da gözlerimi kapamak istemiyordum çünkü *dünya mucizeviydi*. Memleketten buraya gelirken koridor tarafında oturmuş, yolu neredeyse hiç görmemiştim. Kuşadası'na ilk girişimizde de midem öyle çok bulanmıştı ki etrafıma hiç dikkat edememiştim.

Oysa şimdi... Şehir bir görünüyor, bir kayboluyor; dağlar ortaya çıkıyor, gizleniyor; kurak topraklar ve verimli ağaçlıklar peşi sıra geliyordu. Sanki tüm dünyayı bir anda ama aynı zamanda ağır ağır görüyordum. Daha önce hiç böyle bir yolculuğa çıkmamıştım.

Rüzgar, “Büyüleyici, değil mi?” diye fısıldadığında irkilip ona döndüm. Başta neden fısıldadığını anlayamadığım için ona kaşlarım çatık bir şekilde, kafamın karıştığını anlasın diye baktım bir süre. Bana arka koltuğu işaretparmağıyla gösterdiğinde başımı çevirip Tanem'e baktım ve mışıl mışıl uyuduğunu fark ettim. Başını cama yaslamış, ayakkabılarını çıkarıp koltuğa uzatmış ve kendini dünyaya tamamen kapatmıştı. Neredeyse horlayacaktı.

Planlarımı çaldığı için hafifçe güldüm.

“Evet,” dedim sonra, Rüzgar'ın benden hâlâ bir cevap beklediğini fark ettiğimde. “Yolda olmak... Bambaşka.”

Ön camdan akan yolu izlemeye odaklandım bir süre. Artık yol tek tipleşmişti, denize hemen varma arzusu uyandıran bir aynılıkla yankılanıyordu.

Rüzgar'ın derin, uzun bir nefes aldığını hissettiğimde ona döndüm. Profilden görebildiğim yüzü gergindi. Kaşlarını hafifçe çatmış, dikkatle yola bakıyordu ama dikkatinin bir yandan bende olduğu izlenimine kapıldım.

“Sana bir şey söylemem gerek.”

Devam edeceğini düşünerek sessiz kaldım ve bekledim. Boğazını temizledi, düşünür gibi birkaç saniye daha bekledi. Bunu bir an önce söylemek istiyormuş gibi aceleci bir tavırla, “O gün sana öyle davrandığım için özür dilerim,” dedi.

“Hangi gün?” diye sordum, kafa karışıklığıyla.

“O... yani bayıldığın o gün. Özür dilerim. Seni kötü etkileyeceğini bilseydim...”

“Bilemezdin,” dedim sözünü keserek. “Ben bile böyle bir hastalığım olduğunu bilmiyordum. Sen nereden bilecektin ki?”

“Yine de sana öyle sert çıkmak ya da... Yani öyle konuşmak zorunda değildim. Ben bazen...” Aklındakileri cümlelere dökerken zorlanıyormuş gibi bir hali vardı.

“Bazen Tanem’e olan korumacılığımı abartıyorum. Sen çok aniden girdin hayatımıza. Onlar sana güveniyor, hatta belki ben bile sana güveniyorum ama yine de... Bilmiyorum. Belki de saçmaydı. Özür dilerim. Öyle davranmak ya da seni strese sokmak istemezdim.”

Bu samimi özrü karşısında ne diyeceğimi bilemeden bir süre daha ona baktım. “Bana böyle davranmana alıştım,” dedim. “O yüzden çok da etkilendiğimi söyleyemem.”

Yüzünü buruşturdu. “O kadar mı kötüyüm?”

Alayla güldüm. “Yok canım,” dedim aynı alaycılıkla. “Sadece beni kafede gördüğün o ilk andan beri laf çarpıp duruyorsun, o kadar.”

“Sana çok... yani kaba göründüğümü biliyorum. Kötü bir niyetim olmadığını söylesem bir şeyleri telafi eder mi?”

Bu kadar kolay olacağını düşünüyor olamazdı, değil mi? “Elbette hayır,” dedim. “Bana neden böyle davrandığını söylemen gerek.”

Sözkonusu Rüzgar olduğunda içimden neden bambaşka biri çıkıyordu, ben de bilmiyordum. Belki de onun en başından beri bana açıksözlü davranan ve yardım teklif etmeyen tavrında, beni rahatlatan bir şeyler vardı. Ona karşı kendimi borçlu hissetmiyordum ya da onun bana acıdığını düşünmüyordum. Tanıdığım diğer herkes bana acıyor, benim için üzülüyor ve bana sürekli yardım etmeye çalışıyordu; tüm bunlar için minnettar olduğum kadar, bunca iyiliğin altında eziliyordum da.

Bu yüzden ona karşı açıksözlü olmak, onu bazen terslemek, affetmemek, umursamamak kolaydı. Çünkü ona hiçbir şey borçlu değildim.

“Genel olarak tavrım seni hiç tanımamamızdan kaynaklı. Bunu zaten açıkladım,” derken tane tane konuşuyor, sanki yanlış bir şey söylemekten çekiniyordu. “Çok zor şeyler yaşadığını tahmin ediyorum, bunu gözlerinde görüyorum... Öte yandan korumam gereken bir kız kardeşim var. Babamız hayatta, evet.” Duraksayıp Tanem’i dikiz aynasından kontrol etti. “Ama Tanem’i korumak bana düşüyor. O biraz... Babam yani. Değişik biri. Onu o kadar boşluyor ki ben bazen abartmak zorunda kalabiliyorum.”

“İyi de büyük olan Tanem değil mi? Neden o seni değil de sen onu korumakla yükümlüsün? Sırf erkeksin diye mi?”

Gözlerini devirip bana *tabii ki hayır*, der gibi kısa bir an baktı, hemen ardından yola döndü. “Hayır tabii ki,” dedi. “Ama babam... Benimle ona aynı değil. Beni arar, sorar, konuşur. Tanem’e karşıysa... Neredeyse o sanki hiç yokmuş gibi acımasız.”

Kafamın karıştığını hissederek, “İyi de neden?” diye isyan ettim. “Çok saçma değil mi?”

“Saçma, evet ama ben kötü bir adamın oğluyum, Nefes. Bunu kabul etmek yıllarımı aldı ama öyle. Belki ben de onun en kötü yanlarını almışımdır. Tanem’in annesini annemle aldattı, hatta ölümüne sebep oldu. Tanem’le aynı evin içinde büyüdük ama Tanem’i hep yok saydı. Onu öyle çok yok saydı ki ben, babamın benimle konuştuğu her andan suçluluk duyarak büyüdüm. Çünkü Tanem bir köşede, özlem dolu gözlerle mutlaka bizi izliyor olurdu.”

Boğazıma oturan yumruyu yutkunmaya çalıştım. Tanem’in kimsesizliği bu kadar iyi anlıyor olmasının sebebi onun da benzer bir kimsesizlikten geliyor olması mıydı?

Kalabalık içinde yapayalnız, küçük bir Tanem hayal etmeye çalıştım. Sevgi dolu bir anne, sevgi dolu bir baba ve onların arasında küçük Rüzgar... Sevgileri yalnızca oğullarına karşı, minik kız köşede, annesinin yasını tutabilecek kadar dahi büyümemiş henüz...

Gözlerimin dolduğunu hissedince başımı yeniden pencereye çevirdim.

“Bazen Tanem’i koruma işini abartabiliyorum. Ne olsa benim yüzümden gibi geliyor. Benim suçummuş gibi... Dediğim gibi, üzgünüm. Senin de bir hayatın olduğunu ve söylediklerimin seni kırabileceğini düşünmeliydim.”

Gözlerimi kırıpıştırdım, gözyaşlarını geri gönderdim ve yeniden ona döndüm. “Önemli değil,” dedim ama boğazıma oturan yumru, sesimin boğuk çıkmasına sebep oldu. Yutkundum, boğazımı temizledim ve gülümsemeye çalıştım. “Önemli değil,” dedim tekrar. “Tanem’in böyle bir çocukluğu olduğunu bilmiyordum.”

“O pek anlatmaz. Ben de pek bahsetmem ama yaptıklarım bunları bilmeden çok garip görünüyor, biliyorum. Onun üstüne bu kadar düşmem gerçekçi gelmiyor.”

Aklıma gelen bir anıyla kaşlarım çatıldı. “Her şeyi anladım ama bir şeyi anlamadım. O ilk gün kafede, sizle bir alakam yoktu ki. Neden yemek yiyişime öyle laf etmiştin? Çok kaba bir hareketti ama aslında seni tanıdıktan sonra... Saçma geliyor, anladın mı? Öyle bir şey söyleyecek biri değilsin.”

Kaşları çatıldı, dudaklarını birbirine bastırdı. Tereddüdünü hissettim. “Onun da bir sebebi var ama söylemem uygun mu, bilmiyorum.”

Kollarımı bağladım ve kendimi huysuz bir kız çocuğu gibi hissederek öfkeli gözlerimi yola diktim. “Sürekli bunu söylüyorsunuz, sonra da arkadaşınız olduğumu iddia ediyorsunuz.”

Kararlılığının kırıldığını hissettim ama hareket etmedim. Bir süre beklersem dayanamayıp söyleyeceğini, hissettiği suçluluk duygusuyla daha fazla dayanamayacağını biliyordum.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından elini hafifçe direksiyona vurdu, “Tamam,” diye fısıldadı. “Zaten gizlediğimiz bir şey değil. Sadece bu konu hakkında konuşmak, benimle ilgili bir şey olmadığı için garip.”

Yine sesimi çıkarmadım, sanki kendini affettirmezse onunla konuşmam mümkün değilmiş ve sesimi yutmuşum gibi yalnızca kollarımı bağladım ve hafifçe ona döndüm. *Bekliyorum*, der gibi bir tavırla kaşlarımı kaldırdım ve sabırla sustum. Sabretmek en iyi yaptığım şeydi ve sessizliğimle yarışamazdı.

Ofladı ve “Tamam, söylüyorum,” diye tekrar etti. “Tolga’nın otizm tanısı var. O gün yemeği çok sesli yiyordun ve onun sese hassasiyeti var. Biraz daha öyle devam etseydin atak

geçirmesinden korktum ve senin duyacağın şekilde öyle söylersem incinip duraksarsın diye düşündüm. Kötülüktü, biliyorum ama yabancı birine Tolga'nın otizm spektrumunda olduğunu anlatmaktan daha kolaydı."

Kafam daha da karışmıştı çünkü otizm spektrumunu daha önce herhangi bir yerde duymamıştım. "Otizm spektrumu ne demek?"

Bana kafayı yemişim gibi baktı. "Otizmi nasıl hiç duymamış olabilirsin? Mağarada mı yaşıyorsun?"

Koluna hafifçe vurdum. "Yine kabalaşıyorsun! Belki de sahiden mağarada yaşıyordum, ne biliyorsun?"

Eski yaşantıma, mağarada yaşamak dense çok da yalan sayılmazdı. Ne de olsa dünyadan bihaber yaşamıştım.

Direksiyondan bir elini kaldırıp beni durdurmak ister gibi uzattı. "Özür dilerim, özür dilerim. Tamam. Duru daha iyi açıklar aslında ama otizm... Bir nevi beynin farklı çalışması gibi. Tam bir tanıma sokmak zor çünkü ben sadece Tolga'yı tanıyorum ve bu herkeste daha farklı cereyan ediyormuş. Örneğin bazıları göz temasında zorlanıyormuş, Tolga ise aksine çok fazla göz teması kuruyor. Bazıları sestten, gürültüden ekstrem derecede rahatsız oluyor. Bazıları dâhi... Neyse ben sana Tolga'yı anlatayım. Tolga nispeten iyi tarafta çünkü sosyal ilişkiler kurmakta pek zorlanmıyor. Asperger'i var, yani bir konuda dâhi ve o konuyla aşırı ilgili... O da teknoloji, yazılım, bilgisayarlar... Okul birincisi zaten. Ailesi İstanbul'a taşınmasından korktuğu için göndermedi, o yüzden Aydın'da okuyor ama aslında üniversite sınavında derece yapmıştı." Çok fazla ayrıntı verdiğini düşünmüş olacak ki bir an duraksayıp devam etti.

Her neyse, Tolga'nın en hassas olduğu şey gürültü ve karmaşık sesler. Özellikle birisi gürültülü bir şekilde yemek yediği zaman kendinden geçiyor. Bazen kriz geçiriyor ve kriz geçirdiği zaman çok kötü oluyor. Onu bir kere öyle gördükten sonra emin ol bir daha asla o hale gelmesini istemezsin ve engellemek için her şeyi yaparsın. Kendisi de çok zorlanıyor. O gün kafeye gelmek istememişti çünkü normalde böyle yerlerde mutlaka bir sorun çıkıyor. Artık yavaş yavaş daha iyi, mesela o gün kumsalda bir sorun yaşamadık ama onu kabuğundan çıkarmak, denemesini sağlamak çok zor... Bir kriz geçirseydi belki de günlerce dışarı çıkmaya ikna edemeyecektik.”

Hiç duymadığım bir hastalık olduğu için söylediklerini zihnimde bir yere oturtmaya çalışırken sessiz kaldım. Bu bir hastalık mıydı, ondan da emin değildim. Sanki daha çok hepimizden farklı iletişim kuran birisinden bahsediyor gibiydi. Örneğin, Tolga tüm insanların yemek seslerinden bu denli rahatsız olduğu bir dünyada yaşıyor olsaydı, hiç de farklı biri olmazdı.

“Yani ben duyayım diye, bilerek mi öyle söylendin? Duysam utanıp daha dikkatli yiyeceğimi düşündüğün için mi?”

Başını kararsızca ve çok hafifçe tek bir kez aşağı sallayarak onayladı. “Dediğim gibi, üzgünüm. Kriz geçirmesine çok az kalmıştı. Hissettim. Onu artık çok iyi tanıyorum, çocukluktan beri arkadaşız.”

Ben de Rüzgar'ın, Tanem'i ya da Tolga'yı koruduğu gibi korumak isteyen biriyle büyüseydim, öyle bir çocukluk arkadaşım ya da kardeşim olsaydı nasıl bir hayatım olurdu acaba?

“Sana sahip oldukları için çok şanslılar.”

Böyle bir şey söylememi beklemiyormuş gibi gözleri hafifçe açıldı, kaşları çatıldı. Gözlerini yoldan ayırmadan hafifçe gülmüsedti. “Bazen abarttığımı kabul ediyorum.”

Bunu söylemek ne kadar zor olsa da, “O gün saatlerdir yemek yememiştım,” dedim. “Yani gerçekten kıtlıktan çıkmıştım. Bu yüzden utandım halimden.”

“Halinde utanılacak bir şey yok. Bir şeylerden kaçtığın çok belli, kimse bir yerden ya da birinden boşuna kaçmaz. Keşke bunu daha erken fark etseydim.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık ama birkaç dakika sonra Rüzgar iç çekerek sözlerine devam etti. “Keşke bana anlatsaydın.”

Ona anlatsaydım ne olurdu? Geçmişimi ondan saklamam için hiçbir sebep yoktu. Ama etrafımdaki herkes gibi o da bana acırsa elime ne geçecekti?

“Yaşadığım kötü şeyleri bildiğin için bana acımandan, sırf acıdığın için iyi davranmandansa güvenini kazanmayı ve o şekilde iyi davranmanı tercih ederim.”

İtiraz etmesini, bana acımayacağını söylemesini bekledim ama o, bambaşka bir açıdan baktı. “Kızlar sana acıdıkları için iyi davranmıyorlar,” dedi. “Belki en başta, Tanem’in seni eve almasının sebebi bu olabilir. Ama o zaman bile sebebin bu olduğunu sanmıyorum. Tanem merhametli biridir ama acıdığı için böyle davranmaz. Seni çok seviyor. Bunu gözlerinde, sana bakışında görüyorum ve zamanla sebebini anlıyorum.”

Gülümsemekten alamadım kendimi. “Ben de onu çok seviyorum. Hiç sahip olamadığım kız kardeşim, ablam gibi o benim. Ama o beni neden seviyor, anlamış değilim. O benim için ne çok şey yaptı, bense ona yük olmaktan başka bir şey yapmadım.”

Rüzgar'ın tebessümü bilgeceydi. "Sevgi biri sana bir şey yaptı diye doğmaz çünkü. Birini seviyorsan onun için her şeyi yaparsın ama biri senin için her şeyi yaptı diye sevmezsin onu. Sevgi koşulsuzdur, özden gelir. İçini seversin birinin, yüreğini, her bir girintisini, çıkıntısını."

Söylediklerini anlamaya çalıştım ama zihnimde karanlık bir noktaya dokunmuştu. Bir annenin sevgisini hiç tatmamıştım, belki beni doğduğum andan itibaren, henüz hiçbir şeyken seven bir annem olsaydı Rüzgar'ın bahsettiği şeyin ne olduğunu anlayabilirdim. Babamın beni sevdiğine inanmıyordum bile. Bir kez bile gözlerime bakmamış bir adamın beni sevdiğine nasıl inanabilirdim?

Belki, babaannem. Küçükken onun beni sevdiğine inanırdım, çok küçük bir kızken. O zamanlar beni babamdan korumaya çalışırdı ve evin işlerini yapması için eğittiği bir hizmetçi gibi davranmazdı. Ne zamana kadar sürmüştü bu? Belki beş-altı yaşına kadar. Sonra babaannem yaşlanmış, hastalanmış, pek bir şeyle ilgilenemez olmuştu. Babam yemeklerin tuzsuzluğuna ya da tatsızlığına her sinirlendiğinde, babaannem onun öfkesinden payını alırdı. Yaşlı kadın, çareyi bildiği her şeyi bana öğretmekte bulmuştu ve o günlerden sonra evin tüm yükü benim üstüme çökmüştü. Bir yer pisse suç benimdi. Yemekte bir eksiklik varsa benim hatamdı. Babaannemin aklı da yavaş yavaş gitmiş, bana hissettiği bir sevgi kırıntısı vardysa bile anılarıyla beraber kaybolmuştu.

"Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimin dolduğunu, Rüzgar'ın sorusuyla fark edip birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve ona dönerek gülümsemeye çalıştım.

“Önce beni koşulsuz sevmen gerektiğini. Bana acıdığın için değil, beni sevdiğin ve bana koşulsuz güvendiğin için benimle arkadaş olduğunu düşündüğüm zaman sana her şeyi anlatırım, Rüzgar. O zamana dek, bana kötü davranmaya devam et, sakın acıman olmasın.”

Gülüşü alaycıydı. “Bunun artık mümkün olduğunu pek sanmıyorum.”

Ne demek istediğini sormadım.



Kalan yol boyunca pek bir şey konuşmadık. Tanem eve çok az kaldığında uyanıp etrafa buğulu gözlerle baktı ve uyumasına izin verdiğimiz için kızdı ama ben uyuduğu için mutluydum. Uyumasaydı, Rüzgar’la bunları belki de hiç konuşamayacaktık.

Rüzgar, arabayı yolun kenarına park ederken her yerim tutulmuştu ve kaslarım acıyordu. Saat beş olmuş, hava kararmaya dönmüştü. Üşümek için ceketimi giydim ve temiz hava alma ihtiyacıyla kendimi bir an önce dışarı attım.

Denizin nemi, Aydın’ın soğuk havasını incecik bir tavrıyla yumuşatıyordu. Ilık havayı kucaklayıp derin bir nefes aldım.

Tanem’in arabadan iner inmez, “Of, hava buz gibi!” dediğini duyunca şok içinde ona döndüm. Bu havaya soğuk demesi inanılmazdı. Aylardan aralıktı ve kar bile yağmıyordu!

İçten içe gülerken bagajdan sırt çantamı alıp sırtıma taktım ve aynı anda, ağırlığın üstümden alındığını hissederek arkama döndüm. Rüzgar hiçbir şey söylemeden sinsice yaklaşmış, çantayı elimden alıp kendi sırtına takmıştı bile.

“Ben taşıyabilirim,” dedim.

“Ben de taşıyamazsın demedim.”

Cevap vermeme izin vermeden önden ilerledi. Yardım istemesine Tanem'e baktım ama o yalnızca omzunu silkti. "Hiç bana bakma," dedi ve Rüzgar'ın peşine düştü.

Çaresiz bir şekilde ofladım ve ben de peşlerinden ilerledim. Önüne park ettiğimiz ev, bahçeli ama küçük, müstakil bir evdi. Dış cephesi beyaza, pencereleri ve kapıları turkuaz mavisine boyanmıştı. Pencerelerinden ve balkonundan yeşil yapraklar ve çeşit çeşit renkte çiçekler sarkıyordu. Görür görmez insanın içini açan bir güzelliği vardı.

Rüzgar, mavi bahçe kapısını açıp geçmemiz için bekledi. Onun yanından bahçeye girerken gözlerine bakmaya çekinerek hızla geçtim. Bahçe küçük bir yeşillikten ibaretti, köşede bir zeytin ağacı vardı ve gerisi küçük küçük çiçekler, domateslerdi. İncecik bir patika bizi o turkuaza boyalı, cennete açılmak üzereymiş gibi görünen kapıya götürüyordu.

Tanem, yanına vardığımda kapıya tıklamak üzere elini kaldırdı ama kapı aynı anda, hiçbir uyarıya gerek olmaksızın açıldı.

Kapının arkasından nasıl birinin çıkmasını bekliyordum, bilmiyordum ama benimle aynı boylarda, incecik, yaşlı bir teyze çıktığında nedense şaşırdım. Yaşına rağmen beli bükülmemişti, duruşu dikti. Artık bembeyaz olmuş düz saçları kısacık kesilmişti, omzuna bile değmiyordu. Tanem'i gördüğünde kara gözleri şefkatle kısıldı, gülüşü genişledi sevgiyle. Kollarını kızın boynuna dolayışında özlem duyduğum her şeyi sezdim.

"Tanem, yavrum!"

İkisi birbirine sıkı sıkı sarılırken Tanem'in anneannesine ne kadar benzediğini fark ettim. Tanem'in boyu daha uzundu, yüzü biraz daha ovaldı ve saçları daha dalgalıydı ama simaları birbirini öyle andırıyordu ki karşımda Tanem'in yaşlılığı duruyor deseler, inanabilirdim.

Kadın Tanem'den ayrılıp bana baktı, bir anlığına gülümsedi ama hemen sonra nedense gülüşü donuverdi. Bir şeye kızmış gibi görünmekten ziyade dehşet içinde bana bakıyordu.

Tanem bunun farkında değilmiş gibi, "Anneanne," dedi. "Bu Nefes, sana bahsettiğim arkadaşım. Nefes, anneannem Sırma."

"Merhaba," dedim kadının hâlâ donuk olan bakışlarından çekinsem de. "Çok memnun oldum, nasılsınız?"

Kadın, bana doğru titrek bir adım attı ve bir anda boynuma atladı. Kendimi onun sıcacık kollarının arasında bulduğumda ne yapacağımı bilemeyip birkaç saniye öylece kalakaldım. Ancak o bana öyle sıkı sarılıyor, sırtımı öyle bir sıvazlıyordu ki kendime geldiğimde ellerimi kaldırıp sırtına koydum. Teşekkür edesim geldi bana böyle sarıldığı, beni de Tanem'le bir saydığı için. Ama hiçbir şey söyleyemedim, sesim çıkmadı.

Benden ayrılıp geri çekildiğinde yüzüme şöyle bir baktı ve gülümsedi ama gözlerindeki yaş mıydı?

"Hadi geçin," dedi. "Kapıda kaldınız, üşümeyin."

Hep beraber içeri geçtik, Rüzgar çantamı kenara bırakıp bana yerini gösterdi ve ardından, Tanem'in yönlendirmesiyle salona ilerledik.

Salona girdiğimizde bizi krem rengi bir koltuk takımı karşıladı. Duvarlar açık beje boyanmıştı, birkaç fotoğraf dışında hiç tablo yoktu. Büyük bir tabloda bir adamın siyah beyaz fotoğrafı, hemen köşesinde de yüzlerini seçemediğim iki kadının vesikalık fotoğrafı duruyordu. Kapıdan girince sol köşede kahverengi eski bir vitrin, vitrinin içinde bir dolu tabak çanak, tam ortasındaki boşluktaysa duvara asılı küçük bir televizyon vardı. Ev eski ama temiz görünüyordu.

Üçlü koltukta oturan Tanem'in hemen yanına, koltuğun ucuna oturdum çekinerek. Sırma teyze hemen peşimizden salona girdi ve tam karşımıza oturdu. Bakışları yüzümde dolaşüyor, ara ara gözlerime değiyor, sanki kaybettiği bir şeyi arıyordu.

"Anneanne?" diye sordu Tanem, sanki garipliği fark etmiş gibi.

Sırma teyze, Tanem'e dolu dolu gözlerle dönüp, "Annene ne çok benziyor, değil mi?" diye sorduğunda anladım neden böyle duygulandığını. Belli ki kadıncağız, beni görünce karşısında evladını görür gibi olmuştu.

"Sizi üzdüysem üzgünüm," dedim titrek bir sesle. "Tanem, annesine çok benzediğimi söylemişti."

Sırma teyze gülümsedi. "Üzmek ne demek evladım," dedi. "Bu benzerlik beni ancak mutlu edebilir. Kızımı çok genç yaşta kaybettim... Her gün özlüyorum onu."

Tanem yanımdan kalkıp anneannesinin yanına geçti ve ona sıkı sıkı sarıldı. "Ben yanındayım," dedi. "Annem de bizi gökyüzünden izliyor, koruyup kolluyor. Nefes'i bana annem gönderdi, buna eminim. O hayatıma girince sanki bir şeyler tamamlandı, anneanne. Yerine oturdu."

Sırma teyzenin tebessümü şefkatliydi. "Bazı kız arkadaşlıklar öyledir. Bulana dek eksik yaşamış gibi hissedersin. Kız kardeşin olur, canından bilirsin. Birbirinize tutunun, böylece kimse sarsamaz sizi, yenilmez olursunuz."

Sözlerini söyledikten sonra ikimize de sırayla baktı, iç çekti ve ardından bir düğmeye basılmış gibi enerjik bir şekilde ayağa kalktı. "Hadi, kalkın, yemeğe oturalım. Böyle aç aç oturmayın."

"Sırma teyze, ben gideyim. Yolum var, döneceğim."

O ana dek, Rüzgar'ın salona girmediğini ve kapının pervazına yaslanıp bizi izlediğini fark etmemiştim. Kollarını

bağlamış, rahat bir tavırla bize bakıyor ama hareket etmiyordu. Orada durmasının özel bir sebebi var mıydı? Yolda anlattığı suçluluk duygusu gibi?

“Sen de benim evladımsın, biliyorsun oğlum. Sofrayı dört kişilik kurdum. Sana yemek yedirmeden şuradan şuraya göndermem. Üstelik yatağını da serdim, dinlen sabaha öyle git.”

“Sırma teyze...”

Rüzgar’ın itiraz dolu ses tonunu duyduğu anda Sırma teyze elini kaldırıp onu susturdu. “İtiraz istemem, bilirsin. Hadi bakalım, mutfağa geçin.”

“Madem öyle diyorsun, Sırma teyze... Yarın gideyim o zaman.”

Rüzgar’ın boynunu, bu yaşlı kadının karşısında kıldan inceydi. Arabada konuştuklarımız olmasa bile belliydi bu ama anlatıklarından sonra görmezden gelmek imkânsızdı. Büyüklerin işlediği günahların suçluluk duygusunun, gencecik insanların boynuna bir zincir gibi asılması doğru muydu? Rüzgar mı olmalıydı bu vicdan azabının sahibi?

Rüzgar boynunu eğip Sırma teyzenin isteğini kabul etti ve onunla mutfağa yöneldi. Peşlerinden mutfağa ilerlerken cebindeki telefonunun titrediğini hissettim ve duraksadım. Telefonum Tanem’in internetine bağlıydı ama kızlarla daha yeni ayrılmıştık, bana kim mesaj atacaktı ki?

Telefonu çıkarıp bir göz attım ve ekrana bakakaldım.

Aras mesaj göndermişti.

25 Aralık 2025

**Aras: Nefes, nasılsın? Umarım iyisindir.
Aklım sürekli sende, yazmadan duramadım.**

Nefes: İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın?

**Aras: Neden öyle resmi yazıyorsun?
Yabancıyla konuşur gibi?**

**Nefes: Nasıl konuşmam gerekiyor ki?
Sık mesajlaşıyorum.**

**Aras: Normalde konuştuğun gibi.
Yüz yüzeyken.**

**Nefes: Ben yüz yüzeyken de
böyle konuşuyorum.**

Aras: :)

28 Aralık 2025

Aras: Keşke burada olsaydın.
Pencerede seni görmeyi özlüyorum.

Nefes: Kitaplarını ben de özlüyorum
ama o pencerede olmamayı tercih ederim.
Benim için zordu.

Aras: Günlerin nasıl geçiyor?
Gerçekten iyi misin? Biraz anlat hadi.

Nefes: Tanem ve Rüzgar beni anneannesine getirdi.
Kuşadası'nda tatlı bir evi var. Sakinleşmem ve stres atmam
için deniz havasının iyi olacağını söylediler.
Beraber Efes'e gittik. Gerçekten de denizin sakınleştirici bir
etkisi var. Anneannesiyile beraber yemek yapıyoruz,
televizyon izliyoruz ve bahçede çay içiyoruz.
Pek bir şey yapmıyoruz, burası sakın bir yer.

Aras: Tatile gitmişsin gibi.

Nefes: Ayşenur'u hatırlıyor musun?
Sana onların her yaz Aydın'a gittiklerinden bahsetmiştim.
Burayı görmüş olduğum için mutluyum.
Her yaz buraya ailesiyle tatile gelen
Ayşenur çok şanslı olmalı.

Aras: Belki ileride sen de kendi ailenle gidersin.
Tatile, Aydın'a...

...

Aras: Tamam, tamam. Bir şey söylemedim.
Lütfen yazmayı bırakma.

Nefes: :) Sen ne yapıyorsun?

Aras: Çalışıyorum ben. Çok bir değişiklik yok.
Sabahtan akşama kadar ya derste ya dükkâdayım.
Aklım hep sende. Ameliyat tarihi belli oldu mu?

Nefes: Bir aksilik olmazsa 5 Ocak'ta olacak.

Aras: Demek yeni yılda sağlam bir kalbin olacak.

Nefes: Daha önce hiç sağlam bir kalbim olmadı.
Sağlam bir kalple ne yapılır?

...

...

...

Aras: Sağlam bir kalple korkusuzca âşık olursun.
Yüreğine güvenmenin en güzel yanı budur.

31 Aralık 2025

Aras: Nasılsın? İyisin, değil mi?

Nefes: Evet, iyiyim. Merak etme.
Tanem de Rüzgar da yanımda.
Artık dışarı pek çıkamıyoruz çünkü yağmurlar başladı.
Ama evde eğleniyoruz. Bol bol kitap okuyoruz,
ben bazen bir şeyler yazıyorum.
Bu gece yılbaşı gecesi olduğu için televizyon izleyip abur
cubur yiyerek kutlayacağız.
Hayatımda ilk kez yılbaşı kutlayacağım. :)

**Aras: Dikkatli olmanı istiyorum, Nefes.
Herkese hemen güvenmemelisin.**

...

**Aras: Kötü bir şey söylemek istemedim.
Sadece onları tanımadığım için endişeliyim.
Seni değiştirmelerinden korkuyorum.**

...

22

Kuşadası'nda zaman, biri onun olağan akışına sıradışı bir müdahalede bulunmuş, daha ağır akması için iplerini elinde tutuyormuşçasına yavaş akıyordu. Zorlayıcı, huysuz bir yavaşlık değildi bu; tam aksine, insanı huzurlu hissettiren, nefes alıp verişlerine dahi odaklanmasını kolaylaştıran türde bir yavaşlıktı. Bunu çok geçmeden, Kuşadası'na geldiğimiz hemen o gece fark ettim. Yatağında uzanmış tavanı izler, dışarıdan gelen cırcırböceklerinin sesini işitirken.

Sırma teyzenin söylediğine göre aslında boş bir misafir odası vardı ama Tanem benim yalnız kalmamı istemiyordu. Bu yüzden iki yatağın karşılıklı duvarlara yaslandığı, tıpkı evin dışı gibi mavi örtülerle bezeli odada yan yana uzanmıştık. Günün yorgunluğu, sanki vücudumdan yatağa akıyordu. Evin sessizliği ruhuma iyi geliyordu.

Hiç uykum yoktu. Tanem'in nefesleri de henüz uyumamış gibi düzensizdi. Yeniden pozisyon değiştirip benden yana döndüğünü fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Belki de bunu hiç sormamalıydım ama dayanamadım. "Arabada sahiden uyuyor muydun?" diye fısıldadım.

Onun da uzun, neredeyse bir iç çekiş gibi nefeslendiğini duydum ama sorumu cevaplamadı.

“Rüzgar babanızın, senin anneni aldattığını, hatta...” Yutkundum. “Ölümüne sebep olduğunu söyledi. Ne demek istedi?”

Uzun bir süre sorumu cevaplamadı. Öyle hareketsiz ve sessizce bekledi ki nefeslerini bile işitemedim. Tam da cevap vermeyeceğini hatta belki de uyuduğunu düşündüğüm esnada, “Annem, babamın Özüm’le ilişkisi olduğunu öğrendiği gün vefat etti. Bir araba kazasıydı. O... Özüm’ün bir suçu yok. Hatta Rüzgar da ben de Özüm bunları itiraf ettiği için biliyoruz. Yoksa nasıl bilecektik ki? Ama o gün, yani vefat ettiği gün annem onları ilk kez görmüş. Nasıl gördüğünü ya da nasıl hissettiğini hayal bile etmek istemiyorum. Onlardan uzaklaşmak için koşarken yola atlamış,” dedi.

Duyduklarım boğazıma bir yumru gibi oturdu, yutkunamadım. Söylediklerini sindirmek, onu teselli edici bir şeyler söylemek istiyordum ama ben henüz kafamı toparlayamadan Tanem devam etti. “Özüm’ün bir suçu yoktu. En azından anlattıklarına göre... Babamın evli bir adam olduğunu bilmiyordu, gerçekten de gençken çekilmiş resimlerinin hiçbirinde babamın parmağında alyansı yok. Annem vefat ettikten sonra hamile olduğunu öğrenmiş ve Rüzgar için babamla evlenmiş. Küçük bir kızken Özüm’ün benden nefret ettiğini zannederdim. Yemeğimi hazırlar, banyomu yaptırır, uykudan önce üstümü örter ama asla yüzüme bakmazdı. Meğer nefretinden değil, utancındanmış...”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Keşke bunları sana hiç anlatmasaydı.”

“Ben anlattığı için memnunum,” derken işittiğim sesi titrekti, neredeyse ağlar gibiydi. Ağlayıp ağlamadığını anlamak için başımı hafifçe çevirdim ama göremedim. “Hikâyenin gerçek kötü karakterinin kim olduğunu bilmek sence de önemli değil mi?”

“Yine de... Babanın anneni aldattığını, onun kötü biri olduğunu zaten biliyordun. Ama birinin, babanın annenin ölümüne sebep olduğunu söylemesi... Bu korkunç olmalı. Hayal bile edemiyorum.”

“Ondan nefret ediyorum,” dedi. Sesi bir yandan öfkeyle keskin, öte yandan hüznle tizdi. “Var olduğu için de var olmama neden olduğu için de.”

Son cümlesiyle ağladığına emin olarak kendi yatağımdan kalktım ve ona sormadan yatağına ilerledim. Hiç duraksamadan, ona bir itiraz hakkı tanımadan ince yorganını kaldırdım ve hemen yanına kıvrıldım. Bana doğru yatmıştı, başını göğsüme dayayıp saçlarını okşadım.

“Geçti,” diye fısıldadım. “Bizi izlediklerini sen söylemiştin.”

Bir hıçkırık döküldü dudaklarından, pijamamın gözyaşlarıyla ıslandığını hissettim. “İnsanların bana baktığında hayat dolu birini gördüğünü biliyorum. Ama içten içe var olduğum için nefret ediyorum kendimden. Annemin hayatına girdiği için de babamdan. Keşke o, annemin hayatına hiç girmeseydi ve annem hâlâ yaşasaydı. Ben var olmasaydım, önemli değildi ama o yaşasaydı...”

Hıçkırıkları derinleştirdi, onu tutuşumu sıklaştırdım. İlk kez biri ağlıyordu omzumda, ne yaptığımdan çok da emin değildim ama Tanem beni onunla tanıştığım günden beri bir kez bile yalnız bırakmamıştı. Ben de onu bırakmayacaktım.

“Ama annen senin yaşammanı isterdi, Tanem. Söylediklerinin aksine o, yaşadıkları pahasına senin var olmanı isterdi.”

Gözyaşları dinene, hıçkırıkları sönene dek ona sıkı sıkı sarıldım. Saçlarını okşadım, sırtını sıvazladım. Bunları ömrühayatım boyunca bana tek bir kişi yapmıştı, o da Tanem'di. Birine teselli vermeyi bile ondan öğrenmiştim.

Gözyaşları gecenin karanlığına karışıp azaldığında, dikkatini dağıtmak için başka bir konu düşünmeye çalıştım. “Yolda Rüzgar Tolga'nın otizm olduğundan bahsetti,” diye mırıldandım onu konuşmaya teşvik edercesine.

Tanem burnunu çekti ve hafifçe geri çekildi göğsümden. Bana döndü, başını yastığa koydu ve elini başının altına yasladı. “Otizm bir hastalık gibi değil. Daha çok, sosyal becerileri kısıtlı. Bazı şeyleri senden benden farklı deneyimliyor, bazen de bizim ihtiyaç duymayacağımız şeylere ihtiyaç duyuyor. Öte yandan, insanların hepsi birbirinden farklı değil mi? Hepimiz farklı şeylere ihtiyaç duymuyor muyuz? Sadece onunki... daha fazla, daha farklı.”

“Kafa karıştırıcı,” diye fısıldadım. “Ama umarım onun için çok zor değildir.”

“Otizm bir spektrum. Bu spektrumda çok zorlanan, konuşmayan, göz teması kurmayan, etrafın karmaşasından çok tetiklenen biri de olabilirsin; bambaşka bir uçta, her şeyi çok daha hafif haliyle deneyimleyen biri de. Bence Tolga şanslı... İnanılmaz zeki. Bilgisayar, kodlar, yazılım, fizik... Söylediği şeylerin yarısını anlamıyorum çoğu zaman. Öte yandan kendini çok geliştirdi. Biz çocukluktan arkadaşız. Biraz geç konuştu, bir zamana kadar tam göz teması kuramıyordu. Şimdi de *çok*

fazla kuruyor gerçi ama olsun. Ailesi, öğretmenleri, herkes çok destek oldu. Yani o iyi, merak etme. Ama elbette, herkes onun kadar şanslı olamıyor.”

Geriyeye dönük düşününce bile Tolga'nın hareketlerinde çok bir farklılık hatırlayamıyordum. Belki o, Rüzgar'la beni salonda kavga ederken yakaladığı akşam... O akşam çok sert, monoton ve keskin konuştuğunu düşünmüştüm. Sanki söylediklerinde bir kabalık yoktu ama öte yandan, öğrencileriyle konuşan bir müdür edası taşıyordu, kuralları açıklar gibi bir hali vardı.

Belki, yalnızca o zaman.

Tanem'in Tolga'ya karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyordum ama bunu sormaya cesaret edemedim. Sahile yüzmeye gittiğimiz gün, deniz kenarında beraber yürüyüşleri gözümün önünden gitmiyordu. İnsan elbette arkadaşıyla da öyle yürüyebilirdi ama nedense... Her nedense farklı hissettiriyordu. Şimdi de ondan Rüzgar'a nazaran daha farklı bahsediyordu. Çok daha korumacı, çok daha tedirgin bir ses tonu vardı.

Yine de sormadım. Canı bu kadar acırken daha fazla üstüne gitmem doğru olmazdı.

“Hadi uyu,” diye fısıldadım. “Yarın yeni bir gün.”

“Asıl sen uyu,” dedi huysuzca. “Uykusuzluk da vücut için bir streştir.”

Güldüm ama kendi yatağıma geçmedim. Tekrar konuşmadım da. Beni oraya, *ona* bağlayan sarmaşıklar varmış gibi hissettim. Sanki istesem de kendimi ondan koparıp gidemeyecektim. Zaten istemiyordum da.

Bu yüzden yatakta kaydım, başımı tıpkı onun gibi yastığa koydum ve ona sarıldım. Ne zaman uyuyakaldım bilmiyorum ama ömrümün en huzurlu uykularından biriydi. Hiç kâbus görmedim ve uyandığımda tüy gibi hafiftim.

Her zamanki alışkanlığımla, sabah erkenden uyandım. Telefonumdaki saat 08.01'i gösteriyordu. Vücudum sekizden sonra uyumama izin vermeyen bir çalar saat gibiydi.

Tanem yatağın en köşesine gitmiş, duvarın dibine girmiş, cenin pozisyonunda uyuyordu. Onu uyandırmamaya dikkat ederek sessizce ve ağır hareketlerle yataktan kalktım ve yorganı düzeltip üşümediğinden emin oldum.

Aynı sessiz hareketlerle üstüme eşofmanımı ve tişörtümü giyip merdivenlerden indim. Diğerlerinin de uyanmamış olma ihtimaline karşın adımlarım sessiz ve temkinliydi ama zemine yaklaştıkça kulağıma gelen tabak çanak sesleri gevşememi sağladı.

Merakla mutfaka girdiğimde Sırma teyzeyi buldum karşımda. Evin erkenci kuşu genelde ben olduğumdan, sabahın bu saatlerinde benden daha enerjik ve hareketli birini görmek ilginçti. Mutfak tezgâhının önünde bir oraya, bir buraya geçiyor; kendiliğinden telaşlı hareketlerle kahvaltı hazırlıyordu. Acele etmiyordu da sanki bu şekilde hareket etmeye alışıkmiş gibi bir telaştı onunki.

“Günaydın,” dedim çekingen bir sesle.

Sevecen gözleriyle bana döndü ve uyandığıma şaşırmış gibi gülümsedi. “Erkencisin!”

“Alışkanlık,” dedim kısaca. Masaya şöyle bir göz attım, kahvaltılıklar hazır, bir tabaktaki böreklerin üstünden dumanlar tütüyordu. Fırının açık olduğunu ve başka bir şeyler daha piştiğini görebiliyordum. Sırma teyzeyle bir yandan yumurta kırıyordu.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordum tezgâha yaklaşarak. “Bana da bir iş verin, çok zahmet etmişsiniz.”

Sırma teyze hiçbir şey yapmadığını gösterircesine ellerini salladı. “Bunda ne var kızım? Geç otur sandalyeye, acıktıysan atıştırmaya başla. Birazdan çocukları uyandırırız zaten.”

Oturmamı söyleyen sesi oldukça samimi çıksa da sandalyeye şöyle bir göz attım ama o tarafa geçemedim. Biri benim için bir şeyler yaparken geçip oturma fikri, elimi kolumu bağlasalar bile mümkün değilmiş gibi uzak hissettiriyordu. İnsanlara yük olmamam gerekiyordu. Sabırları taşabilir, bana olan sevgileri günün birinde bitebilirdi.

Ama Sırma teyze yılmadı. Benim inatçı gözlerime inatçı bakışlarla karşılık verdi ve kaşlarını çatı. “Benim mutfağım da, sizin üzerinize düşen bir iş yok tatlım,” derken sesi şefkatli, sözleri sertti. *Burada patron benim, diyordu ve beni ikna etmen mümkün değil.*

Onu anlıyordum. Böyle annelerle karşılaşmıştım, anneanneler de benzer olmalıydı. İlkokuldaki sınıf arkadaşlarımdan bazılarının annesi beslenme saatinde gelir, onun için yiyeceklerini çantasından çıkarır, hazırlardı. Bu sonsuza dek böyle devam etmemişti elbette ancak biz birinci sınıfa alışana dek birkaç kez olmuştu. Resmi zihnimde capcanlı bir anıydı bu. Onları kıskanmış, aynı şeye sahip olmadığım için kendimi çırılçıplak hissetmişim. Sanki herkes bana bakıyor ve annem olmadığı için çantamdaki ezilmiş ekmek arası peyniri bir başıma yemek zorunda olduğumu konuşuyormuş gibi.

O gün yanında onun için yemeği hazırlansın isteyen bir kız çocuğuydum belki ama yıllar içinde kendisi için hiçbir şey yapılmasına izin veremeyen birine dönüşmüştüm. Bunu düşünmek bile korkunçtu. Benim insanların üzerinden yük almam gerekiyordu, insanlara yük olmam değil. Ancak bu şekilde yaşamaya devam edebilirdim.

“Bir şeyler yapmama izin vermeseniz bile siz böyle ayakta uğraşırken ben oturamam,” dedim. “İçim rahat etmez.”

Sırma teyze yüzünde o bilge gülüşüyle iç çekti ve başını salladı. “Oturursun, oturursun... Zaten artık yaşılanıyorum, elbet sizlere gönlümce yemekler pişiremeyeceğim günler de gelir. O zaman da siz benim yerime yaparsınız.”

Bana yaklaştı, her iki omzumdan tutup geri geri yürümeme neden oldu ve en sonunda, sandalyenin hemen önüne geldiğinde beni yavaşça oturttu. “Bak, ne güzel oturdun. Aferin sana,” derken gülümsüyordu. Tanem enerjisini ve sarkastik yorumlarını anneannesinden almış olabilir miydi?

Tanem ve Rüzgar uyanana dek, Sırma teyzenin mecbur kıldığı üzere yanında oturdum ve havadan sudan konuştuk. Birçok insanın aksine ailemin nerede olduğunu, neden yalnız olduğumu ya da diğer zor soruları kendine saklıyor, tamamen uçarı konulardan konuşmaktan keyif alıyor görünüyordu. Kamelyalardan, bitki bakımından, yüzmenin vücuda ne kadar iyi geldiğinden, mutlaka öğrenmem gerektiğinden... Aklına gelen her şeyden bahsediyor, araya girip yaptığım yorumlar dışında bana pek de konuşacak alan bırakmıyordu. Ve bundan ne kadar memnun olduğumu anlatamazdım.

Herkes uyandığında ve kahvaltıya oturduğumuzda saat dokuza geliyordu. Benim hazırladığım değil, bir başkasının benim için hazırladığı bir sofraya oturduğum için bir yanımda insanlara yük olduğumu söylüyorsa da diğer yanımda mutluydu. Basit görünen bu kahvaltılık sofrası bile öyle değerliydi ki. Kiminin her gün elde ettiği, belki değerini bilmediği, belki de zaten öyle olması gerektiğini düşündüğü şeyler kiminin hayatında

yoktu; *sabahları uyandıran şefkatli bir annenin sesi veyahut uyanana dek çoktan hazırlanmış dumanı tüten bir çay.*

Kendi duygularıma çok dalmadan -çünkü belli ki bu beni strese sokup kalbimde koca bir delik açıyordu- kahvaltımı etmeye ve sofradaki muhabbetlere odaklanmaya çalıştım.

Rüzgar, “Sırma teyze, vallahi döktürmüştün!” dedikten sonra kocaman bir dilim böreği ağzına attı ve keyifle çiğnemeye başladı. Onun her sofrada aynı şekilde iştahla yemek yiyişi beni gülümsetti.

“Yavaş ye,” diyen Tanem’in ondan farkı yoktu. Reçelden, peynirden, zeytinden ve baldan karmakarışık bir şekilde yiyor, tatlıyı tuzluyu tamamen birbirine katıyordu.

“Bugün ne yapalım?” diye sorarken Tanem bana döndü. “Ne yapmak istersin yani? Sahilde yürüyüşe gidebiliriz. Akşam canlı müzik dinleyebiliriz.”

Omuz silkerek benim için çok da fark etmediğini göstermeye çalıştım. Burada ne yapılır, hiçbir fikrim yoktu.

“Öyle şeyleri her gün yaparsınız. Efes’e falan gitsenize,” dedi Rüzgar.

Meraklı gözlerle Tanem’e baktım. “Efes neresi?”

“Antik Kent,” dedi Tanem. Peynirden bir lokma daha attı ağzına. “İyi de nasıl gideceğiz ki? Sen kahvaltıdan sonra yola çıkayım demiyor muydun?”

Rüzgar bana kısa bir bakış attı ama öyle anlıktı ki o bakışın var olup olmadığından bile şüphe duydum.

“Aslında evet. Ama madem Efes’e gitmeyi çok istiyorsunuz, o zaman bugün size eşlik edeyim. Yarın giderim artık. Olur mu, Sırma teyze?”

Sırma teyze yüzünde büyük bir tebessümle bizi izliyor, konuştuklarımızı dinliyordu. Sırma teyze, “Olur tabii evladım,

istediğin kadar kal,” dediğinde ağızım açık bir şekilde Rüzgar’a bakakaldım.

“O zaman ben yukarı çıkıp hazırlanayım,” dedi ve Sırma teyzeye eline sağlık dedikten sonra merdivenlerde hızla gözden kayboldu.

Neye uğradığımı şaşırılmış bir şekilde Tanem’e döndüm. “Biz Efes’e gitmeyi çok mu istedik?” diye sordum.

Tanem omuz silkmekle yetindi.



Sırma teyzeye ne kadar ısrar edersek edelim aldığımız tek cevap, “Siz gençler eğlenin,” olmuştu. “Ben oraları kaç kere gördüm, hem şimdi üsütürüm. Çabuk yoruluyorum, varislerim şişiyor hep. Siz keyfinize bakın.”

Böylece hazırlanıp yola çıktık, yarım saatlik bir yolculuk sonunda Efes’e vardığımızda saat on bire geliyordu. Rüzgar, yol boyu Efes’e geldiği birkaç anısından bahsettikten sonra, “Buranın yaşayan bir tarih olmasını seviyorum,” dedi.

Arabadan indikten sonra Tanem biletleri almak için yanımızdan uzaklaştı. “Yaşayan bir tarih de ne demek?” diye sordum.

Rüzgar sözcükleri toparlamaya çalışırcasına kaşlarını çat-tı. Hava buz gibiydi ama aynı zamanda güneşliydi, Rüzgar’ın artık alışık olduğum gözlerini gözündeki gözlükten ötürü göremiyordum. Güneş yüzüne vurup elmacıkkemiklerini aydınlatıyor, çenesinin keskin hattının daha da belirginleşmesine neden oluyordu. Güçlü güneş ışıklarının altında fark etmemek imkânsızdı, Rüzgar gerçekten... gerçekten çok yakışıklıydı.

Ne düşünüyordum ben?

“Biletlerimizi aldım, gelin hadi.”

Girişe doğru yönelirken Rüzgar ellerini ceplerine yerleştirdi ve “Burası yaşayan bir tarih. Sen de zaman ve mekânın birbirinden çok da bağımsız olmadığı duygusuna kapılır mısın bazen? Mesela daha önce bir başkasıyla gittiğin bir yere yeniden, bu kez tek başına gittiğinde o kişi yine yanındaymış gibi hissetmek... Ya da ilkokuluna tekrar gittiğinde on sene öncesine dönmüşsün gibi hissetmek, sanki bir anda zaman geriye akmış gibi. Bence burada yürürken insan tarihin kokusunu alabiliyor.”

Başımı sallayarak onu dinlerken ağır ağır yürüdüğümüz yollarda etrafı inceliyordum. Taştan, mermerden bir şehrin silüetine bakıyordum; kimi binası yıkılmış kimi sağlam kalmıştı. Kütüphaneyi, evleri, tiyatroyu dolaşırken Rüzgar nerede olduğumuzu açıklıyordu. Buraya o kadar çok gelmişti ki bir rehber gibi anlatabiliyordu.

“Burası kendi döneminin New York’u ya da Londra’sı gibiydi. Zaten o yüzden çok ilginç değil mi? En kudretli şehirlerin bile bundan yıllar sonra yerle bir olacağının ve hayatımda belki de çok değerli olan küçük kafelerin, okulların, sinemaların hiçbir öneminin kalmayacağının canlı kanıtı. Şehrin şu köşesinde, şu kaldırımında senin için çok önemli bir an mı yaşamıştın? Bir gün ne sen ne o kaldırım ne de bu şehir var olacak. Bunun depresif bir düşünce olmasını beklersin ama bence özgürleştirici. İnsanın tek bir yere, tek bir şehre veya tek bir hayata ait olmadığıнын hatırlatıcısı.”

Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Tanem, Rüzgar’ın bu konuşmasını daha önce duymuş olmalıydı çünkü tekrarını izlediği bir diziyi izler gibi bilmiş bir ifadeyle başını sallıyor, göz deviriyordu. Ama ben... Ben söylediklerini *su gibi içiyordum*.

Mermerden yansıyan güneş ışıklarına gözlerimi kısıarken söylediklerini iliklerime kadar hissediyordum.

İhtişamlı binanın önüne geldiğimizde, “Burası şehrin kütüphanesiydi, Celsus Kütüphanesi. Aynı zamanda Vali Celsus’un mezarı kütüphanenin altında. Antik çağın üçüncü büyük kütüphanesiydi.” Önünde durduğumuz binayı tümüyle görebilmek için başımı kaldırdım ve göğe uzanan oymalarını incelemeye çalıştım. Öyle uzaktı ki mermerin üstünde bir dante benziyordu. “Ön cephedeki bu sütunları, binayı olduğundan daha büyük ve geniş göstermek için optik bir illüzyonla tasarlamışlar. Dâhice, değil mi? Çünkü kitap okumak da öyledir, küçücük bir deste sayfanın arasında çok daha büyük bir dünya keşfedersin.”

Rüzgar’a döndüm. O bana değil, anlattığı kütüphaneye bakıyordu ve bu, içimin ferahlamasına neden oldu. Bana bakıyor olsaydı, ona diktiğim hayran bakışlarımı fark edebilirdi. Böyle iyiydi, böylesi güvenliydi.

Düşündüğümün tam tersi biriydi. O kaba olduğunu düşündüğüm, sınırlarımı ihlal ediyor sandığım adamın içinden öykülerin ruhundan anlayan biri çıkmıştı.

Onun anlattığı hikâyeler eşliğinde şehirde ilerledim ve gördüğüm her detayı zihnime kazımaya çalıştım. Üzüldüğümde, sıkıldığımda, stres olduğumda veya kalbimin ağrıdığını hissettiğimde zihnimde bu şehrin kapılarını aralayabilir, bu şehrin kütüphanesinde huzur bulabilirdim.

“Burası neden terk edilmiş, biliyor musun?” diye sordu Rüzgar. Antik kentin dev kütüphanesine ulaşmış, sıralardan birine oturmuş, etrafı dolaşan insanları ve sahneyi izliyorduk. Başımı, bilmediğimi gösterircesine iki yana salladım. “Şehrin içinden Küçük Menderes Nehri geçiyordu. Taşıdığı

alüvyonlarla bir liman şehri olan bu kentin kıyısını doldurdu, şehri denizden kilometrelerce uzağa taşıdı. Böylece ticaret bitti, salgınlar başladı...”

Gülümsedim. “Buranın şanlı günlerinde, güzel günler yaşaması gereken insanlar o güzel günleri yaşadı. Bence esas soru, onları beslemesi gerekirken öldüren bu şehri, insanlar zamanında terk edebildi mi? İnsanın doğduğu, güvendiği toprakları terk etmesi zordur ne de olsa.”

Tanem’in başını bana çevirdiğini hissettim ama ondan yana bakmadım. Gözlerim, sahnede oynayan küçük bir kız çocuğundaydı. En fazla üç yaşındaydı, annesi elinden tutuyor, kızın gönlünce dans etmesine izin veriyordu. Kumral saçları iki yandan tutturulmuş kız, öyle büyük bir neşe içindeydi ki gülümsememi durduramıyordum. Kızın neşesinde, içimi iyileştiren bir şey seziyordum.

“Bence tek bir yerde, tek bir şehirde, yalnızca bildiğimiz insanlara güvenerek yaşamamız gerekseydi daha farklı canlılar olurduk. Yürüyebiliyor, koşabiliyor, bizi çok daha uzak mesafelere götürebilecek aletler inşa edip kilometrelerce uzağa seyahat edebiliyoruz. Öyleyse neyi merak ediyorsak oraya, neyi özlüyorsak ona, her nerenin bize iyi geleceğine inanıyorsak o şehre doğru koşmamız gerekmez mi?”

Bu Rüzgar’ı sevmiştim. Bu konuşan, anlatan, bu... *Bu Rüzgar’ı.*

Gülümsemekten alamadığım dudaklarım ve çatattığım kaşlarıyla ona döndüm. “Seni bu hale deniz getiriyorsa sen deniz kenarına taşın. Benden sana küçük bir tavsiye yani.”

Keyifle güldü. “Neden gemi kaptanı olacağım diye tutturdum zannediyorsun? Karada çekilmez biriyim. Kıyıda fena değilim. Ama sen beni bir de denizde gör.”

Heyecanla doğruldum. “Evet! Hadi denize gidelim artık!”

“Denizde olmayı bu kadar seviyor musun gerçekten? O gün denize gireceksin diye çok gergin görünüyordun.”

Ona gerçekleri söyleyip söylememe konusunda kararsız kalsam da bu kadarını hak ettiğini düşünerek, “Aslında o gün ilk kez denizi canlı canlı görmüştüm. Haliyle girme konusunda gergindim. Ama hayatım boyunca denizi, deniz kenarında olmayı, yüzerken kendini denize rahatça bırakabilmeyi hayal ettim.”

Gözlüğü hâlâ yüzündeydi, bu yüzden bana nasıl baktığını göremiyordum. Yüzü ifadesizdi, içinden ne geçtiğini anlamıyordum. Ama tekrar konuştuğunda sesinin boğuk çıktığını fark ettim. “Öyleyse yaz geldiğinde sana yüzmeyi öğreteceğim.”

Sulanan gözlerimi kırptırdım ve güneşe çevirdim. Yaz geldiğinde hâlâ buralarda olacak mıydım? Bunu umuyor, tüm kalbimle istiyordum. Umut etmeyi kucaklıyordum. “Öyleyse yaz geldiğinde bana yüzme öğretin ve beni bildiğiniz, farklı kıylara götürüp denizin değişik yüzlerini gösterin.”

Tanem genişçe gülümsedi. “Bu, hayatımda duyduğum en iyi plan.”

İç çektim. “Ama yazı daha çok var. Şimdi denize gitmemizin bir yolu yok mu?”

İşte o zaman, Rüzgar’ın yüzünde hain bir tebessüm belirdi. “Denize gitmenin her zaman bir yolu vardır, sevgili Nefes.”



Kıyıda duruyor, küçük bir tekneyle bakışlıyorduk. Tekneyle ve Rüzgar’la.

Kuşadası’nın sahiline gelmiştik. Rüzgar yol boyunca beni nereye götürdüğünü söylemeyi reddetmişti, Tanem de Rüzgar’ın

planını anlamasına rağmen oyuna katılmış ve bana herhangi bir şey söylememişti. Bunun haksızlık olduğunu ne kadar söylersem söyleyeyim lafımı dinletememiştım.

Arabayı park ettikten sonra sahilde biraz yürümüş, yan yana dizilmiş teknelerin arasından *Rüzgar'ın teknesinin* önüne gelmiştık. Evet! Rüzgar'ın teknesinin.

Rüzgar'ın. Teknesi. Vardı.

İkisi de tekneye kolayca çıkmış, beklentiyle bana bakıyordu. Bense onlara içimdeki anlaşılmaz hisleri nasıl tarif edeceğimi kara kara düşünüyordum.

Denizi çok seviyordum. Denize bayılıyordum. Yıllarca hayal ettiğim bir şeyin bu denli yakınında olmak bile başlı başına muazzamdı. Ekim ayındaki o gün, denize girdiğimde çok korkacağımı zannetmiş, Rüzgar beni attıktan sonraysa büyük bir rahatlama hissetmişim. Yüzme öğrenmeyi de çok isterdim.

Bunların hepsi doğruydu.

Ama sorun, henüz yüzme bilmiyor oluşumdu. Ve Rüzgar, bu tekneyle beni alıp metrelerce, kilometrelerce derine açılmayı teklif ediyordu. Bir şey olursa ne yapacaktım? Bir insanın o kadar açıktan yüzerek kıyıya geri gelmesi mümkün müydü? Mümkünse bile ben gelemezdim. Üstelik denizde canlılar yok muydu? Balıklar? Bu kadar derinde bisiklet sürer gibi tekne sürmek mantıklı mıydı?

Dudağımı dişledim. “Ben burada iyiyim. Siz açılın, ben de şöyle kenara oturayım.”

Rüzgar'ın gözleri hayal kırıklığıyla doldu. Dakikalardır beni ikna etmeye çalışıyordu ve ben de aynı argümanları sıralayıp duruyordum. Ama zerre bıkkınlık göstermiyor, geri adım atmayı reddediyordu.

“Nefes,” dedi bir kez daha. “Bu, dünyanın en güvenli şeylerinden biri. Öyle olmasaydı, on beş-on altı yaşında çocuklara ehliyet vermezlerdi, değil mi?”

“Ya denize düşersem?” diye sordum.

“Seni tutarım,” dedi hiç duraksamadan.

“Ya sen de denize düşersen?”

“O zaman seni tutmam çok daha kolay olur.”

“Ya bizi köpekbalıkları yerse?”

“Burada köpekbalıkları yok.”

Dakikalardır sesi çıkmayan Tanem, Rüzgar’a kaşlarını çatı. “Kıza yalan söyleme. Burada köpekbalıkları var ama onlar insan yemiyor. Tamamen güvendesin.”

Tereddütlü gözlerimi Rüzgar’a çevirdiğimde direncimin kırıldığını fark ederek bir adım öne geldi ve elini bana uzattı. “Denizin ortasında, günbatımını izlerken rüzgârı saçlarında hissetmeye bayılacaksınız. Bunu biliyorum. Bana güven.”

Uzattığı eline ve kara gözlerine baktım. Beni kalbimden vuran günbatımı ya da denizin ortasında olmak değildi.

Beni kalbimden vuran, rüzgârı saçlarımda hissetmekti. Beni kalbimden vuran uzattığı eliydi çünkü hayatımda ilk kez bana uzatılan bir eli tutmak için can attığımı biliyordum, bunu kendime itiraf edemesem dahi içim biliyordu.

Uzattığı elini tuttum ve onun da desteklemesiyle tekneye adım attım. Fark ettiğim ilk şey, dalgaların etkisiyle bir sağa bir sola yatıyor olduğumuzdu.

Tanem, “Seni araba tuttuğu için tekne de tutabilir belki,” derken içeri doğru yolu gösteriyordu. “Bu yüzden etrafa bakmaya çalış sürekli. Yere ya da önüne pek bakma.”

Önerisini dinleyip gözlerimi etrafta tuttum. Zaten bir insan, böyle bir manzarada nasıl başını önüne eğebilirdi ki?

Güneş kıyının sol yanından, denizin üstünden batmaya dönmüştü. Sahilin telaşı, insanı azalmıştı. Turuncu güneş ışıkları dalgaların üstünde parlıyor, ufka doğru denizin renginin çok daha koyu bir mavi olmasına neden oluyordu.

Tanem, beni teknenin en ucuna götürürken Rüzgar tekneyle ilgili şeyleri kontrol edeceğini söyleyip iç tarafa doğru gözden kayboldu. Durduğumuz yer, tekneye bindiğimiz kısımdı; başımızın üstünde bizi güneşten koruyan bir çatı vardı ama etrafı tamamen açıktı. Hemen önümüzde kapalı bir odacık vardı ve bulunduğum yerden dümeni görebiliyordum.

“Gel, böyle otur,” dedi Tanem yanına pat pat vurarak. “Buradan her şeyi görebilirsin.”

Söylediği gibi yanına oturdum ve haklı olduğunu hızla keşfettim. “Bugün harika bir gündü,” dedim.

“Daha da harika olacak. Denizde olmaya bayılacaksınız.”

Gülümsedim. “Hâlâ biraz korkuyorum.”

“Gayet normal,” derken Tanem’in sesi tasasızdı. “Hayatında hiç yapmadığı bir şeyden her insan korkar. Ama sana ne demiştim? Cesaret, korkmamakla ilgili değil; buna rağmen aksiyon almakla ilgilidir.”

Başımı salladım. “Yani korksam da ameliyat olacak olmam gibi, değil mi?”

Dudaklarını büzdü, cevap vermek yerine başını omzuma yasladı. Tam o esnada teknenin hareket ettiğini hissettim ve içeri doğru göz attım. Rüzgar dümene geçmiş, tekneyi hareket ettirmeye başlamıştı bile. Hevesle içeri geçtim.

Rüzgar’ın önünde küçük bir konsol ve dümen vardı. Bir eli dümende, diğer eli cebinde sağı solu kontrol ederek ilerliyordu. Hızını artırıp iyice açılmaya başladığında elimi göğsüme götürdüm. Ufka doğru ilerliyor, kıyıdan uzaklaşıyorduk.

Bu hareketim dikkatini çekti. “Göğsün mü sıkıştı? İyi misin? Geri dönelim mi?”

Onun peşi sıra sorduğu sorulara gülüp, “İyiyim,” dedim. “Sadece biraz korkuyorum.”

“Lütfen sakın ol,” dedi, bir elini omzuma koymak için uzattı ama son anda durdu. Bu hareketi en son yaptığında neler olduğunu hatırlamış olacak ki bir anda elini indirdi, bunun yerine elimi tutup dümene yerleştirdi.

“Bak, kaptan sensin. Korkacak hiçbir şey yok, tekne bile sürüyorsun.”

Diğer tarafta, kenarda tuttuğu eliyle dümeni ve tekneyi yönlendiren oydu ama bu yaptığının işe yaramadığını söyleyemedim. Zihin kolay kanan bir şeydi. Kontrolün bende olduğuna hızlıca ikna olabiliyordu.

Biraz önce dokunduğu parmaklarımı dümenden indirip yumruk yaptım. Onun dokunuşundan rahatsız olmak, herkesten olduğum gibi ondan da tedirgin olmak istiyordum ama bir şekilde kendimi güvende hissetmemi sağlamayı başarıyordu. Üstelik bu konuda özellikle hiçbir şey yapmadan, yalnızca kendisi olarak başarıyordu bunu.

Kuşadası’nı arkamızda bırakırken gittikçe netleşen kara parçasını işaret ederek, “Şurası Susam Adası,” dedi. İşaret ettiği yerdeki ada bize öyle yakındı ki yeşillikleri, dağı ve sahili açıkça görünüyordu.

Rüzgar biraz ileride, sol tarafımızı göstererek, “Dilek Yarımadası,” dedi. “Susam’la arası o kadar kısa bir mesafe ki yani Yunanistan ve Türkiye’nin birbirine en çok yaklaştığı yer burası.”

Hayretle, içimde yeni yerler görmenin getirdiği o büyük coşkuyla bir soluma, bir sağıma baktım. Hayatım boyunca

bunu yapabilirdim; yeni yerler keşfedebilir, Rüzgar'ın bana o yerlerden bahsetmesini dinleyebilirdim. Kendimi bir maviliğin ortasına bırakabilir, güneş ışıklarının deniz yüzeyinde dans edişini izleyebilirdim.

Düşündüklerim, dudaklarımın şokla aralanmasına neden oldu. “Midem bulanmıyor!”

Rüzgar'ın tebessümü, böyle olacağını başından beri biliyor-muş gibiydi. “Ve korkun da geçti. Öyle değil mi?”

“Nereden bildin?” diye sorarken ona döndüm. Gündüzü geceye terk eden güneşin ışıkları bile kara gözlerini aydınlatmaya yetmiyordu.

“Denize âşık olacak insanı tanırım da ondan.”

“O kadar çok mu seviyorsun? Denizi yani?”

Gülümserken gözleri ufuktaydı. “Denize açılmayı, tekne sürmeyi, doğayı takdir etmeyi dedem öğretti bana. O hayattayken bu kadar bağlı değildim suya ama o vefat ettikten sonra... Denizdeyken onunla aramda hâlâ bir bağ varmış gibi hissediyorum. Sanki o hâlâ buradaymış gibi.” Bana döndü yeniden. “Çok saçma, değil mi?”

Parmaklarımı dümenin etrafında dolaştırdım. “Küçüklükten beri annemi bir deniz kenarında otururken görüyorum. Sahile indiğimiz o ilk gün... Aynı şeyi hissettim. Sanki gözlerimi kapatsam annemin hemen yanı başımda oturduğuna ikna olabiliyordum gibi. Yani, hayır. Saçma değil. Tam aksi.”

Ona gülümsedim ve bir denizin ortasında, benzer hislere kapılıyor olmamızın içimde bir yerleri iyileştirdiğini hissettim. Yanımda kim yahut kaç kişi olursa olsun hissettiğim o içsel yalnızlığa bir leke sürmüş, o yalnızlığa bir delik açmış gibi... Yalnızlık yekti, bütündü, bir başınaydı. Siyah gibiydi, en ufak

bir beyazlık onu siyah olmaktan çıkarırdı. Öyleyse yalnızlığım da tek bir kişinin varlığıyla yok olabilir miydi?

Kulağa imkânsız geliyordu, kalbim aksini söylüyordu.

Tanem'in yanımıza geldiğini duyduğumda irkilerek boğazımı temizledim ve bir adım geri çekilerek ona baktım. Yanlış bir şey yapmışız gibi yanaklarım kızardığında, başımı eğip saçlarımı düzelttim.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Tanem merakla. “Manzara dışarıdan çok daha güzel. Gelin de günbatımını izleyelim.”

Rüzgar tekneyle ilgili birkaç ayar yaptıktan sonra beraber oturakların olduğu tarafa geçtik. Rüzgar sağ yanıma, Tanem sol yanıma oturduğunda, kendimi onlar tarafından korunan bir baloncğun içindeymişim gibi güvende hissederek gözlerimi güneşe çevirdim. Rengi turuncuya dönmüş, denizin ardında kayboluyor, bizi karanlıkla baş başa bırakmak üzere hazırlanıyordu.

Göğüs kafesime dolan sıcaklık her yanıma sardı, parmak uçlarıma dek ısındım sanki. *Mutluluk*, dedi içimden bir ses. *Bunun adı mutluluk ve sonunda, onunla tanıştın.*

Annemin bir sesi olsa bu olurdu, diye düşündüm.



O akşam Rüzgar'ın gideceğini düşündüm ama karanlığın çöktüğünü ve gündüz araba sürmenin daha sağlıklı olacağını söyleyerek o geceyi de yanımızda geçirdi. Ertesi sabah yola çıkacağını düşündüm ama sabah uyandığında Tanem'e döndü, gece hiç uyuyamadığını ve bu halde yola çıkarsa kaza yapmaktan korktuğunu söyleyip o günü de yanımızda geçirdi.

Başta söylediklerine inandım ama üçüncü gün yola çıkmamak için bahanesi, *yağmur yağacak gibi hissediyorum,*

olduğunda söylediği her şeyin birer bahane olduğuna kanaat getirdim.

Burada olmak istediği için kalıyordu. Neden burada olmak istediğini ise kendime sormak dahi istemiyordum.

Neyse ki bunu benim yerime yapan bir arkadaşım vardı.

Sırma teyze bizim için öyle çok şey yapıyordu ki artık herhangi bir şey yapmazsam geceleri uykularımın kaçacağını ilan edip tatlı yapmak için kollarımı sıvamıştım. Tanem yanımda durmuş tezgâha yaslanıyor, tatlı kaşığındaki çikolata sosunu yalıyordu.

“Senin için kalıyor, biliyorsun değil mi?”

Ona bakıp gözlerimi devirdim ve sosu karıştırmaya devam ettim. İtiraz edebilir, onun düşündüklerini, ben de düşünmüyormuşum gibi davranabilirdim ama Tanem’di bu. İçimi dışımı zaten biliyordu. “Kalbim delik, beynim değil,” dedim alayla.

Bu konuda şaka yapabildiğime hayret edercesine bana boş boş baktı ve üç saniye sonra aniden, kocaman bir kahkaha attı. Öyle uzun süre, öyle çok güldü ki bir süre sonra ben de gülmeğe başladım. Neşesi bulaşıcıydı.

Gülüşleri yavaş yavaş solduğunda ciddileşmek ister gibi kaşlarını çattı ve boğazını temizledi. “Ama şey... Dikkatli olmanı istiyorum, Nefes.”

“Sana erkeklere o gözle bakamadığımı söylemiştim,” dedim bir çırpıda, bunun Rüzgar için geçerli olmadığından şüphe ediyor olsam da.

“Evet, evet... Ama aşk dediğin bir anda olur zaten. Nereden geldiğini, nasıl oluverdiğini anlayamazsın. *Daha az önce nefret ediyordum, şimdi neden kalbim çarpıyor* derken bulursun kendini.”

Onu savunmak ya da ona karşı bir şey hissediyor gibi görünmek istemiyordum ama onun ne düşündüğünü öğrenmek için can atıyordum. “Evet ama... Rüzgar senin kardeşin. Yani... İyi biri. Tehlikeli falan değil yani.”

“Tabii ama... Zor bir dönemden geçiyorsun. Üstelik kalbin de hassas. En ufak bir sorun seni hepimizden daha fazla strese sokabilir. Sadece dikkatli olmanı istiyorum, hepsi bu. Bence duyguların karmakarışık. Daha dün Aras geldiği için mutluydun mesela.”

Sesi sorarcasına çıktığı için iç çektim. Ondan saklayacak bir şeyim yoktu. “Evet. Ve onunla mesajlaşıyoruz da.”

Tanem şokla iç çekti, elini dudağına götürdü. “İnanamıyorum! Ece burada olacaktı! Nefes iki çocukla aynı anda flört ediyor!”

Çırpıcıyı bırakıp koluna hafifçe vurdum. “Sessiz olsana!” diye fısıldadım telaşla. “Duyacak!”

Bu söylediğim onu daha da eğlendirmiş gibi kıkır kıkır gülmeye başladı.

Ciddileşmesi için ona kaşlarımı çatarak ters bir bakış attım. “Aras’a karşı öyle şeyler hissetmiyorum. Sadece... Ona borçluymuşum gibi... Benim için yaptıklarından sonra. Ama bir yandan da yabancıymış gibi geliyor. Sanki penceremin denizliğine kitaplar bırakan çocukla Aras bambaşka insanlarmış gibi.”

Tanem de ciddileşerek başını ağır ağır salladı. “Sanırım ona platonik olarak âşıktın. Herkes bir kere yaşamıştır. Uzaktan seversin, hayran olursun. Bir şeyi çeker dikkatini. Ama tanıyınca... Kafadakiyle aynı kişi olmadığını keşfedersin hızla.”

Haklı olabilirdi ama hiçbir şey söylemedim. Onu onaylamak da reddetmek de istemiyordum. Doğrusu bunları

düşünmek de istemiyordum. Yaşamak istiyordum yalnızca, hayatı da duygularımı da doyasıya yaşamak.



Günlerimiz sakindi. Hava birkaç gün yağmurlu gittiği için eve hapsolmuştuk ama keyfimiz yerindeydi. Kitap okuyor, okuduğumuz kitapları değiş tokuş ediyor, gecelere dek öyküler hakkında konuşuyorduk. Kendi küçük cennetimiz gibiydi ama güzel olan her şey gibi kısacık hissettirdi. Cumartesi günü geldiğinde Sırma teyzeyle sarıldık, onu mutlaka yeniden ziyaret edeceğimize söz verdik ve yola koyulduk.

Hava, son birkaç gündür olduğu gibi sağanak yağmurluydu. Hava kötü olduğu için mi, Kuşadası'ndan uzaklaştığımız için mi yoksa kendimize kurduğumuz küçük, geçici ama huzurlu dünyayı arkamızda bıraktığımız için mi bilmiyordum ama yol boyu hiçbirimiz konuşamadık. Başımı çevirdim ve yanımdaki camdan kayan yağmur damlalarını, ıslanan asfaltı ve toprağı seyrettim.

Eve vardığımızda Rüzgar bizimle yukarı kadar geldi, çantamı benim için yine taşıdı ve odama kadar götürdükten sonra salona geçti.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa beni hemen arayın,” dedi. “Zaten pazartesi günü doktora beraber gideceğiz.”

Tanem, “Merak etme,” derken hole yöneldi. “Ben tuvalete gidiyorum, görüşürüz Rüzgar!”

Beni tüm uyarılarına rağmen bizi bilerek baş başa bıraktığından şüphelensem de sesimi çıkarmadım. Salonun ortasında Rüzgar'la karşılıklı duruyor, ne ileri ne geri gidebiliyorduk.

“O kadar zaman beraber kaldıktan sonra, şimdi iki gün görüşmemek garip olacak,” dedi. Gözlerini endişeyle kısmış, gergin bir yüzle bana bakıyordu.

“Evet,” dedim yalnızca. Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Çenesini kaşıdı, cesaretini toplamak ister gibi derin bir nefes aldı ve sesinde derin bir ürkeklikle, “Gitmeden bir kez sarılabilir miyiz?” diye sordu.

Karşımda başka biri olsa bunu yapabilir miydim, bilmiyordum. Ama onun karşısında tereddüt etmedim. Bir adım attım ve kollarımı, bana sarılmasını söyler gibi uzattım.

Gözlerinin kısa bir an için şaşkınlıkla parladığına şahit oldum. Ardından fikrimi değiştirmemden korkuyormuş gibi aceleyle bana doğru bir adım attı ve kollarını omzuma, sırtıma doladı. Bedeni bedenime değmiyordu, hatta sanırım bunun için bilerek hafifçe uzak duruyordu. Oysa kolları beni öyle sıkı sarıyordu ki etrafıma bir ağacın dalları gibi uzanıyor, yorulduğumda ona yaslanabilmem için kendini güçlü kılıyordu sanki. Kolları her şeydi, kolları tüm dünyamdı.

Geri çekilirken sesi olduğundan kalın ve boğuktu. “Şimdi gidiyorum ama çağırdığınız anda gelirim. Beni her şeyden haberdar edin.”

Gülümsemeye çalıştım ve başımla onayladım. “Aklın kalmasın, merak etme.”

Dudağının sol köşesi hafifçe, alayla kıvrıldı. “Aklım kalır. Merak da ederim. Sen bunları düşünme. İyi geceler, Nefes.”

Cevap verme fırsatı tanımadan çekip gitti ve beni ne idüğü belli olmayan duygularla, ölüme kavuşmak ister gibi atan bir kalple ve titreyen ellerle bir başıma bıraktı.

23

Aydın'a gelene dek hayat hakkında pek bir fikrim yoktu. Buna rağmen buraya geldiğimde hissettiğim ilk içgüdü, gardımı bırakmamam gerektiği idi. Ne zaman gardımı düşürsem, ne zaman kontrolü elden bıraksam, her ne zaman mutlu ya da huzurlu hissetsem kötü bir şey olacakmış da ben hazırlıksız yakalanacakmışım hissini bir türlü içimden atamamıştım.

Ta ki...

Ne zaman vazgeçmiştim gardımdan, emin değildim. Ama bir de bakmıştım, gardım yok, hazırlıksızım. Kalbime rağmen, hastalığıma rağmen, ameliyata rağmen bir yanımda düşünmeyi, gerilmeyi, etrafını kolağan etmeyi bırakmıştı. Ne zaman bırakmıştı bilmiyordum, telefonuma bakarken bütünüyle savunmasız olduğumu biliyordum.

Aras: Aydın'dayım. Sokağın köşesinde buluşalım. Sana söylemek istediğim bir şey var.

Korku iliklerime dek işleyen bir kanserdi. Kelimelerle bakışırken parmak uçlarım titriyor, kalbim sıkışıyor, başım dönüyordu. Aras'ı görmek istemiyordum. Bir zamanlar beni hayata bağlayan bu çocuğun, getireceği şeylerden korkuyordum. Bana zarar verebilecek her şeyle bağlantısı vardı; memleketimle,

babamla, amcamla, o evle... Durduk yere şehre yeniden gelmesinin mantıklı bir açıklaması olabilir miydi? Yarın polikliniğe gidecektik ve her şey yolundaysa ameliyat olacaktım. Ameliyatım için gelmiş olabilir miydi?

Öyle olmasını umuyordum.

Peki ama gelmeden önce neden haber vermemişti?

Ne kadar korkarsam korkayım yanına gitmek zorundaydım. Hem çok uzak bir yere de çağırılmıyordu, sokağın köşesine gidecektim hepi topu. Üstelik ne söyleyeceğini de merak ediyordum. Ne olmuştu da mesajla yazmak yerine bunca yolu gelmişti?

Ev halkı, pazar gününün etkisiyle darmadağınktı. Zeynep dershanedeydi, Duru odasında ders çalışıyordu, Ece spor salonundaydı ve Tanem de arkadaşıyla buluşmak için çıkmıştı. Duru'nun dersini bölmek istemediğim için çantamı hazırladıktan sonra dışarı sessizce çıktım. Birkaç dakikalığına dışarı çıkacağım diye dikkatini dağıtmama gerek yoktu.

Apartmandan çıktığımda serin havayı içime çektim. Yağmurlar durulmuştu ama bulutlu hava insanın içine garip bir kasvet düşürüyordu. Sokağın iki ucuna bir göz attım ve ileride, Rüzgar'ın evine giden yolun tam köşesinde gördüm Aras'ı. Üstünde kalın montu, elleri cebinde, kaldırımda bir o yana bir bu yana yürüyor, başını yerden kaldırmıyordu.

Derin bir nefes alıp ona doğru yürümeye başladım. Yaklaştığımda fark etti beni ve hevesle kaldırdı başını. Gözlerinde bir hüznün kırıntısı ve hemen yanında bir umut görüyordum. Birbirine zıt bu iki duyguyu aynı anda barındırmayı başaran yeşil gözleri, bir zamanlar olduğunun aksine uzak görünüyordu bana.

“Aras?” Sesimin soru gibi çıkmasına engel olamamıştım.
 “Burada ne işin var?”

Hafifçe gülümsedi. “Hoş bulduk.”

“Öyle demek istemedim,” dedim hemen. “Merak ettim.
 Bunca yol...”

Soğuktan üşüyen ellerimi montumun cebine yerleştirdim.
 Meraklı gözlerimle yüzünde bir cevap aradım ama kapalı bir
 kutu gibiydi.

Derin, kederli bir şekilde iç çekti. “Sana bir haber vermeye
 geldim. Bunu mesajla söylemek istemedim.”

Kaşlarım çatıldı. Her ne söyleyecekse iyi bir haber olmadığı
 açıktı. “Ne?” diye sorarken boğazım kurumuştı.

Dudaklarını ıslattı. “Üzgünüm, Nefes. Bunu söylemenin
 kolay bir yolu yok. Babaannen... vefat etti. Bilmek istersin diye
 düşündüm. Başın sağ olsun.”

Dengemi kaybeder gibi olunca yanımdaki binadan destek
 almak için elimi uzattım. *Babaannem...* Keder öyle hızlı yer-
 leşti ki kalbime, hissettiğim hiçbir şeye benzetemedim. Bir ka-
 ranlık hem kalbimi hem bedenimi ele geçirdi. Zihnim dönü-
 yordu sanki. Başımdan aşağı boşalan kaynar sular yakıyordu
 her yanıma.

Dolan gözlerimi kırıştırdım. “Ne zaman?” diye sorarken
 sesim neredeyse çıkmadı.

“Dün... Haberi alır almaz geldim. Bugün defnedecekler.”

Cenaze. Babaannemi gömeceklerdi. Toprağın altına.

Bu dünyada beni koruyup kollayan tek yetişkini.

Babamla aramda duran o tek dağ da devrilmişti işte.

“Benim...” diye mırıldandım. “Benim cenazede olmam
 lazım.”

Ne söylediğimin farkında değilsem de aynı zamanda bu arzumda samimiydim. Memlekete dönemez, babama görünemezdim ama cenazesinde olmayı babaanneme borçlu değil miydim? Kimsem yokken o her şeyim değil miydi? Akli başından gidene, yaşlılık zihnine vurana dek elinden gelen her şeyi yapmamış mıydı?

Aras başını salladı. “Böyle düşünceğini biliyordum. Bu yüzden geldim. İstersen seni götürebilirim.”

Yanaklarımdan süzölen gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. “Babam...”

“Onlara görünmemen için elimizden geleni yaparız.”

Gözlerimi kırptırdım. “Bunu benim için yapar mısın sahiden?”

“Elbette,” dedi hiç teklemeden. Tek isteği çektiğim acıyı dindirmekmiş gibi.

Başımı salladım. “Hemen yarın dönebilir miyiz? Mezarında dua eder, döneriz, değil mi? Yarın ameliyat için hastaneye gideceğim.”

Başını sallayıp, “Merak etme,” dediğinde ona inandım.

Eve geri dönmedim. Eşyalarımı almadım. Buraya geri döneceğimden öylesine emindim ki kızlara veda etmem gerektiğini bile düşünmedim. Onlara memlekete gittiğimi söyleseydim muhtemelen çıldırırlardı, bu yüzden Aras’tan bana internet açmasını istedim ve yalnızca Tanem’e yazdım.

Eve yarın geleceğim. Aras burada. Vakit geçireceğiz.

Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyordum ama onlara gerçeği söylersem gitmemem için ellerinden geleni yapacaklarını biliyordum. Bana engel olmalarını istemiyordum. Zihnimde dönen tek şey bunu babaanneme borçlu olduğumdu.

Babaanneme borcum borçtu ama dönüş yolu hiç kolay değildi. Ayaklarım geri geri gidiyordu. Şoförü yakasından tutup çevirmek istiyordum ama kendimi tutuyordum. Bunu yapmak zorundaydım. Mecburdum. O bana kol kanat geren tek yetişkindi. Ona karşı son bir görevim varsa şayet, bunu yerine getirecektim.

Yol boyu ağladım. Ağlamak istemiyordum ama içimden yükselen kederi durduramıyordum. Bu lanet şehre sonsuza dek geri dönmeyeceğimi düşünürken sıradan bir günün ortasında, öylece, ansızın bu dönüş yolundaydım. Kendi isteğimle, kendi ayaklarımla gidiyordum üstelik. *Geri döneceğim*, diye düşünmeye çalışsam da tehlikelerin farkındaydım. Babama görünmemek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Aras tamamen sessizdi. Yalnız bir kere, beni teselli etmek istercesine omzuma dokunmak istemişti ama geri çekilmiştim. Sonra ne bana bakmıştı ne de teselli etmeye çalışmıştı. Mesafeye ihtiyacım olduğunu anladığı için rahatlamış, başımı cama yaslamış, yol boyu bir barajı dolduracak kadar ağlamıştım.

İlçeye girdiğimizde kalbim ezildi, büküldü, kendi kendini yok etti sanki. Kalbimdeki deliğin birden büyümesi olasılık dahilinde miydi? Çünkü öyle hissettiriyordu, kalbimin olması gereken yerde koca bir delikten başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Burnumu çektim, gözyaşlarımı sildim. Aras'a döndüğümde tedirgin gözleri üzerimdeydi. Birkaç dakika içinde otogarda olacaktık.

Birden, “Umarım bana çok kızmazsın,” dedi.

Dünya durdu sanki. Tanıdığımı, bildiğimi zannettiğim Aras bir ayna gibi kırıldı, çatırdadı, bin parçaya bölündü.

“Ne demek istedin?” diye sordum titrek sesimle.

“Bunu senin iyiliğin için yaptım. O insanlar senin beynini yıkıyordu. Sen buraya, ailene aitsin. Kimse ailesinden uzak olmamalı. İyi olacaksın, merak etme.”

Biz konuşurken virajı alan otobüsün otogara girdiğini hissettim. Başımı camdan dışarı çevirdim, yüreğim göğüs kafesimi öyle bir hızla dövüyordu ki hemen oracıkta ölmekten korktum.

Oradaydı, babamın silüetini ne kadar uzakta olursa olsun tanırdım. Eski, kahverengi montunu giymiş, karlı asfaltın üstünde volta atıyordu. Onu görmeyi, analiz etmeyi, birazdan neler olacağını öngörmeyi çok eskiden öğrenmiştim. Omuzları gergindi. Kaşları çatık, dudakları mih gibi kapalı, adımları sert.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye sordum telaşla. “Babam beni öldürecek!”

“Sana hiçbir şey yapmayacak. Bana söz verdi. Evlenirsek seni affedeceğini söyledi.”

Şok içinde ona bakakaldım. Onunla evlenmek istediğimi nereden çıkarmıştı? Söylediklerinin hangi kısmına odaklanacağımı şaşırmıştım ama aklıma gelen ilk soruyu tek kelimeyle sordum. “Babaannem?”

“Hayatta,” dedi bir çırpıda. “Başka türlü gelmeyeceğini biliyordum. Üzgünüm.”

Gözyaşlarım ardı sıra akıyor, ellerim titriyor, göğsüm daralıyordu. Başımın dönmeye başladığını hissettiğimde cız etti içim. Kalbim doğru düzgün atabilsin diye günlerdir üzerime titreyen kızları, Rüzgar’ı düşündüm. Onca şefkat, onca dikkat; bir anda hepsinin boşa olduğu ortaya çıkmıştı. Burada, bu otobüste ölmesem bile babam beni dayaktan öldürmeyecek miydi? O öldürmese amcam...

Otobüs boşalmaya başladığında kendimi sakinleştirmek için derin nefesler almaya çalıştım. Aras’a göz attım, öyle

rahattı ki. Vücudunda hiçbir gerginlik yoktu, benim için birazcık bile endişelenmiyordu. *Babam* gibiydi. Bunu nasıl görememiştim? Yalnızca kendini düşünen pislğin tekiydi.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım.

“Şimdi böyle söylüyorsun ama her şey yoluna girecek, Nefes. Merak etme.”

Gözyaşlarım kurumuştı. Hislerin tümü içimden çekilip alınmış gibiydi. *Boşluk. İçimde koca bir boşluk. Hiçlik.*

Allah'ım, yardım et.

Otobüste yalnızca ikimiz kaldığımızda Aras ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini görmezden geldim ama koltuğumdan kalktım. Sonsuza dek bu otobüste kalamayacağımı biliyordum.

Bir insan, kendi ölümüne bile bile nasıl yürürdü? Ben yürüdüm.

Birer birer attım adımlarımı. Bile bile. Geri dönüş ihtimalim olsa hemen oracıkta dönerdim. Rüzgar'ın gözlerini düşündüm, bana ilk ve son kez sarıldığı dünü. O anı zihnimde sonsuz bir döngüye sokarak tekrar tekrar yaşamak istedim; kimbilir, belki de onun şefkati sağ kalmamı sağlardı bu vahşetin içinde.

Aras'ın arkasından otobüsten inip asfalta adımımı attığımda anda göz göze geldik babamla. Öfkeliydi. Normal bir öfke de değildi bu üstelik. Beni dövdüğü, yerden kalkamayacak hale getirdiği onca zaman, gözüme bir kere bile baktığını hatırlamıyordum. Görmezden gelir, başını benden çevirirdi. Oysa şimdi, delici bir bakıştı gözlerindeki. Gözlerimdeydi. Tüm öfkesi üzerimdeydi.

Gelmeden önce, geleceğini gördüm. *Her zamanki gibi.* Şiddeti önden sezerdim, anlaşılan bu yeteneğimi kaybetmemiştim. Ben ne olduğunu anlamadan vücudum kasıldı, kendini

hazırladı. Yumruğu sağ yanağıma öyle şiddetle indi ki geriye doğru savrulup kafamı otobüse vurdum.

Eğilip başımı tuttuğum anda beni kolumdan tutup doğrulttu. “Burada sakın olay çıkarayım deme, eve gidiyoruz. Yürüyün.”

Aras babamın elini kolumdan çekerek ikimizi ayırmaya çalıştı. “Ona zarar vermeyecektin,” derken sesi sertti. Bunu gerçekten ümit etmiş olması bana gülünç geldi. Üstelik istemediği bir şekilde davrandığım anda Aras’ın da bana el kaldıracacağına bahse vardım.

Burnumdan akan kanları önemsemeden otogarın içinden yürüyorduk ve bu halde bile kimse yüzünü çevirip bana bakmıyor, bir an için göz teması kurmuyordu. Küçük yerdı burası, gördüğümüz çoğu insan babamla ahbaptı. Hiçbiri onun elinden beni çekip almaz, ona ne yaptığını sormazdı.

Sızlayan yanağımı tuttum. Rüzgar’ın bana dokunmak istediği için uzanan elini düşündüm, dokunmadan geri çektiği.

Gözlerimi kapattım. O gün, ona izin vermiş olmayı diledim, böylece bugün dokunuşuyla teselli bulabilirdim.

Sarıldık biz, gideceğimi mi hissetmiştin Rüzgar?

Denizin tuzunu ciğerlerime bir kez olsun çekebileyim diye mi ısrar ettin tekneye binmem için?

Yokluğumu fark etmişler miydi? Attığım mesajı düşündüm... Yarına dek bir gariplik olduğunu anlamayacaklardı. Ne aptaldım! Aras’a güvenmekle ne büyük aptaldım hem de!

Babam bir yerden araba bulmuştu. Eve gitmemiz beş dakikadan kısa sürdü, babamın arabayı park etmesi, otuz saniye. Aras’ın yüzüne kapıyı kapatıp onu dışarıda bırakması, bir dakika.

Beni odaya sürükledi. Her şey bıraktığım gibiydi. Yerdeki şilte bile yerli yerindeydi, öyle emindi babam bir gün döneceğimden.

Vurmaya başlaması, on saniye.

Darbeler kaç dakika sürdü, bilmiyorum.

Çığlıkların, darbelerin, akan kanların sonunda bir noktada yoruldu. Ne zaman bilmiyorum ama sıkıldı en sonunda. Beni bir çuval gibi yere fırlattığında direnemedim ve düştüm. Başım yere sertçe çarptı, yanağım kan oldu.

Yanıma diz çöktü. “Bir de gidip tedavi olmaya kalkmışsın. O deliği bana söylediklerinde el kadar bebektin. *Yaşayacağı varsa yaşar*, dedim. Sen kimsin de şimdi tedavi oluyorsun lan? Kadere karşı gelmek senin üstüne vazife mi?”

Başımı bir kez daha yere çarptı. Dünyam karardı.



24

Rüzgar Akar

Bu hayatı yaşarken kendime koyduğum tek bir kuralım vardı. Tek bir. İstisnası olmaması gereken bir kural.

Asla âşık olmayacaktım.

Babası annesine körkütük âşık çocuklar, annesi de babasını seviyorsa hele; pek böyle düşünmezdi. Sevgi dolu bir evde büyüyen çok arkadaşım olmuştu ve anne babaları arasındaki sevginin onlara nasıl iyi geldiğini, büyüdükleri sırada onların özlerine nasıl verimli tohumlar ektiğini gözlerinizle görebilirsiniz. Sevginin gücüne inanırlardı her şeyden önce. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirebileceğine. Kendi aşk öyküleri için hevesli olurlardı.

Bizim evimizdeyse iki insanın birbirine duyduğu sonsuz sevgi, küçük bir kız çocuğunun hayatı için mahvedici olmuştu. Tanem'in, evin bir köşesinde eriyip gitmesini, neşeli bir kız çocuğundan içine kapanık bir çocuğa ve ardından neşeli fakat yalandan neşeli, mesafeli bir genç kıza dönüşmesini günbegün izlemek zorunda kalmıştım. Hani filmlerde işkence olsun diye insanlara, sevdiklerine zarar verirken bunu canlı canlı

izletirlerdi ya? Onun gibiydi. Yalnız benimki birkaç dakika süren basit bir işkence değildi. Günlerce. Haftalarca. Sonra da yıllarca.

Bu yüzden âşık olmayacaktım.

Uğruna *her şeyi* yapacağım birini istemiyordum hayatımda. Örneğin *uğruna* aldatacağım. Böyle bir duygu ne mantıklıydı ne de sağlıklı.

Sevebilirdim belki. Kimseye zarar vermeden, şairlerin anlattığı o korkunç coşku olmadan, daha çok denizin tuzunu içime çeker gibi, sakince.

Fakat işte, buradaydım. Zaten planlar yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Gecelerdir uyuyamıyordum çünkü tek düşünebildiğim şey, Nefes'in ameliyatıydı. Onun sağlıklı olmasına umutsuzca ihtiyacım vardı. Sanki onun kalbindeki deliğin aynısından bir tane de bende vardı ve benimkinin kapanmasının tek yolu, onunkinin onarılmasıydı.

Yatağımda bir kez daha döndüm. Çok uykum vardı ama hiç uykum yoktu. Saate bir göz attım. Birazdan kızların evine gidecek, Nefes ve Tanem'i hastaneye götürecektim. Neyse ki. Bir an için bu gece hiç bitmeyecekmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Yataktan doğrulmaya karar verdiğim anda işittim çalan zili. Kaşlarım çatıldı. Beklediğim hiç kimse yoktu; babam bu eve nadiren gelirdi, Tolga'nın anahtarı vardı ve zili asla çalmazdı, arkadaşlarım habersiz gelmezdi. Bu eve çat kapı gelen tek kişi Tanem'di, onun gelmesi de çok mantıksızdı çünkü birazdan onların evinde olacaktım zaten.

İçimde bu düşüncenin getirdiği bir telaş, bir kalp çarpıntısıyla yataktan hızla doğruldum ve koşar adım kapıya gittim.

Nefes'e bir şey mi olmuştu? Başka bir sorun mu vardı? Kapıda başka birisi vardı da ben kuruntu mu ediyordum?

Kapıyı geriye doğru öyle hızlı açtım ki demir kapı savrulucasına açıldı. Tanem karşımdaydı; uykusuz gözler, karman çorman saçlar ve pijamalarıyla... Öyle berbat görünüyordu ki zihnim tüm korkunç ihtimalleri ardı ardına sıraladı ama hiçbiri mantıklı gelmedi. Nefes'e bir şey olsaydı Tanem'in burada işi olmazdı, beni arayıp hastaneden haber verirdi.

"Ne?" diye sordum direkt. "Ne oldu, söylesene!"

İçeri telaşlı adımlarla geçerken gözlerinden dökülen yaşları fark ettim. Bir hıçkırık koptu dudaklarının arasından, gözleri bana mahsun mahsun bakıyordu. Bu Tanem'i tanıyordum. Yanlış bir şey yapmıştı.

"Nefes dünden beri yok," dedi bir çırpıda. Koltuğa oturdu, başını ellerinin arasına aldı.

Zihnim boşaldı sanki. "Ne demek yok?"

"Mesaj attı dün. Aras'layım, yarın geleceğim diye. Ben de... Ben de endişelenmek istemedim! O Aras'a güvendiği için ben de güvendim. Gelip sana söyleseydim ortalığı ayağa..."

"Kaldırırdım evet! Kaldıracak olmamın da mantıklı sebepleri vardı!"

Bu basit bir kıskançlık değildi. Ben öyle biri değildim her şeyden önce. Ama Nefes her ne kadar farkında olmasa da Tanem'le ben farkındaydık, Aras'ın davranışları bir garipti. Nefes'e farklı bakıyordu ve bu farklılık içinde zerre iyilik taşımıyordu. Yanımızda olmasından rahatsızmış gibi, sanki biz canavarmışız da onun Nefes'i alıp derhal bir köşeye saklaması gerekiyormuş gibi deli bakıyordu gözleri.

“Bana nasıl haber vermezsin!” diye bağıırken fark ettim sesimin ne kadar yüksek olduğunu. Sakinleşmek için üst üste birkaç derin nefes almaya çalıştım ama elim ayağım tutmuyordu sanki.

“Nefes’i bulmak için sakın olmalıyız,” dedi Tanem ama onun da benden farkı yoktu. Ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyormuş gibi bir hali vardı.

Telefonumu çıkardım ve acil aramaların ikinci sırasında olan en yakın arkadaşımı aradım. Açar açmaz, “Alo, Tolga?” diye sordum. Onun bizi kurtaracağını biliyordum.

“Efendim?” derken sesi her zamanki gibi tekdüze ve resmiydi.

“Nefes’in telefonuna kurduğun konum uygulamasından nerede olduğuna bakman gerek. Çok acil!”

Tolga duraksadı. “Sana o uygulamayı kurarken de söylemiştim, bu özel hayatın gizliliğini ihlal ediyor.”

“Tolga, Nefes’in hayatı tehlikede olabilir. Bu ciddi bir durum. Yemin ederim öylesine sormuyorum. Lütfen.”

Telefon suratıma kapandı ve aynı anda bir anahtarın kilide girdiğini işittim. Telaşlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm ve o açmadan ben açtım. “Tolga!” diye inlercesine seslendim. “Ciddiyim.”

Tolga’yı acele ettirmek mümkün değildi. Üstelik herhangi bir konuda yanlış olduğuna inandığı bir şey varsa bunu ona yaptırmak imkânsıza yakındı. Nefes’in bizde kaldığı o birkaç günde, telefonuna gizli bir GPS uygulaması kurmak için bile günlerce dil dökmem gerekmişti. *Bu yaptığım doğru değil, öyleyse Nefes’e de söyleyelim, özel hayatın gizliliği...* Ancak ve ancak Nefes’in hastalığı da ortaya çıktıktan sonra onu ikna

edebilmiştim. Ailesi Nefes'i bulur ve onu asla bulamayacağımız bir yere götürürse aritmiden *ölebilirdi*. Yalnızca bunu duymak Tolga'nın ikna olmasını sağlamış, yoğun bakımda uyuyan Nefes'in telefonuna o yazılımı yüklemişti. Tek bir şartı vardı, konumu yalnızca kendi görebileceği şekilde kurmuştu. Tanem ya da ben, canımız her istediğinde bunu kullanamayacaktık.

Zaten öyle bir amacım olmadığı için şartını kabul etmiştim ama şimdi de onu, şu anki durumun gerçek bir hayat memet meselesi olduğuna inandırmam gerekiyordu.

"Tolga!" derken hızla ayağa kalktı Tanem. Burnunu sildi ve Tolga'nın karşısına dikildi. "Bu ciddi bir durum. Nefes dün bana Aras'la olduğunu söyledikten sonra ortadan kayboldu. Bugün normalde hastaneye yatması gerekiyordu. Kendi isteğiyle hastaneye gelmemesi mümkün değil. Ailesi onu yine alıyordu, adım gibi eminim."

Tolga bir bana bir Tanem'e bakıyor, duyduklarını zihninde tartıyordu. Tanem'in söylediklerinin onun direncini kırmaya başladığını görebiliyordum.

"Dostum," dedim ona doğru bir adım daha atarak. "Onun ameliyat olması gerek. O da bunu biliyordu ve istiyordu. Ameliyattan ya da bizden kaçmadı. Eminim o Aras, onu kandırarak götürdü. Hayatı ciddi anlamda tehlikede olabilir. Lütfen!"

Tolga ikna olduğuna dair hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve hızla odasına ilerledi. Kapıyı açık bıraktığı için ona minnettar olarak kapı eşiğinde durdum. Odasıyla ilgili katı kuralları vardı ve kendisi dışında biri girdiğinde hoş karşılamıyordu.

Bilgisayarının başına oturdu ve bana yıllar gibi gelen birkaç dakika boyunca bir yerlere tıkladı, sayfalar arasında gezindi ve sonunda ekranı bize çevirdi. Haritada gördüğüm konum

yüreğimi parçalara ayırdı sanki. Aramızda en az on saat vardı. Neden gitmişti? Sahiden kendi isteğiyle gitmiş olamazdı, değil mi? O Aras piçi, onu ne diye kandırmıştı? Yoksa zorla, tehditle mi götürmüştü?

Yere kapaklanmak üzereydim. Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyordu sanki. Çok uzaktaydı. O kadar uzaktan Aydın'a nasıl gelmişti? Şimdi onu nasıl kurtaracaktım? Biz yanına varana dek çoktan başına bir şey gelmiş olursa ne yapacaktım?

Birkaç parça eşya alıp hızla yola çıkmak için odama gideceğim esnada fark ettim Tanem'in telefonda olduğunu. Nereyi arıyordu?

"Alo?" derken ses titrekti. "Bir ihbarda bulunmak istiyorum. Arkadaşım zorla tutuluyor."

Karşıdaki kadının tepkisini bekledi, ardından, "Arkadaşım Nefes. Reşit olmasına rağmen ailesi tarafından zorla alıkonuluyor, hatta zorla evlendirileceğine dair şüphelerim var. Adresi..."

Tanem, kadının kendisine sorduğu birkaç soruyu hızla yanıtladı. Adı, T.C. kimlik numarası, adresi...

"Arkadaşım dünden beri kayıp. Daha önce de böyle bir olay yaşayıp kaçmıştı. Şimdi tekrar o evde olduğunu biliyorum. Bugün hastane randevusu vardı, önemli bir ameliyat olması gerekiyor. Hayati riski var."

Tanem telefonu kapattı, yere yığılırcasına oturup başını ellerine gömdü. "Eğer ona benim yüzümden bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim. Asla. Sana dün söylemeliydim. Ne aptalım..."

O, kendi kendine konuşurken ben odama geçip hızla üstümü değiştirdim, cüzdanımı kontrol ettim ve arabamın anahtarlarını cebime attım.

“Tanem,” derken kolundan tutup onu zorla kaldırdım. “Kendini şu anda bırakamazsın. Onun bize ihtiyacı var. Evet, polise haber verdik ama gitmemiz gerek. Şu üstündekileri değiştir. Dolabımdan bir şeyler giy. Yola çıkıyoruz.”

Söylediklerim, Tanem’i transtan çekip alırmış gibi etki etti. Başını iki yana salladı, kendine gelmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Ardından yeri dövercesine sert adımlarla odama geçerek iki dakika içerisinde eşofmanlarımdan ve tişörtlerimden birini giyip yanıma döndü.

“Gidelim,” dedi tek nefeste.

İkinci bir söze ihtiyacım yoktu. Bir dakika içinde yoldaydık.



25

Kurtarılmayı beklemiyordum.

Kurtarılmak ne demekti, bilmediğimden. Ömrüm, hayatım bu çukurda geçmişti; bu kilerde, şu şiltenin üstünde. Hiçbir anımda, bir kurtarıcım olmamıştı. Bir kurtarıcım olma ihtimalinden dahi haberim olmamıştı. Ben bu odaya mahkûmdum ve öyle kalacaktım.

Fakat sonra kendi kendimi kurtarmıştım. Tünelin sonundaki ışığı kendim bulmuş, hatta ve hatta kendim yakmıştım. Yolu kendim açmış, kendim yürümüş, bir aydınlığa varmıştım. Ne hakları vardı beni o aydınlıktan çekip almaya yeniden? Burayı kâbuslarımda yaşayacak sanmıştım.

Oysa bir kere daha buradaydım.

Kan gölünün üstünde yatarken tek düşünebildiğim buydu. *Bir kurtarıcı beklemiyorum. Ölümü bekliyorum yalnızca. Orada en azından annem var.* Zihnimden tekrar ve tekrar bu sözcükler geçiyor, dünyamı kuşatıyordu.

Burnum yine kanamıştı. Kanaması yine saatlerce durmamıştı. Sol gözümü açamıyordum, hissetmiyordum bile. Bacaklarım sızlıyordu. Vücudumun her bir köşesi sızlıyordu ve benim tek düşünebildiğim bu cani adamın beni hâlâ neden

öldürmediği idi. Bu kadar dövmüştü madem, öldüresiye dövseydi. Daha az acılı olurdu, daha az gaddarca. Beni bu kan gölünün ortasında koca bir gece, bir başıma bırakmaktan daha merhametliydi tüm ihtimaller.

Bir kurtarıcı beklemiyorum.

Yalnız ölüm olabilir kurtarıcım.

Sağlam olan gözümü açtım ama hiçbir şey göremedim. Oda karanlıktı. Kan iğrenç kokuyordu. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Yalnızdım. Neden bu kadar yalnızdım? Neden ben hep bu denli yalnız kalıyordum?

Aklıma Kuşadası'ndaki o günbatımını getirmeye çalıştım. *Parlayan denizi. Etraftan geçen diğer teknelerden gelen insanların sesleri. Teknenin motorunun sesi. Tanem'in omzumdaki başı. Rüzgar'ın nefes alıp verişlerinin sesi; kıyıya vuran dalgalar gibi, ritmik ama değil. Ufka gitgide yaklaşan güneşi düşledim ve her gün o güneşi izleyebildiğim bir hayata sahip olabilmeyi.*

Nerede olursam olayım, o ana dönüp huzurla dolabileceğimi hissetmiştim.

Haklıydım. Kalbimi sakinleştiriyordu o günü düşünmek.

Telefonumu babam almıştı. Gülünçtü bu, ne de olsa beni gördüğü andan itibaren vurmadığı bir an bile olmamıştı. Sonra da yarı ölü bir vaziyette bırakmıştı. Telefonum bu odanın içinde, benimle olsaydı bile elime alıp mesaj atacak gücüm yoktu ki.

Kurtarıcı beklemiyordum. Bir kurtarıcının ihtimalini bile düşünmüyordum.

Orada yerde yatarken tek beklediğim, ölümdü.

Kapı çaldığında babamın eve gelmesi için çok erken olduğunu düşündüm. Belki de ben saat mevhumumu yitirmiştim.

Başka kim gelecekti ki? Korkuyla amcamı düşündüm, kalbim dehşet içinde tekledi. Ona bu haldeyken asla engel olamazdım.

Kapı açılmadı ama ısrarla çalmaya devam etti.

Bunun babamın kapı vuruşu olmadığını düşündüm. Üstelik anahtarı vardı. Genellikle buna rağmen kapıyı çalardı ama kimse açmazsa anahtarını kullanırdı. Bu daha çok bir alacaklının çalışına benziyordu.

Sahiden amcam olabileceğinden korkarak ayaklanmaya çalıştım ama ne bacaklarım tuttu ne ellerim.

Ümitsizlik içinde yere düştüm.

Halam ve babaannem evdeydi. Neden kapıyı açmıyorlardı? Aralarında konuştuklarını duyuyordum ama anlamıyordum. Neden fısıldaşıyorlardı?

Kapının birden, kırılırcasına açıldığını işittiğimde kaşlarımı çattım ama bu, yüzümün her yanının çok daha fazla acımasına neden oldu. İnleyerek kalkmaya çalıştım ama başaramıyordum. Bağırarak istiyordum ama o da olmuyordu.

“Hanımefendi, hakkınızda şikâyet var. Arama kararımız var, içeri girmemiz gerekiyor.”

Gürültü. Sanki onlarca adam aynı anda eve girmiş gibi ayak sesleri ve konuşmalar duyuyordum. Bizim ev on kişiyi aynı anda almazdı ki. Hem kim, neyi şikâyet etmişti ki? Kimse babamı şikâyet etmezdi. Aras mı? Aras’ın kendi çıkarı için babama göz yumacağına öyle emindim ki.

Kapım geriye doğru gürültüyle savruldu. Kimin geldiğini göremedim, başımı çeviremedim. Yabancıardan her daim ürken yanımla çekinse de bir yanımla sorun olmadığını biliyordu. İyi de *kimdi gelen?*

Bir adamın sesini işittim. “Burada.”

Telaşlı adımlarla bana doğru yürüdü. Yanımda diz çöktüğünü hissettim, başımı koluyla hafifçe kaldırdı. Sağlam gözümü hafifçe araladım ve yüzüne bakmaya çalıştım. Biraz bulanık görüyordum ama tanıdığım kimseye benzetemiyordum. Keçi-sakallı, kalıplı, belki kırklarında bir adamdı.

“Adın ne?” diye sordu bana. “İyi misin? Nerede olduğumuzu biliyor musun?” Cevaplarımı beklemeden içeriye doğru seslendi. “Acil ambulans isteyin!”

Sesi güçlüydü, emirleri sertti. Ama bana döndüğünde gözleri de sesi de az öncekinden çok daha farklı, çok daha yumuşaktı. “Adını hatırlıyor musun?” diye sordu tekrar.

Dünden beri konuşmaya çalışmamıştım hiç. Rahatça konuşabileceğimi sanıyordum ama sesim çıkmıyordu boğazımdan. Sanırım sesim kısılmıştı ya da dudaklarım öyle şişmişti ki hareket ettiremiyordum. Bilmiyordum. Yine de kendimi zorladım.

“Ne... Nefes...”

“Tamam, Nefes. Kendini zorlama. İyisin. Seni kurtarmaya geldik.”

Beni *kurtarmaya* gelmişti. Bir yabancıydı ama bir kurtarıcıydı.

Tüm dünyam karanlığa gömülmeden önce ona teşekkür etmek istedim ama başaramadım.



Uyandığımda nerede olduğumu anlayamadım. Etrafı net bir şekilde seçemiyordum ama hareket halinde olduğumu anlayabiliyordum. Gözümü açmaya çalıştım, başımda esmer bir kadın belirdi. Sanırım eli saçlarımdaydı.

“Nefes? Kendini zorlama. İyisin. Ambulanstasın. Hastaneye gidiyoruz.”

En önemli şeyi bilmeleri gerekiyordu. “Ka... kalbim...”

“Haberimiz var. Kendini zorlama. EKG’n iyi. Çok iyi dayandın, *kızım*.”

Kızım. Gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissettim. Kalbimin hasta olduğunu onlara kim söylemişti? Hem bu kadın... Bu kadın anneme mi benziyordu? Böyle bir şeyin mümkün olmadığını bilen yanımda uykudaydı. Annemi hiç yakından görmemiştim elbette ama fotoğraflarında gördüğüm kadın buydu sanki. Böyle güzel bakardı annem olsaydı ve şefkatle okşardı saçlarımı.

“Anne...” diye mırıldandım istemsizce. İmkânsız diledim, annem saçlarımı okşuyor olsun istedim.

Bana gülümsedi. “Kendini zorlama, tamam mı? İyisin ama yine de enerjini saklamalısın.”

Sözünü dinlemek için gözlerimi kapadım. Ne de olsa o *annemdi*.

Gözlerimi yeniden araladığımda sanki yalnızca bir dakika geçmişti ama ben bambaşka bir yerdeydim. Ambulansta yaşananlar gerçek miydi yoksa zihnimin bana oynadığı bir tür oyun muydu, hiçbir zaman bilemeyecektim.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama sol gözüm hâlâ açılmıyordu. En azından sağ gözümün önündeki bulanıklık gitmişti ve etrafı net görebiliyordum.

Sol yanımdan gelen makinenin sesi öyle tanıdıktı ki bir hastane odasında olduğumu hızla anladım. *Dıt... Dıt... Dıt...* Kalbim iyiydi, sakindi. Bunu anlayacak kadar uzun süre hastanede yatmıştım. Yanımda kim olduğuna bakmak için doğrulmaya çalıştım ama koluma dokunan eller beni durdurdu.

“Uyandı. Rüzgar, uyandı!”

Tanem'in sesiydi bu. Yanımdaydı, ikisi de yanımdaydı. Gözyaşlarının, kederden değil rahatlamaktan gelen gözyaşlarının gözlerimden süzüldüğünü hissettim ama onları durdurdum. "Siz..."

"Dur, zorlama kendini."

Konuşurken dudağım, aynı zamanda boğazım acıyordu. "Ne oldu?" diye sordum kısaca ama bu bile tüm enerjimi harcamama neden olmuştu. Üstelik sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Tanem konuşmadan önce görüş alanıma Rüzgar girdi. Hemen sağ yanımdaydı, Tanem'in yanında duruyordu ama az önce fazla geride durduğu için görememiş olmalıydım. Onu görmek yüreğime su serpti sanki, yeniden o tekneye dönmüşüm gibi hafifledim. Bir hastane odasında değilmişim gibi. Dün olanlar hiç gerçekleşmemiş gibi.

"İyisin," dedi Rüzgar. Sesi netti, soruya mahal vermiyordu. "Önemli olan bu."

Soran gözlerimi Tanem'e diktim. O beni anlardı. Beni nasıl bulmuşlardı?

Tanem iç çekti. "Kızmayacağına söz verirsen özetlerim. Bir de şu solundaki makineden saçma sapan sesler çıkmayacağına söz verirsen."

Başımınla onayladım.

"Senden gizli telefonuna GPS yazılımı yüklemişti Tolga. Bir takip sistemi yani. Hatırlıyor musun, sana onun bu konularda dâhi olduğunu söylemiştim. Yalvar yakar ikna etmiştik ve sadece hayati bir durum olursa kullanacağımıza söz vermiştik. Nerede olduğunu görünce ben polisi aradım. Elbette belki Aras'la olabilirdin, belki de isteğin dışında tutulmuyordun ama..."

Hiç de öyle hissettirmiyordu. Almamız gereken bir riskti. Keşke haklı çıkmasaydık...”

Bunun için onlara kızmam söz konusu bile olamazdı. Aras’a geçmişimizden dolayı güvenmiştim ama Tanemlerin ona güvenmek için bir sebebi yoktu. Üstelik Aras bu işe hiç dahil olmayabilir, babam bir gün beni ansızın götürebilirdi de. Akıllıca bir iş yapmışlardı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Sesim daha fazla çıkmıyordu.

“Polisler ifadeni almak için bekliyorlar ama acelesi yok, sağlığın daha önemli. Hastanenin güvenliğiyle iletişime geçtiler, babanların hastaneye girmesi söz konusu bile değil. O yüzden rahat olabilirsin. Şey...” Tedirgin gözlerini gözlerime dikti. “Şikâyetçi olacaksın, değil mi?”

Kendi *öz babamdan* şikâyetçi olmak... Ne olursa olsun babamdı. Beni senelerce beslemiş, başımda bir çatı olmasını sağlamıştı. Bunu yapmam doğru olur muydu? Kalbimde bir sızıyla gözlerimi yumdum. Onun kendi *öz kızını* dövmesi doğru muydu peki? Hapsetmesi? Hayatını yaşamasına engel olması?

İçimden hıçkırarak ağlamak geliyordu ama gözyaşlarım kurumuştü. “Olacağım,” dedim. “Kendime kurduğum hayata geri dönmek, tek isteğim bu.”

Tanem içi rahatlamışçasına derin bir nefes verdi. Şikâyetçi olmamamdan neden korktuğunu anlayabiliyordum, bundan ben bile korkuyordum. Ama özgürlüğün tadına varmıştım bir kere. Ondan vazgeçmem mümkün değildi.

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı Tanem. Ona inanmayı seçtim.

Sonraki günler bir filmin içindeymişim gibi hissettirdi. Testlerim normaldi, kalbim iyiydi. İlaçları düzenli kullanmam işe yaramıştı. Aldığım fiziksel darbeler görünürde berbattı ama kafamda ya da organlarımda bir sorun yoktu. Böylece hastaneden taburcu oldum. Fakat memleketten ayrılmadan önce son bir işimiz vardı, bu yüzden karakolun önündeydik.

Sonraki birkaç saat korkunçtu, anılarımda barındırmak istemediğim her şeyi tüm detayıyla anlatmak ve yeniden hatırlamak zorunda kaldım. Ama ifademi alan polis, her şeyi anlatmamın çok önemli olduğunu, ancak bu şekilde insanları doğru şekilde yargılayabileceklerini söylediği için sorduğu her şeyi detaylıca anlattım. En kötüsü, bunun tek başıma yapmam gereken bir iş olmasıydı. Rüzgar ya da Tanem elimi tutmak ve güç vermek için yanımda değildi.

Ama yaptım. Tamamen yabancı insanlara yüzüm kızara kızara, sanki suçlu olan benmişim gibi utana sıkıla, yaşadığım her şeyi anlattım ve bana zarar vermeye çalışan herkesten şikâyetçi olduğumu söyledim. Babaannemi tenzih ettim, onun da baskı altında olduğunu ve beni koruyabildiği her an koruduğunu, ayrıca zamanımızın yarısında aklının yerinde olmadığını belirttim.

Ayrılmadan önce annemin mezarını ziyaret etmek istediğimi söylediğimde Rüzgar, isteğimi ikiletmeden beni mezarlığa götürdü. Annemin mezarını en son belki de beş-altı sene önce ziyaret ettiğim için utana sıkıla yürüdüm ezberimde olan yolu. İkisine biraz uzakta beklemelerini söyledim ve annemin mezarının yanında diz çöktüm.

Elimi mezar taşında, adının üstünde gezdirirken gülümsemeye çalıştım ve akan gözyaşlarıma engel olmadım.

“Merhaba anne,” diye fısıldadım.

Onun yattığı toprakları arkamda bıraktığım için kendimi kötü hissederek, “Senelerdir gelmediğim için bana kızgın olmadığını biliyorum. Keşke yaşadıklarımı görmediğini, bu yüzden kızgın olduğunu düşünseydim ama tam tersi olduğunu biliyorum. Bir şekilde biliyorum işte.”

Bakımsız mezarının üstündeki çirkin, kurumuş otları sökmeye başladım. “Şimdi gitmek zorunda olduğumu da biliyorsun. Üzgünüm ama burada daha fazla kalamam. Geçen sefer veda etmeden gittiğim için özür dilerim. Bu kez, en azından veda etmek için gelebildim.”

Öyle çok kuru dal ve yabani ot vardı ki kimse mi yıllarca bakmamıştı bu mezara? Hadi benim gelmeme izin vermemişlerdi, kendileri de mi ziyaret etmemişti bir bayramda en azından? Keşke yanımda çiçek getirseydim diye içerlesem de üzülmemeye çalıştım. En azından annemin yanıdaydım. Önemli olan buydu.

“Canım annem,” diye fısıldadım. “İleride, köşede bekleyen arkadaşlarımı görüyor musun? Onları bana senin yolladığını düşünüyorum. Bu hayata, onlarla tanışmak için geldiğimi düşünüyorum hatta. Yoksa sensiz bu hayatı ben neyleyeyim, öyle değil mi?”

Toprağını okşadım, hemen yanına oturdum. “Bir dahaki sefere çiçeklerle gelirim. Bu kez beni affet, anne. Seni çok özledim... Eskiden keşke beni de yanında götürseydin diye düşünürdüm ama şimdi... Beni, bu hayatın her şeye rağmen yaşamaya değer olduğunu anlamam için bıraktığını anlıyorum. *Yaşamam* için. Yine de seni çok özleyorum, anne. Hiçbir şey senin özlemini bitirmiyor.”

Bir daha ne zaman bu mezara gelebilirdim bilmiyordum ama ameliyattan sonra mutlaka gelecektim. Ona ne kadar sağlıklı olduğumu gösterecektim. Fakat artık gitmeliydim.

Vedalaşmak üzere hafifçe doğrulduğum sırada duydum adım seslerini. Başımı hafifçe çevirdim; Rüzgar, kucığında ekmek için onlarca küçük çiçek fidesiyle geliyordu. Bir mezarlığın ortasında bile aklımı okuyor, yokuşu kararlı adımlarla çıkıyordu. İki kolunun arasında çeşit çeşit renklerde çiçekler vardı, bazıları düşecek gibi duruyordu.

Hiçbirini düşürmeden yanıma varmayı başardı. Tanem de hemen arkasındaydı. Elinde iki şişe su taşıyordu.

Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey konuşmadık. Çoktan sözleşmişiz gibi toprağı biraz daha temizledik, çiçekleri ektik, toprağı suladık ve mezar taşını yıkadık.

Mezar taşını öptüm, vedalaşırken beni üzgün hatırlamasın diye gülümsedim ve ardından, yakamı bırakmayan ve canımı yakmaktan başka hiçbir şey yapmayan bu şehirden ayrıldım.

26

Yeni hayatına hoş geldin, Nefes.

Bir ses, ben gözlerimi aralarken kulağıma böyle fısıldıyordu. Kim olduğunu çıkaramadım ama Tanem olduğunu tahmin ettim. Zaten başka kim olacaktı?

Aydın'a varmamızla hastaneye yatmam bir olmuştu. Yolda Tanem Duru'yu aramış, hocalarıyla konuşmasını ve mümkün olan en kısa zamanda ameliyat tarihi almalarını söylemişti. Doktorlar adli bir vaka yaşadığım için randevuma gelemediğimi öğrendiğinde şehre gelir gelmez hastaneye yatmamı buyurmuştu, randevu almaya gerek yoktu.

Sarsıcı olaylar yaşadığım ve vücudum zorlandığı için hemen ameliyata alma konusunda çekimser olduklarından birkaç gün onların gözetiminde kalmam gerekmişti. Böylece başlamıştı sıkıcı hastane yatışım. Kızlar yanımda sırayla kalmış, Rüzgar her gün ziyaret etmiş, her ziyaretinde kucağında bir dolu şeyle gelmişti: kitaplar, dergiler, türlü oyunlar...

Sonunda, üç günün ardından ameliyata girebileceğimi söylediklerinde vücudum toparlanmaya başlamıştı. Bana, göğüs-kafesimi tamamen açacakları için bunun zorlu bir ameliyat olduğunu, yine de genç bedenimin kolayca toparlanacağını

düşündüklerini uzun uzun açıklamışlardı. Ameliyattan sonra kalbimle ilgili başka sorunlar olabiliirdi. *Komplikasyon* deniyordu buna ama olmaması en büyük hedefleriydi. Beni yakından izleyeceklerdi. Ameliyattan sonra bir-iki gün yoğun bakımda kalmak zorundaydım, nitekim onlarca makinenin öttüğü garip bir yerde birkaç kez uyandığımı hayal meyal hatırlıyordum.

Fakat şu anda uyandığım yerin yoğun bakımla alakası yoktu. Hastane odamda uyandığıma emindim.

Yanımda Tanem'i bulacağımı zannediyordum ama Rüzgar, hemen yanı başımdaydı. Başı önüne eğik vaziyette bir kitap okuyordu. Bana bakmıyor oluşu hoşuma gitti, hiç ses çıkarmadan izledim onu bir süre. O uyandığımı görmeden önce birkaç saniye bile olsa onu izlemek güzeldi.

Fakat o, hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Kitabı sesli okumaya başladı. Ya da devam etti, ne kadar süredir bunu yaptığını bilmiyordum.

"Merak etme, Harry. Kısa zamanda öğrenirsin. Herkes Hogwarts'ta işe sıfırdan başlar, takma kafanı. Kendin ol, yeter. Biliyorum, kolay değil bu. Öne çıkarıldın, çetin iş. Ama Hogwarts'ta çok güzel vakit geçireceksin -ben geçirdim- aslına bakarsan, hâlâ geçiriyorum."

Odasındaki kitabı okuduğumu fark etmiş olmalıydı. Sevdiğim bir öyküyü ondan dinlemek ne büyük ayrıcalıktı. Gülüşüme engel olamadım, bu da onun bana dönmesine ve uyandığımı fark etmesine neden oldu.

"Uyandın!" Coşkuyla doğruldu, üstüme eğildi. Kaşları endişeyle çatılmış olsa da bakışları sevecendi.

* J. K. Rowling, *Harry Potter ve Felsefe Taşı*, çev., Ülkü Tamer (Yapı Kredi Yayınları: İstanbul, 2001), 105.

Gülümsemeye çalıştım. Boğazımda bir ağrı vardı ama yok saydım o ağrıyı. Konuşmak istiyordum. “Ne işin var burada?”

“Uyandığında yanında olmak istedim. Ağrın sızın var mı?”

Başımı iki yana salladım. Göğüs kafesimde garip bir ağrı vardı ama bunu söylemedim. O kadarı normal olmalıydı, kemiklerimi kesip içimi açmışlardı.

Yine de içimi okumuş gibi, “Ağrıkesicileri yoğun vermişler,” dedi Rüzgar. “Göğsün bir süre seni zorlayabilir ama geçecek, merak etme.”

Dudaklarımı ıslattım. Gülümsemeye çalıştım. Umut dolu gözlerle ona baktım. Ameliyattan çıkmıştım. *Sağdım*. “Hemen geçsin. Sonra da havalar ııııı. Yeniden Kuşadası’na gitmek istiyorum. Ya da başka yerlere, İzmir’e mesela...” Sorup sormamak arasında gidip gelsem de cesaretimi topladım. “Sen de gelirsın, değil mi?”

Bana öyle bir gülümsedi ki güneş doğdu zannettim. “Sen hangi şehre kök salarsan, ben o şehre demir atarım,” dedi. İçimi ısıttı.

Boynuna atlamak, ona sarılmak istiyordum. Ameliyattan sağ çıkmış olmanın coşkusuyla bugüne dek yapamadığım her şeyi bir anda yapıvermek istiyordum. Ama vücudumu oynatabileceğim için hepsini bir tebessüme sığdırdım ve ona yanaklarımı acıtacak kadar geniş bir tebessümle baktım.

Ona bir şeyler sormak, yokluğumda olan biteni öğrenmek istiyordum ama konuşmama fırsat kalmadan odanın kapısı geriye doğru savruldu ve kapıdan girmesini beklediğim son isim aceleci adımlarla içeri girdi. Kızlar gelebilirdi, belki Çınar ya da Tolga. Babam ya da Aras aniden karşımda belirebilirdi ama ziyarete gelen bunların hiçbirisi değildi.

Karşımda, darmaduman olmuş sarı saçları ve yorgun göz altlarıyla Ayten teyze duruyordu.

“Ayten teyze?” Rüzgar da en az benim kadar şaşkın bir ses tonuyla tepki vermişti.

Ayten teyze bir bana bir Rüzgar’a öfkeli gözlerle baktıktan sonra ellerini beline attı. “Bu kadar önemli bir sağlık sorununu bana ancak söylediğinize inanamıyorum! Rüzgar, sen dışarı! Nefes’in kendisiyle laklak edecek arkadaşlara değil, sahiden ona bakabilecek bir yetişkine ihtiyacı var şu anda.”

Şaşkın gözlerle Rüzgar’a döndüm ama o kıpırdamadı. Şaşkınca Ayten teyzeye bakıyordu.

Fakat Ayten teyze sabırlı görünmüyordu. “Oğlum, ne bakıyorsun öyle?” diye sordu. “Ziyaret saatinde gelirsin. Hadi aşağı, kızların yanına!”

Rüzgar elinden bir şey gelmiyormuş gibi bana kısa ve mahcup bir bakış attıktan sonra sırt çantasını aldı ve “Bir şey olursa hemen haber verin,” deyip kapıya yöneldi.

Ayten teyze kendisinden yirmi yaş küçük bir oğlandan emir almayacağını, gayet öfkeli gözlerini Rüzgar’a dikerek belli etmeye çalıştı. Fakat Rüzgar odayı terk edip kapıyı kapattıktan sonra tavrı tamamen değişti.

Aniden, sanki bir sihirli değnek omzuna değmişçesine gözlerine yerleşen şefkatle, aceleci adımlarıyla geldi ve yanımdaki koltuğa oturdu. Dizleriyle bana döndü, elini koluma yerleştirdi. “Kızım,” dedi içten bir sesle. “Nasılsın?”

Her nedense gözlerim doldu. Uyanır uyanmaz ağlamaya başlamak istemediğim için gözlerimi kırptırarak yaşları geri göndermeye çalıştım. “İyiyim. Bir şeyim yok.”

Ayten teyze iç çekti. “Size çok kızgınım. Hasta yatağında olmasan seni çok daha fazla paylardım ama sonraya bırakıyorum. Sağlık durumunu geçtim, yaşadıklarını bana nasıl anlatmazsın? Seni o evden kovacağımı mı düşündün? Sana söyledim, *sen de benim bir kızımsın artık*, dedim.”

Demek Duru ona her şeyi anlatmıştı. Ameliyat olayıyla beraber dayanamamış olmalıydı. Zaten kızlar en başından beri ameliyattan sonra bana kimin bakacağını stres yapıyordu, bu yüzden onlara kızmadım. Açık kalp ameliyatı olmuş birine nasıl bakılır bilmemeleri ya da kendilerine güvenmemeleri gayet normaldi. Onlara çok fazla yüklenmişim.

“Kızlardan gizlemelerini ben istedim,” dedim, onların Ayten teyzeden ne kadar korktuklarını hatırlayarak. “Onlara kızma.”

Ayten teyze uzun uzun iç çekti. “Bana neden anlatmadın? En başından? Anlatsaydın hiç gitmezdim ve her şeyi çok daha kolay halledebilirdik. Ayrıca babanın yanına dönmene de asla izin vermezdim veya yanında gelirdim.”

Kızlardan habersiz gittiğim için zaten suçluluk duyuyordum ama onun sözleriyle yüreğim iyice sızladı. “Ben...” Ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama bilmesini istiyordum. “Utandım sanırım. Yanlış yapan benmişim gibi. Sanki...” Dolan gözlerime engel olamadım. “Amcam üzerimde bir leke bırakmış da anlattığım herkes bunu çırılçıplak görecekmiş gibi.”

Kaşları çatıldı. Hemen yanımdaki monitöre göz attı. Ameliyat sonrası bu konuları konuştuğumuz için stresli olduğunu fark ettim ama bir yanı da bu konuşmayı ertelemek istemiyordu sanki.

“Hiç kimsenin yanlışsı üzerinde öyle bir leke bırakamaz, kızım. Hiç kimsenin. Yanlış kiminse utanç onundur, onun

hakkıdır. Senin utanacak hiçbir şeyin yok. Sakın, sakın unutmama bunu, tamam mı?”

Burnumu çektim, büzülen titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. “Senden sakladığım için özür dilerim,” dedim.

Elini saçlarıma götürdü, birkaç kez okşadı. “Vefat eden anenin yerini tutamam. Hiç kimse tutamaz, kimsenin de öyle bir niyeti olamaz. Ama *sen de benim bir kızımın* derken öylesine söylemiyordum ve bu hayatta değişmeyen tek gerçek nedir, biliyor musun? *Anneler kızlarını her daim affeder.*”

Yüreğim ısındı, içime bir aydınlık doğdu. Ayten teyze bu konuşmamızdan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmaya döndü. Yanında örgüsünü getirmişti. Televizyonu açtı ve sabah programındaki insanlarla ilgili yorum yaparken örgüsünü örmeye başladı. Arada bana dönüyor, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor, kolumu okşuyordu. Eve gidince bana yapacağı çorbalardan bahsediyor, şimdilik hastane yemekleriyle yetinmem gerektiğini söylüyordu.

Hastanede kaldığım günlerde ne kızların ne de Rüzgar’ın odaya ziyaret saatleri dışında girmesine izin verdi. Söylediğine göre, arkadaşlarım olduğu için mutluydu ama bunca tantanadan sonra kafamı dinlemem gerekiyordu.

Kızları ve Rüzgar’ı çok özlediğim için başta buna karşı çıksam da zamanla ne demek istediğini anladım ve hastanede kaldığım bir hafta boyunca sabah programlarına karşı bir bağımlılık geliştirdim. Taburcu olduktan sonra Ayten teyze yatağımı hazırladı ve istirahat etmem gereken haftalar boyunca hiçbir yere ayrılmadı. Söz verdiği tüm çorbaları yaptı ve ben de *anne çorbasının* neden mucizevi anıldığını o haftalarda anladım.



Küçük bedenlerin olduğu kocaman odaya göz gezdirdim. Demek bundan on sekiz yıl sonra, buna benzer bir yoğun bakımda bir kez daha yatmam gerekecekti.

“Seninle gelmeyi istemeyeceğimi bilerek anlattın bu hikâyeyi bana, anne.”

“Elbette biliyordum yaşamak isteyeceğini.” Sesi sanki gitgide uzaklaşıyor, bir eko gibi azalıyordu.

“Yaşamaya değer bir hayatmış. Belki başlarda değil... Ama her şeye rağmen dostlarımla tanışmak için değmez mi? Yaşamaya değer bir hayat. Denizin maviliğini bir kez olsun gözlerimle görmek isterim. Ve o günbatımını!”

Annemin söylediklerimden memnun olduğunu hissettim.

“Biteceği için üzgün müsün?” diye sordu gitmeden önce.

“Yaşadığım için mutluyum,” dedim.



Onarılmış, yepyeni bir kalbimin olmasının kutlanacak bir olay olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Ya da bu ekip kutlayacak bir şeyler bulmaya yer arıyor da olabilirdi. Önemli değildi. Kutlama yapmayı ben de isterdim. Özgürlüğümü, kalbimi, yeni hayatımı... Hepsini kutlamak istiyordum.

Fakat ne yazık ki bu, düşündüğümüz kadar kolay olmamıştı. Ameliyat sonrası iyileşme süreci öyle sancılıydı ki bir aydan daha fazla süre evden pek çıkamamıştım. Göğsüm çoğunlukla ağrıyordu. Ağır kaldırmaya, fazla hareket etmeye, kendimi yormaya iznim yoktu. Önce vücudumun kendine gelmesi gerekiyordu.

Bu yüzden evde geçen iki ayın ardından dışarı çıkmak için hazırlanıyor olmak, mucize gibi geliyordu.

Gerçi, evde olmak da çok kötü değildi. Ayten teyze bizi bir an bile yalnız bırakmamıştı. İki aydır bizimle kalıyordu ama Duru'dan ziyade benimle ilgileniyordu. Onun kendine yeni bir meşgale edinmesinin de Duru'yu rahatlattığını görebiliyordum. Bu yüzden ses çıkarmıyordum.

Ve ihtiyacım olduğu için. Bu, geri çevirebileceğim bir yardım değildi. Yardımları olmasaydı, iki gün bile sağ kalamayacağımın bilincindeydim.

Tanemlerin emri üzerine hazırlanmaya çalışırken dolabı karıştırıyordum. Bana şık olmamı ama çok da şık olmamamı söylemişti. Zaten dışarı gündüz çıkıyorduk, henüz gecenin gürültüsünü kaldıramayacağım konusunda hemfikirdik. Cem'in Yeri'ne gidecektik.

Elime bundan aylar önce aldığımız elbise geçtiğinde tereddütle evirip çevirdim. Sarıya dönük bej rengi, ne sönüktü ne de ben buradayım diyordu. Aslında tam benim sevdiğim

tarzdaydı. Tek sorunu dizin biraz üstünde bitmesiydi ama bacaklarımdaki morluklar artık tamamen iyileşmişti. Cep kısmındaki kır çiçeğine baktım.

Denemekten zarar gelmezdi.

Elbiseyi bir çırpıda üzerime geçirdim ve aynadaki görüntüme hevesle baktım. Hiç denemeden almış olmamıza rağmen üzerime tam oturmuştu. Vücut hatlarımı takip ederek iniyor, belden itibaren eteği açılarak dökülüyordu.

Aynadaki yansımapa gülümsedim. Kutlama için güzel bir elbiseydi. Hem Tanem çok sevinirdi.

Kapı çaldığında koşar adım ilerledim ama Ayten teyze beni durdurdu. “Bu şekilde asla dışarı çıkamazsın. Şu hırkayı al bakalım üstüne.”

Tanem’in krem rengi hırkalarından birini elime tutuşturduğunda onunla kavga etmenin manasız olduğunu biliyordum. Bu yüzden sözünü dinleyip önce ince hırkayı, ardından ceke-timi giydim ve kendimi dışarı attım. Koşar adım merdivenlerden indim ve tıpkı ümit ettiğim gibi, Rüzgar’ı apartmanın hemen önünde buldum.

Dışarı çıkar çıkmaz temiz havayı içime çektim. “Oh. Dışarıda olmak gibisi yok.”

Uzanıp beni kendine çekti ve hafifçe sarıldı. Ardından geri çekilip elimi tuttu ve kafeye giden yolu adımlamaya başladı. *Bu yeniydi.* Öte yandan hiç yeni hissettirmiyordu. Sanki ezelden beri el ele tutuşuyormuşuz gibiydi.

“Artık çok daha iyisin. Bol bol dışarıda olacaksın, merak etme.”

Gülüşüme engel olamadım. “Ara tatiliniz öyle bomboş geçti. Hiçbir şey yapamadık.”

“Vakit ayarlanır,” dedi rahatça. “Sen onları kafana takma. Nereyi görmek istediğini, ne yapmak istediğini düşün önce.”

Boğazımı temizledim. “Aslında bir karar aldım... Siz vize-lerle, finallerle uğraşırken ben de bir aşçılık kursuna gitmek istiyorum. Sertifikalı bir tane bulabilirsek. Yemek yapmayı çok sevdiğimi, tüm bu süreçte yemek yapamadığımda anladım. Mutfağı özlüyorum. Bu şekilde hem para kazanabilir hem de insanlara faydalı olabilirim.”

Bana bakan gözleri gururla parlıyordu. “Bir bakarsın, benim gemimde aşçı olmuşsun.”

“Ah, ne tesadüf!” derken sesim alaycıydı.

Gülüşürken kafenin önüne geldiğimizi fark edip durdum. Kafenin camlarından içeride büyük bir curcuna olduğu açıkça görünüyordu.

Ağzım açık bir şekilde bakakaldığımı fark ettiğinde bana genişçe gülümsedi. “Tanem bu parti için çok uğraştı,” dedi. “Diğer kızlar da öyle.”

Neredeyse koşar adım, hevesle geçtim kafenin içine. Kapıdan içeri girdiğim anda tam karşımda duran, altın renklerle parlayan *Yeni Hayatına Hoş Geldin Nefes* yazısını görünce genişçe güldüm ve hiç durmadan koşup Tanem’in boynuna atladım.

Onu daha bu sabah görmüştüm ama uzun zamandır görmemişim gibi bir hisle sıkı sıkı sarıldım.

“Hey, bizsiz olmaz!” diyen Ece bir anda arkamdan sarılarak bizi tamamladı. Duru’nun sağ yanımızdan, Zeynep’inse sol yanımızdan gelerek bu kucaklaşmayı tamamladığını hissettiğimde kıkırdadım ve dolan gözlerimi umursamamaya çalıştım.

Daha dün, *Ayten teyze geliyor* diye ağlıyorduk.

“Ayten teyze de gelseydi keşke,” dedim, onu çağırmadığım için suçlu hissederek.

Duru, “Ben söyledim ona,” derken yaklaştı ve köşedeki masada duran yemeklerin içine kaşık yerleştirmeye başladı. “*Gençler baş başa takılsın, benim orada ne işim var*, dedi. Örgü örecekmış. Sanırım bu seferki atkı senin için geliyor, Nefes.”

Yüzümdeki tebessümü silemiyordum. Öne doğru ilerledim ve masanın üstüne bir göz attım. Amerikan salatası, poğaça, börek, sarma, tiramisu... Üstelik hiçbirini ben yapmamıştım.

“Kim yaptı bunca şeyi?” diye sordum. “Hepsi çok güzel görünüyor.”

Ece kolunu omzuma attı. “Biz de bir şeyler biliyoruz, canım. Kızları kölem yaptım ve biraz çalıştırdım.”

“Seve seve yaptık,” dedi Zeynep ve diğer yanıma geldi. “Senin bunca zamandır yaptığın onlarca şeyden sonra.”

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek? Asıl siz benim için onlarca şey yaptınız. Bense size yalnızca yük oldum. Şu halime bakın, haftalardır bana bakıyorsunuz...”

Tanem’in arkamdan gelen sesini işittim. “İşte bu kızın sorunu bu kızlar. Bizim yaptıklarımız birse on oluyor, kendi yaptıklarını ise görmezden geliyor... Bize yapabildiğin her gün yemek yaptın mesela, Nefes. O ilk günler özellikle. Burası için ne zaman bir şeyler pişirsen bir tepsi de bize pişirdin. Sınav haftalarımızda yiyip içtiğimizden emin oldun.”

Doğruydu, bunları yapmıştım ama anlatmaya bile değer görmemiştim. Bunlar küçük şeylerdi, onların benim için yaptıklarıyla boy ölçüşemezdi.

“Ne zaman dersane ve sınav yüzünden ağlasam odamda seni buldum,” derken Zeynep’in sesi bir mırıltıdan ibaretti.

“Yemek olmadan moralimin düzelemeyeceğini iddia edip bana tost yapıp getirirdin. Onu yiyip yeniden test çözmeye oturana dek de başımdan ayrılmazdın.”

“Hiçbir şey değil bu. Vaktim vardı, işim yoktu...”

Ece’nin alayla güldüğünü işittim. “İşin *vardı*. Stresliydin. Peşinde ailen olduğunu biliyordun. Ama sen kendi dünyana gömülmek yerine bizimle ilgilendin. Tanem bana yine kızacak ama tıpkı bir *anne* gibi: Sınavlara çalışırken hepimize yardım ettin, Duru’nun ezber yapmasına, benim egzersizlerime... Tanem’i zorla ders çalışmaya oturttu yeri gerildiğinde. Sen bunları yok sayıyorsun ama biz unutmuyoruz.”

Duru yanımıza geldi, sırtımı şefkatle sıvazladı. “Sen kendi yaptıklarını görmezden gelebilirsin ama biz gelmiyoruz. Ve senin için hiçbir şey yapmadık. Arkadaşın olduk, o kadar.”

Dolan gözlerimi sildim ve gülmeye çalıştım. “Tamam, ağlatmayın beni.”

“Kız haklı,” dedi Ece ve kenarda duran servis tabaklarından birini eline aldı. “Bu kadar duygusallık yeter! Kurt gibi acıktım...”

O kendi tabağını doldurmaya başlayınca bu, herkesi harekete geçirdi. Hemen peşine gidip kendi tabağımı doldurmaya başladım. Kızların da arkamda olduğunu hissediyordum.

Onlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırladığım bir gündü yine.

Saatlerce oturduk kafede. Bir ara Cem uğradı, hiç beklemediğim bir şey yapıp bana sarıldı ve iyileştiğim için mutlu olduğunu söyledi. “Herkes senin kurabiyelerini ve poğaçalarını soruyor. Geçici olarak başkalarıyla çalıştım ama hiçbirinin el lezzeti seninkini tutmuyor. Kendini iyi hissettiğin, istediğin ilk an işe başla, olur mu?”

Genişçe gülümsedim. “Toparlanır toparlanmaz,” diye söz verdim.

Hava kararmaya döndüğünde kızlar kafeyi temizledi, çöpleri attı ve tek bir şeye bile el sürmeme izin vermedi. “Siz önden çıkın,” dedi Tanem. “Hava alın, biz de iki dakikaya geliyoruz.”

Hemen yanımda oturan Rüzgar, “Ne dersin?” diye sordu.

“Kapalı alanlarda yeterince kaldım,” dedim. “Hadi gel, biraz nefes alalım.”

El ele tutuşup dışarı çıktık. Çöken alacakaranlık, bizden bir giz saklıyormuş gibiydi. Kafenin duvarına yaslandım, Rüzgar hemen karşıma geçti. Önüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra, “Yoruldu mu?” diye sordu endişeli bir sesle. “İstersen hemen eve de geçebiliriz.”

Yorulmuştum. Kolay kolay yorulmayan bedenim ameliyattan beri kolay yorulur olmuştu. Yine de bunu ona söylemedim. Onu üzmemek istemedim.

“Ne güzel bir gün planlamışsınız,” dedim bunun yerine.

“Senin için,” diye fısıldadı. “Hepimiz seni çok sevdiğimiz için.”

Rüzgar’ın bana, beni sevdiğini söylemekle ilgili hiçbir çekincesi yoktu. Üstelik bunu, izlediğimiz o romantik komedilerdeki gibi büyük bir şey haline getirmeyen bir tavırla söylüyordu. Sıradan, zaten olması gereken bir şeymiş gibi.

Bense henüz bunu dillendirememiştim. Onu sevmediğimden değil ama sevgiyi ifade etmek bana hâlâ zor geldiğinden. Sanki ona, onu sevdiğimi söylediğim anda çırılçıplak kalacaktım karşısında. Tüm yaralarımı, tüm acılarımı gördüğü yetmemiş gibi bir de onu sevdiğimi görecekti ve aramızda hiçbir giz kalmayacaktı.

Yine de dudaklarımı araladım. Cesaretimi topladım. Onun bunu hak ettiğini düşündüm. “Rüzgar...”

Devamını getiremedim. Gözlerim karşı kaldırımda gördüğüm bir silüete takılı kaldı. Gözlerimi kısıtım yanıldığımı umarak. Göğüs kafesine hızla çarpan kalbimi görmezden geldim. “Babam...”

Rüzgar hızla ve korkuyla çevirdi başını. Babamdı. Eminim. Buraya nasıl gelmişti, burayı nasıl bulmuştu? Beni nasıl bulmuştu? İçeride olması gerekmiyor muydu?

Bu soruların hepsi anlamsızdı. Benim için artık anlamsızdı en azından çünkü hiçbirinin cevabı, babamın şu anda karşımda olduğu gerçeğini değiştiremeyecekti.

Korkuyla atan kalbimi sakinleştirmek için elimi göğsüme götürdüm, eski bir alışkanlıkla. Ellerine baktım babamın ve silah göremediğim için rahatlamaya çalıştım ama söz geçiremedim kalbime. Silaha ihtiyacı yoktu ne de olsa. Saçlarımdan tutup beni bu sokakta sürüklemesi yeterdi.

Rüzgar yanımda, diye fısıldadı içimden bir ses. O beni korurdu. O yanımdayken bana vuramazdı.

Kalbim dinlemedi. Dört nala koşmaya devam etti.

Düşecekmışim gibi hissederek Rüzgar'ın kolunu tuttum hızla. “Nefes!” diye bağırdığını duydum ama gözlerine bakmadım.

Ciğerlerimdeki hava çekiliyordu sanki. Soluklarımdan hızlandığını hissediyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Dizlerimin bağı çözülüyordu, içimde bir korku kalbimle beraber titreşiyordu.

Bu hissi tanıyordum. Bunu yaşamıştım daha önce.

Kalbim düzgün çalışmıyordu. Emindim.

Kollarımın, bacaklarımın uyuştüğunu hissettim ve hiç beklemediğim anda yıkıldım yere.

Rüzgar düşüşümü yavaşlattı, hissettim. Sayesinde başını hiçbir yere çarpmadım.

Kolunu boynumun altından geçirdi, elini yanağıma koydu. “Nefes? TANEM! AMBULANS ÇAĞIRIN, TANEM!”

Söylediklerini duyuyordum ama zihnim anlamlandıramıyordu sanki.

Anlamlandırabildiğim tek şey bir kuyunun dibine benzettiğim kara gözleriydi. *Korku*. Ona korkmamasını söylemek istiyordum ama dudaklarımı hareket ettiremiyordum.

Gitmeden önce onu sevdiğimi söylemek istiyordum ama bunu da beceremiyordum.

Korku. Korkuyla yaşamaya çalışmak ne büyük zulümdü. Hayatı sevmiştim, yaşamayı, doğanın nefesini içime çekmeyi, toprağına basmayı, denizine dokunmayı. Ama ah, korkuyla yaşamak ne yorucuydu...

Yüreğimdaki sarsıntının dayanılmaz bir hal aldığını hissediyordum. Gözlerimden yaşlar dökülüyordu.

Canım yanıyordu, bu ağrı bitsin istiyordum.

Rüzgar ağılıyordu, gözyaşlarını durdurabilmek istiyordum.

Kara gözlerinden düşmek, o karanlığa sarılmak istiyordum.

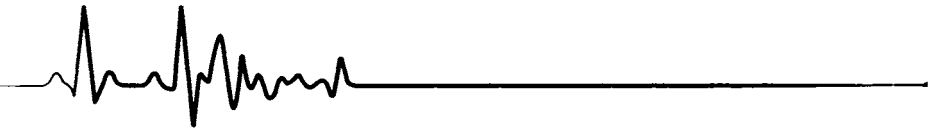
Ve sonra annemi gördüm.

Ölüyorum.

Kalbim atmıyor.

Daha az önce alacakaranlıktı.

Oysa şimdi güneş ışıkları, bu gün hayatımın ilk günüymüş gibi parlıyor.



Sevgili Rüzgar,

Bu satırları yazarken Kuşadası'ndayım. Hepinize birer mektup yazmaya karar verdim ne olur ne olmaz diye... Sanırım Kuşadası'nın sakinliği beni etkiledi.

Ortaokuldan beri ilk kez uzun uzun bir şeyler yazıyorum. Daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı, imkânım da olmamıştı. Ama burada her şey elimin altında ve çok... kolay. Bunu seviyorum. Buna şükrediyorum. Ama el yazımı beğenmemenden endişe ediyorum çünkü pek yazı yazmadığım için düzeltme fırsatım olmadı. Eğri büğrü yazdığımı biliyorum, umarım okuyabiliyoursundur.

Bu mektubu umarım sana bundan kırk yıl sonra vermişimdir. Artık yaşlanmışsınız ve çok sıkı dostuzdur ya da... İşte, her neyse. Sana bir özel günde, örneğin bir doğum gününde ya da yılbaşında verebilirim. Böylece beraber eski günlere bakıp güleriz.

Fakat bu mektubu okuyorsan... Muhtemelen gerçekleşen bu değildir. Muhtemelen ben artık yanında değilimdir ve veda etmeden gitmek istememişimdir.

Özür dilerim, artık yanında olmadığım için. Kaybın nasıl bir şey olduğunu en iyi ben bilirim. Ama bu hayatta engel olmayacağımız kayıplar vardır. Eğer gittiysem, benim için üzülmeyi istemiyorum çünkü artık annemleyimdir. Onu gerçekten çok özledim.

Düşündüğünde on sekiz yıl, yaşamak için kısa bir zaman değil. Fakat bu zamanın çoğunluğunda yalnızca hayatta kaldığımı,

aslında yaşamadığımı bana sen fark ettirdin. Hayatta olmak ve yaşamak... Bunlar birbirinden farklı şeylermiş. Seninle, sizinle yaşadığımı hissettim. Beni Efes'e götürdüğünüz o gün, binlerce yıl önce üstünde yaşayan bir medeniyetin olduğu o zemine ayak basınca ben de yeniden var oldum. Ya da o ilk zamanlar, beni suya birden attığın o gün... Etrafımı kaplayan denizin tuzunun yaşamakla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Senin yaşamakla bir ilgin olduğunu düşündüm. Rüzgârlar doğanın nefesiyse şayet sen de benim nefesimsin. Ciğerlerim hayat doldu sayende, iyi ki estin Rüzgar.

Gitmeden önce sana son bir şey söyleyeceğim. Bana nasıl yaşanacağını siz gösterdiniz. Peki ama sen yaşıyor musun bu hayatı, yoksa yaptığın şey hayatta kalmak mı? Herkesin kendine ait bir zindanı var sanırım. O zindandan çık. Yalvarırım yaşa, benim yerime bile olsa yaşa. Ciğerlerini dolduran benim anım olsun. İnsanlarla tanış, âşık ol, sev, nefret et... Denizde olmak istiyorsan denizde ol ama bir yerlerde yaşa, canım benim. Hayat yaşamamak için çok kısa.

Ben, sen beni nerede görmek istersen orada olacağım. Rüzgârın olmamı istersen ensende, yağmurun olmamı istersen saçlarında yım. Denizin olmamı istersen atladığında etrafını kaplayıp seni dünyadan birkaç saniyeliğine soyutlayan suyun damlalarıyım. Sen nereye bakarsan orada olacağım.

Seni çok sevdim. Seni çok seviyorum.

Ben yaşamasam da dünya dönmeyi bırakana dek yaşayacak bu gerçek.

Bunun seni acıtmasına değil, sana güç vermesine izin ver.

*Sevgiler,
Nefes*

YAZARIN NOTU

Bu hikâye aklıma ilk geldiğinde bir anne ve evladın çok uzun süren kavuşması olarak parladı zihnimde. Günün birinde kucağıma annesiz bir bebek doğduğunda, onu nasıl bir hayat beklediğini gecelerce düşünüp durdum ve hiç tanımadığım babasına pek de güvenemediğim için hayata, insanlara, sisteme ve en çok da patriyarkaya* içerledim.

Nefes ve annesinin bu kitabın sonunda kavuşacağı, başka bir deyişle annesinin Nefes'e tüm hayatını anlatacağı benim için en başından beri kesindi. Buna rağmen kitabı yazdığım aylar boyu, her bir adımda bu kararımı sorguladım. Günümüzde kendi mücadelesini veren, kendi celladından kurtulmaya çalışan birçok kadın, birçok genç kız olduğunu bilirken kitabın bu sonuyla, herhangi bir kız kardeşimi umutsuzluğa düşürmesinden çok korktum. Umarım bu kitap, her şeye rağmen ümitsizliğin ve korkunun değil; ümidin ve savaşmanın altını çizebilmiştir.

Kitabın sonunu tüm korkularıma rağmen mutlu bir sona çevirmedim çünkü çoğu zaman umut aşılamayacağı önemsesem de bazen edebiyat, gerçek hayatı bir tokat gibi yüzümüze çarpmalıdır, en azından benim fikrimce.

*En yalın tanımıyla kadınlar üzerindeki sistematik erkek tahakkümünü işaret eden, iktidar ilişkilerini, toplumsal normları ve toplumsal cinsiyet rollerini şekillendiren baskın bir sosyopolitik sistemdir. -ed.n.

Kitapta geçen Atriyal Septal Defekt, basitçe st iki kalp odacığının arasında bir delik olmasına verilen addır. Bu delik anne karnında oluşur ve anne karnında, normal hayattan oldukça farklı ve özel bir dolaşıma sahip olan bebeği hayatta tutar. Ancak doğumdan sonra kapanmış olması beklenir. Bu delik bazı durumlarda sebat eder ama çoğunlukla önemsizdir ve birkaç yıl içinde kapanır. Bazı durumlardaysa yıllarca kapanmaz, eğer hasta düzenli olarak takip edilmiyorsa fark edilmeyebilir. Yıllar içinde bu deliğın kalbe olan etkileri gitgide artar, kalbin düzgün çalışmasına engel olur, nihayetinde kalbin anormal şekilde büyümesine neden olarak bazı sorunlara sebep olur, örneğın ritim bozukluğu gibi. Kitaptaki karakterimizin hastalığı bu. Bu öyle bir hastalık ki çocukluk çağında fark edilse belki de hiçbir etkiye yol açmadan kapatılacak bir delik, yıllar sonra kalbin anatomisini ve çalışma prensiplerini bozarak kişinin hayatını böylesine tehdit edebilir.

Bu vesileyle çocukların hastalıklarının erkenden fark edilebilmesi için düzenli takip kadar önemli hiçbir şey olmadığını hatırlatmak istiyorum. Bazı hastalıklar semptom vermeyebilir ancak muayenede anlaşılabilir. Lütfen bebeğınızı, doktorunuzun önerdiği şekilde yenidoğan takiplerine, 3-12 aylar arasında üç ayda bir, 12-24 aylar arasında altı ayda bir takibe ve sonrasında yılda bir kez kontrole götürmeyi unutmayın. Sağlık ve yaşamak herkesin birincil hakkıdır ve tartışmaya açık değildir.

Nefes, Kuşadası'ndaki huzurlu günlerinde her bir karakterimize birer mektup yazdı. Ancak diğer karakterlerin mektuplarını, onların kitaplarında paylaşmayı hedefliyorum. Aynı zamanda kitabın sonunda Nefes'in babasıyla, amcasıyla ve Aras'la ilgili soru işaretleri oluştuğunu tahmin ediyorum ancak onları bir başka kitapta tekrar göreceğiz ve nihai sonlarını o zaman okuyacağız.

Her Şey Serisi, birbirinden tamamen bağımsız fakat aynı evrende geçen kitaplardan oluşacak.

Kitapları istediğiniz sırayla ve istediğiniz şekilde okuyabileceksiniz.

Öyküler okuruyla bütündür, ben tek bir hikâye yazdım ama binlerce kişi okuduysa binlerce farklı öykü oldu demektir. Nefes'in hikâyesini okuyarak onu bir bütün yaptığınız için teşekkür ederim. Bir sonraki öyküde buluşmak ümidiyle...

Ayça.

TEŞEKKÜR

Kalbim Hariç Her Şey resmen bir göçmen olduktan sonra yazdığım ilk kitap. Evim bildiğim topraklardan bu kadar uzaktayken kendini bulmak için evinden ayrılmak zorunda kalan Nefes'in hikâyesini yazmış olmam bize tesadüf gibi gelebilir ancak psikoloji eminim aksini söyleyecektir. Bu süreçte hayatım çok değişti ve bu kitap onca değişikliğin getirdiği stres yüküyle beraber, bazen o strese rağmen ama bazen de o stres sayesinde yazıldı.

En büyük teşekkürüm sevgili eşim Caner'e; o benim "gizli" kahramanım olduğunu sanıyor ama bence herkes onun benim kahramanım olduğunu biliyor. Kitabı yazarken dünyadan ayrıldığım gecelerde Diego'yu aç susuz, beni kahvesiz bırakmadığın ve her zaman en büyük destekçim olduğun için çok şanslıyım. Seni çok seviyorum.

Gözleri kolayca ağırmasına rağmen kitabı internet sitemden okuyan ve yorumlarını paylaşmak için heyecan duyan anneme, stres olduğum ya da üzerine çalıştığım her konuda daima yardımcı olmak için önerileriyle orada olan babama ve çok uzak olduğu bu kariyerin dertlerini uzun uzun dinleyen sevgili kardeşime teşekkür ederim.

Dilara ve Feray'a; yalnızca bu kitaba olan ilgilerinden ve meraklarından ötürü değil, artık resmen on seneyi aşan dostluğumuz için teşekkür ederim. Her zaman orada olduğunuzu bilmek, kalbimin sahip olduğu en güzel limanlardan biri.

Sevgili Kübra'ya; kariyerimin en stresli günlerinde her daim bir telefon uzağımda olduğu, "Dünyanın En İyi Stres Azaltıcı Konuşmaları"nı yaptığı (böyle bir ödül olsaydı kesinlikle sana verirlerdi) ve her konuşmasında mutlaka kendime ve yaptıklarımın inanmamı söylediği için teşekkür ederim. Dostluğun benimle olduğu için çok şanslıyım. Sen bana inanmasaydın benim kendime inanmayı bırakacağım çok fazla an gelip geçti ama hepsi gerçekten gelip geçti çünkü hepsinde yanımdaydın. İyi ki varsın.

Sevgili beta okurlarım Sıla, Şevval, Naz, Yağmur ve İrem'e yazım sürecindeki destekleri, yorumları ve katkıları için teşekkür ederim.

Kapağımızı Pınar çizdi ve onun çizgilerine uzun zamandır hayranım. Aylardır zihnimde olan görüntü neyse onu en güzel haliyle resmettiği için teşekkür ederim. Edisyonumuz için Seda'ya, son okumamız için Zeynep'e teşekkür ederim.

Tanıştığımız andan itibaren içimi rahatlatan, kitapla ilgili her şeyi bir araya getirerek sizlerle buluşturan Yasin Bey'e teşekkür ederim.

Son olarak yıllardır yanımda olan ve aramıza yeni katılan tüm okurlarıma; sosyal medyadan gönderdiğiniz motive edici mesajlar, imza günlerindeki desteğiniz, tükenmeyen sevginiz ve ilginiz için teşekkür ederim. Sizi hak edecek ne yaptım bilmiyorum, en karanlık gecelerimin ışığısınız.